CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Făuritoarea de îngeri

FICTION CONNECTION

TREI

Camilla Läckberg

Seria Fjällbacka #8

Făuritoarea de îngeri

Traducere din suedeză de GABRIELLA EFTIMIE

Colecţia Fiction Connection
Editura TREI
Bucureşti, 2014

Colecţie coordonată de Magdalena Mărculescu

ISBN: 978–606–719–008–3

———————

Titlul original:
Camilla Läckberg
Änglamakerskan
Editura Forum, 2011

———————

Corectură [V1.0]: aprilie 2020.

———————

„Dacă un om poate fi capabil de atâta ură,
imaginează-ţi de câtă dragoste putem fi
capabili împreună.”

[1]

Aveau de gând să iasă din perioada asta dureroasă prin renovarea casei. Niciunul dintre ei nu era convins că-i un plan bun, dar era singurul care le trecuse prin minte. Asta, sau să se întindă pe jos şi să piară încet.

Ebba trecu raşcheta peste pereţii casei. Vopseaua se curăţa uşor. Începea să se decojească în unele locuri, aşa că nu trebuia decât să-i dea o mână de ajutor. Era iulie şi soarele încălzea atât de tare, încât bretonul i se lipise de fruntea care îi strălucea de sudoare, iar braţele îi zvâcneau de durere. Era a treia zi de râcâit şi executat aceleaşi mişcări monotone, sus, jos, sus, jos. Dar Ebba nu se ferea de durerea fizică, dimpotrivă. Când aceasta se înteţea, cea din sufletul ei amorţea pentru un timp.

Se întoarse şi îl privi pe Mårten, care stătea pe gazonul din faţa casei şi tăia nişte scânduri cu fierăstrăul. Probabil că-şi dăduse seama că e privit, pentru că înălţă capul şi o salută ridicând mâna, de parcă ar fi fost un cunoscut de pe stradă. Ebba ridică mâna şi ea, schiţând acelaşi gest stângaci.

Deşi trecuse mai bine de o jumătate de an de când viaţa lor fusese distrusă, nici acum nu prea ştiau cum să se comporte unul cu celălalt. În fiecare seară, la culcare, îşi întorceau unul altuia spatele în patul dublu, îngroziţi că o atingere involuntară ar putea declanşa ceva incontrolabil. Era ca şi când durerea i-ar fi copleşit într-atât, încât nu mai aveau loc pentru altceva în suflet. Nici pentru dragoste, nici pentru căldură, nici pentru compătimire.

Sentimentul de vinovăţie atârna greu şi nerostit deasupra lor. Ar fi fost mai uşor dacă l-ar fi putut defini şi decide unde să-l plaseze. Dar acesta se mişca în voie printre ei, metamorfozându-se şi intensificându-se, atacându-i tot timpul din direcţii neaşteptate.

Ebba continuă să raşcheteze. Sub mâinile ei, vopseaua albă cădea în foiţe mari, dezvăluind lemnul de dedesubt. Femeia mângâie scândurile cu palma liberă. Casa avea un suflet al ei, lucru pe care nu-l mai simţise nicăieri. Căsuţa din Göteborg pe care o cumpărase cu Mårten era aproape nouă. Pe vremea aceea se bucurau mult că totul strălucea şi părea complet neatins. Acum, noutatea era doar o amintire, o urmă a ceea ce fusese cândva, iar casa aceasta bătrână i se potrivea mai bine, cu toate crăpăturile şi neajunsurile ei. Se recunoştea pe sine în acoperişul găurit, prin care ploua în casă, în boilerul care pornea doar dacă îi trăgea un şut şi în ferestrele prost izolate, din cauza cărora nu puteau să aprindă lumânări pe pervaz. Ploua, iar

vântul şuiera şi în sufletul ei. Lumânările pe care încerca să le aprindă se stingeau imediat din cauza curentului.

Poate că sufletul ei avea să se întremeze aici, pe insula Valö. De locul acesta n-o lega nicio amintire şi, cu toate astea, era ca şi când ea şi insula s-ar fi recunoscut imediat. Valö se afla la o azvârlitură de băţ de Fjällbacka. Dacă se ducea până la capătul pontonului, vedea orăşelul mic de pe coastă întinzându-se în faţa ei, pe celălalt mal. Căsuţele albe şi mici şi adăposturile roşii pentru bărci se înlănţuiau sub poalele stâncilor abrupte, ca un şirag de mărgele. Ebbei i se păreau atât de frumoase încât i se strângea inima când le vedea.

Sudoarea i se prelingea pe frunte şi ochii parcă îi ardeau. Se şterse cu tricoul şi se uită spre soare. Deasupra ei se roteau pescăruşii. Ţipetele lor stridente se amestecau cu uruitul bărcilor care treceau prin strâmtoare. Ebba închise ochii şi se lăsă purtată departe de sunete. Departe de ea însăşi, departe de…

— Nu vrei să luăm o pauză de-o baie?

Vocea lui Mårten răzbătu până la ea prin fundalul zgomotos şi Ebba tresări. Scutură din cap ameţită, apoi fu de acord.

— Ba da, cum să nu, spuse şi coborî de pe schelă.

Costumul de baie era pus la uscat în spatele casei.

Ebba aruncă de pe ea hainele de muncitor, transpirate, şi îşi puse costumul din două piese.

Mårten fusese însă mai rapid şi o aştepta deja, nerăbdător.

— Hai, mergem? spuse şi o luă înainte pe cărarea ce ducea spre plajă.

Insula era destul de mare şi nu la fel de pustie precum celelalte insuliţe din arhipelagul Bohuslän. Poteca era mărginită de copaci cu coroană deasă şi iarbă înaltă. Ebba iuţi pasul. Şerpii o înspăimântau şi temerile ei fuseseră confirmate când, cu câteva zile în urmă, zărise o viperă care se încălzea la soare.

Panta se înclina domol spre apă şi Ebba nu se putu abţine să nu se întrebe câte sute de picioare de copii bătuseră cărarea aceea de-a lungul anilor. Locul se numea şi acum „tabăra copiilor”, deşi ultima se desfiinţase prin anii ’30.

— Fii atentă pe unde mergi, spuse Mårten şi arătă spre câteva rădăcini de copaci ieşite la suprafaţă.

Grija lui ar fi trebuit s-o emoţioneze, dar i se părea mai degrabă sufocantă. Ebba păşi demonstrativ peste rădăcini. După încă vreo câţiva metri simţi nisip aspru sub tălpi. Valurile se izbeau de întinderea nesfârşită a plajei. Ebba aruncă prosopul şi intră în apă fără să ezite. Un mănunchi de alge o mângâie pe picioare şi răceala bruscă îi tăie respiraţia, dar nu peste mult timp reuşi în sfârşit să se bucure de apa răcoritoare. În spatele ei îl auzi pe Mårten, strigându-i numele. Prefăcându-se că nu-l aude, continuă să înainteze în larg. Când nu mai

atinse fundul apei, începu să înoate şi, după doar câteva braţe, ajunse la pluta cea mică, ancorată la doar câteva sute de metri de mal.

— Ebba! strigă Mårten de pe plajă, dar ea continuă să-l ignore şi apucă pluta.

Avea nevoie de un moment de linişte. Dacă se întindea şi închidea ochii, putea să se joace de-a epava, să-şi imagineze c-a eşuat pe marea nemărginită. Singură. Fără să trebuiască să ţină cont de nimeni.

Cineva înota înspre ea. Pluta începu să se legene când se urcă Mårten, iar Ebba strânse ochii şi mai tare, ca să mai rămână o vreme în lumea ei. Voia să fie singură – singură. Nu ca în ultimul timp, cu Mårten, când erau singuri împreună. Apoi deschise ochii, fără chef.

*

Erica stătea la masa din camera de zi şi în jurul ei părea că a explodat o bombă cu jucării. Maşinuţe, păpuşi, tot felul de costume de carnaval, amestecate de-a valma. Casa arăta tot timpul aşa din cauza copiilor, toţi trei sub patru ani. Dar, ca de obicei, Ericăi îi plăcea să profite de puţinele clipe de răgaz pe care le avea la dispoziţie şi să scrie, în loc să facă ordine.

Când auzi uşa de la intrare, ridică privirea din calculator şi îl zări pe bărbatul ei.

— Salut, ce cauţi aici? Nu era vorba că te duci la Kristina?

— N-am găsit-o acasă pe mama. Bineînţeles, dacă n-am sunat să-i zic, spuse Patrik şi îşi aruncă din picioare papucii de plajă.

— Chiar trebuie să porţi oribilităţile alea? Şi mai şi conduci cu ei?

Erica arătă spre încălţările urâte care, pe deasupra, mai erau şi verde-fosforescent. Sora ei, Anna, îi dăruise papucii în glumă lui Patrik, doar că acum acesta refuza să-i mai scoată din picioare.

Patrik se apropie de ea şi o sărută.

— De ce, dacă arată bine, spuse el şi se duse spre bucătărie. Apropo, au reuşit să dea de tine cei de la editură? Cred că erau porniţi rău, din moment ce m-au sunat şi pe mine.

— Vor să ştie dacă pot să ajung la târgul de carte de anul ăsta, cum le-am promis. Numai că nu prea pot să mă decid.

— Bineînţeles c-o să te duci. Am eu grijă de copii în weekendul ăla, oricum, doar ştii c-am aranjat deja la serviciu.

— Mulţumesc, spuse Erica şi în sinea ei aproape că se supără pe ea însăşi pentru că se simţea atât de îndatorată faţă de soţul ei.

Ea de câte ori nu-l ajutase când îl chemau la secţie în ultima secundă, sau când weekendurile, sărbătorile sau serile le erau distruse din cauză că el era poliţist, iar un poliţist trebuia să se prezinte la datorie indiferent că era liber sau nu? Îl iubea pe Patrik mai mult decât orice, dar uneori i se părea că soţului ei nu-i prea păsa că ea rezolva toate treburile legate de casă şi copii. Doar şi ea avea cariera

ei şi încă una cât se poate de reuşită.

Oamenii îi spuneau, de multe ori, cât de minunat trebuie să fie că putea trăi din scris. Că putea să-şi administreze singură timpul şi că era propriul ei şef. Erica se enerva de fiecare dată pentru că, deşi îşi iubea mult profesia şi îşi dădea seama că era într-adevăr norocoasă, realitatea era complet diferită. Ea n-ar fi asociat niciodată libertatea cu profesia de scriitor. Dimpotrivă, proiectul unei cărţi îi mânca tot timpul şi-i ocupa toate gândurile, şapte zile pe săptămână. Câteodată, chiar îi invidia pe cei care se duceau la serviciu, stăteau opt ore acolo, apoi se întorceau acasă la sfârşitul programului. Ea nu putea să se detaşeze niciodată de ceea ce făcea şi, odată cu succesul, era obligată să onoreze aşteptări şi cerinţe care trebuiau împăcate cu rolul de mamă a trei copii mici.

Şi nu prea putea nici să afirme că munca ei era mai importantă decât cea a lui Patrik. El proteja oamenii, rezolva cazuri şi contribuia la bunul mers al societăţi, pe când ea scria doar cărţi care erau privite drept divertisment. Înţelegea şi accepta faptul că ea ieşea în pierdere, chiar dacă uneori îi venea să se ridice şi să ţipe cât o ţineau puterile.

Se ridică oftând şi se duse după bărbatul ei în bucătărie.

— Ce fac ăia micii, dorm? întrebă Patrik şi scoase ingredientele pentru sendvişul lui preferat: pâine crocantă, unt, caviar şi caşcaval.

Erica se înfioră când se gândi că în clipa următoare o să-l înmoaie în ciocolată caldă.

— Da, mare minune. Am reuşit să-i bag în pat pe toţi trei deodată. S-au jucat foarte frumos înainte de masă, aşa că erau complet terminaţi.

— Ce bine, spuse Patrik şi se aşeză la masă ca să mănânce.

Erica se întoarse în camera de zi cu gândul să mai scrie puţin înainte să se trezească cei mici. Ore furate. Pentru moment trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Visa că arde casa. Vincent stătea cu nasul lipit de un geam, cu ochii îngroziţi. În spatele lui, Ebba vedea flăcările ridicându-se tot mai mult. Se apropiau de el, îi topeau zulufii blonzi şi el ţipa fără să scoată vreun sunet. Voia să se arunce spre fereastră şi să-l salveze pe Vincent din faţa flăcărilor care ameninţau să-l înghită. Dar, oricât ar fi încercat, corpul ei refuza să se supună.

Apoi auzi vocea lui Mårten. Vocea lui plină de reproşuri. O ura pentru că nu îl putuse salva pe Vincent, pentru că stătuse nemişcată şi se uitase în timp ce el ardea de viu în faţa lor.

— Ebba! Ebba!

Vocea lui îi dădu curajul să încerce iar. Trebuia să alerge acolo şi să spargă geamul. Trebuia să…

— Ebba, trezeşte-te!

Cineva o zgâlţâia de umeri, încercând s-o facă să se ridice în capul oaselor. Visul dispăru încet, dar ea ar fi vrut să se agaţe de el, să se arunce în flăcări şi să simtă micuţul corp al lui Vincent măcar pentru o clipă, înainte să moară amândoi.

— Trezeşte-te! Arde casa!

Ebba se trezi brusc. Mirosul de fum îi zgâria nările. Tuşi, simţind că îi arde gâtul. Când ridică ochii, văzu fumul ce năvălea prin uşa întredeschisă.

— Trebuie să ieşim! ţipă Mårten. Târăşte-te pe sub dâra de fum. Vin şi eu imediat. Dar mai întâi vreau să văd dacă pot să sting focul.

Ebba se dădu jos din pat, se împletici şi se prăbuşi pe podea. Simţi imediat, în obraji, căldura degajată de podea. Plămânii o usturau tare şi era groaznic de obosită. Dar cum să iasă de acolo? Îi venea să se dea bătută şi să adoarmă la loc. Închise ochii şi simţi cum o amorţeală grea i se răspândeşte în tot corpul. O să se odihnească acolo. O să doarmă doar un pic.

— Scoală-te! Trebuie!

Vocea lui Mårten o izbi în urechi şi Ebba se trezi din ameţeală. Lui Mårten nu-i era niciodată frică. Acum o trăgea cu braţele încordate, ajutând-o să se ridice.

Ebba începu să-şi mişte mâinile şi genunchii, fără voie. Frica se cuibărise şi-n corpul ei. Simţea cum, cu fiecare respiraţie, plămânii i se umpleau de şi mai mult fum, ca de o otravă cu acţiune lentă. Mai bine murea intoxicată cu fum decât arsă. Gândul c-ar putea să-i ia foc pielea fu de ajuns ca s-o mobilizeze şi s-o convingă să se târască din cameră.

Dar, ajunsă afară, se pierdu imediat. Ar fi trebuit să ştie în ce direcţie se aflau scările, dar avea impresia că i s-a blocat creierul. În faţa ei se întindea o ceaţă compactă, cenuşie. Începu să se târască drept înainte, înspăimântată, cu gândul ca măcar să nu rămână prinsă în capcana de fum.

În clipa în care ajunse la scări, Mårten ţâşni pe lângă ea cu un extinctor în mână. Coborî câte trei trepte o dată şi Ebba privi în urma lui. Exact ca în vis, corpul ei părea că n-o mai ascultă. Membrele refuzau să se mişte. Ebba rămase pe loc neajutorată, în patru labe, în timp ce fumul se îngroşa tot mai mult. Tuşi din nou, mai mult. Ochii îi lăcrimau tot mai tare şi gândul îi zbură la Mårten, dar n-avea puterea să-şi facă griji pentru el.

Simţi din nou cât de ademenitor ar fi fost să renunţe. Să dispară, să scape de durerea care-i sfâşia trupul şi sufletul. Începuse să vadă negru în faţa ochilor şi se întinse cu grijă, sprijinindu-şi capul pe braţe, apoi închise ochii. În jurul ei era cald şi moale. Somnolenţa o copleşi din nou şi ea nu se opuse. Amorţeala nu-i voia răul, ci doar s-o întâmpine şi s-o întregească din nou.

— Ebba!

Mårten o trase de braţ, dar ea se împotrivi. Voia să fie purtată cât mai departe, spre locul acela frumos şi liniştit spre care începuse să păşească în vis. În clipa următoare însă, simţi o palmă şi obrazul începu s-o usture. Se ridică zguduită, privindu-l drept în ochi pe soţul ei. Privirea lui Mårten părea neliniştită şi furioasă în acelaşi timp.

— Am stins focul. Dar nu putem să stăm înăuntru, spuse el.

Dădu s-o ridice, dar Ebba se apără. Îi răpise singura posibilitate de a se odihni şi asta o făcu să-şi piardă cumpătul şi să-l izbească cu pumnii în piept. Îi făcea bine să scape de toată furia şi dezamăgirea acumulată şi lovi cât putu de tare, până când Mårten o prinse de încheieturi. Şi, într-o strânsoare de fier, o trase cu forţa spre pieptul lui. Îi lipi faţa de obrazul lui şi o ţinu aproape. Ebba îi auzi inima bătându-i repede şi sunetul acela monoton o făcu să-i dea lacrimile. Şi atunci îl lăsă s-o ridice. Iar el o purtă în braţe până afară. Ebba se înmuie şi fu doborâtă de toropeală când simţi aerul rece al nopţii.

Fjällbacka, 1908

Sosiseră în zori. Mama se trezise deja cu ăia micii, în timp ce Dagmar stătea în pat şi se bucura de căldura de sub plapumă. Asta pentru că era copilul adevărat al mamei şi nu unul dintre puii ăia de lele de care mai aveau grijă părinţii ei. Dagmar era specială.

— Ce se întâmplă? strigă tatăl ei dintr-un colţ al camerei.

Şi el, şi Dagmar se treziseră din cauza unor bubuituri îndărătnice în uşă.

— Deschideţi! Poliţia!

Se părea că persoana în cauză nu mai avea răbdare, pentru că, în clipa următoare, uşa se trânti de perete şi un bărbat în uniformă de poliţist dădu buzna în casă.

Dagmar se ridică îngrozită în pat şi încercă să se ascundă sub plapumă.

— Poliţia?

Tatăl ei ieşi din bucătărie şi se încheie neîndemânatic la pantaloni. Pieptul său îngust era acoperit ici-colo de câteva fire de păr cenuşiu.

— Staţi să-mi pun cămaşa şi rezolvăm imediat. Trebuie să fie o neînţelegere. Aici stau doar oameni cinstiţi.

— Şi Helga Svensson? Nu stă aici? întrebă poliţistul.

În spatele lui mai aşteptau doi bărbaţi. Erau nevoiţii să stea lipiţi unul de celălalt pentru că bucătăria era destul de înghesuită şi plină de paturi. Pentru moment, aveau cinci copii mici în grijă.

— Mă numesc Albert Svensson şi Helga e soţia mea, spuse tatăl.

Între timp apucase să-şi pună o cămaşă şi acum stătea cu braţele încrucişate pe piept.

— Şi soţia dumneavoastră? Unde e?

Vocea poliţistului pretindea un răspuns.

Dagmar observă ridul săpat între ochii tatălui ei. Mama zicea că prea îşi făcea griji din nimic. Avea nervii slabi.

— Mama e în spate, în grădină. Cu ăia micii, spuse Dagmar.

Poliţiştii nu păreau s-o fi observat până atunci.

— Mulţumesc, spuse poliţistul care preluase rolul purtătorului de cuvânt şi făcu stânga-mprejur.

Tatăl ei o porni după poliţişti.

— Nu puteţi să daţi buzna aşa, pe nepusă masă, în casa unor oameni cinstiţi. Ne-aţi speriat de moarte. Trebuie să ne explicaţi ce se întâmplă. Chiar acum.

Dagmar aruncă plapuma de pe ea, puse picioarele pe podeaua rece a bucătăriei şi se năpusti după ei, în cămaşă de noapte. Dar, ajunsă la colţul casei, înmărmuri. Doi dintre poliţişti o ţineau de braţe pe mama ei. Aceasta încerca să se împotrivească. Bărbaţii răsuflau greu, străduindu-se s-o ţină pe loc. Copiii ţipau ca din gură de şarpe şi rufele pe care mama le agăţase la uscat fuseseră smulse de pe frânghie în învălmăşeala luptei.

— Mamaaa! strigă Dagmar şi alergă spre ea.

Se aruncă peste picioarele unuia dintre poliţişti şi îl muşcă tare de pulpă. Bărbatul ţipă şi-i dădu drumul mamei ei, se răsuci şi îi trase o palmă atât de puternică, încât fetiţa căzu pe spate. Uluită, Dagmar rămase nemişcată în iarbă, apoi îşi mângâie obrazul care-o ustura. Nu mai luase bătaie de la nimeni în cei opt ani ai ei. Sigur, o văzuse pe mama ei cotonogindu-i când şi când pe ăia micii, dar niciodată pe Dagmar. Mama n-ar fi ridicat niciodată mâna asupra ei. Şi, tocmai de aceea, nu îndrăznise s-o facă nici tatăl ei.

— Cum vă permiteţi să daţi în fiica mea?

Mama îi lovi pe bărbaţi cu piciorul, oarbă de furie.

— Asta nu e nimic faţă de ce-ai făcut matale, spuse poliţistul şi o strânse din nou de braţ pe Helga. Sunteţi suspectată de pruncucidere şi avem dreptul să vă percheziţionăm toată casa. Şi credeţi-mă c-o s-o facem cât se poate de meticulos.

Dagmar îşi văzu mama prăbuşindu-se. Obrazul o ustura şi acum, iar inima i se zbătea în coşul pieptului. În jurul ei, copiii urlau de parcă ar fi fost ziua judecăţii. Şi poate că aşa şi era. Pentru că, deşi Dagmar nu pricepea ce se întâmplă, expresia de pe chipul mamei îi dădea de înţeles că lumea ei tocmai pierise.

[2]

— Patrik, dai tu o fugă până la Valö? Am primit un apel de urgenţă, referitor la un incendiu, s-ar putea să fie o tentativă de omor.

— Ce? Scuze, n-am auzit. Ce-ai spus?

Patrik se dăduse deja jos din pat. Lipi telefonul de ureche, ţinându-l cu umărul în timp ce-şi trăgea jeanşii. Aruncă o privire buimacă spre ceas. Şapte şi un sfert. Preţ de o clipă, Patrik se întrebă ce căuta Annika la ora aia la secţie.

— Ziceam că a fost un incendiu pe insula Valö, spuse Annika pe un ton răbdător. Pompierii au fost acolo de dimineaţă, dar ziceau că ar fi vorba de o tentativă de omor.

— Unde pe Valö?

Erica se răsuci în pat, lângă el.

— Ce se întâmplă? bâigui.

— E de la serviciu. Trebuie să dau o fugă până la Valö, şopti Patrik.

Când gemenii nu se trezeau la şapte şi jumătate, cum le era obiceiul, i se părea inutil să-i scoale el.

— În tabăra de copii, spuse Annika la telefon.

— OK. Iau barca şi mă duc până acolo. Sun şi-l trezesc şi pe Martin. Parcă noi doi eram de serviciu azi, sau nu?

— Da, voi doi. Bine, ne vedem mai târziu la secţie.

Patrik închise telefonul şi îşi trase pe el un tricou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erica şi se ridică în capul oaselor.

— Pompierii bănuiesc că cineva a provocat un incendiu în fosta tabără pentru copii.

— În tabăra de copii? A încercat cineva să-i dea foc?

Erica îşi aruncă piciorul peste marginea patului.

— Îţi promit că-ţi dau detalii mai târziu, spuse Patrik şi-i zâmbi. Ştiu că face parte din proiecţelul tău special.

— Asta da coincidenţă stranie. Oare de ce încearcă cineva să-i dea foc tocmai acum, după întoarcerea Ebbei?

Patrik scutură din cap. Ştia din proprie experienţă că Erica îşi băga deseori nasul unde nu-i fierbea oala, că o apuca entuziasmul şi că trăgea de multe ori concluzii deplasate. E drept că uneori avea dreptate, dar de cele mai multe ori încurca iţele rău de tot.

— Annika zicea că ar putea fi vorba de o tentativă de omor. Deocamdată nu ştim mai mult. Deci nu-i sigur că asta e.

— Nu, dar totuşi, replică Erica. E ciudat că se întâmplă tocmai acum. Chiar nu pot să vin cu tine? Oricum aveam de gând să vorbesc puţin cu Ebba.

— Şi cine o să aibă grijă de copii, ce zici? Cred că Maja e cam mică să le pregătească terciul băieţilor.

O sărută pe Erica pe obraz şi se năpusti spre scări. În spatele lui îi auzi pe gemeni scoţând un ţipăt, la unison.

Patrik şi Martin nu schimbară prea multe cuvinte în drum spre Valö. Gândul c-ar putea fi o tentativă de omor era înfricoşător şi greu de înţeles, iar când se apropiară de insulă şi zăriră peisajul idilic, li se păru şi mai puţin probabil.

— Ce frumos e aici, spuse Martin în timp ce urcau pe cărarea ce pornea de la pontonul unde Patrik legase barca.

— Ce, n-ai mai fost? îl întrebă Patrik fără să se întoarcă. Dacă nu altcândva, măcar atunci, de Crăciunul acela.

Martin bâigui ceva în loc de răspuns. Nu prea voia să-şi amintească de acel Crăciun fatal, când fusese implicat, fără să vrea, într-o tragedie de familie.

— Am multe amintiri frumoase de aici, spuse Patrik. Veneam pe insulă de câteva ori pe an, cu şcoala, şi într-o vară am fost şi într-o tabără de navigaţie. Ce de fotbal am mai jucat pe peluza aia de acolo! Şi *brännboll* [1].

— Da, păi, cred că toţi am fost în tabără aici. Ciudat că i se zice tabăra de copii de când mă ştiu.

Patrik ridică din umeri în timp ce se apropiau de casă cu paşi repezi.

— Probabil că aşa i-a rămas numele. Un timp a fost şcoală cu internat şi mă gândesc că nimeni n-avea chef să boteze locul după von Schlesinger ăla, care a locuit aici înainte.

— Da, am auzit şi eu de moşul ăla nebun, spuse Martin şi înjură când fu plesnit de o creangă peste faţă. Cine mai e proprietarul acum?

— Bănuiesc că perechea aia care a cumpărat casa de curând. Din câte ştiu, după cele întâmplate în 1974, a fost trecută în administraţia primăriei. Păcat că a ajuns în paragină, dar se pare că s-au apucat s-o renoveze.

Merseră până la scările de piatră care duceau spre uşa de la intrare. În jurul casei atmosfera părea liniştită şi câţiva membri ai Pompierilor Voluntari din Fjällbacka tocmai se pregăteau să-şi adune lucrurile. Probabil că transpirau groaznic pe sub costumele alea largi, îşi spuse Patrik în gând. Căldura începuse să fie cam agasantă, deşi era dimineaţa devreme.

— Salutare!

Şeful pompierilor, Östen Ronander, se apropie de ei şi îi salută dând din cap. Mâinile îi erau negre de scrum.

— Salut, Östen. Ce s-a întâmplat aici? Annika zicea că bănuiţi o tentativă de omor…

— Da, aşa se pare. Dar noi nu putem să tragem o astfel de concluzie, nu. Suntem destul de dotaţi din punct de vedere tehnic. Sper că Torbjörn e pe drum.

— L-am sunat din barcă şi mi-a zis că ajunge peste… – Patrik se uită la ceas – … peste vreo jumătate de oră, cam aşa.

— Bine. Vrei să aruncăm un ochi până atunci? Am încercat să nu facem prea mare dezordine pe-aici. Proprietarul a stins focul cu extinctorul până să ajungem, aşa că n-am făcut mare lucru, ne-am asigurat doar că nu arde pe undeva mocnit. În rest, nu prea aveam ce să facem. Uitaţi-vă aici.

Östen arătă în direcţia holului. În faţa pragului, pe podea, se vedea o pată arsă, neregulată.

— Trebuie să fi fost nişte lichid inflamabil, spuse Martin şi-l privi întrebător pe Östen. Acesta dădu din cap.

— Aş zice că cineva a vărsat nişte lichid sub prag şi apoi i-a dat foc. După miros, pare benzină, dar probabil că Torbjörn şi băieţii lui se pot pronunţa mai bine.

— Unde sunt cei din casă?

— Sunt în spatele casei, aşteaptă maşina salvării, care se pare că întârzie din cauza unui accident în trafic. Par destul de zguduiţi şi mă gândeam să-i las să se liniştească. Şi-apoi nu cred că e nevoie să se plimbe lumea pe aici cât timp nu s-au luat probe.

— Bine gândit, spuse Patrik şi-l bătu pe umăr pe Östen, apoi se întoarse spre Martin. Să mergem să stăm de vorbă cu ei?

Nu aşteptă răspuns, ci porni direct spre spatele casei. Ajunşi acolo, zăriră un grup de piese de mobilier de grădină aşezate puţin mai deoparte. Erau vechi şi păreau mâncate de vânt şi de ploaie. La masă stătea un cuplu – cei doi păreau să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani. Când bărbatul îi observă, se ridică şi le ieşi în întâmpinare. Le întinse mâna. Palma lui era aspră şi plină de bătături, de parcă ar fi muncit ani la rând cu unelte grele.

— Mårten Stark.

Patrik şi Martin se prezentară şi ei.

— N-am înţeles nimic. Pompierii ziceau ceva de tentativă de omor?

Soţia lui Mårten înaintă spre ei. Era mică şi firavă şi, cu toate că Patrik avea o înălţime medie, nu-i ajungea decât până la umeri. Părea fragilă şi slăbuţă şi dârdâia de frig în plină caniculă.

— Nu neapărat. Încă nu ştim sigur, spuse Patrik pe un ton liniştitor.

— Ea e nevasta mea, Ebba, le zise Mårten şi-şi trecu mâna peste faţă, cu un gest obosit.

— Putem să ne aşezăm? întrebă Patrik. Am vrea să ne spuneţi mai multe despre ce credeţi că s-a întâmplat.

— Da, sigur, putem să stăm aici, spuse Mårten şi arătă spre

mobilierul de grădină.

— Cine a descoperit incendiul?

Patrik îl privi pe Mårten, care avea o pată întunecată pe frunte şi mâinile negre de funingine, ca şi Östen. Mårten îi surprinse privirea şi se uită la mâinile lui de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama că erau murdare. Îşi şterse palmele pe blugi cu mişcări lente, înainte de-a răspunde.

— Eu. M-am trezit din cauza mirosului ciudat. Mi-am dat seama aproape imediat că arde ceva la parter şi atunci am încercat s-o trezesc şi pe Ebba. Dar mi-a luat ceva timp. Dormea dusă. Până la urmă am reuşit s-o dau jos din pat. Am alergat după extinctor cu un singur gând în cap: că trebuie să sting focul.

Mårten vorbise atât de repede, încât nu mai avea aer. Tăcu şi îşi trase sufletul.

— Am crezut c-o să mor. Eram sigură de asta.

Ebba îşi frângea mâinile şi Patrik o privi cu compătimire.

— Am luat extinctorul şi am împroşcat ca nebunul flăcările de jos, din hol, continuă Mårten. La început părea că nu se întâmpla nimic, dar nu m-am dat bătut şi dintr-odată focul s-a stins. Dar fumul nu s-a risipit. Era fum peste tot, spuse, respirând iarăşi greu.

— De ce ar vrea cineva, nu înţeleg…

Ebba părea complet absentă. Patrik presupuse că Östen avea dreptate: era în stare de şoc. Asta explica şi de ce tremura de parcă i-ar fi fost cumplit de frig. Când personalul ambulanţei avea să ajungă, trebuia să o examineze neapărat şi să se asigure că nici ea, nici Mårten nu păţiseră nimic din cauza fumului. Mulţi nu ştiau că fumul era mai periculos decât însuşi focul. Inhalarea lui putea să aibă efecte care se observau abia mai târziu.

— De ce credeţi că-i vorba de un incendiu provocat? întrebă Mårten şi îşi frecă din nou obrajii.

Nu pare să fi dormit prea mult, se gândi Patrik.

— Nu ştim încă nimic sigur, cum ziceam, răspunse cu glas tărăgănat. Există semne care indică acest lucru, dar nu vreau să spun prea multe înainte ca experţii să confirme şi ei. Azi-noapte n-aţi auzit vreun zgomot înainte să izbucnească focul?

— Nu, v-am spus deja. Eu m-am trezit abia când ardea.

Patrik arătă din cap spre o casă îndepărtată.

— Vecinii nu sunt acasă? Oare n-au văzut vreo persoană necunoscută pe-aici?

— Sunt în concediu, aşa că în capătul ăsta al insulei nu suntem decât noi.

— Cunoaşteţi pe cineva care să vă vrea răul? interveni Martin.

De cele mai multe ori îl lăsa pe Patrik să conducă interogatoriul, dar asculta cu atenţie şi nu lăsa să-i scape nicio reacţie de pe chipul

celor cu care stătea de vorbă. Lucru cel puţin la fel de important ca adresarea întrebărilor potrivite.

— Nu, nu cunoaştem pe nimeni.

Ebba clătină încet din cap.

— Nu stăm demult aici. Doar de două luni, spuse Mårten. E casa părintească a Ebbei, dar a fost închiriată mai mulţi ani şi ea nu a mai fost pe aici deloc. Ne-am hotărât să o punem puţin la punct şi să deschidem o afacere.

Patrik şi Martin făcură schimb de priviri. Casa şi, împreună cu ea, povestea Ebbei erau cunoscute de toţi localnicii. Dar ăsta nu era momentul potrivit ca să discute despre aşa ceva. Patrik se bucura că Erica nu venise cu el. Sigur nu s-ar fi putut abţine.

— Şi unde aţi stat înainte de asta? întrebă Patrik, deşi putea să ghicească răspunsul după accentul lui Mårten.

— În Götlaborg [2], spuse Mårten fără a schiţa niciun zâmbet.

— Şi n-aveţi nimic de împărţit cu vreunul de pe-acolo?

— Nu, nimic, cu nimeni, nici din Göteborg, nici de altundeva.

Răspunsul lui Mårten fusese răspicat.

— Şi care a fost motivul pentru care v-aţi mutat aici? întrebă Patrik.

Ebba se uită spre masă, jucându-se cu lănţişorul de la gât. Era din argint, cu un pandantiv înfăţişând un înger.

— Băiatul nostru a murit, spuse ea şi trase atât de tare de înger, încât lănţişorul îi intră în piele.

— Aveam nevoie de o schimbare de decor, spuse Mårten. Casa asta a stat şi s-a degradat fără să-i fi păsat nimănui. Am zis că-i o şansă pentru un nou început. Eu provin dintr-o familie de proprietari de restaurante, aşa că mi s-a părut normal să deschid ceva al meu. Ne-am gândit să începem cu un *bed and breakfast* şi apoi să încercăm să-i atragem pe turiştii care vin aici pentru conferinţe.

— Am impresia că o să aveţi ceva treabă, spuse Patrik privind spre casa cea mare, cu faţada albă, decojită.

Preferă să nu întrebe mai multe despre fiul mort. Durerea de pe chipurile lor era prea proaspătă, prea intensă.

— Nu ne e frică de muncă. Şi o să facem singuri cât o să putem. Dacă n-o să mai avem resurse, o să angajăm pe cineva. Dar nu prea vrem să aruncăm cu banii în stânga şi-n dreapta. Oricum, o să fie greu şi aşa cu finanţele.

— Deci ziceţi că nu cunoaşteţi pe nimeni care să vrea să vă saboteze activitatea? insistă Martin.

— Activitatea? Care activitate? întrebă Mårten pe un ton ironic. Oh, nu, nu, cum spuneam, nu ne putem da seama deloc de ce ar vrea să ne facă rău cineva. Noi n-am trăit o viaţă din aia, ieşită din comun. Suntem nişte Svensoni [3] obişnuiţi.

Patrik îşi aminti de trecutul Ebbei. Nu toţi Svensonii aveau un mister fatal în trecutul lor. În Fjällbacka şi în împrejurimi circulau mai multe variante şi speculaţii fanteziste legate de ceea ce se întâmplase cu familia ei.

— Asta dacă nu cumva…?

Mårten îi aruncă o privire întrebătoare Ebbei, care nu păru să priceapă din prima la ce se referă. Bărbatul rămase cu privirea aţintită asupra ei.

— Singurul lucru la care mă pot gândi sunt felicitările alea, de ziua ta.

— Ce felicitări? întrebă Martin.

— Ebba primeşte, încă din copilărie, câte o felicitare pe an, de ziua ei. Nu ştim de la cine. Cineva care se semnează cu G şi atât. Părinţii ei adoptivi n-au reuşit să afle cine le trimite. Un lucru e sigur: că au continuat să sosească şi după ce s-a mutat de acolo.

— Şi nici Ebba n-are idee de la cine pot fi? întrebă Patrik şi îşi dădu seama că vorbea despre ea de parcă n-ar fi fost acolo, aşa că se întoarse spre femeie şi repetă: n-ai idee cine poate fi persoana asta care îţi trimite felicitările?

— Nu.

— Nici părinţii tăi adoptivi? Eşti sigură că nu ştiu nimic?

— Habar nu au nici ei.

— Şi „G” ăsta te-a mai contactat în vreun fel? Te-a ameninţat vreodată?

— Nu, niciodată. Nu-i aşa, Ebba? răspunse Mårten în locul ei.

Mårten îşi mută mâna mai aproape de Ebba, de parcă ar fi vrut s-o atingă, dar se răzgândi şi o lăsă să-i cadă pe genunchi.

Femeia scutură din cap.

— Uite-l pe Torbjörn, spuse Martin şi schiţă un gest în direcţia cărării.

— Bine, atunci eu zic să punem punct aici ca să vă odihniţi şi voi puţin. O să vină şi paramedicii de la Salvare şi dacă vor vrea să vă ducă la spital, eu zic să mergeţi. Lucrurile astea trebuie luate în serios.

— Mulţumesc, spuse Mårten şi se ridică. Daţi un semn dacă aflaţi mai multe.

— Aşa o să facem.

Patrik aruncă o ultimă privire neliniştită spre Ebba. Aceasta părea închisă, în continuare, în balonul ei ermetic. Patrik se întrebă în ce măsură fusese afectată de tragedia aceea din copilăria ei, dar se hotărî să renunţe la idee. În momentul acela trebuia să se concentreze asupra sarcinii din prezent. Aceea de a prinde un posibil incendiator.

Fjällbacka, 1912

Dagmar nu înţelegea nici acum cum se putuse întâmpla una ca asta. Îi luaseră totul şi rămăsese singură. Oriunde s-ar fi dus, oamenii îi şopteau vorbe de ocară pe la spate. O urau pentru ce făcuse mama ei.

Uneori, noaptea, tânjea atât de tare după mama şi după tata, încât trebuia să muşte perna ca să nu plângă în hohote. Dacă ar fi făcut-o, maştera aia la care stătea ar fi umplut-o de vânătăi. Dar nu putea să-şi înghită totdeauna ţipetele când o bântuiau stafiile şi se trezea scăldată în sudoare. În vis, vedea mereu capetele tăiate ale părinţilor ei. Pentru că, până la urmă, părinţii ei fuseseră executaţi. Dagmar nu asistase la moartea lor, dar imaginea aceea îi zgâria, oricum, retina.

Uneori, şi copilaşii o alergau în vis. Poliţia găsise opt bebeluşi îngropaţi în pământul bătătorit din pivniţă. Cel puţin aşa îi spusese maştera cea rea. „Bieţii copii", spunea şi scutura din cap mâhnită de câte ori îi veneau prieteni în vizită. Iar prietenii îşi întorceau privirile tăioase către Dagmar. „N-are cum să nu fi observat ceva", ziceau. „Că doar nu era aşa de mică, o fi înţeles ea ce se întâmpla în casa aia."

Dagmar însă refuza să se lase prigonită. N-avea nicio importanţă dacă vorbele lor erau adevărate sau nu. Mama şi tata o iubeau, iar pe mucoşii ăia murdari şi gălăgioşi nu-i voia oricum nimeni. De asta ajunseseră la mama. Cât se chinuise cu ei, Doamne, şi, drept mulţumire că se îngrijise de nişte copii nedoriţi, oamenii ăia au umilit-o, au batjocorit-o şi au omorât-o. Şi la fel şi pe tata. Tata o ajutase pe mama să îngroape copiii şi lumea zisese că merita să moară şi el.

Dagmar fusese plasată la maştera cea rea după ce poliţia îi ridicase pe mama şi pe tata. Nimeni nu voia s-o primească în casă, nici rudele, nici prietenii. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu familia ei. „Făuritoarea de îngeri din Fjällbacka", aşa o botezaseră pe mama ei în ziua aceea, în care se găsiseră scheletele acelea mici. Oamenii inventaseră şi cântece despre ea. Despre ucigaşa de copii care înecase copiii într-o cadă şi despre bărbatul ei care îi îngropase în pivniţă. Dagmar le ştia pe de rost, mucoşii celei ce-o avea în grijă i le cântau de câte ori aveau ocazia.

Şi totuşi, nu se dădea bătută. Era prinţesa mamei şi a tatei, ştia că fusese un copil dorit şi iubit. Singurul lucru care o făcea să tremure de frică erau paşii târşâiţi ai tatălui ei vitreg. În clipele alea, Dagmar îşi dorea să-i urmeze pe mama şi pe tata pe tărâmul de dincolo.

[3]

Josef îşi trecu agitat degetul mare peste piatra din mâna lui. Întâlnirea asta era foarte importantă şi Sebastian n-avea voie să-i pună beţe în roate.

— Iată, spuse Sebastian şi arătă schiţele de pe masa din sala de conferinţe. Cam asta ar fi viziunea noastră. *A project for peace in our time*.

Josef oftă în sinea lui. Nu era convins că angajaţii primăriei aveau să fie impresionaţi de nişte vorbe goale în engleză.

— Ce încearcă să zică partenerul meu e că avem de-a face cu o ocazie fantastică pentru primăria oraşului Tanum, care ar putea să profite şi să facă ceva pentru o cauză nobilă. E o iniţiativă care vă dă o imagine bună.

— Da, pace pe pământ, da, sună frumos. Şi nu sună rău, nici dacă ne gândim dintr-o perspectivă strict economică. Ar însemna venituri crescute din turism şi locuri de muncă noi pentru locuitorii zonei. Şi ştiţi ce înseamnă asta.

Sebastian ridică mâna şi-şi frecă degetele.

— Mai mulţi bani în puşculiţă pentru întreaga comună.

— Da, dar mai ales, un proiect important pentru pace, spuse Josef şi se abţinu să nu-i tragă lui Sebastian un şut în fluierul piciorului.

Ştiuse c-o să fie aşa din clipa în care acceptase banii lui Sebastian, dar nu avusese încotro.

— Da, sună interesant, spuse Erling. Ne-aţi putea spune mai multe despre cum v-aţi imaginat toată chestia asta?

Sebastian trase aer în piept, cu gând să-i răspundă, dar Josef i-o luă înainte.

— Asta e o bucăţică de istorie, spuse şi le arătă piatra. Ştiţi că Albert Speer a cumpărat granit din cariera din Bohuslän, pentru nemţi. Avea nişte planuri grandioase de tot cu Hitler, despre cum o să transforme ei Berlinul în capitala lumii. Oraşul cel nou urma să se numească Germania şi granitul urma să fie transportat în ţară cu nişte nave şi folosit acolo ca material de construcţii.

Josef se ridică şi începu să se plimbe în sus şi-n jos în timp ce vorbea. În cap auzea tropăitul cizmelor soldaţilor germani. Sunetul despre care părinţii lui îi povestiseră de atâtea ori cu groază.

— Dar războiul a luat o întorsătură neaşteptată, continuă el. Germania n-a rămas decât un model la care Hitler a putut visa până la capătul zilelor sale. Un vis neîmplinit, o viziune despre monumente impunătoare şi clădiri care ar fi urmat să fie ridicate cu preţul vieţii a

milioane de evrei.

— Vai, ce cumplit, spuse nepăsător Erling.

Josef îl privi deznădăjduit. Nu înţelegeau, nimeni nu înţelegea nimic. Dar n-avea de gând să-i lase să uite.

— O mare parte din granitul ăla n-a apucat să fie trimis niciodată în Germania…

— Şi în punctul ăsta intervenim noi, îl întrerupse Sebastian. Ne gândeam că am putea să fabricăm diferite artefacte din bucata asta de granit, simboluri ale păcii, pe care să le vindem mai apoi. Asta ne-ar putea aduce o grămadă de bani, dacă reuşim să administrăm bine proiectul.

— Şi pentru banii obţinuţi am putea construi un muzeu cu tematică evreiască, ceva legat de istoria evreilor şi poziţia Suediei faţă de acest popor. Spre exemplu, legat de presupusa noastră neutralitate din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, adăugă Josef.

Apoi se aşeză la loc şi Sebastian îl strânse de umăr. Josef se abţinu din răsputeri să nu-i înlăture mâna. Se simţea la fel de fals ca atunci, pe Valö. Nici atunci, nici acum nu avea nimic în comun cu Sebastian sau cu ceilalţi aşa-numiţi prieteni ai lui. Oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să păşească în lumea aceea sofisticată din care proveneau John, Leon sau Percy şi nici n-ar fi vrut.

Dar în clipa asta avea nevoie de Sebastian. Era singura lui şansă să-şi îndeplinească visul acela vechi: visul de-a aduce un omagiu originii sale şi de a informa cât mai bine lumea despre abuzurile comise împotriva poporului evreu. Dacă asta însemna că era obligat să încheie un pact cu diavolul, era gata s-o facă. Spera că avea să scape de el cândva.

— Cum spunea şi partenerul meu, zise Sebastian, o să avem un muzeu trăsnet pentru turişti din toată lumea. Şi voi o să beneficiaţi de tot creditul pentru proiectul ăsta.

— Nu sună rău, spuse Erling. Ce zici? întrebă şi se întoarse spre Uno Brorsson, asistentul lui de la primărie care, în ciuda vremii călduroase, purta o cămaşă din flanel în carouri.

— Poate ar trebui să aruncăm o privire, băigui Uno. Mă rog, depinde cu cât trebuie să contribuie primăria. Trăim vremuri grele.

Sebastian îi zâmbi larg.

— Sunt sigur că putem să ajungem la o înţelegere. Important e să existe interes şi voinţă. Doar ştiţi că o să contribui şi eu cu o sumă considerabilă.

Da, dar nu le zici ce condiţii mi-ai pus, se gândi Josef şi îşi încleştă fălcile. N-avea ce să facă, trebuia să accepte tacit ce i se oferea şi să ţină ochii pe minge. Se aplecă şi dădu mâna cu Erling. De aici încolo, nu mai era cale de întoarcere.

Un semn mic pe frunte, nişte cicatrici pe corp şi un şchiopătat uşor erau singurele urme vizibile ale accidentului pe care-l suferise în urmă cu un an şi jumătate. Accidentul în urma căruia pierduse copilul pe care-l aştepta cu Dan şi fusese cât pe ce să moară ea însăşi.

Dar, pe dinăuntru, era altceva. Anna se simţea în continuare schilodită.

Preţ de o clipă, ezită în faţa uşii. Uneori se simţea aiurea să se întâlnească cu Erica şi să vadă cât de bine se aranjaseră lucrurile în viaţa acesteia. Sora ei nu avea nicio cicatrice la vedere şi nu pierduse nimic. În acelaşi timp, îi făcea bine să o vadă. Rana din sufletul Annei durea şi ustura, dar, totuşi, orele petrecute alături de Erica o ajutau să se vindece.

Nu şi-ar fi putut imagina, în ruptul capului, că procesul de vindecare avea să fie atât de greoi. Dacă ar fi bănuit cât avea să ţină, poate că nu s-ar fi trezit niciodată din starea aceea de apatie în care zăcuse după ce viaţa ei se făcuse ţăndări. Cu ceva timp în urmă îi spusese în glumă Ericăi că se simţea ca una din vazele alea vechi pe care le vedea când lucra pentru firma de licitaţii. O vază care căzuse şi se spărsese şi care fusese apoi lipită cu grijă. Chiar dacă de la distanţă părea întreagă, crăpăturile ieşeau la iveală, dureros de clar, dacă te apropiai. Dar, de fapt, nu era deloc amuzant, îşi dădu seama Anna sunând la uşa Ericăi. Chiar aşa stăteau lucrurile. Semăna cu o vază spartă.

— Intră! strigă Erica de dinăuntru.

Anna intră şi îşi aruncă pantofii din picioare.

— Vin imediat, tocmai îi schimbam pe gemeni.

Anna intră în bucătărie, unde se simţea ca acasă. Ea şi sora ei crescuseră în casa aceea, aşa că îi cunoştea fiecare colţişor. Cu câţiva ani în urmă, casa aceea provocase un scandal imens, cât pe ce să distrugă relaţia dintre ele. Dar lucrurile astea se întâmplaseră parcă într-o altă epocă, într-o altă lume. În ultimul timp puteau chiar să glumească pe seama subiectului şi să vorbească despre ELL sau EDDL, ceea ce însemna „Epoca lui Lucas” şi „Epoca de după Lucas”. Anna se înfioră. Îşi promisese, sus şi tare, că n-avea să se mai gândească la fostul ei soţ, Lucas, şi la ce-i făcuse. Lucas dispăruse din viaţa ei. Copiii, Emma şi Adrian, erau singurul lucru bun rămas de la el.

— Ai chef de o cafea şi o prăjiturică? o întrebă Erica intrând în bucătărie cu câte un geamăn sprijinit pe fiecare şold.

Doar ce-au văzut-o pe mătuşa lor şi feţele băieţilor s-au luminat. Erica îi puse pe podea. Cei doi au alergat spre Anna ca să i se urce în poale.

— Gata, gata, aveţi loc amândoi, spuse Anna şi-i ridică pe rând.

Apoi privi spre Erica.

— Depinde ce ai pe-acasă, zise şi întinse gâtul ca să vadă ce îi

oferea Erica.

— Ce zici de prăjitura cu rubarbă şi marţipan a bunicii? o întrebă Erica şi ridică o pungă transparentă, cu o bucată de prăjitură în ea.

— Glumeşti. Aşa ceva n-ai cum să refuzi.

Erica împărţi prăjitura în felii mari şi le aşeză pe o farfurie pe care o puse pe masă. Noel se aruncă imediat spre farfuria cu prăjituri, dar Anna îl trase de-acolo în ultima secundă. Luă o felie şi rupse câte o bucăţică pentru Noel şi Anton. Bucuros, Noel o îndesă imediat în gură pe a lui, pe când Anton muşcă o bucăţică dintr-un colţ şi trase un zâmbet până la urechi.

— Sunt incredibil de diferiţi, spuse Anna şi-i ciufuli pe micuţi.

— Pe bune? spuse Erica ironic şi scutură din cap.

Turnă cafeaua în ceşti şi o aşeză pe a Annei în afara razei de acţiune a gemenilor. Părea obişnuită cu astfel de măsuri de precauţie.

— Eşti OK sau vrei să te scap măcar de unul? întrebă ea şi se uită la Anna care se străduia să jongleze simultan cu prăjitura, cafeaua şi copiii.

— Nu, nu, îmi place să-i simt aproape.

Anna adulmecă uşor creştetul lui Noel.

— Apropo, Maja unde e?

— Stă cu ochii lipiţi de televizor. Cu Mojje, marea ei dragoste, mai nou. Mojje şi Mimmi sunt în Caraibe, ştii. Cred că vomit dacă mai aud o dată: „pe o plajă însorită din Caraibe”.

— Adrian al meu e obsedat de Pokemon, o să mă înnebunească, cred.

Anna sorbi cu grijă din cafea. Îi era tare frică să n-o verse pe băieţii neastâmpăraţi, în vârstă de un an şi jumătate, de pe genunchii ei.

— Şi Patrik?

— E la serviciu. Incendiere premeditată, pare-se. Pe Valö.

— Pe Valö? Unde, la cine?

Erica zăbovi puţin.

— În tabăra de copii, spuse apoi cu o exaltare prost ascunsă în voce.

— Nu. Ce înfricoşător! Întotdeauna mă trec fiorii când mă gândesc la locul ăla. Cum au dispărut aşa, brusc, cu toţii…

— Ştiu. Mai făceam din când în când cercetări pe acolo, mă gândeam că poate scot o carte dacă găsesc ceva interesant. Dar de unde, că n-aveam pe ce să mă bazez. Până acum.

— Ce vrei să spui?

Anna luă o îmbucătură mare din prăjitura cu rubarbă. Primise şi ea reţeta de la bunica lor, dar făcea prăjituri cam la fel de des cum apreta cearşafuri. Adică niciodată.

— S-a întors.

— Cine?

— Ebba Elvander. Numai că acum o cheamă Stark.

— Fetiţa aia?

Anna se holbă la Erica.

— Exact. Ea şi bărbatul ei s-au mutat pe Valö şi au de gând să renoveze casa. Şi acum cineva a încercat să-i dea foc. Asta te pune pe gânduri.

Erica nici nu mai încerca să-şi ascundă entuziasmul.

— Crezi că-i o coincidenţă?

— S-ar putea. Dar e cam ciudat, totuşi. Că, de îndată ce se întoarce Ebba, se întâmplă tot felul de lucruri.

— S-a întâmplat *un singur lucru*, sublinie Anna.

Ştia că Erica avea o imaginaţie bogată şi nu-i trebuia mult să înceapă să-şi construiască teoriile. Faptul că sora ei scrisese mai multe cărţi bazate pe cercetări minuţioase era o minune şi un mister pe care Anna nu reuşise să-l dezlege niciodată.

— Da, da, una singură, spuse Erica şi dădu din mână. Abia aştept să vină Patrik. De fapt, aş fi vrut să mă duc acolo cu el, dar n-aveam cu cine să las copiii.

— Nu crezi c-ar fi părut aiurea să te duci acolo cu Patrik?

Anton şi Noel se plictisiseră de stat pe genunchii Annei. Coborâră şi se năpustiră spre camera de zi.

— Ei, la un moment dat o să discut eu cu Ebba, oricum.

Erica umplu din nou ceştile.

— Da, chiar mă întreb ce s-o fi întâmplat cu familia aia, spuse Anna gânditoare.

— Mamaaaaaaaa! Ia-i de aici! ţipă Maja ca din gură de şarpe din camera de zi, iar Erica se ridică oftând.

— Mi s-a părut mie c-am stat liniştită cam mult. Aşa fac tot timpul. Maja se supără imediat pe frăţiorii ei. Fac intervenţii din astea urgente de nu ştiu câte ori pe zi.

— Mmm, spuse Anna şi privi în urma Ericăi, care pleca grăbită.

O săgeta în inimă. Ce n-ar fi dat să nu aibă nici ea o clipă de linişte.

Fjällbacka apărea din unghiul ei cel mai avantajos. De pe pontonul din faţa danei, unde stătea cu nevasta şi socrii lui, John vedea întregul golf în care se afla portul. Vremea frumoasă ademenise mai mulţi velişti şi turişti decât de obicei şi bărcile se înşirau lipite una de cealaltă de-a lungul pontoanelor. Dinspre ele se auzea muzică şi râsete. Bărbatul urmări spectacolul viu cu ochii mijiţi.

— Păcat că în Suedia de azi e aşa de greu să zici ce gândeşti.

John ridică paharul şi luă o înghiţitură din vinul roze bine răcit.

— Se vorbeşte despre democraţie şi despre faptul că toate vocile trebuie să se facă auzite, dar noi nu avem voie să ne spunem părerea.

Mai bine nici n-am fi. Dar uită de un singur lucru: că poporul e cel care ne-a ales. Există destui suedezi care au arătat că n-au deloc încredere în felul în care se fac lucrurile pe aici. Vor o schimbare şi noi am promis că o să le-o dăm.

Puse paharul pe masă şi se apucă din nou să cureţe creveţi. Pe farfurie se vedea deja un morman de cochilii.

— Da, e ca dracu', spuse socrul lui, întinzându-se după bolul cu creveţi şi luând un pumn zdravăn. Dacă e democraţie, apoi să plece urechea la popor.

— Cu toţii ştim că mulţi imigranţi vin aici doar pentru ajutoarele sociale, interveni soacra lui. Dacă ar veni numai din ăia care vor să muncească şi să contribuie la dezvoltarea societăţii ar mai fi cum ar fi. Dar eu una n-am chef să plătesc taxe ca să-i întreţin pe paraziţii ăştia, spuse cu limba deja împleticită.

John oftă. Idioţii. Habar n-aveau despre ce vorbeau. Exact ca majoritatea celor din turma de alegători, şi socrii lui simplificau problemele. Nu vedeau deloc imaginea de ansamblu. Socrii lui erau întruchiparea ignoranţei pe care o ura el şi acum trebuia să-i suporte încă o săptămână.

Liv îl mângâie liniştitor pe pulpă. Ştia ce părere avea despre ei şi, în mare, era de acord. Dar Barbro şi Kent erau, totuşi, părinţii ei şi nu prea avea ce să le facă.

— Cel mai rău mi se pare cum se amestecă toţi, mai nou, spuse Barbro. În cartierul nostru s-a mutat de curând o familie în care mama e suedeză şi tatăl arab. Vă daţi seama ce viaţă are săraca femeie. La cum se poartă ăştia cu nevestele lor! Şi mai încolo şi copiii or să aibă de suferit, că fii sigur, toţi îşi vor bate joc de ei la şcoală. Să nu se mire nimeni dacă or să ajungă nişte criminali şi atunci poate o să se gândească şi femeia aia că ar fi fost mai bine să se încurce cu unul de-al nostru.

— Că bine zici, o aprobă Kent şi încercă să muşte din sendvişul lui plin cu creveţi.

— Nu vreţi să-l scutim un pic pe John de politică? spuse Liv pe un ton acuzator. Are destule pe cap cu problemele de imigrare la Stockholm. Măcar aici se mai odihneşte şi el.

John îi aruncă o privire recunoscătoare. Îşi admira nevasta. Era perfectă. Blondă, cu părul ca mătasea, pieptănat pe spate, dând la iveală toată faţa. Cu trăsături clare şi ochi albaştri, senini.

— Iartă-mă, scumpa mea. Nu ne-am dat seama. Suntem tare mândri de realizările lui John, de asta vorbeam. Dar gata, schimbăm subiectul. Cu mica ta afacere cum mai merge?

Liv începu să-i povestească despre păţaniile ei cu cei de la Vamă, care-i complicau munca. Livrările din Franţa întârziau tot timpul. De acolo importa toate obiectele de decor pe care le vindea pe internet.

Dar John ştia că interesul ei pentru magazin pălise. Se dedica tot mai mult activităţii partidului. Restul i se părea neimportant.

Pescăruşii se roteau tot mai jos deasupra pontonului. John se ridică.

— Eu zic să strângem masa. Păsările astea au început să mă calce pe nervi la cât de jos zboară, spuse şi îşi luă farfuria, se duse până la capătul pontonului şi aruncă toate resturile în apă.

Pescăruşii plonjară după ele, încercând să prindă cât mai multe cu putinţă. Crabii aveau să se ocupe de restul.

Rămase un timp pe loc, inspiră adânc şi privi spre linia orizontului. Privirea i se opri asupra insulei Valö şi, ca de obicei, simţi cum începe să se înfurie. Din fericire, gândurile i-au fost întrerupte de un zbârnâit ce venea din buzunarul drept al pantalonilor. Scoase repede telefonul şi aruncă o privire pe ecran înainte să răspundă. Era prim-ministrul.

— Tu ce zici de felicitările alea? întrebă Patrik ţinând uşa pentru Martin.

Aceasta era atât de grea, încât fu nevoit să o sprijine cu umărul. Secţia de poliţie din Tanum fusese construită în anii ’60 şi Patrik se simţise abătut din prima clipă în care intrase în clădirea aceea ca un buncăr. Între timp însă, se obişnuise atât de tare cu galbenul ăla murdar şi bejul din interior, încât nici nu-i mai păsa de lipsa atmosferei plăcute.

— Sună ciudat. Cine i-ar trimite cuiva felicitări anonime, în fiecare an, de ziua lui?

— Nu-s chiar anonime. Ştii că erau semnate de un anume „G”.

— Da, dar asta nu simplifică lucrurile, spuse Martin, şi Patrik râse.

— Ce e aşa de amuzant? îi întrebă Annika când intrară, ridicând capul de după panoul de sticlă de la recepţie.

— Nimic special, zise Martin.

Annika roti scaunul şi se postă în cadrul uşii de la cămăruţa în care avea biroul.

— Cum a mers acolo, pe insulă?

— O să aşteptăm puţin, să vedem ce-a găsit Torbjörn, dar se pare că cineva a încercat să-i vină de hac casei.

— Pun de cafea şi vorbim, spuse Annika şi o luă înainte, mânându-i pe Martin şi Patrik.

— I-ai dat raportul lui Mellberg? întrebă Martin când intrară în bucătărie.

— Nu, am zis că nu-i nevoie să-l anunţăm încă pe Bertil. Că doar e liber în weekend. Doamne fereşte să-l deranjăm pe şefu’ în weekend.

— Ai dreptate, spuse Patrik şi se aşeză pe unul din scaunele de lângă fereastră.

— Uită-te la ei, stau şi-şi beau cafeaua fără mine.

Gösta apăru în cadrul uşii, cu faţa pleoştită.

— Ah, erai aici? Credeam că azi eşti liber. De ce nu eşti pe terenul de golf?

Patrik trase un scaun spre colegul lui.

— E prea cald. Am zis că mai bine vin şi scriu nişte rapoarte şi îmi iau câteva ore libere într-o zi mai răcoroasă. Pe unde aţi umblat? Annika zicea ceva de un incendiu premeditat.

— Da, se pare că asta şi e. Cineva a turnat benzină sau ceva de genul ăsta pe sub uşă şi i-a dat foc.

— Ptiu, drace.

Gösta luă un biscuit umplut şi desfăcu cele două straturi.

— Şi unde anume?

— Pe Valö. În vechea tabără de copii.

Gösta încremeni.

— În tabăra de copii?

— Da, e cam ciudat, aşa e. Nu ştiu dacă ai auzit, dar fiica cea mică, singura care a rămas aici după dispariţia familiei, s-a întors şi şi-a reintrat în drepturi.

— Da, zvonurile circulă repede, spuse Gösta fixând cu privirea tăblia mesei.

Patrik îl privi curios.

— Aşa e, tu trebuie să fi lucrat pe atunci la cazul ăla. Sau nu?

— Ai dreptate. Vezi ce bătrân sunt, constată Gösta. Mă întreb de ce a vrut să se întoarcă acolo.

— Spunea că şi-a pierdut copilul, spuse Martin.

— Ebba a pierdut un copil? Când? Cum?

— N-a intrat în detalii.

Martin se ridică şi aduse cutia de lapte din frigider. Patrik se încruntă. Nu era stilul lui Gösta să se implice atât de mult, doar mai fusese martor la astfel de fenomene. Fiecare poliţist mai în vârstă avusese parte de un caz din ăla, cu C mare. Un caz la care să mediteze şi să se întoarcă tot timpul, sperând c-o să găsească, până la urmă, un răspuns. Înainte să fie prea târziu.

— Cazul ăla a însemnat mult pentru tine, nu-i aşa?

— Da, a fost un caz special. Aş da orice să aflu ce s-a întâmplat în ajunul ăla de Paşti.

— Nu eşti singurul, cred, interveni Annika.

— Şi acum s-a întors şi Ebba.

Gösta se scărpină pe bărbie.

— Şi cineva a încercat să dea foc casei.

— Nu doar casei, spuse Patrik. Incendiatorul şi-a dat seama, sau, mai mult, se aştepta ca Ebba şi bărbatul ei să fie acasă şi să doarmă. Noroc că Mårten s-a trezit şi a putut să stingă focul.

— Da, e o coincidenţă cam stranie, nu încape îndoială, spuse

Martin şi tresări când Gösta dădu cu pumnul în masă.

— E clar că nu-i o coincidenţă!

Colegii lui îl priviră nedumeriţi şi, preţ de o clipă, în bucătărie se făcu linişte.

— Poate ar trebui să aruncăm o privire asupra cazului ăluia vechi, spuse până la urmă Patrik. De siguranţă, nu de alta.

— Pot să adun materialul, spuse Gösta.

Faţa lui îngustă, ca de ogar, se însufleţise din nou.

— Am mai răsfoit eu dosarul ăla din când în când, aşa că ştiu unde găsim ce ne trebuie.

— Foarte bine. Şi apoi ne ajutăm între noi să parcurgem materialul. Poate găsim ceva nou dacă ne uităm iar, dintr-un alt unghi. Annika, poţi să aduni tot ce găseşti în registru despre Ebba, te rog?

— Mă ocup, spuse colega lor şi începu să adune ceştile.

— Probabil c-ar trebui să verificăm şi cum stau cu banii cei din familia Stark. Şi dacă au asigurare pe casa de pe Valö, spuse Martin pe un ton precaut şi aruncă o privire spre Gösta.

— Adică, vrei să zici că au făcut-o chiar ei? E cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată. Doar erau în casă când a izbucnit incendiul şi bărbatul Ebbei a fost cel care l-a stins.

— Mă rog, eu zic că merită verificat. Cine ştie, poate i-a dat foc şi-apoi s-a răzgândit? Mă ocup eu de asta.

Gösta deschise gura ca să zică ceva, dar o închise la loc şi ieşi din bucătărie pufnind.

Patrik se ridică.

— Cred că şi Erica a adunat ceva informaţii.

— Erica? De ce?

Martin se opri în mijlocul gestului.

— Cazul ăsta a preocupat-o mult timp. Ştii doar că e o poveste cunoscută de toţi cei de aici, din Fjällbacka. Mă mir că Erica nu şi-a băgat nasul mai demult, având în vedere că-i scriitoare.

— Vorbeşte cu ea, atunci. Orice detaliu ne ajută, cât de mic.

Patrik încuviinţă din cap, dar nu era deloc sigur. Bănuia deja cum o să fie dacă o s-o implice şi pe Erica.

— Sigur, o să discut cu ea, spuse cu speranţa că n-o să regrete.

Mâna lui Percy, tremurând uşor, turnă câte o duşcă în două pahare din coniacul lui cel mai scump. Îi întinse un pahar soţiei sale.

— Nu înţeleg ce-i în capul lor, spuse Pyttan, sorbind repede şi des.

— Bunicul s-ar învârti în mormânt dacă ar şti ce se întâmplă.

— Trebuie s-o rezolvi cumva, Percy.

Femeia îi întinse paharul şi soţul ei îl umplu fără a ezita. E drept că nu era nici miezul zilei, dar undeva, în lume, ceasul trecuse deja de cinci. Ziua aceea necesita ceva tare.

— Eu? Ce-aş putea să fac eu?

Vocea îi şovăia. Percy începu să tremure atât de tare, încât jumătate din coniac ateriză pe lângă paharul lui Pyttan.

Aceasta îşi retrase mâna.

— Ce naiba faci, idiotule?

— Iartă-mă, iartă-mă.

Percy se prăbuşi într-unul din fotoliile mari şi jerpelite din bibliotecă. Se auzi un foşnet puternic şi bărbatul îşi dădu seama că tapiţeria se rupsese. În mă-sa!

Sări în sus şi începu să tragă şuturi în mobilă, orbeşte. Totul se ducea naibii în jurul lui. Întregul castel era în pragul prăbuşirii, moştenirea lui se dusese demult pe apa sâmbetei şi acum nenorociţii ăia de la Fisc voiau să iasă la înaintare cu o sumă mare, de care nu dispunea.

— Calmează-te.

Pyttan îşi şterse mâinile cu un şerveţel.

— Sigur se poate rezolva într-un fel. Dar nu înţeleg unde au dispărut toţi banii.

Percy întoarse privirea spre ea. Ştia cât de terorizată era de idee, dar nu simţea decât dispreţ la adresa ei.

— Unde au dispărut toţi banii? ţipă el. Ai idee câţi bani cheltuieşti în fiecare lună? Pricepi cât costă totul, toate călătoriile, mesele, hainele, genţile, pantofii şi bijuteriile şi dracu' mai ştie ce cumperi tu?

Nu-i stătea în fire să urle în halul ăla şi Pyttan tresări. Se holbă la el. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că în clipa aceea cântăreşte alternativele: să se ia la harţă sau să se gudure pe lângă el. Când trăsăturile i se neteziră brusc, îşi dădu seama că optase pentru cea din urmă variantă.

— Iubitule, doar n-o să ne certăm pentru nişte bani amărâţi?

Îi aranjă cravata şi îi îndesă cămaşa în pantaloni.

— Uite, aşa. Acum arăţi iar ca stăpânul castelului.

Se lipi de el şi Percy simţi că începe să se înmoaie. Azi purta rochia aceea Gucci şi, ca de obicei, îi era greu să-i reziste.

— Uite cum facem: tu-l suni pe contabil şi verifici încă o dată facturile. N-are cum să fie aşa de grav. Sigur te vei linişti după ce vei vorbi cu el.

— Trebuie să vorbesc cu Sebastian, bâigui Percy.

— Cu Sebastian? spuse Pyttan strâmbându-se de parcă ar fi muşcat din ceva acru şi ridică privirea spre Percy. Ştii că nu-mi place să vă văd împreună. Asta înseamnă că trebuie s-o suporţi şi pe anonima aia de nevastă-sa. Oamenii ăia n-au pic de clasă. Pot să aibă câţi bani vor ei, că tot ţărani rămân. Am auzit că Fiscul îl ţine sub observaţie demult, doar că n-a găsit încă nicio dovadă incriminatorie. Dar e doar o chestiune de timp şi, dacă-i aşa, n-ar trebui să avem de-a face cu el.

— Banii nu miros, spuse Percy.

Ştia ce avea să-i zică contabilul. Că nu mai avea bani deloc. Nu-i mai rămăsese nimic. Şi ca să iasă din încurcătura asta şi să salveze Fygelsta avea nevoie de capital. Îşi pusese toată speranţa în Sebastian.

Făcuseră un drum până la spitalul din Uddevalla, dar totul părea în regulă. Nu inhalaseră deloc fum. Primul şoc se atenuase şi Ebba se simţea de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis straniu.

Îşi dădu seama că lucrează pe întuneric, aşa că se ridică şi aprinse lampa de pe birou. Vara, întunericul se furişa pe nesimţite în cameră. Ebba îşi forţa mereu ochii până să-şi dea seama că avea nevoie de mai multă lumină.

Îngerul la care lucra îi făcea probleme. Ebba se străduia să monteze ineluşul în care se introducea lanţul. Mårten nu înţelegea de ce făcea bijuteriile de mână, în loc să le dea la prelucrat în Thailanda sau China, mai ales acum când începeau să-i sosească mai multe comenzi prin magazinul online. Dar atunci munca asta nu i s-ar mai fi părut semnificativă. Voia să facă fiecare bijuterie de mână, să depună acelaşi efort pentru fiecare colier pe care-l expedia. Să-şi împletească tristeţea şi amintirile în fiecare înger. În plus, o liniştea să stea şi să lucreze la ele în fiecare seară, după atâta vopsit, bătut cuie şi tăiat scânduri. Când se trezea dimineaţa o durea fiecare muşchi, dar lucrul cu bijuteriile îi calma gândurile.

— Gata, am încuiat peste tot, spuse Mårten.

Ebba tresări în scaunul ei. Nu-l auzise intrând.

— La naiba, înjură când văzu că ineluşul pe care era cât pe-aci să-l prindă căzuse din nou.

— Nu vrei să faci o pauză în seara asta? o întrebă precaut Mårten şi se postă în spatele ei.

Ebba ştia că ezită dacă să-i pună sau nu mâinile pe umeri. Înainte de întâmplarea cu Vincent obişnuia să o maseze deseori pe spate. Adora atingerile lui hotărâte şi moi în acelaşi timp. Acum nu suporta aproape deloc s-o atingă şi riscul să-i dea deoparte mâinile din reflex şi să-l rănească astfel şi mai mult creştea în fiecare zi.

Ebba încercă să prindă din nou ineluşul şi, într-un final, reuşi.

— Are vreo importanţă dacă încuiem? spuse fără să se întoarcă. Uşile încuiate nu par să-l fi împiedicat pe individul ăla care a vrut să ne ardă de vii noaptea trecută.

— Şi atunci ce vrei să facem? întrebă Mårten. Nu vrei măcar să mă priveşti în ochi când vorbeşti cu mine? E vorba de ceva important, totuşi. Ce dracu, nu vezi că cineva a încercat să dea foc casei şi nici măcar nu ştim de ce? Nu ţi se pare înfricoşător?

Ebba se întoarse lent spre el.

— De ce să-mi fie frică? Ce era mai rău s-a întâmplat deja oricum.

Cu sau fără încuiat. Aşa că nu-mi pasă.

— Dar nu putem să continuăm aşa.

— De ce? Doar am făcut ce mi-ai propus. M-am mutat înapoi, am fost de acord cu planul tău măreţ să renovăm cuibul ăsta de ciori şi să-mi trăiesc zilele până la adânci bătrâneţi în micul nostru paradis, în timp ce musafirii noştri se perindă pe aici. Ce mai vrei de la mine?

Auzea cât de rece şi de implacabilă îi suna vocea.

— Nimic, Ebba. Nu vreau nimic.

Vocea lui Mårten era la fel de rece. Apoi bărbatul făcu stânga-mprejur şi ieşi din cameră.

Fjällbacka, 1915

În sfârşit, era liberă. Găsise de lucru ca slujnică la o gospodărie din Hamburgsund şi scăpase de mama vitregă şi de copiii ei urâcioşi. Şi, mai ales, de tatăl vitreg. Vizitele lui nocturne se înmulţiseră cu cât crescuse şi se mai împlinise. După ce sângerase pentru prima oară, începuse să se teamă că înăuntrul ei o să crească un copil. N-avea de gând să fie ca fetele alea cu ochii roşii de plâns, speriate, care băteau la uşa mamei cu un prunc ţipând în braţe. Începuse să le dispreţuiască încă de mică, le ura pentru slăbiciunea şi resemnarea lor.

Dagmar îşi adună cele câteva lucruşoare. Din casa părintească nu-i mai rămăsese nimic şi aici nu primise ceva de valoare, care să merite păstrat. Dar n-avea de gând să plece cu mâinile goale. Se furişă în dormitorul tutorilor ei. Într-o cutie de sub pat, lipită de perete, mama vitregă ţinea bijuteriile moştenite de la maică-sa. Dagmar se întinse pe jos şi scoase cutia. Mama vitregă era în Fjällbacka şi copiii se jucau în curte, aşa că n-avea s-o deranjeze nimeni.

Scoase capacul şi zâmbi, mulţumită. Erau destule lucruri valoroase acolo cât să-i asigure un trai fără griji pentru un timp şi se bucura de pe-acum că maştera avea să sufere după bijuteriile de familie.

— Ce faci?

Vocea tatălui vitreg, venind dinspre cadrul uşii, o făcu să tresară.

Dagmar crezuse că e în şopron. Preţ de o secundă, inima i se zbătu nebuneşte, apoi simţi, uşor, cum se calmează. Nimic n-avea să-i încurce planurile.

— Ce ţi se pare că fac? spuse şi scoase toate bijuteriile din cutie, apoi le vârî în buzunarul fustei.

— Ţi-ai pierdut minţile, fetiţo? Vrei să furi bijuteriile?

Bărbatul făcu un pas spre ea şi Dagmar ridică mâna.

— Aşa este. Şi te-aş sfătui să nu încerci să mă opreşti. Pentru că atunci mă duc direct la domnul şi-i zic ce-ai făcut cu mine.

— Îndrăzneşte numai!

Bărbatul îşi frângea mâinile, dar în clipa următoare i se lumină faţa.

— Şi cine crezi c-ar avea încredere în fiica Făcătoarei de îngeri?

— Pot să fiu destul de convingătoare, nu te teme. Şi zvonurile or să se răspândească mai repede decât ai crede.

Bărbatul se întunecă din nou la faţă, părea că ezită. Dagmar se hotărî să-i dea o mână de ajutor.

— Am o propunere. Când draga mea mamă vitregă o să descopere că bijuteriile au dispărut, o să faci tot posibilul ca s-o linişteşti şi s-o faci să înţeleagă c-ar fi mai bine să lase lucrurile aşa cum sunt. Dacă-mi promiţi asta, o să te răsplătesc într-un fel special înainte să plec de aici.

Dagmar înaintă către tatăl vitreg. Ridică încet mâna, îi apucă penisul şi începu să-l maseze. Ochii stăpânului casei începură să lucească. Dagmar ştia că-l avea sub stăpânire.

— Ne-am înţeles? întrebă ea şi-i desfăcu pantalonii, cu mişcări lente.

— Ne-am înţeles, spuse el cuprinzându-i ceafa, apăsându-i capul în jos.

[4]

Turnul de sărituri de pe Badholmen se înălţa spre cer la fel de maiestuos ca întotdeauna. Erica alungă cu încăpăţânare imaginea unui bărbat care se bălăngănise acolo, suspendat într-un laţ. Nu voia să se întoarcă la întâmplarea aceea oribilă nici măcar în gând, iar Badholmen făcea tot posibilul ca să-i distragă atenţia. Insula cea mică din imediata apropiere a Fjällbackăi arăta ca o bijuterie în apă. Cabana de acolo era populară printre turişti şi deseori ocupată la capacitate maximă în timpul verii, iar Erica îşi dădea seama de ce. Jocul, la care se adăuga şarmul clădirii vechi, alcătuiau o combinaţie irezistibilă. Dar azi nu prea avea chef să admire priveliştea.

— Suntem toţi?

Privi agitată în jur şi numără copiii.

Trei siluete sălbatice, în veste de salvare de un portocaliu ţipător, alergau în toate direcţiile pe ponton.

— Patrik! Poate mă ajuţi şi tu puţin, spuse şi-şi înfipse unghiile în gulerul mare al vestei de salvare a Majei când fiica ei ţâşni pe lângă ea, periculos de aproape de marginea pontonului.

— Şi cine crezi c-o să pornească barca?

Patrik ridică mâinile neputincios. Avea faţa stacojie.

— Poţi s-o porneşti mai încolo, dacă reuşim să-i băgăm în barcă înainte să cadă în apă, spuse Erica.

Maja se zvârcoli ca un viermişor să se elibereze, dar Erica se agăţase bine de ochiul din guler şi o ţinu pe loc. Cu mâna liberă îl culese pe Noel, care-l fugărea pe Anton cu picioarele-i grăsuţe. Nu-i mai rămăsese decât un copil neprins.

— Ia, prinde-i.

Îi cără pe copiii îndărătnici la barca de lemn ancorată lângă ponton şi Patrik se căţără cu o mină iritată pe puntea de lemn, ca să-i ia în primire pe Maja şi pe Noel. Erica se întoarse rapid ca să-l înşface pe Anton, aflat deja lângă podeţul de piatră dintre Badholmen şi uscat.

— Anton! Stai pe loc! strigă ea fără să obţină vreo reacţie.

Dar, deşi băieţelul alerga destul de repede, Erica reuşi să-l ajungă numaidecât din urmă. Fiul ei se împotrivi şi începu să tipe isteric, dar Erica îl ridică în braţe cu o expresie îndârjită.

— Doamne, unde mi-a fost capul când am zis că-i o idee bună? spuse când reuşi să-l plaseze lui Patrik pe Anton, care plângea cu sughiţuri.

Desfăcu parâma, leoarcă de transpiraţie şi sări în barcă.

— Se liniştesc când ajungem în larg.

Patrik întoarse cheia şi motorul porni din prima, slavă cerului. Se aplecă şi dezlegă parâma din spate în timp ce încercă să îndepărteze cu mâna barca de celelalte ambarcaţiuni. Nu era chiar uşor să ieşi. Bărcile erau ancorate unele lângă altele şi, dacă n-ar fi fost dotate cu amortizoare, n-ar fi scăpat nezgâriată nici barca lui, nici cea a vecinilor.

— Scuze că m-am răţoit la tine, spuse Erica şi luă loc, după ce-i aşeză cu forţa pe copii.

— Am şi uitat deja, strigă Patrik şi manevră cârma cu grijă, în aşa fel încât barca să se întoarcă cu pupa spre port şi cu prova spre Fjällbacka.

Era o dimineaţă de duminică însorită, cu cer senin şi o mare netedă ca o oglindă. Pescăruşii se roteau deasupra lor ţipând şi, când privi în jur, Erica descoperi că oamenii îşi luau micul dejun pe cele mai multe dintre bărcile din port. Probabil că majoritatea dormeau încă, încercând să se odihnească după agitaţia de ieri. Serile de sâmbătă se lăsau cu băute pentru tinerii care veneau în vizită aici. Ce bine că am trecut de fazele astea, îşi spuse şi le aruncă o privire mai afectuoasă copiilor, care acum stăteau pe podea liniştiţi.

Erica se lipi de Patrik şi-şi sprijini capul de umărul lui. Acesta o luă în braţe şi o sărută pe obraz.

— Auzi, spuse dintr-odată. Adu-mi aminte să te întreb ceva despre Valö şi tabăra de copii, după ce ancorăm.

— Ce vrei să ştii? întrebă curioasă Erica.

— Discutăm mai încolo, în linişte, spuse Patrik şi o sărută din nou.

Dar ea ştia că zicea aşa numai ca să-i facă în ciudă. Curiozitatea o făcu să simtă furnicături prin tot corpul, dar se strădui să se controleze. Îşi umbri ochii cu palma, fără să spună nimic, şi se uită spre casa cea mare şi albă. Oare avea să afle vreodată ce se întâmplase acolo cu mulţi ani în urmă? Ura cărţile şi filmele care se terminau în coadă de peşte. Nu-i plăcea nici să citească articole de ziar despre crime neelucidate. Şi, când scormonise în dosarul Valö, nu se lămurise niciun pic, oricât ar fi încercat să găsească o explicaţie. Adevărul era la fel de ascuns ca şi casa, care abia se întrezărea printre copaci.

Martin stătu un timp nemişcat, cu mâna în aer, înainte de-a apăsa cu degetul pe sonerie. Îndată auzi paşi înăuntru şi se abţinu cu greu să nu se întoarcă şi să plece. Uşa se deschise şi Annika îl privi mirată.

— Ah, tu eşti? Ce s-a întâmplat?

Martin zâmbi în silă. Dar pe Annika nu puteai s-o păcăleşti atât de uşor şi, într-un fel, ăsta şi era motivul pentru care se dusese la ea. Annika fusese ca o mamă pentru el, încă de când începuse serviciul, şi tot cu ea ar fi vrut să vorbească acum.

— Păi, eu… dar mai mult nu reuşi să bâiguie.

— Intră, îl întrerupse Annika. Ne aşezăm în bucătărie şi bem o cafea. Şi-mi povesteşti care-i baiul.

Martin intră, se descălţă şi o urmă în bucătărie.

— Ia loc, spuse femeia şi începu să umple, cu mişcări sigure, filtrul de cafea. Pe Pia şi pe Tuva unde le-ai lăsat?

— Sunt acasă. Le-am zis că mă duc să fac o plimbare, aşa că nu pot să stau mult. Am propus să mergem până la plajă.

— Aha. Da, şi Leia se dă în vânt după bălăcit. Am fost la plajă acum câteva zile şi abia am reuşit s-o scot din apă când am vrut să plecăm. E un peştişor. Lennart tocmai a plecat cu ea pe afară, m-a lăsat să fac ordine pe aici.

Chipul Annikăi se lumina când povestea despre fiica ei. În curând se împlinea un an de când o aduseseră din China pe fiica lor adoptivă, după multe chinuri şi amânări. Acum toată existenţa ei gravita în jurul Leiei.

Martin nu şi-ar fi putut imagina o mamă mai devotată decât Annika. Era o persoană caldă şi afectuoasă şi îl făcea să se simtă în siguranţă. În clipa aceea nu şi-ar fi dorit nimic altceva decât să-şi lipească capul de umărul ei şi să dea frâu liber lacrimilor care-i ardeau pleoapele, dar se abţinu. Dacă se punea pe plâns, nu mai reuşea să se oprească.

— Cred c-o să scot nişte prăjiturele.

Annika scoase un pachet din frigider şi îl vârî în cuptorul cu microunde. Le-am făcut ieri şi mă gândeam să duc câteva şi la secţie.

— Sper că ştii că nu eşti obligată să ne hrăneşti, spuse Martin.

— Hm, probabil că Mellberg n-ar fi de acord cu tine. Dacă mă uit mai bine la contractul meu de muncă, sigur o să găsesc pe undeva, scris cu litere mici: „Se obligă să aprovizioneze secţia de poliţie din Tanum cu prăjituri”.

— Aoleu, asta ar mai lipsi. Fără tine şi brutărie, Bertil n-ar supravieţui nicio zi.

— Nu, mai ales de când Rita l-a pus la dietă. Paula zice că, mai nou, acasă la Rita şi Bertil nu se mănâncă decât legume şi pâine integrală.

— Pe asta aş vrea s-o văd şi eu, spuse Martin şi izbucni în râs.

Deja se simţea mai relaxat.

Discuţia fu întreruptă de clinchetul cuptorului cu microunde. Annika aşează prăjiturelele calde pe o farfurie şi aduse şi două ceşti pline cu cafea.

— Gata, am terminat. Şi acum să aud ce te supără. Am observat deja mai demult că nu prea eşti în apele tale, dar am zis c-o să-mi povesteşti tu când o să ai chef.

— S-ar putea să nu fie nimic grav şi n-aş vrea să te împovărez cu problemele mele, dar…

Martin constată, frustrat, că plânsul îl strângea deja de gât.

— Prostii. De asta suntem aici. Hai, povesteşte-mi.

Martin respiră adânc un timp.

— Pia e bolnavă, spuse şi auzi cum îi răsună cuvintele între pereţii bucătăriei.

Annika păli. Probabil că nu se aşteptase la asta. Martin învârti ceaşca între mâini şi îşi făcu din nou curaj. Dintr-odată, începu să turuie:

— Se simţea obosită de ceva timp. De fapt, de la naşterea Tuvei, dar ne gândeam că e normal, că toate mămicile se simt obosite după naştere. Dar Tuva are aproape doi ani şi nu i-a trecut, dimpotrivă, e tot mai rău. Şi apoi Pia a început să simtă nişte gâlme în gât…

Annika duse mâna la gură, de parcă ar fi anticipat încotro se îndrepta discuţia.

— Şi, acum câteva săptămâni, m-am dus cu ea la o consultaţie şi mi-am dat seama imediat ce bănuia medicul. I-a dat trimitere urgent la Uddevalla şi am fost acolo ca să-şi facă analizele. Are programare mâine după-masă la oncolog, să-i dea rezultatul, dar ştim deja ce-o să-i zică.

Lacrimile începură să-i curgă. Martin le şterse, furios.

— E aşa de nedrept! Pia n-are decât treizeci de ani şi Tuva e atât de mică! Am căutat pe Google nişte statistici şi, dacă e ce bănuim, atunci şansele-s foarte mici. Pia e foarte puternică, dar eu sunt doar un papă-lapte, un pişăcios, n-am curaj să vorbesc cu ea. Nici nu pot s-o văd cu Tuva sau s-o privesc în ochi. Mă simt ca ultimul neputincios!

Nu mai reuşi să-şi stăvilească lacrimile, îşi lăsă capul pe masă, sprijinit în braţe, şi plânse în hohote.

Un braţ îl cuprinse de umeri. Martin simţi obrazul Annikăi pe al lui. Colega lui nu zicea nimic, doar sta acolo şi-l mângâia pe spate. După un timp, Martin se întoarse spre ea şi se cuibări în braţele ei, iar Annika începu să-i îngâne ceva, cum făcea şi cu Leia la culcare.

Aveau noroc că găsiseră o masă liberă la Café Bryggan. Terasa era plină de obicei şi în jurul lui Leon toată lumea comanda sendvişuri cu creveţi. Locaţia aceea din Piaţa Ingrid Bergman era perfectă, cu mese de-a lungul pontonului, până la apă.

— Eu zic să cumpărăm casa, spuse Ia.

Bărbatul se întoarse spre soţia lui.

— Zece milioane nu-s bani de buzunar.

— Am zis eu că sunt?

Femeia se aplecă şi-i aranjă pătura pe genunchi.

— Lasă-mă cu pătura asta nenorocită. Mor de cald.

— Ştii bine că n-ai voie să răceşti.

O chelneriţă veni la masa lor şi la comandă un pahar de vin pentru

ea şi o apă minerală pentru el. Leon o privi pe tânără.

— O bere la halbă, mare, spuse.

Ia îi aruncă o privire dojenitoare, dar bărbatul dădu doar din cap spre chelneriţă. Aceasta reacţionă la fel ca toţi oamenii cu care se întâlnea. Cu toţii se străduiau, în mod vizibil, să nu se holbeze la urmele lui de arsură. Când fata plecă, Leon îşi îndreptă privirea spre suprafaţa apei.

— Miroase exact cum îmi aminteam.

Mâinile pline de cicatrici adânci i se odihneau în poale.

— Mie tot nu-mi place ideea asta. Dar sunt de acord să cumpărăm casa. N-am de gând să stau într-o cocioabă şi nici să rămân aici în fiecare vară. Câteva săptămâni pe an îmi ajung.

— Deci nu ţi se pare absurd să cumperi o casă de zece milioane, pe care s-o foloseşti doar câteva săptămâni pe an?

— Astea-s condiţiile mele, spuse femeia. Altfel n-ai decât să stai acasă, singur. Şi asta iese din calcul, mă gândesc…

— Da, ştiu că nu mă descurc singur. Ai tu grijă să-mi reaminteşti cât poţi de des, dacă uit cumva, fără să vreau.

— Tu te-ai gândit vreodată câte sacrificii am făcut de dragul tău? Am tolerat toate escapadele tale tâmpite, fără ca tu să te gândeşti vreodată la ce-am simţit. Şi acum vrei să te muţi aici. Nu te-ai ars cam tare ca să te joci şi-acum cu focul?

Chelneriţa sosi cu vinul şi berea şi aşeză paharele pe faţa de masă în carouri alb-albastre. Leon luă câteva înghiţituri şi mângâie paharul rece cu degetul mare.

— OK, facem cum zici tu. Sună-l pe agentul ăla şi zi-i că vrem să cumpărăm casa. Dar atunci vreau să ne mutăm cât mai repede cu putinţă. Urăsc să stau la hotel.

— Foarte bine, spuse Ia fără vreo urmă de bucurie în voce. În casa aia o să rezist şi eu, probabil, câteva săptămâni pe an.

— Eşti aşa de curajoasă, draga mea.

Femeia îi aruncă o privire întunecată.

— Sper că n-o să-ţi pară rău pentru decizia asta.

— Între timp s-au întâmplat prea multe, spuse el liniştit.

În clipa următoare auzi pe cineva răsuflând agitat în spatele lui.

— Leon?

Bărbatul tresări. Nu era nevoie să întoarcă capul pentru a recunoaşte vocea. După atâţia ani, se întâlnise cu Josef.

*

Paula privi fiordul strălucitor, bucurându-se de razele calde. Îşi puse o mână pe burtă şi zâmbi când simţi loviturile.

— Gata, eu zic că-i timpul pentru o îngheţată, spuse Mellberg şi se ridică.

Aruncă o privire spre Paula şi o admonestă cu degetul.

— Bănuiesc că ştii că nu-i bine să-ţi expui burta la soare?

Paula privi nedumerită în urma lui Mellberg, care se îndrepta spre chioşc.

— Face mişto de mine?

Paula se întoarse spre mama ei.

Rita începu să râdă.

— Bertil îţi vrea doar binele.

Paula mormăi ceva, dar până la urmă îşi acoperi burta cu o eşarfă. Leo ţâşni pe lângă ei gol puşcă, dar Johanna îl înhăţă iute.

— Are dreptate, spuse. Te poţi alege cu tulburări de pigmentaţie de la ultraviolete, aşa că dă-ţi pe faţă ca lumea cu loţiunea aia.

— Tulburări de pigmentaţie? întrebă Paula. Doar sunt negricioasă deja.

Rita îi întinse un flacon cu factor de protecţie 30.

— Eu m-am umplut de pete maro pe faţă când eram gravidă cu tine, aşa că nu mă mai contrazice.

Paula se conformă şi Johanna se unse şi ea, temeinic, pe pielea deschisă la culoare.

— Oricum, eşti norocoasă, spuse. Nu trebuie să te agiţi ca să te bronzezi.

— Da, dar m-aş bucura dacă Bertil ar lua-o mai uşor, spuse Paula şi îşi turnă o porţie zdravănă de loţiune de plajă în palmă. Acum câteva zile l-am surprins că-mi citea revistele pentru mămici. Şi alaltăieri mi-a adus o cutie de chestii cu Omega-3 de la magazinul naturist. A citit el într-una din revistele alea că ajută la dezvoltarea creierului copilului.

— E tare fericit că eşti gravidă. Lasă-l să-şi facă damblaua, spuse Rita şi începu să-l dea cu cremă din nou pe Leo, din cap până-n picioare.

Acesta moştenise pielea pistruiată, sensibilă a Johannei şi se ardea imediat. Paula se întreba, uneori, dacă bebeluşul avea să moştenească trăsăturile ei sau pe cele ale donatorului anonim. Pentru ea nu conta. Leo era copilul ei şi al Johannei. Nici nu se mai gândea, în ultimul timp, că fusese implicată şi o a treia persoană. Şi cu copilul ăsta avea să fie la fel.

Gândurile îi fură întrerupte de strigătul vesel al lui Mellberg.

— Haideţi la îngheţată!

Rita îi aruncă o privire nimicitoare.

— Sper că nu ţi-ai cumpărat şi ţie.

— Doar una mică de tot, un Magnum. Ştii c-am fost cuminte toată săptămâna, spuse Mellberg zâmbind şi îi făcu cu ochiul partenerei sale, încercând s-o înduplece.

— Nimic, nu stau la discuţii, spuse Rita pe un ton calm, apoi îi luă

îngheţata şi o aruncă la gunoi.

Mellberg mormăi ceva.

— Ce-ai spus?

Bărbatul înghiţi în sec.

— Nimic. Absolut nimic.

— Ştii ce-a zis doctorul. Faci parte din grupul de risc şi în privinţa diabetului, şi în cea a problemelor cardiace.

— Nu cred c-aş fi păţit nimic de la un amărât de Magnum. Mai trebuie să şi trăiesc puţin, spuse el şi împărţi celelalte îngheţate.

— Mai avem o săptămână de concediu, spuse Paula ferindu-şi ochii de soare şi apucându-se să mănânce din îngheţata ei.

— Chiar nu cred că ar trebui să te întorci la serviciu, spuse Johanna. Nu mai ai mult. Ai putea să-ţi iei prenatal dacă ai vorbi cu asistenta de la maternitate. Trebuie să te odihneşti.

— Alo, spuse Mellberg. Am auzit ce-ai zis, să ştii. Nu uita că eu sunt şeful Paulei, zise şi se scărpină gânditor pe creştetul acoperit de păr cărunt şi rar. Dar sunt de acord. Nu cred nici eu c-ar trebui să lucrezi.

— Am purtat discuţia asta de o mie de ori. O s-o iau razna dacă trebuie să stau acasă şi să nu fac nimic, doar să aştept. În plus, e o perioadă destul de liniştită.

— Ce vorbeşti, dragă? se holbă la ea Johanna. Doar ştii că-i cea mai agitată perioadă a anului, cu beţii şi tot ce vrei.

— Zic doar că deocamdată nu lucrăm la nicio anchetă serioasă. Munca asta de rutină, cu spargeri şi alte mărunţişuri, pot s-o fac şi-n somn. Şi nu-i nevoie să plec neapărat cu băieţii pe teren. Pot să stau la secţie şi să mă ocup de hârţogăraie. Aşa că terminaţi, vă rog, cu scandalul. Sunt gravidă, nu şi bolnavă.

— Mai vedem noi, spuse Mellberg. Dar aşa-i, ai dreptate şi tu într-o privinţă. Pentru moment, e destul de linişte la noi.

Era aniversarea căsniciei lor şi, ca în fiecare an, Gösta cumpărase flori proaspete pentru mormântul lui Maj-Britt. Altfel nu prea se ocupa de el, dar asta n-avea nimic de-a face cu sentimentele lui pentru Maj-Britt. Avuseseră parte de mulţi ani frumoşi împreună şi lui Gösta i se făcea dor de ea şi acum, în fiecare dimineaţă. Sigur că se obişnuise cu viaţa de văduv şi zilele lui erau atât de ocupate, încât, uneori, traiul lor în căsuţa aceea i se părea un vis îndepărtat. Dar faptul că se obişnuise aşa nu însemna că-i şi era pe plac.

Se lăsă pe vine şi urmări liniile gravate în piatră care formau numele băieţelului lor. Nu avea nicio poză cu el. Crezuseră c-or să aibă destul timp să-l fotografieze, nu se gândiseră la asta când se născuse. Şi, când murise, nu îi făcuseră nicio poză. Pe vremea aia oamenii nu se ocupau cu aşa ceva. Acum era altfel, îşi dăduse el seama

între timp, dar pe-atunci oamenii uitau şi mergeau mai departe.

Faceţi cât mai repede încă unul, fusese sfatul primit când părăsiseră spitalul, în stare de şoc. Dar n-a fost să fie. Singurul copil fusese fetiţa. Feticuţa, cum îi ziceau. Poate ar fi trebuit să facă mai multe ca s-o păstreze, dar durerea era prea mare şi nu credeau, atunci, c-ar putea să-i ofere căldura de care avea nevoie. Decât pentru scurt timp.

Maj-Britt fusese cea care luase până la urmă decizia. El îi sugerase, precaut, că ar fi putut să aibă grijă, totuşi, de fetiţă. Dar Maj-Britt îi spusese, îndurerată şi cu sufletul marcat pe veci de pierderea suferită: „Fata are nevoie de fraţi". Aşa că micuţa dispăruse din casa lor destul de repede. Nu mai vorbiseră despre ea niciodată, dar Gösta nu izbutise s-o uite cu adevărat. Dacă ar fi primit un bănuţ ori de câte ori se gândise la ea, s-ar fi îmbogăţit.

Gösta se ridică. Curăţase mormântul de câteva buruieni care prinseseră rădăcină acolo, apoi aşezase buchetul în vază, frumos. Auzi, limpede, vocea lui Maj-Britt: „Hai, măi, Gösta, de ce te prosteşti? De ce strici florile alea frumoase pe mine?" Soţia lui nu crezuse niciodată că merită mai mult decât orice om obişnuit. Gösta îşi dorea s-o fi ignorat mai des şi s-o fi răsfăţat mai mult. Să-i fi oferit flori atunci când se putea bucura de ele. Acum nu putea decât să spere că le vedea de undeva de sus şi că îi făceau plăcere.

Fjällbacka, 1919

La familia Sjölin era iar distracţie. Dagmar se bucura de fiecare dată când dădeau o petrecere. Banii în plus îi picau bine şi era grozav să-i poată observa îndeaproape pe toţi oamenii ăia bogaţi şi frumoşi. Trăiau o viaţă atât de minunată şi de lipsită de griji! Mâncau şi beau bine, dansau, cântau şi râdeau până în zori. Şi-ar fi dorit să aibă şi ea o viaţă la fel, dar deocamdată trebuia să se mulţumească cu asta, să-i servească pe cei fericiţi şi să se afle în preajma lor câtva timp.

Petrecerea asta părea a fi ieşită din comun. Ea şi ceilalţi servitori fuseseră duşi pe insula din afara Fjällbackăi înainte de masă. Vasul circulase toată ziua înainte şi înapoi, aducând mâncare, vin şi oaspeţi.

— Dagmar! Du-te şi mai scoate nişte vin din pivniţă! strigă nevasta doctorului Sjölin.

Dagmar îi făcu pe plac numaidecât. Ţinea neapărat să se facă plăcută de nevasta doctorului. Asta ar mai fi lipsit, ca doamna Sjölin s-o ia la ochi. Ar fi observat sigur privirile şi pişcăturile drăgăstoase pe care Dagmar le primea de la bărbatul ei când era petrecere. Uneori îşi permitea şi mai multe, doamna se scuza şi se ducea la culcare, iar ceilalţi cheflii erau prea beţi sau ocupaţi cu propriile ghiduşii ca să le pese de ceea ce se întâmpla în

jurul lor. După incidentele alea, doctorul îi mai strecura câte o monedă în plus când venea ziua de salariu.

Dagmar apucă repede patru sticle de vin şi urcă cu ele. Le ţinea lipite de piept, dar se ciocni de cineva şi le scăpă pe jos. Două dintre ele se sparseră. Dagmar îşi dădu seama, cu disperare, că stăpânii aveau s-o taxeze la salariu. Lacrimile începură să-i curgă şi se uită la bărbatul din faţa ei.

— Undskyld! spuse el, dar cuvântul danez suna nefiresc.

Consternarea şi disperarea ei se transformară în furie.

— Ce faceţi? N-aveţi voie să blocaţi uşa asta!

— Undskyld, repetă bărbatul. Ich verstehe nicht[4].

Brusc, Dagmar îşi dădu seama cine e. Se ciocnise de oaspetele de onoare al serii: eroul de război german, pilotul care luptase cu vitejie în război, dar care, după înfrângerea usturătoare a Germaniei, îşi câştiga pâinea din zboruri demonstrative. Ceilalţi şoptiseră despre el toată ziua. Pare-se că locuise la Copenhaga şi se zvonea că fusese nevoit să se mute în Suedia în urma unui scandal.

Dagmar se holbă la el. Era cel mai fercheş bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu părea deloc beat, aşa cum erau ceilalţi oaspeţi, şi avea o privire fermă când i se uită în ochi. Cei doi rămaseră pe loc şi se priviră îndelung. Apoi Dagmar se îndreptă de spate. Ştia că era frumoasă. Mulţi bărbaţi îi confirmaseră asta plimbându-şi mâinile pe corpul ei şi şoptindu-i vorbe indecente la ureche. Dar niciodată nu se bucurase mai mult de frumuseţea ei.

Pilotul se aplecă, fără a-şi lua ochii de la ea şi culese de pe jos cioburile sticlelor sparte. Le duse cu grijă afară şi le aruncă. Apoi îşi lipi un deget de buze, coborî în pivniţă şi mai aduse două. Dagmar zâmbi plină de recunoştinţă şi veni să ia sticlele. Privirea îi căzu pe mâinile lui şi descoperi că-i sângera degetul arătător stâng.

Îi făcu semn că vrea să se uite la mâna lui şi bărbatul aşeză sticlele jos. Rana nu era adâncă, dar sângera destul de puternic. Cu privirea aţintită asupra lui, Dagmar luă degetul în gură şi supse tacticoasă sângele. Pupilele lui se lărgiră şi fata descoperi în ochii lui lucirea aceea bine cunoscută. Se retrase şi ridică sticlele. Când porni spre petrecăreţi îi simţi privirea în spinare.

[5]

Patrik îşi convocase colegii pentru o şedinţă de recapitulare. Mai ales Mellberg trebuia informat despre ce se întâmplase. Patrik îşi drese glasul:

— Care-i problema?

Mellberg îl privi ca şi când ar fi vrut să urgenteze răspunsul.

— A avut loc un incendiu sâmbăta asta, în tabăra de copii de pe Valö. Înclin să cred c-a fost premeditat.

— Un incendiu premeditat?

— Încă n-am primit nicio confirmare. Aşteptăm raportul lui Torbjörn, spuse Patrik şi ezită puţin înainte de-a continua. Dar există destule motive care indică un singur lucru: că trebuie să continuăm investigaţia.

Patrik arătă spre Gösta, care stătea lângă tablă cu un marker în mână.

— Gösta a început să adune material despre familia care a dispărut de pe Valö. El… începu Patrik, dar fu întrerupt.

— Ştiu ce vrei să spui. Povestea aia veche o cunoaştem toţi. Dar ce-are de-a face una cu alta? întrebă Mellberg.

Se aplecă şi-l scărpină pe Ernst, câinele lui, care stătea lungit sub scaun.

— Nu ştim.

Patrik se simţea deja istovit. Îl oboseau nespus discuţiile astea cu Mellberg care, teoretic, era şeful secţiei, dar care, în practică, îi cedase toată responsabilitatea lui Patrik. Asta atâta timp cât îl lăsa să culeagă laurii după fiecare caz rezolvat.

— Deocamdată investigăm fără să avem vreo ipoteză. Dar e ciudat că s-a întâmplat chiar acum, când fata familiei dispărute s-a întors acasă pentru prima oară după treizeci şi cinci de ani.

— Pun pariu că ei sunt ăia care s-au jucat cu chibriturile. Ca să încaseze banii de asigurare, spuse Mellberg.

— Tocmai verificam situaţia economică a familiei, zise Martin, care stătea lângă Annika şi părea neobişnuit de reţinut. O să am rezultatele mâine-dimineaţă, mai mult ca sigur.

— Bine. O să vedeţi că asta o să rezolve misterul. Au descoperit că i-ar costa prea mult să renoveze cocioaba aia şi s-au gândit că fac o afacere mai bună dacă-i dau foc. Chestii din astea se întâmplau tot timpul cât am lucrat la Göteborg.

— Ţi-am zis, nu ne blocăm la o singură explicaţie, replică Patrik. Şi acum cred c-ar trebui să-l lăsăm pe Gösta să ne povestească ce-şi

aminteşte.

Se aşeză şi dădu din cap spre Gösta îndemnându-l să înceapă. I se păruse fascinant ce-i povestise Erica în timpul excursiei lor prin arhipelag şi era curios ce are de spus Gösta despre ancheta aceea veche.

— Povestea o cunoaşteţi destul de bine şi voi, dar, dacă nu vă deranjează, o s-o zic de la început.

Gösta aruncă o privire în jur şi colegii lui dădură din cap la unison.

— Pe 13 aprilie 1974, în ajun de Paşti, cineva a sunat la poliţia din Tanum cerându-le să vină la internatul de pe Valö. N-a spus de ce, apoi a închis. Apelul a fost preluat de fostul şef de poliţie. A zis că nu se putea distinge dacă era voce de bărbat sau de femeie.

Gösta închise ochii şi, preţ de o secundă, păru să se fi întors în timp.

— Eu şi colegul meu, Henry Ljung, am primit ordin să ne deplasăm la faţa locului şi să vedem ce şi cum. Am ajuns acolo într-o jumătate de oră şi am găsit ceva foarte ciudat. În sufragerie, masa era aşternută ca pentru un prânz de Paşti, se vedea că oamenii mâncaseră, dar nu apucaseră să termine. Familia care locuia acolo dispăruse fără urmă. Rămăsese doar fetiţa lor de un an, Ebba, care umbla pe acolo singură. Era ca şi când restul familiei s-ar fi evaporat de tot. De parcă s-ar fi ridicat în timp ce luau masa de prânz şi ar fi dispărut pur şi simplu.

— Pufff, spuse Mellberg, iar Gösta îi aruncă o privire nimicitoare.

— Şi toţi elevii ăia? Unde erau? întrebă Martin.

— Acasă la familiile lor, că doar era vacanţa de Paşti. Nu mai erau decât câţiva pe insulă, însă când am ajuns acolo n-am găsit pe nimeni. Abia mai încolo au apărut cinci ţânci, într-o barcă. Ne-au zis c-au fost la pescuit câteva ore. În săptămânile ce au urmat i-am interogat pe îndelete pe toţi, dar nu ştiau ce s-a întâmplat cu familia respectivă. Chiar eu am vorbit cu ei, dar spuneau cu toţii acelaşi lucru: că nu fuseseră invitaţi la prânzul de Paşti şi că au preferat să se ducă la pescuit. Când au plecat, totul era în ordine.

— Şi barca familiei era la locul ei, lângă ponton? îl întrebă Patrik.

— Da. Şi am luat la puricat toată insula, dar n-am găsit nimic, spuse Gösta scuturând din cap.

— Câţi, erau, de fapt?

Contrar obiceiului său, Mellberg părea curios şi se aplecă în faţă ca să audă mai bine.

— Doi adulţi şi patru copii. Dar unul dintre ei era micuţa Ebba, aşa că au dispărut cei doi adulţi şi trei copii.

Gösta se întoarse şi începu să scrie pe tablă.

— Tatăl familiei, Rune Elvander, era directorul internatului. Fost ofiţer, îi venise ideea de-a înfiinţa o şcoală pentru băieţii cu părinţi cu pretenţii mari în privinţa nivelului de educaţie. În plus, la şcoală

domnea o disciplină ca de armată. Educaţia de primă mână, un regulament care să le modeleze caracterul şi exerciţiile fizice în aer liber menite să-i întărească – aşa ceva nu era pentru buzunarul oricui. Internatul era gândit pentru băieţi din familii înstărite. Asta era descrierea din broşura informativă, din câte îmi amintesc.

— Isuse, sună de zici că-i din anii ’20, spuse Mellberg.

— Mereu au existat părinţi nostalgici după vremurile vechi şi Rune Elvander le oferea exact ce-şi doreau, spuse Gösta şi îşi continuă relatarea. Mama Ebbei se numea Inez. Avea douăzeci şi trei de ani când a dispărut. Era, deci, mult mai tânără decât Rune, care avea în jur de cincizeci. Rune avea trei copii din prima căsnicie: Claes, de nouăsprezece ani, Annelie, de şaisprezece, şi Johan, de nouă ani. Mama lor, Carla, murise cu câţiva ani înainte ca Rune să se recăsătorească. Conform celor cinci băieţi, se pare că familia avea unele probleme, dar n-am reuşit să aflăm mai multe.

— Câţi tineri erau la internat când nu era vacanţă? îl întrebă Martin.

— Păi, depinde. În jur de douăzeci, cam aşa. În afară de Rune mai existau doi profesori, dar erau liberi şi ei pe timpul vacanţei.

— Şi aveau un alibi pentru ziua aia, bănuiesc, spuse Patrik şi-l privi cu atenţie pe Gösta.

— Da. Unul dintre ei era la rude în Stockholm, sărbătorea Paştele. Celălalt ni s-a părut cam dubios la început, nu prea voia să zică pe unde a umblat. Dar după aia am aflat că se dusese în vacanţă la mare cu prietenul lui, de asta era aşa de secretos. Nu voia să se afle că era homosexual şi la şcoală ascunsese asta foarte bine, până atunci.

— Şi ceilalţi elevi, cei care erau în vacantă? I-aţi verificat şi pe ei? întrebă Patrik.

— Pe toţi. Şi, de fiecare dată, familiile lor au confirmat c-au sărbătorit Paştele acasă şi că n-au călcat pe insulă. Toţi păreau mulţumiţi de influenţa şcolii asupra copiilor şi erau foarte revoltaţi că nu mai aveau unde să-i trimită. Unii mi-au lăsat impresia că nu-i prea tolerau pe copii acasă nici măcar pe perioada vacanţelor.

— OK, deci n-aţi găsit vreo urmă concretă, care să vă dea de înţeles ce s-a întâmplat cu familia respectivă?

Gösta scutură din cap.

— Sigur, pe vremea aia n-aveam nici dotarea, nici cunoştinţele de azi şi din punct de vedere tehnic eram de-a dreptul retardaţi. Dar toţi am făcut ce-am putut, doar că nu, n-am reuşit să găsim nimic. Şi totuşi, mereu am avut senzaţia că ne-a scăpat ceva, numai că nu pot să-mi dau seama ce.

— Şi cu fetiţa ce s-a întâmplat? întrebă Annika, a cărei inimă se strângea de fiecare dată când auzea de copii suferinzi.

— Nu mai avea nicio rudă în viaţă, aşa că au plasat-o la o familie

din Göteborg. Din câte ştiu, mai încolo au adoptat-o.

Gösta amuţi şi-şi privi mâinile.

— Aş îndrăzni să zic c-am făcut treabă bună. Am verificat toate indiciile posibile şi am încercat să găsim un motiv. Am scormonit în trecutul lui Rune, dar n-am dat peste niciun schelet în şifonier. Am umblat din uşă-n uşă prin toată Fjällbacka, pentru a vedea dacă cineva a observat ceva ieşit din comun. Pe scurt, am abordat cazul din toate perspectivele posibile, dar n-am ajuns la nicio concluzie. Fără dovezi ne-a fost imposibil să stabilim ceva concret: dacă au fost omorâţi, răpiţi sau dacă au plecat, pur şi simplu, de bunăvoie.

— Da, fascinant, fără discuţie, spuse Mellberg şi îşi drese vocea. Dar tot nu înţeleg de ce mai insistăm pe lângă povestea asta. N-avem niciun motiv să complicăm lucrurile inutil. Ori acceptăm că Ebba şi bărbatul ei au dat foc la coşmelie, ori e altceva, nu ştiu, nişte ştrengari care au vrut să se amuze.

— Mi se pare un plan prea avansat ca să cred c-au fost nişte adolescenţi blazaţi, spuse Patrik. Ăştia, dacă vor să dea foc la ceva, o fac în oraş, nu se duc cu barca pe o insulă. Şi, cum spuneam, Martin verifică deja dacă e vorba de o fraudă, dacă vor să încaseze banii de asigurare. Dar, cu cât aud mai multe despre cazul cel vechi, cu atât presimt mai tare că incendiul ăla este legat de dispariţia familiei.

— Da, tu şi presimţirile tale, spuse Mellberg. N-avem nicio legătură concretă care să ne indice asta. Ştiu c-ai mai avut dreptate în trecut, dar de data asta baţi câmpii, spuse Mellberg şi se ridică, vizibil mulţumit de ultima replică, un fel de „maxima zilei” după părerea lui.

Patrik ridică din umeri şi-l ignoră. Nu-i mai păsa demult de părerile lui Mellberg, asta dacă îi păsase vreodată. Împărţi sarcinile şi suspendă şedinţa.

Dar, când să iasă, Martin se apropie de el.

— Pot să-mi iau liber azi după-masă? Ştiu că nu te-am anunţat din timp, dar…

— Da, normal, dacă e ceva important. Ce s-a întâmplat?

Martin părea că ezită.

— E o chestiune privată. N-aş vrea să discut despre asta chiar acum. Dacă-i OK.

Ceva din vocea lui îl convinse pe Patrik să nu-i mai pună întrebări, dar se simţea puţin lezat că Martin nu voia să îşi împărtăşească problemele. Trăise cu impresia că deveniseră apropiaţi de-a lungul anilor de lucru împreună, că Martin începuse să se simtă suficient de în largul lui ca să-i spună dacă îl supăra ceva.

— Nu prea am putere, spuse Martin de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Dar zici că-i în regulă dacă o şterg după pauza de masă?

— Sigur, nicio problemă.

Martin schiţă un zâmbet şi dădu să plece.

— Auzi? spuse Patrik. Să ştii că sunt aici dacă vrei să vorbeşti.

— Ştiu.

Martin mai ezită o secundă. Apoi dispăru pe coridor.

Anna ştia deja, coborând scările, ce priveliştе o aştepta în bucătărie. Dan, în halatul lui de baie ponosit, adâncit în ziar, cu o ceaşcă de cafea în mână.

Când o văzu păşind peste prag, se lumină la faţă.

— Bună dimineaţa, iubito, spuse şi se întinse după un sărut.

— Bună dimineaţa, spuse Anna şi se feri. Îmi miroase gura de dimineaţă, se scuză, dar paguba era deja făcută.

Dan se ridică fără o vorbă şi îşi puse ceaşca în chiuvetă.

Nu s-ar fi gândit c-avea să fie atât de-al naibii de greu. Tot timpul făcea sau spunea ceva greşit. Şi, de fapt, nu voia decât să îndrepte lucrurile, să fie totul ca înainte. Voia să regăsească felul acela firesc în care se comportaseră unul cu celălalt înainte de accident.

Dan adună farfuriile de la micul dejun. Anna se duse la el şi-l cuprinse pe la spate, lipindu-şi obrazul de spinarea lui. Dar nu simţea decât frustrarea dintr-un corp încordat. Senzaţia o contamină şi pe ea şi Annei îi pieri tot cheful de intimitate. Şi era imposibil de zis când avea să mai simtă din nou aşa ceva.

Îi dădu drumul lui Dan, cu un oftat, apoi se aşeză la masa din bucătărie.

— Trebuie să mă urnesc din loc şi să mă apuc de lucru, spuse ea întinzându-se după o felie de pâine şi cuţitul pentru unt.

Dan se întoarse spre ea, se sprijini de blat şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Şi ce vrei să faci?

Anna întârzie cu răspunsul.

— Aş vrea să pornesc o afacere proprie, spuse într-un final.

— Ce idee grozavă! Şi la ce te-ai gândit? Un magazin? Pot să mă interesez dacă-i ceva liber.

Dan zâmbi cu toată faţa şi, dintr-un motiv ciudat, entuziasmul lui îl anulă pe al ei. Doar era ideea ei şi nu voia s-o împartă cu nimeni. De ce, asta nu putea să-şi explice.

— Aş vrea s-o fac eu, singură, spuse şi îşi auzi din nou tonul acela dur din voce.

Veselia de pe chipul lui Dan dispăru imediat.

— Bine, fă cum vrei, spuse el şi începu să zdrăngăne cu vasele.

„În mă-sa, în mă-sa!” înjură Anna în gând cu degetele încleştate.

— Da, m-am gândit la un magazin. Dar aş lua şi comenzi pentru amenajări interioare, aş căuta antichităţi şi tot aşa.

Continuă să sporovăiască, încercând să capteze din nou atenţia lui Dan. Dar soţul ei îşi vedea de farfurii şi pahare, fără să reacţioneze.

Spatele lui era dur şi implacabil.

Anna puse sendvişul pe farfurie. Îi pierise pofta de mâncare.

— Mă duc puţin pe-afară, spuse şi se ridică, cu gândul să urce la etaj şi să se schimbe. Dan nu-i răspunse nici de data asta.

— Ce drăguţ c-ai putut să vii până la noi pentru un prânz scurt, spuse Pyttan.

— Mă bucur c-am putut să vin şi să văd ce face cealaltă jumătate.

Sebastian râse şi-l bătu pe spate pe Percy, atât de tare, încât acesta începu să tuşească.

— Lasă, că nici la voi nu-i prea modest.

Percy râse pe sub mustaţă. Pyttan nu se ferise niciodată să-i spună ce crede despre casa pompoasă a lui Sebastian, cu două piscine şi teren de tenis. Casa nu era la fel de mare ca Fygelsta, ce-i drept, dar compensa prin lux. „Bunul gust nu-l cumperi cu bani", obişnuia să spună după ce plecau de acolo, nemulţumită la văzul ramelor aurite şi al candelabrelor enorme de cristal. Şi Percy înclina să-i dea dreptate.

— Haide, ia loc, spuse şi-i arătă lui Sebastian masa aşternută pe terasă.

În perioada aceea a anului, Fygelsta arăta de milioane. Parcul frumos se întindea cât vedeai cu ochii. Fusese îngrijit cu pricepere timp de mai multe generaţii, dar acum era doar o chestiune de timp până când avea să cadă în paragină, asemenea castelului. Trebuiau să se descurce fără grădinar până-şi puneau ordine în finanţe.

Sebastian se aşeză şi se lăsă pe spate în scaun, cu ochelarii de soare împinşi în sus, pe frunte.

— Puţin vin?

Pyttan întinse spre el o sticlă de Chardonnay de prima mână. Chiar dacă soţia lui nu era deloc împăcată cu ideea că trebuia să ceară ajutorul lui Sebastian, Percy ştia că ar fi făcut orice ca să-l ajute, odată ce decizia a fost luată. Şi nici nu aveau prea multe alternative. De fapt, nu prea aveau niciuna.

— Şi zici că aveţi probleme cu fiscul?

— De, ce să mai zic, spuse Percy. Ăştia n-au nimic sfânt.

— Aşa e, cum zici. Nu mai merită să munceşti în ţara asta.

— Nu. Altfel era pe vremea lui taică-meu.

Percy începu să-şi taie sendvişul după ce-i aruncă o privire întrebătoare lui Pyttan.

— Normal ar fi să aprecieze efortul pe care l-am investit în prezervarea acestui monument cultural. E o parte semnificativă din istoria Suediei, pentru care familia noastră şi-a asumat răspunderea şi a avut grijă de ea până acum.

— Da, dar acum bate un vânt nou, spuse Sebastian şi agită furculiţa. E adevărat că aerul ăsta socialist adie demult pe la noi şi se

pare că nu contează nici c-avem un guvern burghez. Dacă ar fi după ei, n-ar trebui să deţinem mai mult decât vecinii, că dacă nu, al dracu' dacă nu-ţi iau tot ce ai. Am simţit-o şi eu pe pielea mea. Anul ăsta am plătit o diferenţă de impozit babană de tot, noroc că numai pe ce am aici, în Suedia. Că trebuie să fii deştept şi să-ţi plasezi bunurile în străinătate, unde fiscul nu poate să pună gheara pe ce-ai agonisit.

Percy dădu din cap.

— Da, numai că majoritatea capitalului eu l-am avut blocat tot timpul în castel.

Nu era prost. Ştia că Sebastian profita de el cât era anul de lung. În general, Sebastian folosea castelul pentru întâlnirile cu clienţii, şedinţe de vânătoare, petreceri şi aventuri amoroase cu vreuna dintre numeroasele dame cu care se afişa. Percy era curios dacă nevasta lui Sebastian nu bănuia nimic, dar nu voia să-şi bage nasul. Pe el Pyttan îl ţinea din scurt şi oricum n-ar fi îndrăznit să calce strâmb. După el, oamenii puteau să facă ce voiau în căsniciile lor.

— Dar nici moştenirea de la moşul nu-i de aruncat, spuse Sebastian şi întinse paharul gol spre Pyttan.

Aceasta îl umplu ochi, fără a se trăda măcar cu o zvâcnire a feţei la ce se gândeşte.

— Da, dar ştii cum e…

Percy se foi pe scaun. Nu suporta să discute despre bani.

— Costă enorm să întreţii locul ăsta şi cheltuielile de zi cu zi cresc tot timpul. Totul e îngrozitor de scump în ziua de azi.

Sebastian râînji.

— Da, viaţa de zi cu zi costă o grămadă.

Nu se feri să se uite la Pyttan, cercetându-i îndelung cerceii cu diamante şi pantofii cu toc. Apoi se întoarse spre Percy.

— Şi cu ce te pot ajuta?

— Păi…

Percy trăgea de timp, dar după ce aruncă o privire spre soţia lui îşi făcu din nou curaj. Trebuia să rezolve treaba asta, altfel n-avea decât să-şi caute alte surse de venit.

— E vorba doar de un împrumut pe termen scurt, bineînţeles.

Se lăsă o linişte neplăcută, dar Sebastian nu păru deranjat. În colţul gurii i se ivi un zâmbet discret.

— Am o propunere, zise tărăgănat. Dar cred că-i mai bine să discutăm între patru ochi, ca nişte vechi colegi de şcoală ce suntem.

Pyttan părea gata să protesteze, dar Percy îi aruncă o privire neobişnuit de dură şi femeia îşi ţinu gura. Bărbatul îl privi apoi pe Sebastian, părând că vorbeşte cu el fără cuvinte.

— Da, e mai bine aşa, spuse şi lăsă capul în jos.

Sebastian afişă un zâmbet larg. Întinse încă o dată paharul spre Pyttan.

Era prea cald ca să atârne pe schele când soarele bătea cel mai tare, aşa că, de obicei, pe la miezul zilei îşi făceau de lucru înăuntru.

— Vrei să ne apucăm de podea? întrebă Mårten în timp ce stăteau şi inspectau sufrageria.

Ebba trase, de probă, de o bucăţică de tapet şi rupse o fâşie mai mare decât ar fi vrut.

— Nu ne apucăm de pereţi?

— Nu sunt sigur că o să ţină podeaua. Am văzut câteva scânduri putrezite. Mai bine rezolvăm asta înainte să ne apucăm de altele.

Apăsă cu piciorul o scândură, care se îndoi sub bocancul lui.

— OK, atunci începem cu podeaua, spuse Ebba şi îşi puse ochelarii de protecţie. Cum facem?

N-avea nimic împotrivă să tragă tare şi să muncească la fel de mult ca Mårten. Dar el era cel cu experienţă şi era nevoită să se bazeze pe cunoştinţele lui.

— Cred că cel mai bine ar fi să lucrăm cu barosul şi cu o rangă. Iau eu barosul şi tu ranga?

— Da.

Ebba luă instrumentul de la Martin. Apoi s-au apucat de lucru.

Ebba simţea adrenalina pompându-i în vene şi senzaţia aceea plăcută de usturime din braţe de fiecare dată când împingea ranga în crăpăturile dintre planşe şi rupea lemnul. Atâta timp cât îşi forţa corpul până la limită, nu se mai gândea la Vincent. Când transpiraţia-i curgea şi acidul lactic îi umplea muşchii, era liberă pentru un timp. Nu mai era mama lui Vincent. Era Ebba, care îşi punea la punct casa moştenită, care dărâma şi construia ceva nou.

Nu se gândea nici la incendiu. Dacă închidea ochii îşi amintea senzaţia de panică, fumul de la care-o usturau plămânii, fierbinţeala care o făcea să-şi dea seama cam cum s-ar fi simţit dacă focul i-ar fi ars pielea. Şi îşi amintea sentimentul acela plăcut, resemnarea.

Aşa că se concentră pe sarcina care-i fusese dată, cu privirea aţintită înainte şi încordându-se mai mult decât era nevoie ca să scoată cuiele ruginite din buştenii de susţinere de sub podea. După un timp însă, gândurile i se furişară din nou în cap. Cine le voise răul şi de ce? Întrebarea revenea tot timpul, dar variantele de răspuns nu duceau nicăieri. Nu cunoştea pe nimeni care să fi vrut să-i facă rău. Singurii care-şi voiau răul erau ei înşişi. De multe ori se gândise că ar fi fost mai bine să nu mai fi trăit şi ştia că şi Mårten gândea la fel despre el. Dar cei din anturajul lor se arătaseră plini de compasiune. Fără rea-voinţă, fără ură, doar înţelegere pentru grozăvia prin care trecuseră. În acelaşi timp, n-avea cum să ignore faptul că cineva se furişase până la ei pe întuneric şi voise să-i ardă de vii. Gândurile i se învârteau în cap alandala. Ebba se ridică şi-şi şterse fruntea umedă.

— E al dracului de cald aici, spuse Mårten şi dădu cu barosul de pământ, făcând aşchiile să zboare, apoi îşi dădu jos tricoul şi-l agăţă de centura pentru scule.

— Vezi să nu-ţi sară vreo aşchie în ochi.

Ebba îi studie corpul în lumina soarelui care năvălise prin ferestrele murdare. Arăta exact ca atunci când se cunoscuseră. Un corp zvelt, care, în ciuda muncii fizice grele, nu devenise mai musculos. Ea însăşi îşi pierduse formele feminine în acele şase luni care trecuseră. Nu mai avea deloc poftă de mâncare şi slăbise, probabil, cel puţin zece kilograme. Nu prea ştia exact şi nici n-avea chef să se cântărească.

Munciră un timp în tăcere. O muscă se lovi furioasă de un geam. Mårten se duse şi-l deschise larg. Afară nu bătea deloc vântul, aşa că nu intra niciun pic de răcoare, dar măcar scăpau de bâzâitul enervant al muştei.

Ebba simţea necontenit prezenţa trecutului. Istoria casei era impregnată în pereţi. Parcă-i auzea pe toţi copiii care mergeau acolo vara în tabără, pentru aerul curat şi sănătos, aşa cum citise într-un articol dintr-un număr vechi din Fjällbacka-Bladet. Casa avusese şi alţi proprietari, nu numai pe tatăl ei, dar cu toate astea ea se gândea mai mult la copii. Ce aventură trebuie să fi fost pentru ei să plece de lângă mama şi tata şi să stea în aceeaşi casă cu alţi copii necunoscuţi. Zile însorite şi băi sărate, ordine şi disciplină, joacă şi ghiduşii. Ebba auzea râsetele, dar şi ţipetele lor. Articolul se referea şi la un caz de abuz şi jurnalistul lăsa de înţeles că s-ar putea să nu fi fost totul aşa de idilic cum părea. Uneori se întreba dacă ţipetele veneau doar dinspre tabăra de copii sau dacă nu cumva felul ei de-a percepe casa se amesteca şi cu nişte amintiri timpurii. Sunetele acelea i se păreau cunoscute într-un mod oarecum înfricoşător, dar ea nu fusese decât un ţânc când plecase de acolo. Dacă era vorba de amintiri, atunci trebuie să fi fost amintirile casei, nu ale ei.

— Crezi că-i dăm de capăt? întrebă Mårten sprijinindu-se de baros.

Ebba, adâncită în gânduri, tresări speriată la sunetul vocii lui. Mårten luă tricoul de pe centură, se şterse pe faţă şi o privi. Ebba nu voia să se uite în ochii lui, aşa că îl privi pe furiş, continuând să tragă de o scândură care se încăpăţâna să rămână pe loc. Părea că bărbatul ei se referă la lucrările de renovare, dar Ebba îşi dădu seama că era mai mult de atât. Doar că nu ştia ce să-i răspundă.

Văzând că nu spune nimic, Mårten oftă şi ridică din nou barosul. Îl trânti de podea, icnind la fiecare lovitură.

În faţa lui începuse să se formeze o ditamai gaura. Mårten ridică iarăşi barosul. Şi iarăşi îl coborî.

— Ce naiba-i asta? Ebba, uită-te aici! spuse şi îi făcu semn să se apropie.

Ebba continua să se chinuie cu scândura încăpăţânată, dar

curiozitatea o năpădi împotriva voinţei ei.

— Ce e? întrebă, apropiindu-se.

Mårten arătă spre gaura din podea.

— A ce seamănă?

Ebba se lăsă pe vine şi privi. Apoi se încruntă. În locul în care podeaua fusese îndepărtată se vedea o pată mare, închisă la culoare. Smoală, fu primul ei gând. Apoi îşi dădu seama ce putea să fie.

— Arată ca o pată de sânge, spuse. Mult sânge.

Fjällbacka, 1919

Dagmar nu era proastă nici ea şi se prinse că bogaţii o chemau să servească la petreceri nu numai datorită abilităţilor sale sau frumuseţii ei fizice. Şuşotelile nu erau niciodată prea discrete. Gazdele se asigurau mereu ca zvonurile legate de originea ei să se răspândească repede pe la mese. Dagmar ajunsese să recunoască de-acum privirile avide de senzaţii tari ale musafirilor.

„Mama ei… făuritoarea de îngeri… i-au tăiat capul…" Cuvintele zburau prin aer ca nişte viespi mici şi înţepăturile erau tare dureroase, dar Dagmar zâmbea neîncetat şi se prefăcea că nu aude nimic.

Nici petrecerea asta nu era diferită. Când trecu pe lângă ei, creştetele se apropiară şi oaspeţii dădură din cap semnificativ. O cucoană îşi duse mâna la gură, îngrozită, şi se holbă cu tupeu la Dagmar, care turna vin în pahare. Pilotul german urmărea consternat agitaţia pe care o stârnise prezenţa ei. Dagmar îl văzu, cu coada ochiului, cum se apleacă spre vecina lui. Femeia îi şopti ceva la ureche şi Dagmar aşteptă cu sufletul la gură reacţia. Privirea neamţului se schimbă, dar în clipa următoare ochii îi străluciră. O studie liniştit un timp, apoi ridică paharul, de parcă ar fi vrut s-o salute. Dagmar îi zâmbi şi simţi că inima îi bate şi mai repede.

Gălăgia de la masa cea lungă a petrecăreţilor se înteţea cu cât treceau orele. Începuse să se întunece şi, chiar dacă seara de vară era destul de călduţă, câţiva dintre oaspeţi se ridicară şi se retraseră în casă, în camera de zi, unde continuară să ciocnească. Familia Sjölin era generoasă şi se părea că şi pilotul băuse destul de mult. Dagmar îi umpluse paharul, cu mâna tremurândă, de mai multe ori. Reacţia lui o uimise. Întâlnise destui bărbaţi şi unii dintre ei erau chiar chipeşi. Cei mai mulţi ştiau exact ce să-i spună şi cum s-o atingă, dar niciunul nu-i provocase senzaţia aceea în stomac.

Când se duse să-i umple paharul din nou, mâna lui o atinse pe a ei. Nimeni nu păru să fi observat. Dagmar se strădui să pară neafectată, dar îşi scoase pieptul în afară un pic mai mult.

— Wie heissen Sie? o întrebă el, privind-o cu ochi lucitori.

Dagmar îl privi nedumerită. Nu vorbea decât suedeza.

— Cum vă numiţi? bâigui un bărbat din faţa pilotului. Vrea să ştie cum o cheamă pe domnişoară. Spuneţi-i domnului pilot şi poate mai încolo puteţi să-i staţi în poale un pic. Şi să simţiţi cum e un bărbat adevărat…

Râse la propria-i glumă şi se bătu peste pulpele grase.

Dagmar se strâmbă şi-şi îndreptă privirea, din nou, către neamţ.

— Dagmar, spuse. Mă cheamă Dagmar.

— Dagmar, repetă neamţul şi arătă cu un gest exagerat spre pieptul cămăşii. Hermann, spuse. Ich heisse Hermann.

După o pauză scurtă, ridică mâna şi-i atinse ceafa. Dagmar simţi cum i se face pielea ca de găină. Bărbatul spuse iarăşi ceva în germană şi fata se uită la grăsanul din faţa lui.

— Zice că se întreabă cum arăţi cu părul desfăcut.

Bărbatul hăhăi din nou, de parcă ar fi spus ceva grozav de amuzant.

Dagmar duse automat mâna la cocul de pe ceafă. Părul ei blond era atât de des, încât nu reuşea să-l pieptene niciodată cum trebuie; câteva şuviţe se încăpăţânau mereu să se desprindă din coc.

— Zi-i că n-are decât. Zi-i asta, spuse şi dădu să plece.

Grăsanul râse şi rosti câteva replici în germană. Neamţul nu râse. Dagmar îi simţi din nou mâna pe ceafă. Cu un gest brusc, bărbatul îi scoase pieptenele din coc, astfel că părul i se revărsă pe spate. Dagmar se întoarse spre el lent, cu corpul încordat. Preţ de câteva secunde se priviră, acompaniaţi de râsetele zgomotoase ale bărbatului gras. O înţelegere tacită se înfiripă între ei şi, cu părul rămas desfăcut, Dagmar o porni spre casa unde ţipetele şi chiotele musafirilor tulburau şi acum liniştea nopţii.

[6]

Patrik stătea pe vine, lângă gaura cea mare din podea. Plăcile erau vechi şi putrezite. Era limpede că podeaua trebuia scoasă de tot. Dar ce se afla sub ea era cu atât mai surprinzător. Patrik simţi cum i se strânge stomacul.

— Aţi făcut bine că aţi sunat imediat, spuse fără a-şi lua privirea de la gaură.

— Nu-i aşa că-i sânge? întrebă Mårten şi înghiţi în sec. Nu ştiu cum arată sângele închegat, s-ar putea să fie şi smoală sau ceva de genul ăsta. Dar dacă ne gândim la…

— Ba da, pare a fi sânge. Gösta? Poţi să-i suni pe băieţii de la laborator? Să vină şi să verifice temeinic.

Patrik se ridică şi se strâmbă când auzi cum îi pocniră oasele. Asta ca să-şi aducă aminte că nu întinerea.

Gösta dădu din cap scurt şi se duse ceva mai încolo, butonând pe telefonul mobil.

— Crezi că mai e ceva… acolo, dedesubt? întrebă Ebba, cu voce tremurândă.

Patrik îşi dădu imediat seama la ce se referea.

— N-avem cum să ştim. Trebuie să spargem şi restul podelei şi să ne uităm.

— E drept că aveam nevoie de ajutor la renovat, dar la asta nu ne-am gândit, spuse Mårten şi râse abătut.

Dar nimeni nu-i urmă exemplul.

Gösta, care terminase convorbirea, se întoarse la ei.

— N-au cum să ajungă decât mâine. Aşa că sper să rezistaţi încă o zi. Să nu atingeţi nimic. Să nu vă apucaţi să strângeţi sau să faceţi curat pe-aici.

— Nu ne atingem de nimic. De ce am face-o? întrebă Mårten.

— Nu, spuse Ebba. Acum, că în sfârşit am ocazia să aflu ce s-a întâmplat aici…

— Poate vreţi să ne aşezăm şi să stăm un pic de vorbă, spuse Patrik îndepărtându-se, cu spatele, de podeaua smulsă din loc, însă imaginea i se întipărise în minte.

În ceea ce-l privea pe el, era convins că era sânge. Un strat gros de sânge închegat care nu mai era roşu, ci întunecat din pricina timpului. În jur de treizeci de ani, dacă estima corect.

— Putem să stăm în bucătărie, acolo am făcut ordine cât de cât, spuse Mårten şi i-o luă înainte lui Patrik.

Ebba rămase pe loc, împreună cu Gösta.

— Nu vii?

Mårten se întoarse şi o privi.

— Mergeţi voi. Vin şi eu imediat cu Ebba, spuse Gösta.

Patrik vru să spună că Ebba era cea căreia voia să-i vorbească mai mult. Dar, când văzu chipul ei palid, îşi dădu seama că Gösta procedase corect. Ebba avea nevoie de un pic de răgaz şi ei nu se grăbeau nicăieri.

În bucătărie totuşi nu era tocmai ordine. Peste tot se vedeau unelte şi pensule, iar chiuveta era plină cu vase nespălate şi resturi de la micul dejun.

Mårten se aşeză la masă.

— De fapt, suntem nişte tipicari. Şi eu, şi Ebba. Am fost, mai bine zis, se corectă. E greu de crezut când vezi ce-i aici, nu-i aşa?

— Renovatul ăsta e o pacoste mare, spuse Patrik şi se aşeză pe un scaun, după ce îndepărtă firimiturile de pe el.

— Nu ne mai pasă de ordine.

Mårten se uită afară pe geamul bucătăriei. Acesta era acoperit de praf şi peisajul părea ascuns după un voal.

— Ce ştii despre trecutul Ebbei? întrebă Patrik.

Îi auzea pe Gösta şi pe Ebba discutând în sufragerie, dar nu reuşea să distingă ce spuneau, oricât ar fi încercat. Comportamentul lui Gösta îl puse pe gânduri. Şi mai devreme, la secţie, când dăduse buzna peste el în birou ca să-l anunţe ce s-a întâmplat. Se purtase într-un fel pe care Patrik nu-l mai văzuse. Dar apoi se închise în el ca o scoică şi nu mai scoase o vorbă până la Valö.

— Părinţii mei şi părinţii adoptivi ai Ebbei sunt prieteni apropiaţi, iar trecutul ei n-a fost niciodată un secret. Aşa că ştiam demult că părinţii ei au dispărut fără urmă. Mai mult de atât nu ştie nimeni.

— Nu, ancheta s-a înfundat deşi am investit mult timp şi energie în ea. Toţi au încercat să afle ce s-a întâmplat. Chiar că e un mister cum au putut să dispară aşa.

— Poate au fost aici tot timpul?

Vocea Ebbei îi făcu să tresară.

— Nu cred că sunt îngropaţi acolo, spuse Gösta şi se opri în cadrul uşii. Dacă cineva ar fi forţat podeaua, am fi observat. Dar părea neatinsă şi n-am văzut nici urme de sânge pe nicăieri. Probabil că s-a infiltrat printre scânduri.

— În orice caz, vreau să mă asigur că nu sunt acolo, spuse Ebba.

— Criminaliştii vor cerceta mâine-dimineaţă fiecare milimetru, fii sigură de asta, spuse Gösta şi o cuprinse de umeri pe Ebba.

Patrik se holbă la el. De obicei, când erau pe teren, colegul lui nu depunea mai mult efort decât era nevoie. Şi Patrik nu-şi amintea să-l fi văzut, vreodată, să pună mâna pe cineva.

— Ai nevoie de nişte cafea tare, spuse Gösta, bătând-o pe umăr pe

Ebba, apoi se îndreptă spre cafetieră.

Când cafeaua începu să se scurgă în vas, se duse la chiuvetă şi spălă câteva ceşti.

— Nu vrei să ne povesteşti ce ştii despre ziua aceea? întrebă Patrik şi îi trase un scaun Ebbei.

Femeia se aşeză. Patrik rămase surprins de cât de firavă era. Tricoul îi atârna larg pe corp şi clavicula i se distingea clar pe sub material.

— Nu cred că pot să vă povestesc ceva ce nu ştie deja toată lumea din zonă. Aveam doar un an când au dispărut, aşa că nu-mi amintesc nimic. Nici părinţii mei adoptivi nu ştiu mai mult decât că cineva a sunat la poliţie şi a spus că a avut loc un incident. Când aţi ajuns aici, ai mei dispăruseră şi eu eram singură. Era în ajun de Paşti. Au dispărut în ajun de Paşti.

Scoase lanţul ascuns sub tricou şi începu să tragă de medalion. Patrik o văzuse făcând asta şi data trecută, ceea ce îi dădea un aer şi mai fragil.

— Poftim, spuse Gösta.

Puse o ceaşcă de cafea în faţa Ebbei şi încă una în faţa lui, apoi se aşeză. Patrik nu se putu abţine să nu zâmbească. Acum îşi recunoştea colegul.

— N-ai vrea să ne torni şi nouă un pic?

— Arăt eu a chelner?

Mårten se ridică.

— Mă ocup eu.

— E adevărat că ai rămas absolut singură după ce au dispărut? Că nu mai aveai nicio rudă în viaţă? întrebă Patrik.

Ebba dădu din cap.

— Da, mama era singură la părinţi şi bunica din partea ei a murit înainte ca eu să fi împlinit un an. Tata era mult mai în vârstă şi părinţii lui muriseră demult. Singura familie pe care am avut-o au fost părinţii mei adoptivi. Într-un fel, cred c-am avut noroc. Berit şi Sture m-au făcut să mă simt mereu de parcă aş fi fost fiica lor.

— Mai erau aici nişte băieţi de la scoală, în vacanţa de Paşti. Îţi aminteşti să fi avut contact cu ei?

— Nu, de ce aş fi avut?

Ochii Ebbei se făcură mari pe faţa îngustă.

— Înainte să ne hotărâm să ne mutăm aici n-am avut nicio legătură cu locul ăsta, spuse Mårten. Ebba a moştenit casa de la părinţii ei biologici când aceştia au fost declaraţi morţi, dar între timp a fost închiriată de mai multe ori. Uneori a stat şi goală. Da, de asta avem atâta de lucru cu renovările. Nimănui nu i-a păsat de casă. Toţi au peticit-o pe unde au apucat, când era chiar nevoie.

— Probabil că era inevitabil să venim noi şi să spargem podeaua,

spuse Ebba. Totul are o menire.

— Crezi? întrebă Mårten. Chiar crezi asta?

Dar Ebba nu-i răspunse. Mårten îi conduse afară în timp ce ea rămase în urmă, tăcută.

Patrik se gândi la acelaşi lucru după ce lăsară în urmă insula. Ce rost ar fi avut să li se confirme că pata aceea de sub podea era de sânge? Cazul fusese suspendat şi trecuse mult timp de atunci, dar n-aveau nicio garanţie c-or să găsească vreun răspuns acum. Aşa că ce rost avea descoperirea asta? Cârmui barca spre casă, cu capul plin de gânduri tulburi.

Medicul termină de vorbit şi în încăpere se făcu linişte. Singurul sunet pe care îl auzea Martin era bătaia inimii lui. Se uită la medic. Cum putea să pară aşa de insensibil când tocmai le dăduse o veste atât de cumplită? Oare dădea veşti din astea de mai multe ori pe săptămână şi, dacă da, cum făcea faţă?

Martin se forţă să respire. Era ca şi când ar fi uitat cum se face. Fiecare inspiraţie era un act conştient, o comandă clară dată creierului.

— Cât timp mai avem? reuşi să bâiguie.

— Există mai multe tipuri de tratament şi medicina progresează, după cum ştim…

Medicul ridică mâinile, neputincios.

— Cum arată diagnosticul, din punct de vedere statistic? întrebă Martin încercând să pară liniştit.

Cel mai mult ar fi vrut să se arunce peste masă, să înşface halatul medicului şi să-l scuture până când le dădea un răspuns clar.

Pia nu scotea niciun cuvânt. Martin nu avusese, încă, puterea să se uite la ea. Dacă ar fi făcut-o, ceva ar fi plesnit în el. Acum nu voia decât să se concentreze pe date exacte. Pe ceva palpabil, ceva la care să se poată raporta.

— Nu pot să vă spun sigur, sunt mai mulţi factori aici.

Aceeaşi expresie plină de regret, aceleaşi mâini în aer.

Martin ura deja gestul acela.

— Dar răspundeţi-mi odată, fir-ar să fie! ţipă el şi aproape că tresări când îşi auzi vocea.

— Păi, vrem să începem tratamentul imediat. Vom vedea cum o să răspundă Pia la el. Dar având în vedere aria de contaminare şi cât de agresiv pare cancerul de acest tip… da, aş zice o jumătate de an, un an.

Martin se holbă la el. Auzise bine? Tuva n-avea nici doi ani. Nu se putea să-şi piardă mama. Începu să tremure. În cameră era o căldură apăsătoare, dar Martin tremura de frig şi-i clănţăneau dinţii. Pia puse o mână pe braţul lui.

— Calmează-te, Martin. Trebuie să ne păstrăm firea. Ştii că sunt şanse să nu fie aşa şi fac orice… spuse şi se întoarse spre medic. Daţi-mi cel mai dur tratament pe care-l cunoaşteţi. Am de gând să mă lupt cu nenorocirea asta.

— O să te internăm imediat. Du-te acasă şi fă-ţi bagajul, până atunci fac eu rost de un loc.

Lui Martin i se făcu ruşine. Pia era puternică, în timp ce el era în pragul nebuniei. În cap i se învârteau imagini cu Tuva, de când se născuse şi până ieri, când se jucase cu ei în pat. Părul negru îi zbura în jurul capului şi îi râdeau ochii. Şi acum râsul acela avea să amuţească?

Avea să-şi piardă cheful de viaţă, încrederea în faptul că totul era în regulă şi că ziua de mâine avea să fie şi mai frumoasă?

— Trecem şi peste asta.

Pia avea faţa pământie, dar dădu dovadă de o tărie despre care Martin ştia că se explica printr-o doză mare de încăpăţânare. Acum avea să aibă nevoie de acea încăpăţânare pentru cea mai importantă luptă a vieţii ei.

— Ne ducem s-o luăm pe Tuva de la mama şi mergem la cofetărie, spuse ea şi se ridică. O să discutăm liniştiţi când o să se culce. Şi o să-mi fac bagajul. Cam cât timp ziceţi c-o să fiu departe de casă?

Martin se ridică în picioare, dar acestea abia îl mai ţineau. Pia fusese mereu o fire practică.

Medicul ezită.

— Fă-ţi un bagaj cât pentru o perioadă mai lungă.

Îşi luă rămas-bun de la ei şi se îndreptă spre celălalt pacient.

Martin şi Pia rămaseră în urmă pe coridor şi se luară tăcuţi de mână.

— Le dai suc cu biberonul? Nu crezi că le strică dinţii?

Kristina se uită nemulţumită la Anton şi Noel, care stăteau pe canapea şi sorbeau din biberon.

Erica respiră adânc. Nu avea nicio problemă cu soacra ei şi în ultimul timp chiar se mai dăduse pe brazdă, dar uneori putea fi cicălitoare rău.

— Am încercat să le dau apă, dar nu vor s-o bea. Şi pe căldura asta trebuie să bea ceva. Oricum, sucul ăla l-am diluat bine.

— Da, tu ştii mai bine. Oricum, să nu zici că nu ţi-am zis. Eu le dădeam numai apă lui Patrik şi Lotta şi vezi că n-au păţit nimic. N-au avut nicio carie înainte să se mute de acasă şi dentistul mă lăuda tot timpul pentru dinţii lor.

Erica îşi muşcă pumnul dereticând prin bucătărie, unde Kristina n-o vedea. Funcţiona perfect să stea cu ea câte puţin şi se descurca de minune cu copiii, dar era o provocare de câte ori rămânea la ei câte o jumătate de zi.

— Cred că mă duc să bag o maşină, Erica, spuse Kristina ridicând tonul şi continuă să vorbească pentru sine. Că-i mai uşor dacă aduni de pe aici tot timpul şi ţii casa curată, să nu te trezeşti cu mormanele astea. Fiecare lucru la locul lui şi ai grijă să le pui de unde le-ai luat, ca să nu mai zic că Maja e destul de măricică, de-acum, ca să adune după ea. Altfel o să se facă o adolescentă din aia răsfăţată care nu se mai mută niciodată de acasă şi se aşteaptă să fie servită tot timpul. Prietena asta a mea, Berit, ştii, ţi-am povestit că fiu-său tocmai a împlinit patruzeci de ani, şi cu toate astea…

Erica îşi vârî degetele în urechi şi se sprijini de un dulap din bucătărie. Dădu uşor cu capul de suprafaţa rece de lemn şi se rugă pentru răbdare. O bătaie hotărâtă pe umăr o făcu să tresară.

— Ce faci?

Kristina stătea lângă ea, cu un coş de rufe plin la picioare.

— Nu mi-ai răspuns când vorbeam cu tine.

Cu degetele arătătoare încă în urechi, Erica încerca să inventeze o explicaţie plauzibilă.

— Aăă… încercam să scap de presiunea asta din urechi.

Se strânse de nas şi suflă tare.

— Am avut nişte probleme în ultimul timp cu urechile.

— Aoleu, spuse Kristina. Aşa ceva trebuie luat în serios. Nu cumva e o inflamaţie? Copiii ăştia se aleg cu te miri ce de la grădiniţă. Am zis eu că nu e bine să-i daţi la grădiniţă. Eu am stat acasă cu Patrik şi Lotta până când au început clasa a cincea. N-au trebuit să stea la grădiniţă sau cu bona nici măcar o zi, dar nici nu mi s-au îmbolnăvit. Da, medicul nostru de familie mă lăuda tot timpul că…

Erica o întrerupse puţin cam abrupt.

— Copiii n-au fost la grădiniţă de câteva săptămâni, aşa că nu cred că asta-i problema.

— Ah, bine, spuse Kristina cu o expresie rănită. Mă rog, părerea mea. Ştiu eu pe cine sunaţi când copiii sunt bolnavi şi voi trebuie să munciţi. Eu sunt aia care trebuie să vă sară în ajutor.

Îşi dezmorţi gâtul şi plecă cu rufele murdare.

Erica numără încet până la zece. N-avea cum să nege că soacra lor îi ajuta când aveau nevoie. Dar, uneori, preţul era cam mare.

Părinţii lui Josef trecuseră bine de patruzeci de ani când mama lui primise vestea neaşteptată că e gravidă. Se resemnaseră deja de ani buni cu ideea că n-aveau să aibă copii şi îşi organizaseră viaţa conform acestei certitudini. Investiseră timp şi energie în micuţa croitorie din Fjällbacka. Venirea pe lume a lui Josef schimbase însă totul şi, oricât de mult s-ar fi bucurat pentru fiul lor, îi apăsase responsabilitatea de a-şi duce neamul mai departe, prin el.

Josef privi cu nostalgie fotografia părinţilor lui, pe care o ţinea

într-o ramă groasă de argint pe birou. Întotdeauna fusese centrul vieţii lor, la fel cum şi ei aveau să fie centrul vieţii lui. Familia sa trebuia să accepte acest lucru.

— Mâncarea e aproape gata, spuse Rebecka şi păşi cu grijă în camera de lucru.

— Nu mi-e foame. Mâncaţi voi, spuse el fără a ridica măcar privirea.

Avea lucruri mai importante de făcut decât să mănânce.

— Nu vrei să vii şi tu acum, când sunt şi copiii acasă?

Josef o privi, mirat. De obicei nu insista. Simţi cum îl cuprinde iritaţia, dar se stăpâni şi trase aer în piept. Soţia lui avea dreptate. Copiii nu prea mai veneau pe la ei în ultima vreme.

— Vin, spuse oftând şi închise carnetul de notiţe.

Acesta era plin de gânduri referitoare la proiecte în curs de dezvoltare. Josef îl purta mereu la el în caz că-i venea vreo idee.

— Mulţumesc, spuse Rebecka şi ieşi din cameră.

Josef ieşi în urma ei. În sufragerie, masa era deja pusă.

Josef observă că Rebecka scosese farfuriile din porţelan scump. Mereu avusese o pasiune pentru lucrurile luxoase şi lui Josef nu-i plăcea deloc că făcea aşa o mare chestie de dragul copiilor, dar nu spuse nimic.

— Salut, tată, spuse Judith şi-l pupă pe obraz.

Daniel se ridică, se duse la el şi-l îmbrăţişă. Preţ de o secundă, inima i se umplu de mândrie şi îşi dori ca tatăl lui să-şi fi văzut nepoţii crescând.

— Haideţi să ne aşezăm înainte să se răcească mâncarea, spuse el şi se aşeză în capul mesei.

Rebecka gătise felul favorit al lui Judith, pui la cuptor cu piure de cartofi. Dintr-odată, Josef îşi dădu seama cât îi era de foame, de fapt, şi că uitase să ia prânzul. După ce bâigui rugăciunea de dinaintea mesei, Rebecka îi servi pe toţi şi cei patru începură să mănânce în tăcere. Când foamea se mai potoli, Josef lăsă jos tacâmurile.

— Şi şcoala? Merge bine?

Daniel încuviinţă din cap.

— Am luat punctaj maxim la toate examenele de vară. Acum nu trebuie decât să-mi găsesc un loc de practică la toamnă.

— Şi mie îmi place jobul ăla de vară, interveni Judith.

Ochii îi străluceau de entuziasm.

— Dacă ai vedea ce curajoşi sunt copiii ăia, mamă. Trebuie să treacă prin nişte operaţii grele şi tratamente lungi cu raze şi tot ce vrei, dar nu plâng şi nu se dau bătuţi. Sunt incredibili.

Josef respiră adânc. Succesele copiilor lui nu-i alinau cu nimic neliniştea mereu prezentă în suflet. Ştia că puteau să dea mai mult, că puteau să ajungă şi mai departe. Aveau atâtea aşteptări de satisfăcut şi

atâtea revanşe de luat, încât trebuia să se asigure că se străduiau foarte mult.

— Şi munca de cercetare? Sper că ai timp şi de ea.

Îşi aţinti ochii asupra lui Judith şi văzu cum îi dispare entuziasmul de pe chip. Fiica lui voia să audă vorbe de laudă, dar dacă le dădea impresia că ceea ce făceau era de ajuns, n-aveau să se mai străduie. Şi aşa ceva era exclus.

Nici nu aşteptă răspunsul lui Judith şi se întoarse spre Daniel.

— Săptămâna trecută am vorbit cu responsabilul cu prezenţa la cursuri şi mi-a spus că ai lipsit în ultimele două zile din semestru. De ce?

Cu coada ochiului, Josef văzu că Rebecka îi aruncă o privire dezamăgită, dar n-avea ce să-i facă. Cu cât îi cocoloşea ea mai mult, cu atât trebuia el să se chinuie mai tare ca să-i dea pe brazdă.

— Am fost bolnav cu stomacul, spuse Daniel. Probabil că nu le-ar fi plăcut să mă vadă că vomit într-o pungă la curs.

— Deci vrei să faci pe glumeţul?

— Nu, ţi-am răspuns sincer, atâta tot.

— Ştii bine că aflu dacă minţi, spuse Josef.

Tacâmurile zăceau în continuare neatinse pe farfurie. Îşi pierduse pofta de mâncare. Ura faptul că nu-şi mai putea controla copiii la fel ca atunci când stăteau acasă.

— M-a durut stomacul, repetă Daniel şi-şi coborî privirea.

Şi el părea să-şi fi pierdut apetitul.

Josef se ridică grăbit.

— Am treabă.

Refugiat în camera de lucru, se gândi că probabil se bucurau că scăpaseră de el. Prin uşa închisă le auzea vocile şi zăngănitul vaselor. Apoi Judith râse, tare şi eliberator, iar râsul ei pătrunse prin lemnul uşii şi se auzi la fel de limpede ca şi cum ar fi stat lângă el. Dintr-odată îşi dădu seama că râsetele copiilor, veselia lor se atenua mereu în prezenţa lui. Judith râse din nou şi Josef avu impresia că cineva îl înjunghiase în inimă. Fiica lui n-ar fi râs aşa în prezenţa lui. Josef se întrebă dacă ar fi putut să schimbe vreodată asta. În acelaşi timp, n-avea nicio idee cum s-o facă. Îi iubea atât de tare, că-l durea, dar nu putea să fie tatăl pe care şi-l doreau ei. Era tatăl format de viaţa pe care o trăise şi-i iubea în felul lui, prin dorinţa de a-şi continua moştenirea prin ei.

Gösta se holbă la lumina pâlpâitoare a televizorului. Imaginile se mişcau, oamenii se perindau pe acolo şi, fiindcă difuzau „Crimele din Midsomer”, sigur era vorba de cineva care fusese omorât. Dar pierduse demult firul. Gândurile lui erau în cu totul alt loc.

Pe masa din faţa lui se afla o farfurioară cu două sendvişuri. Două

felii de franzelă cu unt şi salam. În principiu, nu mânca nimic altceva când era acasă. Era prea obositor şi deprimant să gătească doar pentru el.

Canapeaua pe care stătea era deja ponosită, dar nu-i venea s-o arunce. Îşi aminti cât de mândră fusese Maj-Britt când o primiseră. O surprindea de multe ori trecându-şi palma peste materialul lucios, înflorat de parcă ar fi mângâiat un pui de pisică. Pe el abia dacă-l lăsase să stea pe canapea în primul an. Dar fetiţa avea voie să ţopăie pe ea şi să se joace de-a toboganul. Maj-Britt o ţinea de mânuţe, zâmbind, în timp ce copilul sărea tot mai sus pe arcurile flexibile.

Acum materialul era şters şi găurit. Într-un loc, pe braţul drept, ieşise un arc. Dar el stătea, oricum, mereu în colţul stâng. Ăsta fusese locul lui, şi colţul drept, locul lui Maj-Britt. În vara aceea, feticuţa obişnuise să stea între ei. Nu mai văzuse niciodată un televizor, aşa că începea să ţipe bucuroasă de fiecare dată când se întâmpla ceva. Programul ei preferat era „Drutten şi Gena”[5]. Când îi vedea, nu putea să stea locului. Era atât de bucuroasă, că sărea stând în fund.

Nimeni nu mai ţopăise demult pe canapea. Era ca şi când fetiţa le-ar fi răpit cheful de viaţă când dispăruse şi serile se făcuseră tot mai tăcute. Niciunul dintre ei nu bănuise că regretele puteau să doară atât. Crezuseră c-au procedat corect şi, când îşi dăduseră seama că făcuseră o nebunie, era prea târziu.

Gösta privi cu ochi goi la comisarul Barnaby care mai găsise un cadavru. Luă un sendviş cu salam şi muşcă din el. Era o seară ca multe altele. Şi care avea să fie urmată de multe seri la fel.

Fjällbacka, 1919

Nu puteau să se afişeze în dormitorul servitorilor, aşa că Dagmar aşteptă un semn de la el, ca să ştie când să se retragă în camera lui. Ea fusese cea care făcuse patul şi dereticase prin cameră, fără a şti că mai târziu avea să tânjească să se afle în aşternuturile acelea frumoase din bumbac.

Petrecerea era încă în toi când primi semnalul pe care-l aştepta. Pilotul se cam clătina pe picioare, părul blond îi era răvăşit şi ochii-i străluceau. Dar nu era atât de beat încât să nu-i poată strecura, pe furiş, cheia de la camera lui. Scurta atingere a mâinii lui îi făcu inima să-i bată mai repede şi, fără a se uita la el, ascunse cheia în buzunarul şortului. La ora aia nimeni n-avea să observe dacă dispărea. Atât gazdele, cât şi musafirii erau prea băuţi ca să le pese de altceva în afara paharului şi de faptul că mai erau destui servitori care să îl umple.

Dagmar privi totuşi în jur înainte de a descuia uşa camerei de oaspeţi şi, când intră, se opri cu spatele lipit de uşă şi respiră adânc de câteva ori.

La simpla vedere a patului cu aşternuturi albe şi plapuma aranjată frumos simţi furnicături prin tot corpul. El putea să sosească în orice clipă, aşa că Dagmar se repezi spre baia cea mică. Îşi netezi iute părul, îşi scoase hainele de servitoare şi se spălă la subţiori. Apoi îşi muşcă buzele şi se ciupi tare de obraji, ca să pară mai îmbujoraţi, cum ştia că e la modă la fetele de la oraş.

Când auzi clanţa, se grăbi să se aşeze pe pat, îmbrăcată doar în jupon. Îşi răsfiră părul pe umeri, conştientă de felul în care îi lucea la lumina lunii care se strecura prin fereastră.

Nu fu dezamăgită. Când o văzu, pilotul căscă ochii mari şi închise repede uşa. O privi un timp înainte de-a se apropia de pat, o prinse de bărbie şi îi întoarse capul spre el. Apoi se aplecă încet şi buzele lor se uniră într-un sărut. Apoi îşi strecură cu grijă, aproape în glumă, vârful limbii între buzele ei întredeschise.

Dagmar îi întoarse săruturile cu nerăbdare. Nu mai trăise niciodată aşa ceva şi avea impresia că bărbatul acesta îi fusese trimis de către o putere divină, ca să se unească cu ea şi s-o întregească. Preţ de câteva clipe i se făcu negru în faţa ochilor şi imaginile din trecut îi reapărură înainte. Copiii puşi într-o covată, acoperiţi cu o greutate, ca să nu mai mişte. Poliţiştii care dăduseră năvală în casă şi îi luaseră pe mama şi pe tata. Cadavrele mici care fuseseră dezgropate în pivniţa de acasă. Maştera şi tatăl vitreg. Bărbaţii care gemuseră deasupra ei, cu respiraţia puţind a băutură şi fum de ţigară. Toţi cei care o folosiseră şi îşi bătuseră joc – acum aveau să fie nevoiţi să se încline în faţa ei şi să-ţi ceară iertare. Când aveau s-o vadă alături de eroul acela blond aveau să regrete vorbele pe care le şuşotiseră pe la spatele ei.

Bărbatul îi ridică poalele juponului peste burtă. Dagmar îşi ridică braţele deasupra capului ca să-l ajute să-l dea jos. Nu voia decât să-i simtă pielea pe pielea ei. Îi descheie cămaşa, nasture cu nasture, şi bărbatul şi-o azvârli de pe el.

După ce toate hainele ajunseră pe podea, bărbatul se întinse peste ea. Nimic nu-i mai putea despărţi.

Când se uniră, Dagmar închise ochii. În clipa aceea nu mai era fiica Făuritoarei de îngeri. Era o femeie pe care soarta, în sfârşit, o binecuvânta.

[7]

Se pregătise săptămâni la rând. Era greu să obţii un interviu cu John Holm la Stockholm, dar înainte să vină la Fjällbacka, în concediu, Kjell reuşise să smulgă de la el o oră ca să facă portretul politicianului din Bohuslän.

Ştia că John îl cunoştea pe tatăl lui, Frans Ringholm, care fusese unul dintre fondatorii partidului Prietenii Suediei, reprezentat acum de John. Simpatiile naziste erau printre motivele pentru care Kjell se îndepărtase de tatăl lui. Abia înainte să moară se împăcase cu el cumva, dar nu izbutise niciodată să se împace cu opiniile politice ale tatălui său. La fel de puţin cum se putea obişnui cu Prietenii Suediei şi cu succesele lor recente.

Stabiliseră întâlnirea la adăpostul pentru barcă al lui John şi drumul cu maşina de la Uddevalla până la Fjällbacka dură aproape o oră în traficul verii. Parcă maşina pe spaţiul acoperit cu pietriş din faţa căsuţei, cu o întârziere de zece minute, sperând ca întârzierea să nu-i fie tăiată din timpul dedicat interviului.

— Poţi să faci nişte poze în timp ce-i iau interviul, în caz că n-o să avem timp după, îi spuse colegului său când coborâră din maşină.

Ştia că n-avea să fie o problemă. Stefan era cel mai experimentat fotograf şi făcea mereu treabă bună, indiferent de circumstanţe.

— Bine aţi venit! spuse John ieşindu-le în întâmpinare.

— Mulţumim, spuse Kjell.

Fu nevoit să facă un efort ca să strângă mâna întinsă a lui John. Pe lângă faptul că opiniile sale politice erau dezgustătoare, mai era şi unul dintre cei mai periculoşi oameni din Suedia.

John le-o luă înainte, prin adăpostul mic pentru barcă, şi ieşi pe ponton.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl tău. Dar am înţeles că a fost o persoană ce impunea respect.

— Da, anii de puşcărie pot avea efectul ăsta.

— Îmi imaginez că n-a fost uşor să creşti în condiţiile astea, spuse John şi se aşeză pe banca de lângă planşa ce proteja de vânt.

Preţ de o secundă, Kjell fu cuprins de invidie. Părea atât de nedrept ca un om precum John Holm să aibă un loc atât de frumos, cu vedere spre port şi arhipelag. Ca să disimuleze dezgustul care trebuie că se citea clar pe chipul lui, se aşeză faţă-n faţă cu John şi începu să se joace cu dictafonul. Era conştient de faptul că viaţa era nedreaptă şi că John crescuse în puf.

Caseta începu să se deruleze. Părea că funcţionează cum trebuie şi

Kjell puse prima întrebare.

— De ce crezi că ai obţinut un loc în Parlament?

Era mai bine să începi prin a tatona terenul. Ştia şi că avea noroc că-l prinsese singur pe John. La Stockholm ar fi fost prezenţi, cu siguranţă, şi secretarul de presă şi alţii. Acum erau doar el cu John. Kjell spera că liderul partidului avea să fie mai relaxat în concediu, pe teren propriu.

— Cred că poporul suedez s-a maturizat. Am devenit conştienţi de lumea care ne înconjoară şi de felul în care ne afectează ea. Mult timp am fost prea binevoitori, dar acum ne-am trezit. Prietenii Suediei au privilegiul de-a fi purtătorii de cuvânt ai bunului simţ în această perioadă de deşteptare, spuse John cu un zâmbet.

Kjell înţelegea de ce oamenii se simţeau atraşi de el. Avea o charismă uşor perceptibilă şi o siguranţă de sine care te făcea să crezi ce spune. Dar Kjell trecuse prin destule ca să nu se lase păcălit de genul ăsta de şarm şi îi displăcea profund felul în care John folosea pronumele „noi” referindu-se la el însuşi şi la poporul suedez. John Holm nu era sub nicio formă un purtător de cuvânt al suedezilor. Concetăţenii lui erau mai deştepţi de atât.

Continuă să-i pună întrebări inofensive: cum era în parlament, cum fuseseră întâmpinaţi de colegi, ce părere avea despre activitatea politică de la Stockholm. Stefan se învârtea pe lângă ei tot timpul, cu camera lui, şi Kjell avea impresia că vede fotografiile în faţa ochilor. John Holm stând pe ponton, cu marea strălucind pe fundal. Era cu totul altceva decât fotografiile serioase cu el la costum şi cravată pe care le vedea de obicei în ziare.

Kjell aruncă, pe furiş, o privire pe ceas. Trecuseră douăzeci de minute din timpul convenit şi atmosfera era plăcută, chiar dacă nu şi caldă. Venise vremea pentru întrebările adevărate. În săptămânile trecute de când primise confirmarea pentru interviu, citise nenumărate articole despre John Holm şi văzuse multe fragmente din emisiuni de dezbateri televizate. Majoritatea jurnaliştilor făcuseră o treabă de mântuială. Râcâiau doar la suprafaţă şi, dacă reuşeau cumva să pună vreo întrebare inteligentă, uitau să insiste pe subiect şi acceptau cu naivitate răspunsurile sigure ale lui John, deseori pline de cifre din statistici greşite şi de minciuni sfruntate. Uneori îi era ruşine că e jurnalist, dar, spre deosebire de colegii lui, el îşi făcuse temele.

— Bugetul vostru se bazează în totalitate pe marea economisire pe care ar putea-o face societatea dacă ar pune stop imigrării, cel puţin după părerea voastră. Vorbiţi de şaptezeci şi opt de miliarde. Cum aţi ajuns la această sumă?

John încremeni. Ridul dintre sprâncene trăda o uşoară iritare, dar dispăru repede şi fu înlocuit de acelaşi zâmbet împăciuitor.

— Calculele acelea se bazează pe fapte reale.

— Eşti sigur de asta? Eu zic că există o mulţime de argumente care spun că sunt greşite. Permite-mi să-ţi dau un exemplu: susţineţi că doar zece la sută din cei care emigrează în Suedia îşi găsesc un serviciu.

— Da, aşa este. Avem o rată a şomajului extrem de ridicată în rândul persoanelor pe care le primim în Suedia, ceea ce înseamnă costuri imense pentru societate.

— Dar conform statisticii pe care am citit-o eu, şaizeci şi cinci la sută din imigranţii din Suedia, cu vârste cuprinse între douăzeci şi şaizeci şi patru de ani, au o slujbă.

John stătea fără să spună nimic. Kjell îşi dădu seama că mintea îi lucra la capacitate maximă.

— Cifra care mi s-a dat mie e zece la sută, spuse într-un final John.

— Dar nu ştii cum s-a ajuns tocmai la această cifră?

— Nu.

Lui Kjell începea să-i placă situaţia.

— Mai departe, calculele voastre pornesc de la premisa că societatea ar economisi sume mari prin costurile scăzute pentru ajutoare sociale dacă s-ar stopa imigrarea. Dar un studiu care se referă la perioada 1980–1990 arată că taxele plătite de imigranţi sunt cu mult deasupra costurilor suportate de stat pentru imigrare.

— Asta nu sună deloc credibil, spuse John cu un zâmbet fad. Poporul suedez nu se mai lasă păcălit de astfel de studii măsluite. Toţi ştim că imigranţii profită de sistemul de ajutoare sociale.

— Am la mine o copie a studiului. Poţi s-o păstrezi dacă vrei şi s-o cercetezi mai îndeaproape.

Kjell scoase un teanc de hârtii şi îl puse în faţa lui John.

Acesta nici nu se uită la ele.

— Am angajaţi care se ocupă de asta.

— Aha, dar se pare că nu prea eşti la curent cu datele, spuse Kjell. Şi ar mai fi problema cheltuielilor. Cât credeţi c-o să ne coste serviciul militar obligatoriu pe care vreţi să-l reintroduceţi? N-ai vrea să-mi faci o schemă cu privire la costurile pe care le implică propunerea asta, doar ca să ştim ce vorbim?

Împinse spre John un caiet şi un creion, pe care acesta le privi de parcă ar fi fost ceva dintr-o altă lume.

— Toate cifrele noastre se regăsesc în buget. Le poţi consulta acolo.

— Ah, deci nu le ştii pe de rost? Din câte ştiu, cifrele din bugetul unui partid sunt chiar baza pentru felul în care acesta vrea să facă politică.

— Bineînţeles că le cunosc.

John împinse caietul mai încolo.

— Dar n-am de gând să stau aici şi să fac scheme de circ.

— Atunci să lăsăm cifrele din buget pentru moment. Poate o să

avem prilejul să ne întoarcem la ele mai târziu.

Kjell căută în servietă şi scoase un alt document, o listă scoasă la imprimantă.

— Pe lângă o politică de imigrare mai restrictivă, vreţi să pledaţi pentru un sistem de pedepse mai strict pentru cei care încalcă legea.

John se îndreptă de spate.

— Da, e scandalos cât de lax e sistemul din Suedia. Dar, dacă reuşim să ne impunem viziunile, nimeni n-o să mai scape doar cu un şut în fund. Avem nişte aşteptări ridicate şi la nivelul partidului, mai ales că ştim că în trecut am fost asociaţi cu… da, nişte elemente de nedorit.

Elemente de nedorit. Da, puteai să-i zici şi aşa, se gândi Kjell, dar preferă să tacă. Părea că reuşise să-l manevreze pe John exact acolo unde îşi dorise.

— Am eliminat toate elementele dubioase de pe listele noastre din Parlament şi nu tolerăm nicio abatere. Toţi membrii partidului au semnat o înţelegere conform căreia sunt obligaţi să listeze toate sentinţele şi condamnările mai vechi. Nicio persoană cu trecutul pătat n-are voie să reprezinte Prietenii Suediei.

John se lăsă pe spate picior peste picior.

Kjell îl lăsă să se simtă în siguranţă preţ de câteva secunde, înainte de a pune lista pe masă.

— Şi cum se face că n-aveţi aceleaşi pretenţii faţă de cei care lucrează la sediul partidului? Nici mai mult, nici mai puţin de cinci colegi de-ai tăi au un istoric de infracţiuni pentru care au şi fost condamnaţi. E vorba de ultraj, ameninţări, jaf şi violenţă împotriva unui agent de poliţie. Secretarul tău de presă, de pildă, a fost condamnat în 2001 pentru că a maltratat un bărbat etiopian în piaţa centrală din Ludvika.

Kjell împinse lista astfel încât să ajungă chiar în faţa lui John. Pe gâtul liderului de partid se zăriră nişte pete de un roşu aprins.

— Nu mă ocup nici de interviurile de angajare, nici de procedurile de la sediu, aşa că nu mă pot pronunţa în chestiunea asta.

— Având în vedere că eşti responsabil pentru tot personalul angajat, nu crezi că problema asta ar trebui să ajungă pe biroul tău, chiar dacă nu te ocupi personal de partea practică?

— Toţi avem dreptul la o a doua şansă. De cele mai multe ori, e vorba de păcate din tinereţe, ca să zic aşa.

— O a doua şansă, zici? De ce să merite o a doua şansă doar angajaţii tăi şi nu şi imigranţii care au încălcat legea? După părerea voastră, ar trebui expulzaţi imediat după ce-au fost condamnaţi.

John îşi încleştă gura, astfel că trăsăturile lui deveniră mai aspre.

— Am spus că nu sunt implicat în procesul de recrutare. Va trebui să mă documentez şi să revin cu un răspuns mai târziu.

Preţ de o clipă, Kjell cântări dacă ar trebui sau nu să-l mai preseze pe John, dar timpul se scurgea repede. John putea să se sature oricând şi să pună capăt interviului.

— Aş mai avea câteva întrebări personale, spuse el şi se uită peste însemnări.

De fapt, cunoştea întrebările pe de rost, dar ştia din experienţă că întrebările îi puteau intimida pe subiecţi dacă erau trecute şi pe hârtie. Asta sugera respect.

— Ai povestit că ai început să te implici în problema imigrării după un incident care s-a petrecut când aveai douăzeci de ani. Ai fost atacat şi bătut de doi studenţi africani, colegi de-ai tăi de facultate, din Göteborg. Ai raportat incidentul la poliţie, dar ancheta a fost anulată şi ai fost nevoit să-i priveşti în ochi pe vinovaţi în fiecare zi, la şcoală. Cei doi te-au ridiculizat, au râs de tine şi, implicit, de societatea suedeză, pe tot parcursul semestrelor rămase. Am citat dintr-un interviu cu tine din *Svenska Dagbladet*, din primăvara asta, spuse Kjell şi se uită la John, care dădu din cap cu o mină serioasă.

— Da, e o întâmplare care a lăsat urme adânci şi a jucat un rol important în formarea perspectivei mele asupra lumii. Mi-a arătat cum funcţionează societatea, m-a lămurit că suedezii au fost trecuţi pe post de cetăţeni de mâna a doua, în timp ce indivizi pe care i-am primit cu naivitate în ţara noastră sunt trataţi cu mănuşi.

— Interesant, spuse Kjell şi înclină capul. Am făcut nişte cercetări, apropo de incidentul ăla, şi am găsit mai multe detalii care sunt cam… da, oarecum ciudate.

— Ce vrei să spui?

— Una la mână: n-am găsit nicio sesizare de genul ăsta în registrul poliţiei şi, doi, la facultatea pe care ai terminat-o tu n-a existat niciodată vreun student african. De fapt, n-a existat niciun student african în toată universitatea în perioada în care ai studiat acolo.

Kjell văzu cum mărul lui Adam urca şi cobora în gâtul lui John, care înghiţea în sec.

— Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat. Aşa că te înşeli.

— N-ai zice mai degrabă că părerile tale politice au fost formate încă din casa părintească? Am aici nişte date conform cărora tatăl tău nutrea puternice simpatii naziste.

O privire rapidă la ceas îi aminti că mai avea doar cinci minute de interviu. Kjell simţi o nemulţumire amestecată cu satisfacţie. Interviul nu dăduse niciun rezultat concret, dar îi făcuse plăcere să-l dezechilibreze pe John. Şi n-avea de gând să se oprească aici. Interviul acesta fusese doar începutul. Urma să sape până când găsea ceva care să-l scoată din joc pe John Holm. Probabil că avea să fie nevoit să se întâlnească cu el din nou, aşa că nu conta dacă încheia interviul cu o întrebare care n-avea de-a face cu politica. Kjell îi zâmbi bărbatului

din faţa lui.

— Am înţeles c-ai fost elev la internatul de pe Valö când a dispărut familia aceea. Mă întreb ce s-a întâmplat acolo.

John îi aruncă o privire şi se ridică repede.

— Timpul pentru interviu a expirat şi mai am o grămadă pe cap azi. Presupun că găsiţi drumul şi singuri.

Instinctul de jurnalist al lui Kjell nu-l trădase niciodată. Reacţia lui John îi activă creierul. Găsise un punct slab, ceva ce John nu voia să se afle. Abia aştepta să se întoarcă la redacţie şi să se apuce de săpat în zona asta.

— Martin unde e?

Patrik îşi privi ceilalţi colegi din bucătăria secţiei de poliţie.

— Şi-a luat concediu medical, spuse Annika încercând să evite o întrebare nouă. Dar am aici raportul lui despre situaţia economică a familiei şi societatea de asigurare.

— Şi eu am adunat tot materialul vechi, spuse Gösta şi arătă spre câteva dosare groase de pe masă.

— V-aţi mişcat repede, spuse Mellberg. De obicei, ne ia o veşnicie să scoatem din arhivă dosare vechi.

Gösta tăcu un timp, apoi spuse:

— Eu le aveam acasă pe ale mele.

— Ce? Ţii materiale de arhivă acasă? Ţi-ai pierdut minţile, omule?

Mellberg se ridică abrupt de pe scaun. Ernst, care stătea culcat la picioarele lui, se sprijini pe labele din faţă şi ciuli urechile. Lătră de câteva ori, dar constată că totul era în ordine şi se culcă la loc.

— M-am mai uitat pe ele din când în când. Mi s-a părut inutil să alerg tot timpul la arhive. Şi noroc că le aveam la mine, că altfel nu le puteam consulta aşa de repede.

— Cât de prost poţi să fii… continuă Mellberg, însă Patrik îşi dădu seama că e cazul să intervină.

— Hai, stai jos, Bertil. Important e că avem acces la materiale. Chestiunile legate de abateri disciplinare le putem discuta şi mai târziu.

Mellberg mormăi ceva, dar se conformă şi se aşeză, cam fără chef.

— Criminaliştii au început, măcar, să adune probe?

Patrik dădu din cap.

— Chiar acum sparg podeaua ca să culeagă mostre de sânge. Torbjörn mi-a promis că ne anunţă imediat ce-a aflat ceva.

— Îmi poate explica cineva de ce irosim timp şi resurse pentru un caz deja prescris? întrebă Mellberg.

Gösta se holbă la el furios.

— Ai uitat că cineva a vrut să ardă casa?

— Nu, n-am uitat. Dar mă întreb ce garanţii avem că astea două se

leagă, spuse articulând răspicat, de parcă ar fi vrut să-l enerveze şi mai tare pe Gösta.

Patrik oftă iar. Erau ca doi mucoşi.

— Tu hotărăşti, Bertil, dar eu zic c-ar fi o greşeală să nu verificăm mai îndeaproape urmele găsite ieri de familia Stark.

— Ştiu eu ce crezi, problema e că nu tu o să le dai explicaţii celor din conducere când te întreabă de ce ne irosim puţinele resurse pe un caz cu termenul de garanţie expirat.

— Dacă are legătură cu incendiul, cum zice Hedström, atunci dispariţia aia e mai mult decât relevantă, spuse Gösta pe un ton insistent.

Mellberg tăcu preţ de câteva secunde.

— Bine, atunci aveţi câteva ore pentru asta, spuse. Daţi-i drumul.

Patrik răsuflă uşurat.

— Aşa. Atunci începem cu datele adunate de Martin.

Annika îşi puse ochelarii şi se uită la raport.

— Martin n-a găsit nicio abatere. Soţii Stark nu aveau o asigurare ca lumea pentru casa din tabăra de copii, dimpotrivă, nu vor obţine mare lucru de pe urma unui incendiu. În ceea ce priveşte situaţia lor economică, se pare că au destul de mulţi bani la bancă, fiindcă şi-au vândut casa din Göteborg. Bănuiesc că au de gând să-i investească în renovări şi celelalte costuri de zi cu zi până când pun la punct pensiunea. Ah, da, şi Ebba are o firmă înregistrată pe numele ei. Se cheamă „Îngerul meu”. Se pare că face bijuterii de argint cu îngeraşi şi le vinde pe internet, dar veniturile-s mai degrabă modeste.

— Bine. Nu ignorăm întru totul indiciul ăsta, dar deocamdată nimic nu pare să indice c-ar vrea să păcălească firma de asigurări. Şi apoi mai avem descoperirea de ieri, spuse Patrik şi se întoarse spre Gösta. Îţi aminteşti cum arăta casa când aţi cercetat-o, după dispariţia familiei?

— Sigur. Puteţi să vă uitaţi şi la fotografii, spuse Gösta şi deschise un dosar.

Scoase un teanc de fotografii îngălbenite şi le împărţi. Patrik rămase uimit. În ciuda vechimii lor, erau nişte poze făcute profesionist.

— În sufragerie n-am găsit nicio urmă din care să ne dăm seama ce s-a întâmplat, spuse Gösta. Mâncaseră din prânzul de Paşti, dar n-am găsit nicio urmă de altercaţie. Nimic nu era spart şi podeaua era curată. Uitaţi-vă şi voi, dacă nu mă credeţi.

Patrik se conformă şi studie îndeaproape pozele. Gösta avea dreptate. Părea că familia se ridicase pur şi simplu de la masă şi plecase. Patrik se înfioră. Masa pusă, mâncarea terminată pe jumătate şi scaunele împinse frumos sub masă – toate aveau ceva fantomatic. În mijlocul mesei se vedea o vază mare, cu un buchet de narcise. Lipseau

doar oamenii, şi urma găsită sub podea dădea o dimensiune nouă imaginilor. Acum înţelegea de ce investise atâta timp Erica în cercetarea circumstanţelor misterioase în care dispăruse familia Elvander.

— Şi dacă-i sânge? Putem să tragem concluzia că e al membrilor familiei? întrebă Annika.

Patrik scutură încet din cap.

— Nu e domeniul meu de specialitate, dar n-aş crede. Aş zice că e prea vechi ca să putem face astfel de analize. Singurul lucru care sper c-o să ni se confirme este că e sânge uman. Şi oricum, n-avem cu ce să-l comparăm.

— Ebba trăieşte, remarcă Gösta. Dacă sângele provine de la Rune sau de la Inez, e posibil să obţinem un profil ADN care să se potrivească cu cel al Ebbei.

— Da, probabil. Dar cred că sângele se alterează foarte repede şi ştim c-au trecut atâţia ani. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat în ziua aceea de Paşti, indiferent de rezultatul analizelor de sânge. Trebuie să ne întoarcem în trecut, spuse Patrik şi puse fotografiile pe masă. Trebuie să citim tot materialul cu audierile persoanelor de la internat şi să vorbim din nou cu ei. Adevărul se află pe acolo pe undeva. O familie întreagă n-are cum să dispară în ceaţă chiar aşa. Şi dacă ni se confirmă că-i vorba de sânge uman, înseamnă că în încăperea aia s-a comis o crimă.

Se uită la Gösta, care dădu încet din cap.

— Da, ai dreptate. Trebuie să ne întoarcem în trecut.

Probabil că era cam ciudat să aibă atâtea fotografii la vedere într-o cameră de hotel. Oricum, nimeni n-a îndrăznit să-i atragă atenţia c-ar fi aşa. Ăsta era avantajul cu un apartament de lux. Toţi trăiau cu impresia că o persoană cu bani era şi excentrică, automat. În plus, datorită aspectului său fizic, putea să facă ce voia, fără să-i pese de părerea celorlalţi.

Fotografiile erau importante pentru el. Le avea de când se ştia şi se numărau printre puţinele lucruri despre care Ia n-avea nimic de comentat. În rest, era dependent de grija şi atenţia ei, ştia asta. Dar nu putea să-i ia ce realizase cândva şi nici persoana care fusese.

Leon se deplasă cu scaunul pe rotile spre comoda pe care se aflau fotografiile. Închise ochii şi, preţ de câteva clipe, se lăsă purtat înapoi, spre locurile înfăţişate în poze. Îşi aminti cum îi ardea faţa vântul din deşert şi cum îi îngheţaseră degetele de la mâini şi de la picioare din cauza frigului extrem. Iubise durerea. *No pain, no gain*, ăsta fusese mereu motto-ul lui. Şi acum avea parte de durere în fiecare zi, în fiecare secundă, ironia sorţii. Fără să primească ceva în schimb.

Faţa care-i zâmbea din fotografii era frumoasă, sau, mai degrabă,

chipeşă. A spune că era frumoasă ar fi însemnat să se considere feminin, ceea ce era complet greşit. Întreaga lui fiinţă emana masculinitate şi putere. Fusese un spirit aventuros, dorindu-şi necontenit adrenalina care-i invadase de atâtea ori corpul.

Întinse mâna stângă care, spre deosebire de cea dreaptă, era nevătămată, şi apucă fotografia lui preferată. Fusese făcută pe vârful Everestului. Traseul fusese anevoios şi mai mulţi membrii ai expediţiei abandonaseră urcatul, după diverse etape. Unii renunţaseră înainte să înceapă. Genul ăsta de slăbiciune i se părea de neînţeles. Renunţarea ca alternativă – aşa ceva nu exista pentru el. Mulţi clătinaseră din cap când le spusese că vrea să atingă vârful fără a folosi masca de oxigen. N-avea cum să reuşească, ziceau cei care se pricepeau la alpinismul extrem. Până şi conducătorul expediţiei îl implorase să folosească masca de oxigen, dar Leon ştiuse c-o să reuşească. Reinhold Messner şi Peter Habeler o făcuseră în 1978. Părea imposibil şi atunci, nici măcar băştinaşii din Nepal nu reuşiseră să urce aşa. Dar ei izbândiseră, ceea ce însemna că şi el avea să reuşească. Şi chiar ajunsese în vârful muntelui Everest din prima încercare – fără mască de oxigen. În poză zâmbea cu gura până la urechi, cu steagul suedez în mână şi cu steguleţele de rugăciune colorate fluturând în spatele lui. În clipa aceea se aflase pe cel mai înalt punct al lumii. Arăta puternic. Fericit.

Leon puse la loc, cu grijă, fotografia şi o ridică pe următoarea. Paris-Dakar. Cursa de motociclete, bineînţeles. Îl deranja şi acum că nu câştigase. Trebuise să se mulţumească cu un loc între primii zece. De fapt, ştia că fusese o prestaţie fantastică, dar pentru el nu conta decât locul întâi, aşa fusese dintotdeauna. Trebuia să urce pe prima treaptă a podiumului, orice s-ar fi întâmplat. Mângâie sticla de pe fotografie cu degetul mare şi se abţinu să nu zâmbească. De fiecare dată când zâmbea, pielea de pe un obraz i se întindea dureros şi ura senzaţia aceea.

Ia se temuse groaznic. Unul dintre concurenţi suferise un accident mortal încă de la începutul cursei şi ea se rugase şi îl implorase să se retragă. Dar accidentul îl stimulase şi mai mult. Faptul că ştia că se implică în ceva periculos îl motiva şi mai tare, intuiţia că putea oricând să piardă totul. Pericolul îl făcea să iubească şi mai mult părţile bune ale vieţii. Şampania avea gust mai bun, femeile păreau mai frumoase, aşternuturile de mătase erau mai moi pe piele. Averea lui valora mai mult dacă o punea la bătaie tot timpul. Ia, în schimb, se temea să nu piardă totul. Ura faptul că el îi râdea morţii în nas şi că arunca banii prin cazinourile din Monaco, Saint-Tropez şi Cannes. Ea nu înţelegea fiorul pe care îl simţea el când pierdea sume mari, ca apoi, în seara următoare, să joace din nou. În nopţile acelea nu putea să doarmă şi se învârtea în pat, în timp ce el savura o ţigară pe balcon.

În sinea lui, se bucura de neliniştea ei. Ştia că ţinea la viaţa pe care

i-o oferise. Şi nu doar că ţinea la ea, dar avea nevoie de ea şi o revendica. De asta se bucura şi mai mult când bila se rotea în direcţia greşită, când îşi muşca obrajii pe dinăuntru ca să nu ţipe atunci când el paria pe roşu şi ieşea negrul.

Leon auzi cheia învârtindu-se în yală. Puse, greoi, fotografia la loc pe comodă. Bărbatul de pe motocicletă îi zâmbi larg.

Fjällbacka, 1919

Era o zi superbă când se trezi. Dagmar se întinse ca o pisică. Acum totul avea să se schimbe. În sfârşit, făcuse cunoştinţă cu cineva care avea să astupe gurile tuturor şi avea să le facă pe babele bârfitoare să-şi înghită râsetele. Fiica Făuritoarei de îngeri şi pilotul – asta avea să le dea destule motive de bârfit. Dar n-aveau s-o mai atingă, pentru că oricum urma să plece cu el. Încă nu ştia unde şi nici n-avea vreo importanţă.

În noaptea aceea o atinsese într-un fel cum n-o mai făcuse nimeni altul. Îi şoptise cuvinte multe la urechi, vorbe nedesluşite, dar despre care în sinea ei ştia că erau promisiuni referitoare la viitorul lor comun. Respiraţia lui fierbinte o făcuse să se înfioare în tot corpul şi i se oferise cu totul.

Dagmar se ridică încet pe marginea patului, apoi se duse la fereastră, dezbrăcată, şi o deschise larg. Afară păsările ciripeau şi soarele tocmai răsărise. Se întreba unde era Hermann. Poate că se dusese să facă rost de micul dejun?

Se spălă meticulos în baie. De fapt, n-ar fi vrut să spele mirosul lui de pe corpul ei, dar, în acelaşi timp, voia să miroasă ca cel mai parfumat trandafir când se întorcea el. Şi în scurt timp avea să-i simtă din nou mirosul. Avea o viaţă întreagă ca să-i aspire mirosul.

Când termină, se întinse pe pat şi aşteptă, dar el întârzia şi Dagmar fu cuprinsă de nerăbdare. Soarele urcase şi mai sus în faţa ferestrei, iar ciripitul păsărilor devenise insuportabil. Oare unde dispăruse Hermann? Nu-şi dădea seama că-l aştepta?

Până la urmă se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi ieşi pe uşă cu capul sus. De ce i-ar fi păsat dacă o vedea cineva? În curând aveau să afle, oricum, intenţiile lui Hermann.

În casă era linişte. Toţi dormeau duşi după beţie şi probabil c-aveau să mai doarmă câteva ore. Oaspeţii se trezeau, de obicei, abia pe la unsprezece. Dar din bucătărie se auzeau nişte zgomote. Servitorii se treziseră devreme şi pregăteau micul dejun. Petrecăreţii aveau o poftă de mâncare ca de lup şi trebuiau să găsească ouăle fierte şi cafeaua făcută. Dagmar aruncă, pe furiş, o privire în bucătărie. Nu, nici picior de Hermann. Una dintre bucătărese o văzu şi ridică o sprânceană, dar Dagmar întoarse capul şi închise uşa după ea.

După ce căută prin toată casa, coborî până la ponton. Oare ieşise să

facă o baie matinală? Hermann era atât de atletic, sigur coborâse până la ponton ca să facă o baie înviorătoare.

Grăbi paşii şi începu să alerge spre plajă. Avea impresia că picioarele îi plutesc deasupra ierbii şi, când ajunse la ponton, cercetă zâmbitoare suprafaţa apei. Zâmbetul i se şterse în curând. Hermann nu era acolo. Se mai uită o dată în jur, dar nu văzu pe nimeni, nici în apă şi nici hainele lui pe ponton. Unul dintre băieţii care lucrau pentru medic şi soţia lui se apropie de ea, târându-şi picioarele.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară? o întrebă mijind ochii în soare.

Când se apropie mai mult de ea şi văzu cine e, băiatul izbucni în râs.

— Măi să vezi, e Dagmar. Ce faci aici la ora asta? Am auzit că n-ai dormit cu servitoarele şi că te-ai distrat pe altundeva.

— Taci din gură, Edvin, spuse ea. Îl caut pe pilotul german. Nu l-ai văzut?

Edvin vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Pilotul? Acolo ai fost, aşadar, spuse râzând la fel de ironic. Ştia săracul că se culcă cu fiica unei ucigaşe? Sau poate străinilor le place asta?

— Termină cu prostiile tale! Mai bine mi-ai răspunde la întrebare. L-ai văzut sau nu azi-dimineaţă?

Edvin tăcu îndelung. Doar o privea din cap până-n picioare.

— Noi doi ar trebui să ne întâlnim cândva, spuse până la urmă şi făcu un pas spre ea. N-am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Dagmar îl ţintui cu privirea, furioasă. Oh, ce-i ura pe bărbaţii ăştia scârboşi, fără fineţe sau o situaţie materială bună. Bărbaţii ca el n-aveau dreptul s-o atingă cu mâinile lor murdare. Ea merita mai mult. Merita o viaţă bună, aşa-i spuseseră mama şi tata.

— Ei, ce aştepţi? spuse. Ai auzit ce-am zis.

Băiatul scuipă pe jos, o privi în ochi şi îi spuse pe un ton maliţios:

— A plecat.

— Cum adică? Unde?

— A primit o telegramă dis-de-dimineaţă, despre un zbor, ceva. A plecat cu barca acum două ore.

Lui Dagmar i se tăie respiraţia.

— Minţi! spuse şi vru să-l lovească cu pumnii pe Edvin peste faţa schimonosită de rânjet.

— Nu trebuie să mă crezi, făcu acesta şi se întoarse cu spatele la ea. Dar nu mai e, asta-i clar.

Femeia se uită peste apă, în direcţia în care dispăruse Hermann, şi jură să-l găsească iar. Avea să fie a lui, oricât timp i-ar fi luat. Pentru că aşa le era menit.

[8]

Erica se simţea un pic vinovată, chiar dacă, de fapt, nu-l minţise pe Patrik, ci doar omisese să-i spună adevărul. În plus, în seara precedentă încercase să-i povestească despre planurile ei, dar nu găsise momentul potrivit, soţul ei era într-o dispoziţie ciudată. Întrebase dacă s-a întâmplat ceva la serviciu, dar Patrik încercase să schimbe subiectul şi seara trecuse în linişte, în faţa televizorului. Urma să-i explice mai târziu excursia de azi.

Erica acceleră şi se înclină peste barca de lemn. Îi mulţumi în gând tatălui ei, Tore, care insistase să îşi înveţe fiicele să navigheze. Ţinea de responsabilitatea fiecăruia, susţinea el, să ştie să manevreze o barcă dacă locuia pe malul mării. Şi, dacă era să fie sinceră, se pricepea mai bine decât Patrik să acosteze, chiar dacă-l lăsa pe el să se ocupe de asta, de dragul păcii în familie. Bărbaţii aveau nişte egouri foarte sensibile.

Salută o barcă a salvamarilor care se îndrepta spre Fjällbacka. Părea să vină dinspre Valö. Erica se întrebă ce treabă puteau să aibă acolo. Dar, după un timp, abandonă gândul acela şi se concentră la acostat. Alunecă elegant cu barca pe lângă ponton. Spre mirarea ei, se simţea agitată. După ce dedicase atâta timp poveştii ăsteia, era cam ciudat să se întâlnească pe viu cu unul dintre personajele principale. Îşi luă poşeta şi sări pe mal.

Nu mai fusese demult pe Valö şi, la fel ca mulţi alţii din Fjällbacka, asocia locul cu tabere şi excursii cu şcoala. Avu impresia că simte mirosul cârnaţilor la grătar şi al chiflelor rumenite când porni printre copaci.

Dar se opri uluită, în faţa casei. Oamenii munceau de zor şi pe scări se vedea o figură bine cunoscută, care gesticula. Porni din nou şi grăbi paşii, aproape că alerga.

— Salut, Torbjörn! zise făcându-i semn cu mâna şi reuşind într-un final să-i capteze atenţia. Ce faceţi aici?

Bărbatul o privi mirat.

— Erica? Acelaşi lucru te-aş putea întreba şi eu. Patrik ştie că eşti aici?

— Ăă… nu, probabil că nu ştie. Da zi-mi, ce faceţi voi aici?

Torbjörn păru că se gândeşte ce să-i răspundă.

— Proprietarii au găsit ieri ceva în casă când munceau, spuse în cele din urmă.

— Ce au găsit? Au găsit familia dispărută? Unde erau?

Torbjörn scutură din cap.

— Mai mult de atât nu pot să-ţi zic, din păcate.

— Pot să intru, să mă uit? zise Erica şi urcă o treaptă.

— Nu, nu, nimeni n-are voie să intre. Nu putem să le permitem persoanelor neautorizate să se plimbe pe aici în timp ce muncim, spuse Torbjörn zâmbind. Presupun că îi cauţi pe proprietari. Sunt în spatele casei.

Erica făcu un pas înapoi.

— OK, spuse fără a-şi putea ascunde dezamăgirea.

O luă pe lângă zid şi, când dădu colţul casei, zări un bărbat şi o femeie cam de vârsta ei. Cei doi stăteau încruntaţi, cu privirile îndreptate spre casă. Nu vorbeau unul cu celălalt.

Erica ezită. În entuziasmul ei, nici nu se gândise la o explicaţie pentru o astfel de vizită. Dar ezitarea dură doar câteva secunde. Întrebările curioase şi scormonitul în secretele oamenilor ţinea de munca ei, totuşi. Trecuse demult peste perioada în care era nesigură şi ştia că romanele ei le plăceau, de obicei, tuturor persoanelor implicate. În plus, era mai uşor atunci când acţiunea avea loc în trecutul îndepărtat, ca în cazul acesta. De obicei rănile erau deja vindecate şi tragediile începeau să se transforme în istorie.

— Bună! strigă, iar cei doi îşi îndreptară privirile spre ea.

Apoi femeia îi zâmbi, ca şi când ar fi recunoscut-o.

— Pe dumneavoastră vă cunosc. Erica Falck. V-am citit toate cărţile şi le ador pe toate, spuse ea şi tăcu apoi, speriată, de parcă i-ar fi fost jenă pentru îndrăzneală.

— Bună ziua. Dumneavoastră trebuie să fiţi Ebba.

Erica dădu mâna cu ea. Mâna Ebbei părea fragilă când o luă în palmă, dar bătăturile vizibile dovedeau că muncea din greu la renovat.

— Mulţumesc pentru compliment.

Ebba îl prezentă pe bărbatul ei, în continuare timidă, şi Erica îl salută şi pe acesta.

— Aţi picat la ţanc, spuse Ebba şi se aşeză.

Părea că se aştepta să ia loc şi Erica.

— Cum adică?

— Păi, bănuiesc că vreţi să scrieţi despre dispariţie? Că dacă da, aţi venit exact când trebuia.

— Da, spuse Erica. Am auzit că aţi găsit ceva în casă.

— Da, am descoperit o pată când am spart podeaua din sufragerie, spuse Mårten. Nu prea ştiam ce e, dar am presupus c-ar putea fi sânge. Poliţia a venit, s-a uitat şi au hotărât că trebuie cercetat îndeaproape. De asta e atâta lume aici.

Erica începea să înţeleagă de ce era atât de prost dispus Patrik atunci când îl întrebase ce s-a întâmplat. Era curioasă ce părere avea el despre toată povestea, dacă bănuia că familia fusese ucisă în sufragerie şi cadavrele ascunse pe undeva. Îi veni să-i întrebe pe cei

doi dacă au găsit şi altceva, dar reuşi să se stăpânească.

— Îmi imaginez că e neplăcut. Eu nu pot să neg că întâmplarea aceea m-a interesat întotdeauna, dar pentru dumneavoastră e ceva personal şi apropiat.

Ebba scutură din cap.

— Eram atât de mică, încât nu-mi amintesc nimic despre familia mea. Nu pot să plâng după nişte oameni pe care nu mi-i amintesc. Nu e ca şi când…

Se opri şi-şi feri privirea.

— Cred că soţul meu, Patrik Hedström, e unul dintre poliţiştii care au fost aici şi a venit şi sâmbătă. Un incident înfricoşător, nu?

— Da, l-am putea numi şi aşa. Înfricoşător a fost, în orice caz, şi nu înţeleg cine ar vrea să ne facă rău.

Mårten ridică mâinile, neputincios.

— Patrik crede că s-ar putea să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat în 1974, spuse Erica dintr-un foc.

Apoi, în sinea ei înjură. Ştia cât de furios putea să fie Patrik dacă dezvăluia ceva ce ar fi putut influenţa ancheta.

— Ce legătură să aibă? Doar s-a întâmplat demult, spuse Ebba şi privi spre casă.

Nu vedeau nimic din unghiul acela, dar auzeau bine pocnetele plăcilor de lemn sparte.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări legate de dispariţia aceea, dacă nu vă deranjează, spuse Erica.

Ebba dădu din cap.

— Sigur. Cum îi spuneam şi soţului dumneavoastră, nu cred că pot să contribui cu ceva, dar, sigur, întrebaţi-mă.

— E vreo problemă dacă înregistrez conversaţia? întrebă Erica scoţând un dictafon din poşetă.

Mårten îi aruncă o privire întrebătoare Ebbei care ridică din umeri.

— Nu, nu mă deranjează.

Când caseta începu să zumzăie, Erica simţi cum i se strânge stomacul de curiozitate. Nu îndrăznise s-o caute pe Ebba în Göteborg, deşi se gândise de multe ori s-o facă. Şi iat-o acum faţă-n faţă cu ea. Cine ştie, poate izbutea să afle ceva care ar fi putut-o ajuta să avanseze cu munca de cercetare.

— Aveţi vreun obiect pe care l-aţi păstrat de la părinţii dumneavoastră? Ceva ce aţi luat de aici?

— Nu, n-am nimic de genul ăsta. Părinţii mei adoptivi mi-au spus că am ajuns la ei doar cu o geantă mică, plină cu haine. Şi nici măcar pe alea nu cred să le fi luat de aici. Mama spunea că o persoană miloasă mi-a croit un rând de haine şi mi-a brodat iniţialele pe fiecare hăinuţă în parte. Le mai am şi acum. Mama le-a păstrat în caz că aş fi avut o fetiţă.

— Nicio scrisoare, nicio poză, nimic? întrebă Erica.

— Nu. Eu n-am văzut aşa ceva.

— Şi părinţii dumneavoastră n-aveau nicio rudă care să se fi ocupat de asta?

— Nu, n-aveau pe nimeni. I-am spus asta şi soţului dumneavoastră. Din câte ştiu, nu mai trăiau nici bunicii din partea maică-mii, nici cei din partea lui taică-meu. Nici fraţi sau surori. Poate că au existat nişte rude mai îndepărtate, în orice caz, n-au luat legătura cu mine. Nu mă voia nimeni.

Suna incredibil de trist şi Erica o privi înduioşată, dar Ebba zâmbi.

— Dar n-am păţit nimic. Am o mamă şi un tată care mă iubesc şi doi fraţi grozavi. N-am dus lipsă de nimic.

Erica îi zâmbi şi ea.

— Puţini oameni au şansa să poată spune asta.

Simţea că-i place din ce în ce mai mult de femeia firavă din faţa ei.

— Mai ştiţi ceva despre părinţii dumneavoastră naturali?

— Nu, cred că nu m-a interesat să aflu mai multe. Sigur că uneori mă întreb ce s-a întâmplat cu ei, dar, într-un fel, mereu am avut impresia că nu vreau să amestec partea aceea în viaţa mea de acum. Probabil că n-am vrut să-i neliniştesc pe mama şi pe tata, să-i fac să creadă că nu-mi ajung. M-am gândit că s-ar fi simţit prost dacă aş fi început să mă interesez de părinţii mei biologici.

— Crezi că interesul pentru ei ar fi mai mare dacă aţi avea copii? întrebă cu precauţie Erica.

Nu ştia multe despre Ebba şi Mårten. Poate că era o întrebare delicată.

— Am avut un băiat, spuse Ebba.

Erica tresări de parcă ar fi primit o palmă. Nu se aştepta la un asemenea răspuns. Voia să întrebe mai multe dar, judecând după limbajul corporal al Ebbei, îşi dădea seama că aceasta n-avea de gând să-i spună nimic.

— Faptul că ne-am mutat aici poate fi privit drept felul ei de a-şi căuta rădăcinile, spuse Mårten.

Bărbatul se foi pe loc, neliniştit. Erica îşi dădu seama că cei doi soţi se îndepărtau unul de celălalt, aparent fără să-şi dea seama, de parcă n-ar fi suportat să stea aproape. Atmosfera se stricase şi, dintr-odată, Erica avu impresia că se băgase în sufletele lor şi că fusese martoră la un moment intim.

— Am făcut câteva cercetări referitoare la istoria familiei dumneavoastră şi am aflat mai multe. Am materialele acasă, spuse ea.

— Ce drăguţ, replică Ebba fără entuziasm.

I se părea că nu mai are niciun pic de energie. Erica îşi dădu seama că discuţia nu mai avea rost. Se ridică.

— Mulţumesc pentru că am stat un pic de vorbă. O să vă contactez,

sau poate vreţi să mă contactaţi dumneavoastră?

Scoase un carneţel, îşi scrise numărul de telefon şi adresa de e-mail, rupse foaia şi le-o întinse. Apoi închise dictafonul şi îl puse în poşetă.

— Ştiţi unde ne găsiţi. Nu facem oricum nimic decât muncim la casă, non-stop, spuse Mårten.

— Da, am văzut. Vă descurcaţi singuri?

— Da, ăsta e planul. În orice caz, cât o să putem.

— Dacă ştiţi pe cineva prin zonă care se pricepe la amenajări interioare puteţi să ne spuneţi, interveni Ebba. Nici Mårten şi nici eu nu ne pricepem.

Erica tocmai se pregătea să spună că nu ştia prea multe despre domeniul ăla, când îi veni o idee.

— Ştiu pe cineva care ar putea să vă ajute. O să revin cu un telefon.

Îşi luă rămas-bun şi se îndreptă din nou spre faţada casei. Torbjörn îşi instruia doi colegi din echipă.

— Cum mai merge? strigă Erica încercând să acopere huruitul unui fierăstrău cu lanţ.

— Asta nu te priveşte, îi strigă la rândul lui Torbjörn. Dar o să-l sun diseară pe bărbatul tău, aşa că poţi să-l întrebi chiar pe el.

Erica râse şi-i făcu din mână. Dar, în timp ce se îndreptă spre ponton, se încruntă. Oare unde dispăruseră lucrurile familiei Elvander? De ce se comportau aşa de ciudat unul cu altul soţii Stark? Şi, nu în ultimul rând: oare nu minţeau spunând că nu ştiu cine încercase să-i ardă de vii? Chiar dacă discuţia cu Ebba nu se desfăşurase chiar cum sperase, capul îi era plin de gânduri. Porni barca şi o cârmi spre larg.

Gösta mormăi ceva, ca pentru sine. De fapt, nu i-o luase în nume de rău lui Mellberg când îl criticase, dar i se părea inutil să fie certat pentru că luase acasă materialele de arhivă. Rezultatul conta, sau nu? Toate materialele de dinainte de digitalizare erau greu de găsit. Acum nu mai trebuiau să-şi bată capul cu căutatul dosarelor în arhivă.

Se înarmă cu stilou şi hârtie şi deschise prima mapă. Oare câte ore din viaţă meditase asupra celor întâmplate la internat? De câte ori privise fotografiile alea, de câte ori cercetase transcrierile interogatoriilor şi rapoartele de la faţa locului? Dacă voiau să facă treabă serioasă acum, era important să nu-i scape nimic. Patrik îi spusese să întocmească o listă cu persoanele pe care le audiaseră cu prilejul primei anchete. Nu puteau să-i interogheze pe toţi deodată, aşa că era important să înceapă cu cine trebuia.

Gösta se prăbuşi pe scaun şi începu să răsfoiască rapoartele plictisitoare de la interogatorii. Ştia că n-o să găsească nimic concret

în ele, pentru că le parcursese de nenumărate ori, aşa că trebuia să descopere nuanţele şi să citească printre rânduri. Dar nu prea reuşea să se concentreze. Gândurile îi zburau tot timpul la fetiţă, care se făcuse mare între timp. Ar fi fost ciudat s-o revadă şi să adauge o imagine nouă, adevărată la cea din visele lui.

Se foi neliniştit în scaun. Trecuse mult timp de când nu se mai implicase în vreun caz cu atâta entuziasm şi, deşi se simţea motivat, avea impresia că mintea lui nu vrea să colaboreze. Dădu rapoartele deoparte şi luă din nou fotografiile la verificat. Le găsise şi pe cele cu băieţii rămaşi la şcoală pe timpul vacanţei. Gösta închise ochii şi îşi aminti de ajunul acela de Paşti din 1974, însorit, dar puţin răcoros. Împreună cu fostul lui coleg, Henry Ljung, care nu mai era în viaţă, se plimbaseră până la casa cea mare şi albă. Totul era atât de liniştit, aproape înfricoşător de liniştit, dar asta putea să fie doar o impresie de moment. Şi totuşi, îşi amintea cum se înfiorase când urcaseră pe poteca aceea. El şi Henry făcuseră schimb de priviri, neştiind la ce să se aştepte după apelul acela ciudat la secţie. Şeful lor de atunci ceruse doi agenţi. Voia să se deplaseze şi să verifice că totul era în regulă. „Probabil că ţâncii ăia au vrut să ne joace feste", le spusese şi îi trimisese acolo, mai mult ca să se asigure că nu fusese decât o glumă a unor puşti de bani gata, plictisiţi. Avusese nişte probleme la începutul semestrului, la şcoală, dar după ce şeful îl sunase pe Rune Elvander toate problemele dispăruseră. Gösta habar n-avea cum reuşise să-i îmblânzească directorul, dar avusese efect, orice ar fi făcut. Până acum.

Se opriseră în faţa uşii de la intrare. Din casă nu se auzea nici pâs. Apoi liniştea fusese perturbată de un ţipăt de copil, care-i trezise din neputinţa de moment. Bătuseră la uşă o dată, apoi intraseră. „Alo", strigase Gösta. Acum când stătea la biroul secţiei, după mai mulţi ani, se întreba cum de-şi amintea, oare, totul cu atâta exactitate. Nu-i răspunsese nimeni, dar ţipetele copilului erau tot mai puternice. Cei doi se grăbiseră într-acolo şi înmărmuriseră când au intrat în sufragerie. O fetiţă se agita acolo, singură cuc, şi ţipa ca din gură de şarpe. Gösta se repezise la ea din instinct şi o luase în braţe.

— Şi ceilalţi unde sunt? întrebase Henry, privind în jur. Alo? strigase şi ieşise din nou pe coridor.

Niciun răspuns.

— Verific şi sus, a strigat.

Gösta a dat din cap, ocupat cu liniştitul fetiţei.

Nu mai ţinuse un copil mic în braţe şi nu prea ştia cum să se comporte ca să o facă să nu mai plângă. A legănat-o cu mişcări stângace, îngânând o melodie inventată pe loc. Spre mirarea lui, funcţiona. Plânsetul micuţei se transforma treptat în sughiţuri mici. Gösta simţea cum pieptul ei se ridică şi se lăsă în timp ce îşi lipeşte

capul de umărul lui. A continuat să o legene şi să-i cânte, copleşit de sentimente indescriptibile.

Henry intrase din nou în sufragerie.

— N-am găsit nici sus pe nimeni.

— Dar unde au dispărut? Cum pot să lase singură o aşa păpuşică? Putea să păţească ceva, Doamne fereşte!

— Da, şi cine dracu' o fi sunat?

Henry şi-a scos şapca şi s-a scărpinat în cap.

— Or fi plecat să se plimbe puţin, aici pe insulă?

Gösta a privit sceptic masa, cu prânzul de Paşti consumat pe jumătate.

— Fără să termine de mâncat? Înseamnă că-s nişte oameni tare ciudaţi.

— Asta e clar.

Henry şi-a pus din nou şapca.

— Ce face o păpuşică aici, singură? a zis şi s-a apropiat de fetiţa din braţele lui Gösta.

Copilul începuse să plângă imediat şi-l apucase de gât pe Gösta, atât de tare, încât acesta abia mai reuşise să respire.

— Las-o în pace, a zis şi a făcut un pas înapoi.

Un sentiment de satisfacţie i-a încălzit pieptul. S-a întrebat dacă ar fi fost la fel în caz că băiatul lui şi al lui Maj-Britt ar fi trăit. Dar a alungat repede gândul. Se hotărâse, doar, să nu se mai gândească la ce ar fi putut fi.

— Barca era jos? a întrebat după un timp când fetiţa se mai liniştise.

Henry s-a încruntat.

— Am văzut o barcă lângă ponton, dar parcă aveau două, sau nu? Cred c-au cumpărat barca de lemn a lui Sven-Ivar toamna trecută. Eu n-am văzut decât barca de plastic. Doar nu crezi c-au plecat cu barca, fără fata asta? N-au cum să fie atât de tâmpiţi, aşa orăşeni cum sunt.

— Inez e de aici, l-a corectat Gösta, absent. Familia ei provine din Fjällbacka, trăiesc acolo de mai multe generaţii.

Henry a oftat.

— Da, oricum e ciudat. Cred că va trebui s-o luăm cu noi pe fetiţă şi să vedem, poate apare careva, a spus, dând să plece.

— Masa e pusă pentru şase persoane.

— Da, e vacanţa de Paşti, probabil că a rămas doar familia.

— Chiar crezi că putem să lăsăm totul aşa?

Situaţia se arăta cel puţin stranie, iar faptul că nu putea să aplice nicio procedură standard îl neliniştise pe Gösta. Căzuse pe gânduri.

— Facem cum zici, luăm copila cu noi şi dacă nu ne sună nimeni, ne întoarcem iar mâine. Dacă nu apar până atunci, înseamnă că nu-i a bună. Şi dacă-i aşa, atunci trebuie să cercetăm locul.

În continuare nesiguri că procedează cum trebuie, cei doi ieşiseră şi închiseseră uşa după ei. Se îndreptaseră spre ponton şi, ajunşi la câţiva metri de el, zăriseră o barcă apropiindu-se pe apă.

— Uite, e barca cea veche a lui Sven-Ivar, a zis Henry, arătând către orizont.

— Văd mai mulţi în ea. Poate e restul familiei.

— În cazul ăsta o să le zic eu vreo două. Cum să laşi copila asta aici? Îmi vine să le trag o mamă de bătaie.

Henry pornise spre ponton, cu paşi grăbiţi. Gösta alergase după el, dar nu îndrăznise să menţină aceeaşi viteză, de teamă să nu se împiedice şi să cadă cu fetiţa. Barca acostase şi un băiat în jur de cincisprezece ani sărise pe ponton. Avea părul negru ca pana corbului şi părea extrem de furios.

— Ce vreţi să faceţi cu Ebba? a şuierat.

— Dar tu cine eşti? a întrebat Henry când băiatul s-a proţăpit în faţa lui, cu mâinile în şolduri.

Încă patru băieţi s-au dat jos din barcă, apropiindu-se de Henry şi de Gösta, care tocmai ajunsese acolo.

— Unde-s Inez şi Rune? a întrebat băiatul cu părul negru.

Ceilalţi stăteau tăcuţi în spatele lui şi aşteptau. Era clar că el era şeful.

— Asta ne întrebam şi noi, a zis Gösta. Am primit un telefon la secţie cum că s-a întâmplat ceva aici şi când am ajuns, n-am găsit pe nimeni în casă, în afară de fetiţă.

Băiatul se holbase la el, uluit.

— Ce, numai Ebba era acolo?

Aşa o cheamă, deci, Ebba, se gândise Gösta.

Fetiţa a cărei inimă bătea aproape de inima lui.

— Sunteţi elevii lui Rune? a întrebat Henry pe un ton oficial, dar băiatul nu părea deloc intimidat.

L-a privit liniştit pe poliţist şi i-a răspuns politicos:

— Suntem elevi la şcoala de aici. Am rămas pe insulă în vacanţă.

— Şi unde aţi fost? s-a încruntat Gösta.

— Am fost de azi-dimineaţă în larg cu barca. Familia urma să ia prânzul de Paşti şi pe noi nu ne-au invitat. Aşa că am plecat mai bine la pescuit, ca să „ne modelăm caracterele”.

— Şi aţi prins ceva?

Tonul lui Henry dădea de înţeles că n-are încredere în vorbele băiatului.

— Am prins o plasă plină de peşti, a spus băiatul şi a arătat spre barcă.

Gösta s-a uitat într-acolo şi a zărit plasa prinsă de pupa bărcii.

— O să veniţi cu noi la secţie până când o să rezolvăm problema asta, a spus Henry şi a luat-o înainte spre barca lui.

— Nu putem să ne spălăm mai întâi? Suntem murdari şi puţim a peşte, a zis unul dintre băieţi, vizibil speriaţi.

— Facem cum ne-au zis domnii sergenţi, s-a răţoit băiatul cu atitudine de lider. Bineînţeles că mergem cu dumneavoastră. Vă rugăm să ne scuzaţi dacă am fost nepoliticoşi. Ne-am speriat când am văzut-o pe Ebba cu nişte străini. Pe mine mă cheamă Leon Kreutz.

Băiatul întinsese mâna şi-l salutase pe Gösta.

Henry se urcase deja în barcă şi îi aştepta. Gösta îi urmase pe băieţi, cu Ebba în braţe. Aruncase o ultimă privire spre casă. Unde, pentru numele Domnului, era familia aia? Ce se alesese de ei?

Gösta se reîntoarse în prezent. Amintirile erau atât de vii, încât mai că simţea căldura fetiţei în braţele lui. Se îndreptă de spate şi scoase o fotografie din teanc. Aceasta fusese făcută la secţie şi-i înfăţişa pe toţi cei cinci băieţi: Leon Kreutz, Sebastian Månsson, John Holm, Percy von Bahrn şi Josef Meyer. Aveau părul ciufulit, haine murdare şi o expresie încruntată. Toţi, în afară de Leon. Acesta zâmbea spre cameră şi părea trecut de şaisprezece ani, cât avea în realitate. Era un băiat chipeş, aproape frumos, îşi dădu seama Gösta privind fotografia cea veche. Pe atunci nu îi trecuse asta prin cap. Răsfoi materialul anchetei. Leon Kreutz. Oare ce se alesese de el? Gösta îşi notă ceva în carneţel. Din cei cinci băieţi, pe Leon îl ţinea minte cel mai bine. Poate avea să înceapă cu el.

Fjällbacka, 1920

Fetiţa ţipa întruna, zi şi noapte. Dagmar n-ar fi reuşit s-o acopere nici dacă şi-ar fi astupat urechile şi ar fi urlat cât o ţineau plămânii. Aşa auzea şi plânsetele ei şi bocănitul vecinului în pereţi.

Nu se aşteptase la una ca asta. Îi simţea în continuare mâinile pe corp, îi vedea privirea de atunci, când stătea goală în pat, lângă el. Era convinsă că sentimentele fuseseră reciproce, aşa că sigur trebuia să se fi întâmplat ceva neprevăzut. Altfel n-ar fi lăsat-o în mizeria aia, şi umilită. Poate trebuise să se întoarcă în Germania? Sigur că aveau nevoie de el. Era un erou care se întorcea acasă la nevoie, când îl chema patria, chiar dacă îi plângea inima că trebuia s-o părăsească.

Îl căutase cât putuse, peste tot, încă dinainte să-şi fi dat seama că e însărcinată. Îi scrisese mai multe scrisori ambasadorului Germaniei de la Stockholm şi întrebase fiecare persoană care îl cunoştea pe eroul de război Hermann Göring dacă ştie ce s-a întâmplat cu el. Dacă afla că are un copil cu ea, s-ar fi întors cu siguranţă. Indiferent ce treburi importante ar fi avut în Germania, sigur avea să lase totul ca s-o salveze pe ea şi pe Laura. Un om ca el n-ar lăsa-o să se chinuie aşa, printre oameni scârboşi care o dispreţuiau şi n-o credeau când le povestea cine era tatăl Laurei. Ce mirare

când aveau să-l vadă pe Hermann la uşa ei, arătos, în uniformă de pilot, cu braţele deschise şi cu o maşină scumpă aşteptându-l!

Fetiţa plângea din ce în ce mai tare în leagănul ei. Dagmar era tot mai nervoasă. Nu putea să stea liniştită niciun minut. Copila o făcea dinadins, se vedea în ochii ei. La cât era de mică, părea că o dispreţuieşte pe Dagmar la fel de mult ca şi ceilalţi. Dagmar îi ura pe toţi. Puteau să ardă în iad, babe bârfitoare. Şi curvarii care, în ciuda vorbelor de ocară, veneau seara la ea şi îi scoteau ochii cu câţiva bănuţi ca s-o batjocorească. Dar când zăceau deasupra ei şi se scremeau, atunci da, atunci era bună.

Dagmar aruncă pătura de pe ea şi intră în bucătăria cea mică. Peste tot numai vase nespălate. Dinspre resturile de mâncare uscate venea un miros acru. Dagmar deschise uşa cămării. Nu găsi decât o sticlă de spirt sanitar, cu care o plătise farmacistul. Dagmar o luă şi se întoarse în pat. Fetiţa continua să plângă. Vecinul bătu din nou, tare, în perete, dar lui Dagmar nu-i păsa. Scoase dopul, şterse cele câteva firimituri lipite de gura sticlei cu mâneca cămăşii de noapte şi duse sticla la gură. Nu trebuia decât să bea suficient şi toate zgomotele aveau să amuţească în jur.

[9]

Josef deschise enervat uşa biroului lui Sebastian. Pe birou se vedeau planurile terenului pe care sperau să poată construi muzeul, într-un viitor nu foarte îndepărtat.

— Felicitări! spuse Sebastian şi îi ieşi în întâmpinare. Primăria a acceptat proiectul, zise şi îl bătu tare, pe spate, pe Josef.

— Bine.

De fapt, se aştepta la asta. Cum să fi refuzat o asemenea ocazie?

— Când putem să începem?

— Linişteşte-te. Nu cred că-ţi dai seama cât o să avem de lucru. Trebuie să prelucrăm simbolurile păcii, să planificăm construcţia, şi gândeşte-te că o să trebuiască să facem rost şi de bani.

— Dar văduva Grünewald ne-a cedat terenul şi am primit şi destule donaţii. Şi fiindcă tu eşti constructorul, tot tu hotărăşti şi când începem, sau cum?

Sebastian râse.

— Să nu crezi că e gratis doar fiindcă firma mea construieşte muzeul. Trebuie să plătesc salariile oamenilor şi să cumpăr materialele. O să ne coste ceva să construim clădirea asta, spuse şi bătu cu degetul în schiţe. Trebuie să cooptez nişte furnizori şi nimeni nu face acte de caritate. Ca mine.

Josef oftă şi se aşeză pe scaun. Era cel puţin sceptic în privinţa motivelor lui Sebastian.

— Începem cu granitul, spuse Sebastian şi-şi trânti picioarele pe birou. Am primit nişte schiţe drăguţe despre nişte variante posibile pentru simbolul păcii. Şi apoi ne trebuie doar nişte material de marketing, un ambalaj care să le ia ochii şi putem să le vindem gogoaşa.

Sebastian văzu expresia de pe faţa lui şi rânji.

— Râzi numai, râzi. Pentru tine totul se reduce la bani. Nu înţelegi ce simbolistică poate avea chestia asta? Granitul, care ar fi trebuit să fie o parte din cel de-al Treilea Reich şi care acum e ca o mărturie a înfrângerii naziştilor şi a faptului că a învins binele. Şi putem să facem ceva din asta şi să creăm lucruri de genul ăsta pe termen lung, spuse şi arătă spre desene, tremurând de furie.

Rânjetul de pe chipul lui Sebastian se lărgi şi mai tare. Bărbatul ridică neputincios din mâini.

— Nu te obligă nimeni să lucrezi cu mine. Pot să rup contractul în clipa asta şi după aia poţi să te duci la cine vrei.

Era o idee tentantă şi, preţ de o clipă, Josef se gândi să facă exact

ce-i spusese Sebastian. Apoi se prăbuşi pe scaun. Trebuia să ducă la bun sfârşit proiectul. Până acum doar îşi irosise viaţa. Nu avea nimic de arătat lumii, nimic care să omagieze amintirea părinţilor lui.

— Ştii bine că eşti singurul la care pot să apelez, spuse în cele din urmă.

— Şi ţinem unul la altul.

Sebastian îşi coborî picioarele de pe masa de scris şi se aplecă în faţă.

— Ne ştim demult. Suntem ca fraţii, mă cunoşti. Mereu sar când e vorba de un frate.

— Da, ţinem unul la altul, spuse Josef şi cercetă chipul lui Sebastian. Ai auzit că s-a întors Leon?

— Am auzit ceva zvonuri. Închipuie-ţi, să-l vezi iar aici. Şi pe Ia. N-aş fi crezut asta în ruptul capului.

— Nu-i aşa c-au cumpărat casa aia, care era de vânzare mai sus de Brandparken?

— Păi, au capital, aşa că, de ce nu? Apropo, poate că şi Leon ar vrea să investească aici. Nu l-ai întrebat?

Josef scutură tare din cap. Ar fi făcut orice ca să grăbească lucrările la muzeu. Orice, dar pentru nimic în lume nu s-ar fi înhăitat cu Leon.

— Apropo, ieri m-am întâlnit cu Percy, spuse Sebastian.

— Cum îi mai merge? întrebă Josef, bucuros că putea să schimbe subiectul. Mai are castelul?

— Da, are noroc că Fygelsta se încadrează la *fidei comissum* [6]. Dacă ar fi trebuit să împartă moştenirea cu fraţii lui, ar fi dat faliment demult. Dar acum se pare că sacul cu bani s-a golit definitiv. De asta a luat legătura cu mine. Ca să-mi ceară un ajutor temporar, cum l-a numit el.

Sebastian schiţă nişte ghilimele în aer.

— Oricum, fiscul e pe urmele lui. Pe ei nu-i prea poate aburi cu obiceiuri de nobil şi nume cu rezonanţă.

— Şi? O să-l ajuţi şi pe el?

— Nu te speria. Încă nu ştiu. Ţi-am spus că întotdeauna o să ajut un frate şi Percy mi-e frate în aceeaşi măsură ca şi tine, sau nu?

— Ba da, spuse Josef şi aruncă o privire pe fereastră, spre întinderea de apă.

Erau fraţi pentru totdeauna, uniţi de acelaşi trecut întunecat. Îşi îndreptă din nou privirea spre schiţe. Întunericul avea să fie alungat prin lumină. Avea s-o facă de dragul tatălui său şi al lui.

— Auzi? Ce-a păţit Martin?

Patrik stătea în cadrul uşii biroului Annikăi. Nu se putuse abţine să nu întrebe. Ceva nu era în regulă şi asta îl neliniştea.

Annika se întoarse spre el şi îşi împreună mâinile pe genunchi.

— Nu pot să-ţi spun nimic. Când Martin o să fie pregătit, o să-ţi povestească.

Patrik oftă şi, cu capul ameţit de gânduri, se aşeză pe scaunul de lângă uşă, destinat vizitatorilor.

— Şi despre cazul ăsta ce părere ai?

— Cred că ai dreptate.

Annika părea vizibil uşurată că Patrik hotărâse să schimbe subiectul.

— Incendiul şi dispariţia familiei aceleia sunt legate, într-un fel sau altul. Şi dacă ne gândim şi la ce au găsit sub podea, e clar că cineva se temea de ce o să descopere Ebba şi bărbatul ei în timp ce renovau casa.

— Draga de nevastă-mea a fost fascinată de cazul ăsta.

— Şi acum ţi-e frică să nu cumva să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala, completă Annika.

— Da, dar poate s-a învăţat minte între timp şi ştie, de data asta, că-i mai bine să stea în banca ei.

Annika zâmbi. Patrik îşi dădu seama că nici măcar el nu crede ce spune.

— Probabil că a adunat o grămadă de date din trecut, la cât e de pricepută să facă cercetări. Dacă se poate abţine cu săpatul în prezent, probabil că te poate ajuta, spuse Annika.

— Da, problema e că nu se poate abţine.

— Dar ştie să aibă grijă de ea. Hai, zi-mi, cu ce vrei să începi?

— Nu prea ştiu.

Patrik îşi săltă un picior peste celălalt şi se jucă absent cu şiretul de la pantof.

— Trebuie să-i audiem pe toţi cei care au fost prezenţi pe insulă la data dispariţiei. Gösta caută datele de contact ale tuturor profesorilor şi elevilor de la şcoală. Cel mai important, bineînţeles, e să vorbim cu cei cinci băieţi care se aflau pe insulă în ajunul ăla de Paşti. L-am rugat pe Gösta să facă o listă de priorităţi şi să decidă el cu cine să începem. Apoi m-am gândit că tu ai putea să faci unele cercetări, legate de profilul fiecăruia, pe baza materialelor adunate de Gösta. Nu prea mă bazez pe capacităţile lui administrative. De fapt, ar fi fost mai bine să-ţi fi dat tot ţie sarcina aia. Dar ştii că, în cazul ăsta, el e specialistul.

— Pare… implicat e puţin spus. E o excepţie de la regulă, spuse Annika. Şi cred că ştiu de ce se comportă aşa. Din câte ştiu, fetiţa lui Elvander a stat la el şi la nevastă-sa un timp.

— Ebba a stat la Gösta?

— Aşa am auzit.

— Asta explică de ce s-a comportat aşa de ciudat acolo pe insulă, spuse Patrik şi şi-l reaminti pe Gösta privind-o insistent pe Ebba.

Cât de grijuliu fusese cu ea, cum o atinsese!

— Un lucru e sigur, că n-a putut să uite cazul ăla. Probabil că s-au ataşat de fată, spuse Annika şi privirea îi rătăci spre fotografia înrămată cu Leia de pe birou.

— Da, clar, spuse Patrik.

Erau atâtea detalii pe care nu le cunoştea, atâtea lucruri pe care trebuia să le afle în ceea ce priveşte dispariţia familiei aceleia de pe Valö! Dintr-odată, sarcina din faţa lui păru copleşitoare. Oare era posibil să rezolvi un caz vechi, după atâţia ani? Şi cât de repede trebuia să se mişte?

— Crezi că cel care a provocat incendiul o să încerce din nou? îl întrebă Annika de parcă i-ar fi citit gândurile.

Patrik cântări răspunsul. Apoi dădu din cap.

— Nu ştiu. Poate. Dar nu putem să ne asumăm riscuri. Trebuie să ne apucăm de lucru cât mai repede, să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat în ajunul ăla de Paşti. Oricine ar fi persoana care a vrut să le facă rău lui Mårten şi Ebba, eu zic că trebuie oprită, înainte ca el sau ea să mai facă vreo mişcare.

Anna stătea goală în faţa oglinzii şi lacrimile îi înţepau ochii pe după pleoape. Nu se mai recunoştea. Ridică încet mâna şi se mângâie pe păr. Între timp, îi crescuse la loc. Acum, după accident, era mai închis la culoare şi mai aspru, şi deocamdată încă mult prea scurt faţă de cum îl purta de obicei. Poate că o vizită la coafor ar fi rezolvat problema asta, dar Anna n-avea niciun chef de aşa ceva. Corpul ei n-avea să se schimbe datorită unei coafuri noi.

Urmări, cu mâna tremurândă, cicatricele care se întindeau pe trupul ei formând o hartă misterioasă. Între timp deveniseră mai şterse, dar n-aveau să dispară niciodată. Anna îşi apucă o bucată de piele de pe burtă, apatică. Ea, care fusese mereu slabă, care putea să spună fără falsă modestie că era mulţumită de felul cum arată… Acum privea cu dispreţ pielea ce-i atârna. Din cauza leziunilor, nu putuse să facă suficientă mişcare şi nu îi mai păsase de ce băga în ea. Anna ridică privirea spre chipul din oglindă, dar nu fu în stare să se privească în ochi. Datorită copiilor şi a lui Dan, se străduise să se întoarcă la viaţa asta, se întorsese din întunericul care fusese mai adânc decât tot ce pătimise în trecut, incluzând şi perioada cu Lucas. Întrebarea era dacă meritase. Răspunsul nu-l ştia nici acum.

Zbârnâitul soneriei o făcu să tresară. Era singură acasă şi doar ea putea să deschidă uşa. După o ultimă privire peste corpul ei gol, se îmbrăcă repede cu hainele de casă care zăceau pe podea şi se repezi pe trepte. Se simţi uşurată când văzu că era Erica.

— Salut, ce faci? întrebă Erica.

— Nimic. Intră. Copiii unde sunt?

— Acasă. Kristina are grijă de ei şi eu aveam ceva de rezolvat în oraş. Aşa că m-am gândit să trec pe la tine înainte s-o las să plece acasă.

— Bun, spuse Anna şi se duse să pună de cafea.

Imaginea cu pielea albă, atârnând, reapăru în mintea ei, dar o alungă repede şi scoase câteva prăjituri cu ciocolată din frigider.

— Aoleu, n-ar trebui să mai mănânc din astea, se strâmbă Erica. M-am văzut în costum de baie în weekend şi n-a fost deloc amuzant.

— Ei, arăţi foarte bine, spuse Anna pe un ton amar.

Erica n-avea de ce să se plângă.

Umplu o carafă cu suc. Erica o urmă spre grădina cea mică din spatele casei.

— Ce mobilă frumoasă! E nouă?

Erica îşi trecu palma peste lemnul vopsit în alb.

— Da, am găsit-o la Paulsson, lângă fosta alimentară Eva, ştii.

— Chiar te pricepi să găseşti piesele potrivite, spuse Erica, şi mai convinsă că Annei avea să-i placă propunerea ei.

— Mulţumesc. Dar unde ziceai c-ai fost?

— În tabăra de copii, spuse Erica şi îi povesti în mare ce se întâmplase acolo.

— Ce palpitant! Deci au găsit sânge, dar niciun cadavru? Înseamnă că tot s-a întâmplat ceva.

— Da, aşa se pare.

Erica întinse mâna după o prăjiturică. Luă un cuţit ca s-o împartă, apoi se răzgândi şi muşcă cu poftă din ea.

— Zâmbeşte, spuse Anna şi se lăsă copleşită de amintirea aceea din copilărie.

Erica îşi dădu seama imediat ce avea de gând şi zâmbi cât putu de larg, cu dinţii plini de cremă de ciocolată.

— Uită-te aici, spuse apoi şi luă două paie de pe tăviţă. Le vârî în nas, uitându-se cruciş şi zâmbind cu gura până la urechi.

Anna nu se putu abţine să nu chicotească. Îşi aminti cât de mult îi plăcea în copilărie când sora ei mai mare se prostea. Erica fusese întotdeauna matură şi serioasă, mai mult o mamă decât o soră mai mare.

— Pun pariu că nu mai ştii să bei cu nasul, spuse Erica.

— Ba bineînţeles că ştiu, spuse Anna şi îşi strecură câte un pai în fiecare nară.

Se aplecă, vârî paiele în pahar şi inspiră. Când sucul îi ajunse în nări, începu să tuşească şi să strănute fără să se poată opri. Erica izbucni în râs.

— Voi ce faceţi aici?

Dan apăruse brusc în spatele casei. Când văzură expresia de pe chipul lui, cele două femei începură să râdă şi mai tare. Arătau una

spre cealaltă şi încercau să spună ceva, dar nu reuşeau să scoată o vorbă.

— Să înţeleg că n-am ce căuta acasă fără să anunţ în prealabil, spuse Dan scuturând din cap şi plecă.

Până la urmă reuşiră să se calmeze. Anna simţi că muşchii încordaţi ai stomacului ei se mai relaxaseră. Erica şi ea avuseseră certurile lor, dar nimeni nu reuşea s-o mişte atât de tare ca sora ei. Nimeni nu putea s-o scoată din sărite mai tare decât Erica; la fel şi invers. Tot ea era cea care o binedispunea cel mai iute. Erau legate pe veci cu o panglică invizibilă. Anna îşi dădu seama, în timp ce-şi ştergea lacrimile de la atâta râs, cât de multă nevoie avea de sora ei.

— Să nu te aştepţi să se dea la tine diseară, după ce te-a văzut aşa, spuse Erica.

Anna pufni.

— Nu ştiu dacă mai contează. Dar aş prefera să schimbăm subiectul. Mi se pare cam incestuos să discut despre viaţa mea intimă când sora mea a avut de-a face cu prietenul meu…

— Dumnezeule, da, acum o sută de ani. Sinceră să fiu, nici nu-mi mai amintesc cum arăta în pielea goală.

Anna îşi vârî, demonstrativ, degetele în urechi. Erica scutură din cap, râzând.

— OK, promit să discutăm despre altceva.

Anna îşi scoase degetele din urechi.

— Povesteşte-mi mai multe despre Valö. Cum ţi s-a părut fiica familiei dispărute? Cum o chema? Emma?

— Ebba, spuse Erica. Stă pe insulă cu soţul ei, Mårten. Vor să renoveze casa şi s-o transforme în pensiune.

— Şi chiar crezi că e un plan realist? Sezonul nu-i cine ştie ce lung aici.

— Habar nu am, dar mi s-a părut că n-o fac pentru bani. Că proiectul are alt scop.

— S-ar putea să reuşească. Locul ăla are potenţial, asta e clar.

— Ştiu. Şi aici intri tu în ecuaţie, spuse Erica şi arătă spre ea.

Dintr-odată, părea nerăbdătoare.

— Eu? întrebă Anna. Eu ce treabă am?

— Niciuna, deocamdată, dar s-ar putea să ai. Mi-a venit o idee trăsnet!

— Eşti modestă, ca de obicei, pufni Anna, dar deveni curioasă.

— De fapt, Ebba şi Mårten au deschis subiectul. Ziceau că se pricep la partea cu renovatul şi la munca manuală, dar au nevoie de cineva cu simţ estetic, care să găsească stilul potrivit pentru pensiune. Şi tu te pricepi la amenajări interioare, la antichităţi şi ai gusturi bune. Eşti persoana perfectă pentru jobul ăsta!

Erica îşi trase sufletul şi luă o gură de suc.

Annei nu-i venea să creadă. Era ocazia perfectă ca să afle dacă se putea lansa ca decorator pe cont propriu, ar fi putut fi prima ei sarcină de consultant. Începu să zâmbească.

— Le-ai zis tu asta? Crezi că vor să angajeze pe cineva? Îşi permit? Ce stil crezi că le-ar plăcea? Nu-i nevoie să cumpere cine ştie ce scumpeturi, mai amuzant ar fi să meargă la licitaţii de la ţară şi să găsească mobilier de calitate şi decoraţiuni la preţuri mici. Eu zic că s-ar potrivi un stil mai tradiţional, mai romantic, şi ştiu un loc unde au materiale frumoase…

Erica ridică o mână.

— Alo, calmează-te! Răspunsul e nu. Nu le-am zis nimic despre tine. Le-am zis doar că ştiu pe cineva care i-ar putea ajuta: Habar n-am ce buget au, dar dă-le un telefon şi întreabă-i. Mergem împreună cu barca, dacă vor să se întâlnească cu tine şi par interesaţi.

Anna se opri şi se uită lung la Erica.

— Ah, tu cauţi o scuză ca să te duci iar acolo şi să adulmeci.

— Poate… Dar cred şi c-ar fi grozav dacă v-aţi întâlni cumva. Cred că te-ai descurca de minune cu chestia asta.

— Da, mă tot gândesc să-mi fac firmă.

— Păi, şi ce aştepţi? Îţi dau numărul lor şi-i suni în clipa asta.

Ceva nou se trezi în sufletul Annei. Un soi de entuziasm. Probabil că ăsta era cuvântul potrivit pentru ce simţea. Pentru prima oară după mult timp, era entuziasmată.

— OK, dă-l încoace până nu mă răzgândesc, spuse şi-şi scoase telefonul mobil.

Interviul ăla nu-i dădea pace nici acum. Fusese atât de frustrant să-şi controleze vorbele şi să nu spună ce gândeşte cu adevărat. Jurnalistul ăla de azi-dimineaţă era un idiot. Oamenii în general erau nişte idioţi. Nu vedeau realitatea aşa cum era, prin urmare, responsabilitatea lui creştea.

— Crezi că asta o să afecteze partidul?

John plimbă paharul cu vin printre degete.

Soţia lui ridică din umeri.

— Nu-i nicio problemă, sunt sigură. Doar nu e un ziar din ăla cu distribuţie naţională, spuse şi-şi dădu părul după urechi, îşi puse ochelarii şi începu să citească teancul gros de documente din faţă.

— Un interviu se poate difuza repede. Sunt cu ochii pe noi ca vulturii, abia aşteaptă un motiv să ne atace.

Liv se uită la el pe deasupra ochelarilor de citit.

— Să nu-mi zici că eşti surprins. Ştii bine cine deţine puterea media în ţara asta.

John dădu din cap.

— Nu-i nevoie să-i predici unui om mântuit.

— La următoarele alegeri o să fie altfel. Oamenii îşi vor da seama, între timp, cum arată societatea.

Zâmbi triumfătoare şi continuă să răsfoiască hârtiile.

— Aş vrea să cred în omenire la fel de mult ca tine. Uneori mă întreb dacă o să înţeleagă vreodată ceva. Oare suedezii au devenit prea leneşi şi proşti, prea nepăsători şi degeneraţi ca să-şi dea seama că paraziţii se răspândesc? Poate că au prea puţin sânge curat în vene ca să mai merite să luptăm pentru ei.

Liv termină de citit. Ochii îi scăpărară când îşi privi bărbatul.

— Ascultă la mine, John. Încă de când ne-am cunoscut, ai ştiut care e scopul tău. Ai ştiut ce trebuie să faci, care ţi-e menirea. Şi dacă nu te ascultă nimeni – atunci va trebui să vorbeşti mai tare. Şi dacă cineva se îndoieşte de tine – asta e, argumentezi mai bine. În sfârşit, suntem în parlament şi poporul, poporul de care te îndoieşti, e cel care a avut grijă să ajungem acolo. Ce contează dacă un jurnalist de duzină se îndoieşte de felul nostru de a calcula bugetul. Ajunge că noi ştim că avem dreptate. Asta e tot ce contează.

John o privi zâmbitor.

— Vorbeşti exact ca atunci când ne-am cunoscut la Uniunea Tinerilor. Dar trebuie să-ţi spun că arăţi mai bine cu păr decât fără.

Se apropie şi o sărută pe creştet.

În afară de temperamentul imprevizibil şi retorica provocatoare, nimic nu mai amintea la soţia lui rece, îmbrăcată întotdeauna elegant şi frumos, de fosta *skinhead* în haine milităreşti de care se îndrăgostise atunci. Dar acum o iubea şi mai mult.

— E doar un articol dintr-o gazetă locală, spuse Liv şi-i strânse mâna, care se odihnea pe umărul ei.

— Da, probabil că ai dreptate, replică John, dar rămase neliniştit.

Trebuia să ducă proiectul la bun sfârşit. Parazitul trebuia eliminat şi el era cel care primise sarcina de a-l stârpi. Îşi dorea doar atât: să fi avut mai mult timp la dispoziţie.

Faianţa din baie îi răcorea fruntea. Ebba închise ochii şi se lăsă învăluită de răcoare.

— Vii la culcare?

Auzi vocea lui Mårten din dormitor, dar nu-i răspunse. Nu voia să se ducă în pat. De fiecare dată când se întindea lângă Mårten avea impresia că-l dezamăgeşte pe Vincent. În prima lună nu reuşise să stea cu el în aceeaşi casă. Nici nu se putea uita la el. Când îşi vedea propriii ochi în vreo oglindă, privea în altă direcţie. Sentimentul de vinovăţie era omniprezent.

Părinţii ei o îngrijiseră zi şi noapte, o alintaseră ca pe un bebeluş. Stătuseră de vorbă cu ea, o rugaseră să vorbească cu Mårten, zicându-i că aveau nevoie unul de celălalt. Până la urmă începuse să-i creadă,

sau, pur şi simplu, se dăduse bătută. Era mai uşor aşa.

Se apropiase de el încet şi fără chef. Se mutase din nou acasă. Primele săptămâni au trecut în tăcere. Amândurora le era frică de ce s-ar fi putut întâmpla dacă începeau să vorbească unul cu celălalt şi ziceau ceva ce nu se mai putea retracta. Apoi începuseră să spună lucruri banale de genul:

— Dă-mi untul.

— Ai spălat?

Lucruri inofensive, nepericuloase, care n-ar fi putut da naştere niciunei acuzaţii. Şi, cu timpul, propoziţiile deveniseră mai lungi şi subiectele de conversaţie inofensive se înmulţiseră. Începuseră să discute despre Valö. Mårten venise cu ideea să se mute acolo. Dar şi Ebbei i se păruse o ocazie bună de-a lăsa în urmă tot ce-i amintea de o altă viaţă. O viaţă care nu fusese perfectă, dar în care a fost fericită.

Acum însă, stând în baie, cu fruntea lipită de faianţă, se îndoia, pentru prima oară, că făcuse ce trebuie. Casa era vândută, casa în care trăise timp scurt cu Vincent. Casa în care a schimbat scutece, unde s-a plimbat nopţile prin toată casa cu el pe umăr, casa în care copilul ei a învăţat să meargă de-a buşilea şi apoi în picioare, casa în care a învăţat să vorbească. Nu mai era a lor. Ebba se întrebă dacă făcuse bine că o vânduse sau dacă doar fugise de greutăţi.

Acum erau aici, însă. Într-o casă în care poate că nici nu se aflau în siguranţă, unde toată podeaua din sufragerie era smulsă pentru că, mai mult ca sigur, familia ei fusese măcelărită acolo. Şi asta o afecta mai mult decât ar fi vrut să recunoască. De-a lungul tinereţii ei nu se gândise prea mult la familia ei biologică. Dar nu mai putea să ignore trecutul. Când văzuse pata aceea mare şi ciudată de sub podea, îşi dăduse seama, într-o clipă de clarviziune teribilă, că nu mai era un mister. Era ceva real. Mama şi tatăl ei muriseră, probabil, chiar acolo. Într-un fel ciudat, asta părea mai credibil decât faptul că cineva încercase să-i omoare pe ea şi pe Mårten. Nu ştia ce atitudine să aibă faţă de realitatea asta şi cum să trăiască în ea, dar de ascuns n-avea unde să se ascundă.

— Ebba?

Îşi dădu seama, după tonul lui, că în curând avea să coboare din pat şi s-o caute dacă nu-i răspundea. Aşa că înălţă capul şi strigă înspre uşă:

— Vin imediat!

Se spălă meticulos pe dinţi, privindu-se în oglindă. În seara asta nu-şi feri privirea. Se uită la femeia cu ochi morţi, la mama fără copil. Apoi scuipă în chiuvetă şi îşi şterse gura cu prosopul.

— Ai stat ceva, nu glumă.

Mårten avea o carte deschisă în mâini, dar Ebba observă că era la aceeaşi pagină ca în seara precedentă.

Nu-i răspunse nimic, ridică doar plapuma şi se cuibări în pat. Mårten puse cartea pe noptieră şi stinse veioza. Datorită storurilor pe care le instalaseră în cameră era beznă totală, cu toate că afară nu se însera niciodată de tot.

Ebba rămase nemişcată holbându-se la tavan. Simţi cum mâna lui Mårten o caută, ezitând, pe a ei. Se prefăcu că nu observă degetele bâjbâitoare, dar nici Mårten nu-şi retrase mâna, ca de obicei. Continuă să înainteze spre pulpe, pe sub tricou şi o mângâie pe burtă. Ebba simţi cum i se face rău, instantaneu. Mâna se mişca spre piept, îi atingea sânii. Aceiaşi sâni care-l alăptaseră pe Vincent, aceleaşi sfârcuri la care supsese cu gura lui mică şi flămândă.

Gustul de fiere îi umplu gura. Se ridică brusc din pat, alergă spre baie şi ridică iute capacul toaletei, înainte să i se întoarcă stomacul pe dos. Când termină, se prăbuşi fără putere pe podea. Îl auzi pe Mårten în dormitor, cum izbucneşte în plâns.

Fjällbacka, 1925

Dagmar se uită la ziarul aruncat pe jos. Laura o trase de mânecă şi îngână întruna „mama, mama”, dar Dagmar n-o băgă în seamă. Se săturase să asculte vocea aceea smiorcăită, revendicatoare şi cuvântul acela repetat atât de des, încât se temea c-o s-o înnebunească. Se aplecă încet şi ridică ziarul. Era după-masa târziu şi privirea începuse să i se înceţoşeze deja, dar nu încăpea nicio îndoială. „Göring, pilotul erou german, se întoarce în Suedia”, scris negru pe alb.

— Mama, mama!

Laura trăgea tot mai tare de ea şi Dagmar îşi smuci braţul atât de brusc, încât fetiţa căzu de pe bancă şi izbucni în plâns.

— Taci din gură! se răsti Dagmar.

Ura plânsetele alea false. Copilei nu-i lipsea nimic. Avea acoperiş deasupra capului, nu umbla dezbrăcată şi nici nu murea de foame, chiar dacă uneori o duceau greu.

Dagmar îndreptă privirea din nou asupra articolului şi silabisi. Inima îi bătea în coşul pieptului. Se întorsese, era în Suedia şi avea să vină după ea. Apoi privirea i se opri asupra unui rând aflat puţin mai jos: „Göring se mută în Suedia cu soţia lui suedeză, Carin”. Dagmar simţi cum i se usucă gura. Se căsătorise cu altcineva. O dezamăgise! Se înfurie tot mai tare, cu atât mai mult cu cât ţipetele Laurei îi zgâriau auzul şi atrăgeau privirile trecătorilor.

— Gura! ţipă şi-i trase o palmă de o ustură mâna.

Fetiţa tăcu, duse mâna la obrazul ei înflăcărat şi se uită la ea cu ochi mari. Apoi începu să plângă şi mai tare şi Dagmar simţi că înnebuneşte de disperare. Se aruncă asupra ziarului şi citi rândul acela iar şi iar. Carin

Göring. Numele femeii i se învârtea în cap. Nu scria de când erau căsătoriţi, dar având în vedere că era suedeză, bănuia că făcuseră cunoştinţă în Suedia. Cumva îl păcălise să se însoare cu ea. Sigur era vina ei că Hermann nu venise după ea, că nu putuse să i se alăture fiicei şi familiei sale.

Dădu din cap, mototoli ziarul şi se întinse după sticla de pe bancă. Aceasta era aproape goală, ceea ce o uimi pentru că de dimineaţă fusese plină ochi. Dar nu zăbovi prea mult, ci goli sticla şi simţi cum băutura binecuvântată o arde pe gât.

Copila încetase să mai ţipe. Stătea pe jos cu braţele în jurul genunchilor ridicaţi şi îşi trăgea nasul. Ca de obicei, îşi plângea de milă, pişichera, cu toate că n-avea decât cinci ani. Dar Dagmar ştia ce trebuie făcut. Încă avea timp să remedieze lucrurile. Pe viitor, Hermann avea să fie cu ele şi sigur avea să găsească ac şi pentru cojocul Laurei. Copila avea nevoie tocmai de un tată cu mână fermă pentru că, oricât ar fi încercat să-i bage minţile în cap, Dagmar avea impresia că nu reuşeşte s-o scoată la capăt cu ea.

Dagmar zâmbi pe banca din Brandparken. Aflase cauza tuturor relelor şi acum lucrurile aveau să se aranjeze pentru ea şi Laura.

[10]

Maşina lui Gösta coti spre panta de acces. Erica respiră uşurată. Ar fi putut să se întâlnească cu Patrik, care plecase la secţie.

Deschise uşa înainte ca Gösta să apuce să sune. În spatele ei, copiii făceau atâta zgomot, încât lui Gösta i se păru c-a dat cu capul de un perete sonor.

— Îmi cer scuze pentru gălăgie. În curând o să fim amendaţi de Protecţia Copilului, spuse Erica şi se întoarse să-l admonesteze pe Noel, care-l alerga pe Anton, făcându-l să plângă.

— Nu-i nimic. Sunt obişnuit cu zbieratul lui Mellberg, spuse Gösta şi se lăsă pe vine. Salutare! Văd că sunteţi nişte năzdrăvani şi jumătate.

Anton şi Noel se opriră din alergat şi se ruşinară imediat, dar Maja păşi curajoasă în faţă.

— Salut, nene bătrân. Pe mine mă cheamă Maja.

— Maja! Să nu te mai aud că spui aşa ceva, spuse Erica şi îi aruncă o privire severă.

— Nu face nimic, zise Gösta, râzând cu poftă şi ridicându-se. Copiii şi cei săraci cu duhul spun tot timpul adevărul. Şi adevărul e că sunt un nene bătrân. Nu-i aşa, Maja?

Maja dădu din cap şi clipi triumfătoare spre mama ei, apoi plecă. Gemenii nu îndrăzniră să se apropie nici acum. Se retraseră încet spre camera de zi, fără a-l scăpa din ochi pe Gösta.

— Pe ăştia doi nu-i păcăleşti aşa de uşor, spuse Gösta şi o urmă pe Erica în bucătărie.

— Anton a fost timid de când îl ştiu. În schimb, Noel e destul de sociabil, dar am impresia că e într-o fază în care crede că străinii sunt superînfricoşători.

— N-aş zice că n-are dreptate, spuse Gösta şi se aşeză pe un taburet. Eşti sigură că Patrik nu vine acasă? spuse privind în jur neliniştit.

— A plecat la serviciu acum o jumătate de oră. Tocmai a ajuns, probabil.

— Nu sunt convins că-i o idee bună, spuse Gösta şi trase câteva linii, cu degetul, pe faţa de masă.

— E o idee genială, spuse Erica. N-avem niciun motiv să-l amestecăm în asta şi pe Patrik. N-aş zice că apreciază ajutorul meu.

— Are motivele lui. Ai reuşit tu să te bagi în belea de mai multe ori.

— Dar lucrurile s-au rezolvat de fiecare dată.

Erica refuza să se lase descurajată. Ştia că în seara precedentă îi venise o idee genială. Se furişase imediat în hol, să-l sune pe Gösta. Şi acum iată-l acolo, în faţa ei, cu toate că dusese o muncă de lămurire serioasă pentru a-l convinge să nu-l implice şi pe Patrik.

— Noi doi avem ceva în comun, spuse şi se aşeză la capătul celălalt al mesei. Vrem să aflăm neapărat ce s-a întâmplat de Paştele ăla pe Valö.

— Da, poliţia lucrează deja la asta.

— Şi bine face. Dar ştii şi tu cât de ineficient e uneori să urmăreşti toate regulile şi prevederile. Putem să lucrăm mai liber dacă schimbăm strategia.

Gösta părea, în continuare, sceptic.

— S-ar putea să ai dreptate, dar dacă Patrik află ceva, n-o să fie milos, fii sigură de asta. Nu ştiu dacă vreau să mă ba…

— Tocmai de asta n-o să afle nimic, îl întrerupse Erica. Tu ai grijă să primesc materialele şi să-mi zici ce aţi aflat. Şi eu te anunţ de îndată ce găsesc ceva. Tu îi prezinţi datele noi lui Patrik şi devii eroul secţiei, iar eu fac rost de material pentru o nouă carte. O să avem de câştigat cu toţii, inclusiv Patrik. Că doar şi el vrea să-l găsească pe incendiator şi să rezolve cazul ăsta. N-o să pună întrebări, dacă-i aşa, dimpotrivă, o să accepte recunoscător tot ajutorul primit. În plus, nu staţi deloc bine cu resursele, acum că Martin e bolnav şi Paula e în concediu. Poate nu strică să mai lucreze cineva la ancheta asta?

— Poate că ai dreptate.

Faţa lui Gösta se mai lumină niţel. Erica ghici că-i plăcea ideea de a fi încoronat erou.

— Dar chiar nu crezi c-o să se prindă?

— Cine, Patrik? Nu, n-are cum. Doar ştie cât de mult îţi pasă de cazul ăsta. E clar că n-o să bănuiască nimic.

În camera de zi se dădeau lupte crâncene, aşa că Erica se ridică şi se repezi în direcţia aceea. După un instructaj scurt, conform căruia Noel n-avea voie să-l mai sâcâie pe Anton, şi o casetă cu Pippi Şoseţica, lumea se linişti şi Erica se putu întoarce la bucătărie.

— Problema e cu ce să începem… Ai mai auzit ceva despre sângele ăla?

Gösta scutură din cap.

— Nu, încă nu. Dar Torbjörn şi echipa lui au lucrat acolo toată ziua şi cândva, pe parcursul zilei de azi, sperăm să obţinem un raport, să vedem, e sânge uman sau nu. Tot ce avem până acum e un raport preliminar legat de incendiu, primit de Patrik ieri, înainte să plece acasă.

— Nu v-aţi apucat să audiaţi oamenii?

Erica era atât de nerăbdătoare, încât abia mai reuşea să stea locului. Nu voia să cedeze înainte să afle tot ce se putea despre cazul

ăsta, tot ce ar fi putut s-o ajute să rezolve misterul. Faptul că se putea alege şi cu o carte nouă, palpitantă era mai degrabă un bonus.

— Ieri am făcut o listă, ordinea în care cred eu c-ar trebui să discutăm cu persoanele implicate. Am încercat să adun nişte date de contact. Dar e mai greu, când au trecut atâţia ani de la dispariţia oamenilor ălora. Una la mână, e greu să mai dai de cineva şi doi, nu toată lumea îşi aminteşte clar ce s-a întâmplat. Aşa că rămâne de văzut…

— Crezi că băieţii sunt implicaţi? întrebă Erica.

Gösta se prinse imediat la care băieţi se referea.

— Sigur că m-am gândit şi la asta, dar n-aş putea să-ţi spun. I-am interogat de mai multe ori şi poveştile lor se leagă. N-am găsit niciun indiciu fizic care să…

— N-aţi găsit nicio probă fizică? îl întrerupse din nou Erica.

— Nu. Nu prea aveam după ce să ne luăm. După ce am găsit-o pe Ebba cu Henry, colegul meu, ne-am dus înapoi la ponton. Acolo ne-am întâlnit cu băieţii, care se întorceau de la pescuit cu barca. Părea că nu minţeau.

— Aţi cercetat barca? Nu e exclus să fi aruncat cadavrele în apă.

— Am verificat-o în amănunt, dar n-am găsit nici urme de sânge, nici ceva asemănător, mă rog, ceva care să indice că a fost folosită la transportat cadavrele. Oricum, mă întreb dacă ar fi putut să-i care singuri până la barcă. Că erau sfrijiţi rău, băieţii ăia. În plus, cadavrele se ridică la suprafaţă după un timp şi ajung pe mal. Asta dacă băieţii n-au depus un efort supraomenesc să lege cine ştie ce greutăţi de ele. Iar pentru asta e nevoie de nişte scule, ceva, pe care poate că am omis să le căutăm în agitaţia aia.

— Aţi vorbit şi cu ceilalţi elevi din şcoală?

— Da, dar unii părinţi cu greu ne-au lăsat să-i interogăm pe copiii lor. Probabil că erau prea delicaţi şi nu voiau să rişte vreun scandal.

— Aţi aflat ceva interesant?

Gösta pufni.

— Nu, doar prostii despre cât de îngrozitor li s-a părut totul părinţilor, dar că băiatul lor aşa şi pe dincolo, în fine, niciunul n-a avut nimic de comentat referitor la ce se întâmpla la şcoală. Totul era minunat. Rune era minunat, profesorii erau şi ei minunaţi şi nu existau nici conflicte, nici certuri. Şi majoritatea elevilor mi-au turuit aceeaşi poveste ca şi părinţii lor.

— Şi profesorii?

— Da, evident că i-am interogat şi pe ei. Pe unul, Ove Linder, l-am şi bănuit la început. Dar avea un alibi plauzibil.

Gösta tăcu preţ de câteva secunde.

— Nu, n-am găsit niciun suspect, pur şi simplu. N-am putut nici măcar să demonstrăm că s-a comis o ilegalitate. Doar că…

Erica îşi lăsă braţele pe masă şi se aplecă spre el.

— Doar că, ce?

Gösta ezita.

— Ei, nu ştiu. Bărbatul tău vorbeşte tot timpul de „instinctul lui" şi toţi îl luăm la mişto pentru asta, dar trebuie să recunosc că instinctul meu îmi zicea, pe atunci, că ar fi mai multe detalii de cercetat. Am încercat, dar mai departe n-am ajuns, din păcate.

— Atunci o să încercăm din nou. Multe s-au schimbat din 1974.

— Îţi spun, din experienţă, că nu-i aşa. Oamenii ăştia cu nasul pe sus găsesc mereu o modalitate de a-şi apăra pielea.

— O să încercăm iar, spuse Erica răbdătoare. Tu termini lista cu numele elevilor şi ale profesorilor, iar după asta mi-o pasezi şi mie, ca să putem lucra pe dublu front.

— Numai să nu…

— Nu, Patrik n-o să afle nimic, ţi-am mai spus. Şi tu primeşti ce găsesc eu, bineînţeles. Nu aşa ne-am învoit?

— Ba da.

Faţa îngustă a lui Gösta părea de-a dreptul chinuită.

— Apropo, am trecut pe acolo ieri şi am stat de vorbă cu Ebba şi cu bărbatul ei.

Gösta o privi lung.

— Şi cum se simţea? E speriată de ce s-a întâmplat? Cum…?

Erica râse.

— Stai, stai. Pe rând, câte o întrebare.

Apoi deveni serioasă.

— Aş zice că era destul de deprimată, dar părea că se controlează. Amândoi susţin că n-au idee cine ar fi putut să aprindă casa, dar nu mi-am dat seama dacă mă mint sau nu.

— Eu zic c-ar trebui să plece de acolo, spuse Gösta cu privirea întunecată, vizibil îngrijorat. În orice caz, până când rezolvăm cazul ăsta. Nu-i un loc sigur şi au avut noroc că n-au păţit nimic.

— Nu pare genul care să se sperie cu una cu două.

— Da, e încăpăţânată, spuse Gösta cu mândrie.

Erica îl privi nedumerită, dar nu-l întrebă nimic. Şi ea se implica în viaţa celora despre care scria. Probabil că era la fel şi cu poliţiştii care urmăreau sorţile atâtor oameni de-a lungul anilor de meserie.

— Un lucru la care m-am gândit când m-am întâlnit cu Ebba şi care mi s-a părut un pic ciudat…

— Aşa? spuse Gösta, dar un ţipăt furios o făcu pe Erica să alerge spre camera de zi, să vadă cine s-a lovit.

Abia peste câteva minute reuşiră să reia discuţia.

— Unde eram? Ah, da, mi s-a părut ciudat că Ebba n-avea niciun obiect rămas de la ai ei. Ceea ce e puţin probabil, având în vedere că vila aia nu era doar internat, ci şi casa familiei. Trebuie să fi fost plină

de obiecte personale. M-am gândit că e normal să-i revină singurei fiice rămase în viaţă. Dar Ebba habar n-avea unde au dispărut.

— Ai dreptate, spuse Gösta şi se mângâie pe bărbie. Trebuie să văd dacă nu sunt înregistrate pe undeva. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, dar cine ştie?

— Mă gândeam că merită să aruncăm o privire peste lucrurile alea. Dintr-o perspectivă nouă, mai detaşată.

— Nu-i o idee rea. Să văd ce pot să aflu.

Gösta îşi privi ceasul şi se ridică grăbit.

— Dumnezeule, ce trece timpul. Probabil că Hedström m-a dat dispărut până acum.

Erica puse o mână liniştitoare pe umărul lui.

— Sunt sigură că o să găseşti o scuză credibilă. Spune că ai adormit, orice. N-o să intre la bănuială, promit.

— Uşor pentru tine să zici asta, făcu Gösta şi se duse să se încalţe.

— Nu uita de înţelegerea noastră. Am nevoie de datele de contact ale tuturor persoanelor implicate. Şi vezi dacă găseşti ceva şi despre acareturile familiei Elvander.

Erica se aplecă şi-l îmbrăţişă spontan pe Gösta. Acesta o îmbrăţişă şi el, încurcat.

— Da, da, lasă-mă numai să plec şi-ţi promit că mă ocup de asta de îndată ce am ocazia.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, spuse Erica şi făcu din ochi.

— Ei, da. Hai, du-te la prichindeii ăia. Te sun eu când aflu ceva.

Erica închise uşa după el şi-i urmă sfatul. Se aşeză pe canapea, în timp ce copiii se căţărară pe ea ca să ocupe cel mai bun loc din poalele ei şi urmări absentă aventurile lui Pippi Şoseţica.

La secţie era linişte şi pace. Contrar obiceiului său, Mellberg ieşise din birou şi se instalase în bucătărie. Ernst, care nu stătea niciodată mai departe de câţiva metri de stăpânul lui, se întinsese sub masă. Spera ca, mai devreme sau mai târziu, să capete ceva de înfulecat.

— Ce bou nenorocit! şuieră Mellberg şi arătă spre ziarul din faţa lui.

Bohusläningen publicase pe prima pagină interviul cu John Holm.

— Da, nu-mi dau seama cum pot să voteze oamenii nişte indivizi ca ăsta. Probabil că acesta e dezavantajul democraţiei, spuse Patrik şi se aşeză în faţa lui Mellberg. Şi ştii că o să trebuiască să vorbim cu el. Se pare că a fost unul dintre puştii rămaşi pe Valö atunci de Paşti.

— Atunci ar fi bine să ne grăbim. Aici zice că săptămâna viitoare pleacă la Stockholm.

— Da, am văzut, mă gândeam să-l iau cu mine pe Gösta şi să stau azi de vorbă cu el, înainte de masă.

Patrik se întoarse şi se uită spre coridor.

— Doar că nu înţeleg unde a dispărut aşa… Annika? Tu ştii ceva de Gösta?

— Nimic. Poate o fi adormit? strigă Annika de la recepţie..

— Atunci vin eu cu tine, spuse Mellberg şi închise ziarul.

— Nu, nu-i nevoie. Pot să-l aştept pe Gösta. Trebuie să vină imediat. Sigur ai lucruri mai importante de rezolvat.

Patrik simţi cum îl cuprinde panica. Să-l ia cu el pe Mellberg la o interogare putea să însemne consecinţe urâte.

— Ei, na! Prostii! Mai bine să fiu cu tine când te întâlneşti cu idiotul ăla, spuse Mellberg şi se ridică hotărât. Deci? Mergem sau nu mai stăm?

Mellberg pocni de câteva ori din degete. Patrik încercă să inventeze, febril, ceva care să-l facă să se răzgândească.

— Poate ar fi mai bine să sunăm şi să anunţăm că venim?

Mellberg pufni.

— Pe tipii ăştia trebuie să-i prinzi… pocni din nou din degete, în gardă.

— Cu garda jos, zise Patrik. Se spune „cu garda jos”.

Peste câteva minute se aflau în maşină, în drum spre Fjällbacka. Mellberg fluiera încet, ca pentru sine. La început insistase să conducă el, dar Patrik stabilise, totuşi, o limită.

— Genul ăsta de oameni au o gândire îngustă. Sunt nişte oameni mărunţi, fără pic de respect pentru alte culturi sau pentru diferenţele dintre oameni, spuse Mellberg şi dădu din cap, aprobând propria-i afirmaţie.

Pe Patrik îl mânca limba să-i reamintească şefului său cât de îngust fusese el însuşi în trecut. O parte dintre comentariile pe care colegii le auzeau de la el ar fi câştigat cu siguranţă simpatia celor din Prietenii Suediei. Dar trebuia să admită că scăpase de prejudecăţi în clipa în care se îndrăgostise de Rita.

— Ăsta e, adăpostul de aici, nu?

Patrik o porni spre porţiunea pietruită din faţa unei căsuţe cărămizii de pe Hamngatan. Se gândiseră să-şi încerce norocul şi să-l caute acolo pe John, nu în casa din Mörhult.

— Pare că cineva stă pe ponton, spuse Mellberg întinzând gâtul şi privind peste gard.

Pietrişul scârţâi sub tălpile lor. Patrik se gândi să bată, dar i se păru prea ridicol şi hotărî, pur şi simplu, să intre.

Îl recunoscu imediat pe John Holm. Fotograful celor de la *Bohusläningen* îi surprinsese perfect trăsăturile, aproape clişeistic suedeze. Poza bărbatului ce zâmbea larg părea de-a dreptul ameninţătoare. Zâmbea şi acum, dar ochii-i albaştri erau întrebători când se apropie de ei.

— Bună ziua, suntem de la poliţia din Tanum, spuse Patrik

prezentându-se pe sine şi pe Mellberg.

— Aşa?

Privirea bărbatului deveni precaută.

— S-a întâmplat ceva?

— Depinde cum privim lucrurile. Este vorba de un caz vechi care, din păcate, a devenit din nou actual.

— Aha, cazul Valö, spuse John.

De data asta, privirea lui era insondabilă.

— Exact, spuse Mellberg pe un ton agresiv. E vorba de Valö.

Patrik respiră adânc de câteva ori, ca să-şi păstreze calmul.

— Putem să ne aşezăm? întrebă, iar John dădu din cap aprobator.

— Sigur, staţi jos. Soarele e cam puternic aici. Mie îmi place aşa, dar dacă vi se pare prea cald, pot să deschid umbrela.

— Mulţumim, suntem bine, spuse Patrik dând din mână.

Voia să termine cât mai repede, înainte ca Mellberg să stârnească vreun scandal.

— Văd că citiţi *Bohusläningen*, spuse Mellberg şi schiţă un gest spre ziarul de pe masă.

John ridică din umeri.

— E deprimant când ai de-a face cu atâţia jurnalişti prost pregătiţi. M-a citat greşit, a interpretat greşit ce am spus şi face tot felul de insinuări.

Mellberg îşi slăbi gulerul cămăşii. Începuse să se facă deja stacojiu.

— Eu zic că e un articol bine scris.

— E clar că ziarul a ales o anumită direcţie şi noi, cei care am intrat în joc, trebuie să acceptăm astfel de atacuri previzibile.

— Nu scrie decât despre ideile pe care le-aţi promovat prin programul vostru politic. Prostia asta, spre exemplu, că toţi imigranţii care au comis vreun delict să fie expulzaţi din ţară, chiar dacă au permis de şedere. Cum naiba să faci aşa ceva? Să trimiţi înapoi pe cineva care a stat ani buni în Suedia, doar pentru că a furat o bicicletă?

Mellberg ridicase tonul şi scuipa în toate direcţiile în timp ce vorbea.

Patrik stătea ca paralizat. Avea impresia că e martor la un accident de maşină. Ăsta nu era momentul potrivit să discute despre politică, chiar dacă era de acord cu şeful.

John îl privi calm pe Mellberg.

— Aceasta este o problemă pe care oponenţii noştri au ales s-o interpreteze greşit. V-aş explica-o eu, dar presupun că nu de asta v-aţi deplasat până aici.

— Nu, am venit ca să discutăm despre întâmplările de pe Valö din 1974. Nu-i aşa, Bertil? spuse repede Patrik şi se holbă la Mellberg, care tăcu preţ de câteva secunde, apoi dădu din cap fără chef.

— Da, am auzit zvonuri că s-a întâmplat ceva, spuse John. Aţi găsit familia dispărută?

— Nu chiar, spuse Patrik evaziv. Dar cineva a încercat să incendieze casa. Dacă ar fi reuşit, fiica familiei şi soţul ei ar fi ars înăuntru de vii.

John se îndreptă în scaun.

— Fiica?

— Da, Ebba Elvander, spuse Patrik. Sau Ebba Stark, cum o cheamă acum. Ea şi bărbatul ei au preluat casa şi vor s-o renoveze.

— Are nevoie de o renovare, asta-i clar. Din câte ştiu, e destul de părăginită.

Privirea lui John rătăci spre Valö, care se afla chiar în faţa lor, în mijlocul apei ce licărea.

— N-aţi fost acolo în ultimul timp?

— Nu, de când au închis internatul.

— De ce?

John ridică mâinile, neştiind ce să zică.

— Presupun că n-am avut nicio treabă pe-acolo.

— Ce părere aveţi, ce s-a putut întâmpla cu familia aceea?

— Nu pot decât să îmi dau cu presupusul, ca oricine altcineva. Dar, sincer să fiu, habar nu am.

— Dar o teorie tot aveţi, spuse Patrik. Doar aţi stat cu ei şi eraţi acolo când au dispărut.

— Nu chiar, eram la pescuit cu câţiva colegi de şcoală. Am rămas şocaţi când am acostat şi ne-am întâlnit cu ăia doi poliţişti. Leon s-a şi enervat. A crezut că erau nişte străini care voiau s-o răpească pe Ebba.

— Aşadar, n-aveţi nicio teorie? Nu v-aţi gândit deloc la asta, în toţi anii care au trecut?

Mellberg părea sceptic.

Dar John nu-l băgă în seamă, ci se întoarse spre Patrik.

— Să ştiţi că nu am stat cu familia Elvander. Mergeam la şcoală acolo, dar mereu a existat o delimitare clară între noi, elevii, şi familia directorului. De pildă, nu ne-au invitat la masa de Paşti. Rune voia neapărat să ne ţină la distanţă şi conducea şcoala aia ca pe o bază militară. De asta îl iubeau aşa de mult părinţii noştri, iar noi îl uram din toată inima.

— Şi elevii se înţelegeau bine sau existau conflicte între ei?

— Au mai fost certuri. Ar fi fost ciudat să nu fie, într-o şcoală de băieţi adolescenţi. Dar nu-mi amintesc vreun incident grav.

— Şi profesorii? Ce părere aveau despre director?

— Fricoşii ăia se temeau prea tare de el ca să aibă vreo părere. În orice caz, nu vorbeau despre asta de faţă cu noi.

— Copiii lui Rune erau cam de aceeaşi vârstă ca şi voi. Eraţi prieteni cu ei?

John scutură din cap.

— Rune n-ar fi tolerat aşa ceva în ruptul capului. Oricum, am avut destul de furcă cu fiul lui cel mare. Un nemernic şi jumătate.

— Se pare că aveţi nişte impresii destul de clare faţă de unii dintre membrii familiei.

— Îi uram, la fel ca toţi ceilalţi băieţi de la şcoală. Dar nu atât de tare încât să-i omor, dacă la asta vă gândiţi. Adolescenţii sunt suspicioşi când vine vorba de orice formă de autoritate, e normal să fie aşa.

— Şi ceilalţi copii?

— Ceilalţi stăteau mai mult în banca lor. Nu îndrăzneau să zică nimic. La fel ca Inez. Ea se ocupa singură de curăţenie, spălat şi gătit. Şi o mai ajuta din când în când şi fiica lui Rune, Annelie. Dar, cum spuneam, noi n-aveam voie să ne amestecăm cu ei şi poate că exista şi un motiv pentru asta. Mulţi dintre băieţi erau nişte terchea-berchea, răsfăţaţi şi privilegiaţi încă de mici. Bănuiesc că de asta au şi ajuns la şcoala aia. Părinţii îşi dădeau seama, în ultima clipă, că au crescut nişte indivizi leneşi, fără valoare şi încercau să salveze ce mai era de salvat trimiţându-şi odraslele la Rune.

— Dar nici părinţii dumneavoastră n-aveau cum să fie faliţi, sau mă înşel?

— Aveau bani, spuse John punând accentul pe „aveau”.

Apoi strânse buzele demonstrativ, semn că n-avea de gând să mai discute despre asta. Patrik abandonă subiectul, dar îşi propuse să verifice mai în amănunt trecutul lui John.

— Ea cum se simte? întrebă dintr-odată John.

Lui Patrik îi luă câteva secunde să priceapă la cine se referea.

— Cine, Ebba? Pare să fie bine. Vrea să renoveze casa, cum v-am spus.

John întoarse din nou privirea spre Valö. Patrik îşi dori să-i poată citi gândurile. Era curios la ce se gândea John.

— Vă mulţumim că ne-aţi acordat câteva minute, spuse şi se ridică.

N-aveau să ajungă la vreo concluzie acum, dar discuţia îi stârnise şi mai mult curiozitatea în privinţa vieţii de la internat.

— Da, mulţumim. Îmi dau seama că sunteţi foarte ocupat, spuse Mellberg. Apropo, prietena mea vă transmite salutări. Ea e din Chile. A emigrat în anii ’70.

Patrik îl trase de braţ pe Mellberg, ca să-l urnească din loc. John închise poarta în urma lor, cu un zâmbet forţat.

Gösta încercă să se furişeze în secţie nebăgat în seamă, dar nu prea îi reuşi.

— Ai dormit prea mult? Nu-ţi stă în fire, spuse Annika.

— Nu mi-a sunat ceasul, spuse fără a îndrăzni să se uite în ochii ei.

Annika se pricepea să te citească imediat. Lui Gösta nu-i plăcea s-o mintă.

— Ceilalţi unde sunt?

De pe coridor nu se auzea niciun sunet. Se părea că Annika e singură. Doar Ernst ieşise încetişor pe hol, auzind vocea lui Gösta.

— Patrik şi Mellberg au plecat să stea de vorbă cu John Holm, dar Ernst şi cu mine am rămas aici, pe baricade, nu-i aşa, bătrâne? spuse Annika şi scărpină câinele cel mare pe după urechi. Patrik se întreba unde eşti. Aşa că să mai exersezi minciuna aia cu ceasul deşteptător.

Annika ridică privirea şi-l cercetă din cap până-n picioare.

— Mai bine zi-mi în ce bucluc ai intrat şi poate te ajut să nu te dai de gol.

— Să fiu al naibii, spuse Gösta, dar îşi dădu seama că fusese învins. Hai că-ţi spun la cafea.

O apucă spre bucătărie. Annika îl urmă.

— Aşa, spuse Annika după ce se aşezară.

Gösta îi povesti, cam fără chef, înţelegerea la care ajunsese cu Erica. Annika izbucni în râs.

— Se pare că ai dat-o în bară, da' rău de tot. Nu ştii cum e Erica? Dacă-i dai degetul mic, îţi ia tot braţul. Patrik o să turbeze dacă va afla despre chestia asta.

— Da, ştiu, spuse Gösta şi se foi pe scaun.

Ştia că Annika are dreptate, dar şi că acest caz era foarte important pentru el. Şi îşi dădea seama de ce. Pentru ea făcea toate astea, pentru copiliţa pe care o abandonaseră, el şi Maj-Britt.

Annika se opri din râs şi-l privi cu o expresie gravă.

— Asta înseamnă ceva pentru tine.

— Aşa este. Şi Erica mă poate ajuta. E foarte pricepută. Ştie că Patrik n-ar fi de acord s-o implic şi pe ea, dar ea asta face, sapă după date din trecut şi e clar că e un talent de care o să avem mare nevoie acum.

Annika tăcu preţ de câteva secunde. Apoi trase aer în piept.

— OK. N-o să-i zic nimic lui Patrik. Cu o condiţie.

— Ce condiţie?

— Să mă ţii la curent cu tot ce aflaţi, o să vă ajut şi eu dacă o să aveţi nevoie. Mă mai pricep şi eu un pic la cules date.

Gösta o privi surprins. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie.

— Atunci rămâne stabilit. Dar, vorba ta, n-o să fie deloc amuzant dacă ne prinde Patrik.

— Toate la timpul lor. Zi-mi, mai bine, cât aţi avansat? Eu ce pot să fac?

Gösta îi reproduse, uşurat, discuţia purtată cu Erica în dimineaţa aceea.

— Trebuie să găsim noile date de contact ale elevilor şi ale

profesorilor de la şcoală. Eu am lista veche, dar nu mai corespunde. Deşi, dacă pornim de la ea, o să-i găsim pe majoritatea. Unii aveau nişte nume de familie destul de neobişnuite şi poate cei de la adresa veche ştiu unde s-au mutat.

Annika ridică o sprânceană.

— De ce, n-ai notat CNP-urile?

Gösta se holbă la ea. Aoleu, cât putea să fie de prost?

Se simţi ca un idiot şi nu mai ştiu ce să zică.

— Să înţeleg că le-ai notat? Foarte bine. Atunci o să pregătesc un registru actualizat până azi, după-amiază, sau, cel târziu, până mâine-dimineaţă. Sau e prea târziu?

Annika îi zâmbi, dar Gösta nu se supără deloc.

— E bine aşa, spuse el. Eu, între timp, o să-l iau pe Patrik cu mine şi o să-l caut pe Leon Kreutz.

— De ce tocmai pe el?

— A, fără vreun motiv anume, doar că el mi-a rămas în minte cel mai clar. Aveam impresia că e un fel de lider de gaşcă. În plus, am auzit că el şi nevastă-sa tocmai au cumpărat vila aia mare de pe munte, ştii unde. În Fjällbacka.

— Vila albă, cu vedere spre mare? Aia de cereau zece milioane pe ea? întrebă Annika.

Preţurile caselor cu vedere spre mare nu încetau niciodată să-i fascineze pe localnici şi toţi urmăreau preţul de pornire şi oferta finală. Dar la zece milioane reacţionau şi cei mai bogaţi.

— Îşi permit, din câte am înţeles.

Gösta îşi aminti de băiatul cu ochi negri şi chip frumos. Încă de atunci părea înconjurat de o aură specială, cea a copilului de bani gata, şi încă ceva, greu de definit. Un soi de încredere în sine înnăscută – asta era descrierea cea mai exactă care-i venea în minte lui Gösta.

— Atunci să ne apucăm de treabă, spuse Annika.

Îşi puse ceaşca de cafea în maşina de spălat vase şi, după ce-i aruncă o privire colegului ei, acesta îi urmă exemplul.

— Apropo, am uitat că aveai programare la dentist azi dimineaţă.

— La dentist? Nu cred că… începu Gösta, apoi se opri şi zâmbi. Aşa este. Doar ţi-am zis ieri că mă duc la dentist. Şi uită-te aici: n-am nicio carie, spuse şi arătă spre gură, apoi făcu din ochi.

— Nu strica o minciună bună cu prea multe detalii, spuse Annika, admonestându-l în glumă cu degetul, apoi se duse la calculator.

Stockholm, 1925

Cât pe ce să fie date jos din tren. Controlorul îi confiscase sticla,

spunându-i că e prea beată ca să călătorească cu trenul. Ceea ce nu era deloc adevărat. Avea nevoie doar de o duşcă, din când în când, ca să nu se lase doborâtă de viaţă, lucru de înţeles. Tot timpul era nevoită să cerşească şi să facă munci umilitoare care i se dădeau din milă, „de dragul fetei", ba mai trebuia să primească şi vizite de la curvarii ăia ipocriţi care-i gâfâiau în urechi.

Tot de dragul fetei se îndurase de ea şi controlorul şi le lăsase să meargă până la Stockholm. Bafta lor, că dacă le-ar fi dat jos la jumătatea drumului, Dagmar n-ar fi ştiut cum să mai ajungă acasă. Îi luase, oricum, două luni să economisească bani pentru un bilet dus la Stockholm şi acum nu mai avea nicio para. Dar nu conta, pentru că dacă ajungea şi reuşea să vorbească cu Hermann, n-aveau să mai ducă lipsă de nimic, niciodată. El avea să le poartă de grijă. Dacă se întâlnea cu ea şi îşi dădea seama cât de greu o dusese în toţi anii ăştia, avea s-o părăsească de îndată pe femeia aia mincinoasă cu care era căsătorit.

Dagmar se opri la o vitrină şi se uită la imaginea ei, reflectată în geam. Da, îmbătrânise puţin de când nu se mai văzuse cu Hermann. Părul nu-i mai era la fel de des şi, dacă se gândea mai bine, nici nu-l mai spălase de ceva timp. Şi rochia aia, pe care o furase de pe o sfoară înainte să plece, atârna ca un sac pe trupul ei slab. Când banii erau pe terminate, prefera să cumpere băutură în loc de mâncare, dar şi asta avea să se termine acum. În scurt timp avea să-şi recapete frumuseţea şi lui Hermann avea să-i fie milă de ea după ce înţelegea cât îndurase de când o părăsise.

O luă pe Laura de mână şi se urni din loc. Fetiţa se împotrivea, iar Dagmar fu nevoită s-o tragă după ea.

— Mişcă-te odată! şuieră.

Fata asta abia se târa. Şi aşa făcea de fiecare dată.

Au întrebat de mai multe ori încotro s-o apuce, dar până la urmă ajunseră în faţa porţii lui. Era uşor de găsit, adresa era în cartea de telefoane: Odengatan 23. Casa era exact la fel de mare şi de impozantă cum şi-o imaginase. Dagmar trase de poartă. Aceasta era încuiată. Dagmar se încruntă, dezamăgită. În clipa următoare însă, un domn se apropie de ele, scoase o cheie din buzunar şi descuie.

— Unde mergeţi?

Dagmar îşi îndreptă capul, cu mândrie.

— La Göring.

— Aha, atunci cred că o să aveţi nevoie de ajutor, spuse bărbatul şi le dădu drumul să intre.

Preţ de o clipă, Dagmar se întrebă la ce se referise, dar apoi ridică din umeri. N-avea, oricum, nicio importanţă. Erau aproape. Se uită la avizierul din hol, reţinu etajul la care stătea familia Göring şi o trase după ea pe Laura, pe scări. Apăsă soneria cu mână tremurătoare. În curând aveau să fie din nou împreună. Hermann, ea şi Laura. Fiica lui.

[11]

Greu de crezut că avusese nevoie de atât de puţin, se gândi Anna în timp ce conducea barca ei şi a lui Dan. După ce-l sunase pe Mårten, acesta îi sugerase să facă un drum până la Valö cât de repede putea, şi de atunci nu se mai gândise decât la asta. Toată familia observase schimbarea, buna ei dispoziţie şi, în seara precedentă, toţi păruseră că speră alături de ea.

Dar, de fapt, nu era un lucru lipsit de importanţă. Era primul ei pas spre libertate după mult timp. Toată viaţa fusese dependentă de alţii. Când era mică, se sprijinea de Erica. Apoi devenise dependentă de Lucas, lucru care se terminase catastrofal. Copiii şi ea încă mai sufereau de pe urma acelei relaţii. Şi mai era Dan. Omul acesta cald, care-i insufla siguranţă, care îi luase sub protecţia lui, în ciuda acelor sechele. Ce i-ar fi plăcut să fie din nou mică şi să se bazeze pe alţii ca să rezolve totul!

Dar accidentul o învăţase că nici măcar Dan nu putea să rezolve totul. Dacă era să fie sinceră, probabil că asta o afectase cel mai mult. Pierderea copilului lor fusese un sentiment devastator, dar singurătatea şi vulnerabilitatea fuseseră, parcă, mai greu de suportat.

În caz că ea şi Dan aveau să mai trăiască împreună, trebuia să înveţe să se descurce şi singură. Chiar dacă se întâmpla mai târziu decât la majoritatea oamenilor, era convinsă că e suficient de puternică. Slujba asta de decoratoare era doar un prim pas. Acum nu-i rămânea decât să vadă dacă are destul talent şi dacă ştie să se „vândă”.

Luându-şi inima în dinţi, bătu la uşa de la intrare. Auzi paşi apropiindu-se şi uşa se deschise. Un bărbat cam de vârsta ei, îmbrăcat în salopetă şi cu ochelarii de protecţie pe frunte, o privi întrebător. Arăta atât de bine, încât, preţ de o clipă, Anna se zăpăci de tot.

— Salutare, spuse apoi. Eu sunt Anna. Am vorbit ieri la telefon.

— Aşa este! Anna! Îmi cer scuze, nu voiam să fiu nepoliticos, doar că sunt atât de prins cu munca asta, încât azi-mâine o să uit tot. Hai, intră, bine ai venit în haos.

Bărbatul păşi într-o parte şi o lăsă să treacă. Anna aruncă o privire în jur. Cuvântul „haos” se potrivea perfect. Însă ghici imediat potenţialul unei case ca aceea. Mereu avusese talentul ăsta, era ca şi când ar fi avut nişte ochelari magici pe care, dacă-i punea, vedea imediat rezultatul final.

Mårten îi urmări privirea.

— E ceva de lucru, după cum vezi.

Anna dădu să răspundă, dar în clipa următoare o femeie slabă şi blondă coborî scările.

— Bună, eu sunt Ebba, spuse femeia şi îşi şterse palmele pe un prosop. Avea mâinile şi hainele pătate de vopsea albă. Stropi mici ajunseseră pe părul blond şi pe faţă. Mirosul puternic de diluant o făcu pe Anna să lăcrimeze.

— Îmi cer scuze pentru cum te-am primit, spuse Ebba şi ridică palmele. Mai bine nu dăm mâna.

— Nicio problemă, doar sunteţi în toiul unei renovări. Mă îngrijorează, mai degrabă… da, restul problemelor care v-au năpădit.

— Ţi-a povestit Erica?

Suna mai degrabă a constatare decât a întrebare.

— Am auzit de incendiu şi de restul, spuse Anna.

Să găseşti sânge sub podeaua din propria casă era un gând atât de absurd, încât nici nu ştia cum să-l formuleze.

— Încercăm să ne vedem de treabă, cât putem, spuse Mårten. Nu ne permitem să lăsăm casa aşa, în construcţie.

Dinăuntrul casei se auzeau voci şi pocnetul plăcilor de lemn crăpate.

— Criminaliştii sunt încă aici, spuse Ebba. Vor să scoată toată podeaua din sufragerie.

— Sunteţi siguri că e în regulă să staţi aici?

Anna îşi dădu seama că se cam pripise, dar perechea din faţa ei îi trezise instinctul protector.

— Ne simţim bine aici, spuse Mårten abătut.

Ridică braţul ca s-o cuprindă de umeri pe Ebba, dar aceasta păru să-i fi ghicit gândul, pentru că păşi într-o parte şi braţul lui Mårten se legănă neputincios.

— Şi ziceaţi că aveţi nevoie de ajutor? spuse Anna ca să le distragă atenţia.

Atmosfera era de-a dreptul sufocantă.

Mårten păru bucuros că poate să schimbe subiectul.

— Cum ţi-am spus şi la telefon, chestia e că nu ştim ce să facem după ce terminăm munca de bază. Nu prea ne pricepem la amenajări interioare.

— Să ştiţi că vă admir. V-aţi băgat într-un ditamai proiectul. Dar poate ieşi super când terminaţi cu totul. Eu m-am gândit la un stil mai tradiţional, ceva rustic, cu mobilier alb, cu vopseaua sărită, pasteluri, trandafiri romantici, pânză de in, obiecte argintate, mici decoraţiuni desperecheate, de peste tot, care să atragă privirea, spuse ea şi văzu parcă imaginile pe care le descrise în faţa ei. Nu trebuie să investiţi în vechituri scumpe, ci mai degrabă într-un amestec de lucruri găsite la talcioc şi mobilier nou, cu design care să imite mobila veche, pe care s-o puteţi ajusta singuri. N-avem nevoie decât de nişte bureţi de sârmă

şi lanţuri şi…

Mårten izbucni în râs şi faţa i se lumină. Anna îşi dădu seama că-i plăcea râsul lui.

Ebba clătină din cap.

— Da, exact aşa ceva mi-am imaginat şi eu. Doar că nu ştiam cum se poate executa practic, spuse ea şi se încruntă. Bugetul nostru e aproape inexistent şi bănuiesc că tu eşti obişnuită să primeşti bani destui ca să cumperi tot ce vrei pentru amenajat…

Dar Anna o întrerupse.

— Ştiu care-i situaţia. Mi-a explicat Mårten. Numai că voi aţi fi primii mei clienţi şi m-aţi putea recomanda şi altora. Asta dacă o să fiţi mulţumiţi de rezultate. Sunt sigură că putem să ne înţelegem asupra preţului. Şi, în ceea ce priveşte amenajarea spaţiului, ideea e să arate ca un loc plin de obiecte moştenite şi „comori" găsite la târgul de vechituri. O să privesc asta drept o provocare: să vă scap de cheltuieli prea mari.

Anna îi privi încrezătoare. Îşi dorea nespus de mult jobul acela şi tot ce le spusese soţilor Stark era adevărat. Să i se dea mână liberă să transforme vechea tabără de copii într-o perlă a arhipelagului era un proiect fantastic care ar fi putut să atragă noi clienţi.

— Sunt liber-profesionist şi eu, aşa că înţeleg ce vrei să spui. *Word of mouth*[7] e cea mai eficientă reclamă, spuse Ebba şi o privi, aproape timidă.

— Tu cu ce te ocupi? o întrebă Anna.

— Fac bijuterii. Lănţişoare din argint, cu îngeraşi.

— Sună bine. Cum ţi-a venit ideea?

Chipul femeii se împietri. Ebba îşi feri privirea. Mårten păru încurcat şi întrerupse repede tăcerea instalată.

— Nu prea ştim exact când o să terminăm cu renovatul. Ancheta asta a poliţiei şi pagubele de pe urma incendiului ne-au încurcat puţin planurile, aşa că nu ştiu ce să zic, când poţi să începi.

— Nu face nimic, mă adaptez după voi, spuse Anna gândindu-se în continuare la reacţia Ebbei. Dacă vreţi, puteţi să mă întrebaţi de culori pentru pereţi şi toate alea. Şi pot să fac nişte schiţe, de pe acum, şi să mă duc la licitaţiile de prin zonă. Poate găsesc ceva.

— Sună grozav, spuse Mårten. Noi ne-am gândit să deschidem până de Paşti, anul viitor, şi apoi să ţinem deschis toată vara.

— Atunci aveţi timp destul. Vă deranjează dacă mă uit puţin pe aici şi-mi iau notiţe?

— Nu, bineînţeles. Simte-te ca acasă în dezordinea asta, spuse Mårten, apoi se opri. Numai în sufragerie n-o să ai acces.

— Nu-i nicio problemă. Pot să revin mai târziu să mă uit la sufragerie.

Ebba şi Mårten se întoarseră la treburile lor şi o lăsară să se plimbe

în voie. Anna îşi luă notiţe cu entuziasm.

Abia aştepta să se apuce de treabă. Proiectul putea ieşi grozav. Putea fi începutul unui capitol nou pentru ea.

Mâna lui Percy tremură pe hârtie când semnă. Respiră adânc, ca să se liniştească. Avocatul Buhrman îl privi neliniştit:

— Eşti sigur de treaba asta, Percy? Lui taică-tău nu i-ar plăcea deloc.

— Tata e mort! şuieră celălalt, apoi mormăi ceva a scuză şi continuă. Poate părea o măsură drastică, dar ori fac asta, ori o să fiu nevoit să vând castelul.

— Dar un împrumut? întrebă avocatul.

Fusese şi avocatul tatălui lui Percy. Uneori Percy se întreba câţi ani avea, de fapt, Buhrman. După orele alea petrecute pe terenul de golf de lângă casa lui din Mallorca se mumificase şi arăta ca un exponat de muzeu.

— Ce crezi, că n-am vorbit cu banca?

Percy ridicase din nou tonul. Se strădui să se calmeze. Avocatul familiei îi vorbea deseori de parcă ar fi fost şi acum un mucos. Uita că el era acum contele.

— Mi-au comunicat cât au putut de clar că nu mai vor să aibă de-a face cu mine.

Buhrman părea zăpăcit.

— Păi, de ce? Că noi n-am avut niciodată probleme cu Banca Suediei. Tatăl tău şi fostul director au fost colegi de şcoală la Lundsberg. Sigur ai vorbit cu cine trebuia? Nu vrei să dau nişte telefoane, poate…

— Directorul ăla nu mai e demult la bancă, îl întrerupse Percy. Aproape că nu mai avea răbdare să fie politicos cu bătrânul. Şi, apropo, cred că nu i-au mai rămas decât oasele pe lumea asta, dacă mă gândesc cât a trecut de când a murit. Acum sunt alte vremuri. La bancă sunt numai din ăia care se gândesc la profit şi mucoşi de bani gata de la Academia de Studii Economice care habar nu au pe ce lume trăiesc. Băncile sunt pe mâinile unora care se descalţă când intră în casă, nu înţelegeţi, domnule avocat Buhrman?

Semnă furios ultimul document şi îl împinse spre bătrânul avocat, care părea cu totul perplex.

— Da, în cazul ăsta nu mi se pare deloc în regulă, spuse el şi scutură din cap. Şi ce mai urmează? Să desfiinţeze legea moştenirilor şi să lase conacele vechi să fie împărţite aşa, cum le trece lor prin cap? Ah, apropo de asta: n-ai putea să vorbeşti, mai bine, cu fraţii tăi? Mary s-a căsătorit cu un bogătaş şi Charles câştigă şi el bine cu restaurantele alea, din câte am înţeles. Poate te ajută. Sunteţi, totuşi, rude.

Percy îl ţintui cu privirea. Bătrânul o luase razna, clar. Uitase toţi

anii ăia de scandal şi de procese care urmaseră după moartea tatălui său, cu cincisprezece ani în urmă? Fraţii lui Percy fuseseră suficient de nesăbuiţi încât să încerce să conteste testamentul care îi dădea dreptul de a moşteni totul, fiind primul născut al familiei. Dar, din fericire, legea era clară. Şi, apoi, desigur că dădea bine dacă împărţeai totul cu fraţii, dacă arătai că ai onoare, dar după tentativa lor de a-i fura tot ce-i aparţinea conform legii şi tradiţiei, nu prea mai avusese chef să fie milos şi darnic. Aşa că fratele şi sora lui plecaseră cu mâna goală de pe proprietatea tatălui lor şi, pe deasupra, mai fuseseră şi nevoiţi să achite cheltuielile de judecată. Dar, cum spunea şi Buhrman, nu duceau lipsă de nimic.

Cu asta îşi împăca conştiinţa atunci când îl sâcâia. Însă în niciun caz nu s-ar fi dus la ei cu mâna întinsă.

— E singura mea şansă, spuse şi dădu din cap spre hârtii. Am noroc de prieteni buni şi săritori. Dar o să-l plătesc eu, de îndată ce rezolv toată porcăria asta cu Fiscul.

— Faci cum vrei, dar sunt multe în joc, să ştii.

— Am încredere în Sebastian, spuse Percy dorindu-şi să se simtă la fel de sigur cum sunase replica.

Kjell dădu cu receptorul de birou atât de tare, încât i se zgudui braţul de la recul. Durerea îl înfurie şi mai tare. Kjell îşi masă cotul, înjurând.

— Futu-i! înjură şi strânse pumnii, ca să nu azvârle cu ceva în pereţi.

— Ce s-a întâmplat?

Colegul şi prietenul lui cel mai bun, Rolf, îşi vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Tu ce crezi?

Kjell îşi trecu mâna prin părul castaniu, care de câţiva ani începuse să încărunţească.

— Beata? întrebă Rolf şi intră în cameră.

— Bineînţeles! Ştii că dintr-odată nu mai aveam voie să ţin copiii peste weekend, chiar dacă era rândul meu. Şi acum m-a sunat şi a ţipat ca din gură de şarpe că nu-i lasă cu mine nici la Mallorca. Se pare că n-au voie să lipsească o săptămână întreagă.

— Dar ea nu i-a luat două săptămâni în Insulele Canare, în iunie? Şi din câte ştiu, a făcut rezervările fără să se consulte cu tine. Tu de ce să nu-i poţi lua o săptămână? Doar eşti tatăl lor!

— Pentru că sunt „copiii ei”! Aşa zice tot timpul. Copiii „mei”. Eu n-am voie decât să-i închiriez.

Kjell se strădui să respire mai calm. Nu suporta să se înfurie atâta din cauza ei. Femeia aia nu se gândea la binele copiilor, ci doar la cum să-i pună lui beţe-n roate.

— Dar nu aveţi custodie comună? întrebă Rolf. Ai putea chiar să obţii o perioadă mai lungă cu ei decât acum, dacă ar fi aşa.

— Da, ştiu. În acelaşi timp, vreau să aibă un punct stabil în viaţă. Dar asta presupune să nu fiu sabotat de fiecare dată când vreau să-i iau la mine. O săptămână de vacantă. Chiar cer aşa de mult? Sunt tatăl lor, am acelaşi drept să fiu cu ei ca şi Beata.

— Or să crească, Kjell. Or să înţeleagă curând cum stau lucrurile. Încearcă să fii un om mai bun, un părinte mai bun. Au nevoie de linişte şi pace. Oferă-le asta când sunt cu tine şi o să vezi că se rezolvă. Dar să nu cumva să te dai, naibii, bătut. Luptă-te, încearcă să fii cu ei cât mai mult.

— N-o să mă dau bătut, spuse Kjell pe un ton amar.

— Bine, spuse Rolf fluturând ziarul din mână. Ce articol tare, apropo! Ai dat cu el de pereţi şi încă de mai multe ori. Cred că e primul interviu pe care l-am citit în care cineva chiar îl ia la întrebări, pe el şi partidul, spuse şi se aşeză pe un scaun pentru vizitatori.

— Da, nu înţeleg cu ce se ocupă jurnaliştii din ziua de azi, spuse Kjell şi scutură din cap. Doar există o grămadă de scăpări din astea în retorica Prietenilor Suediei. N-ar trebui să fie aşa de greu să-i critici.

— Să sperăm c-o să se răspândească, spuse Rolf şi arătă spre pagina de ziar. Astfel de oameni trebuie daţi în vileag.

— Problema e că lumea se lasă dusă de nas de propaganda lor ieftină. Se îmbracă la patru ace, dau afară, absolut demonstrativ, câţiva membri care s-au remarcat într-un fel negativ şi încearcă să vorbească despre reduceri de buget şi raţionalizare. Dar în spatele retoricii ăsteia se ascund şi acum aceiaşi nazişti bătrâni. Atâta doar că salută ca naziştii şi flutură steagul cu svastica pe întuneric, când nu-i vede nimeni. Şi apoi apar la televizor şi se plâng că sunt hărţuiţi şi atacaşi pe nedrept.

— Nu-i nevoie să mă convingi. Ştii că sunt de aceeaşi parte a baricadei, râse Rolf şi ridică mâinile.

— Am impresia că ascunde ceva, spuse Kjell şi îşi frecă rădăcina nasului.

— Ce să ascundă? Cine?

— John. E prea uns cu toate alifiile, prea cizelat. Nici măcar n-a încercat să-şi nege trecutul de *skinhead*, doar s-a smiorcăit şi şi-a pus cenuşă în cap la televizor, aşa că asta nu-i o noutate pentru alegători. Nu, trebuie să sap mai adânc. N-are cum să fie aşa de curat.

— Cred că ai dreptate. Dar n-o să-ţi fie uşor să găseşti ceva. John Holm a depus un efort prea mare când şi-a construit imaginea aceea elegantă.

Rolf azvârli cât colo ziarul.

— În orice caz, eu o să…

Kjell fu întrerupt de zbârnâitul telefonului.

— Dacă e Beata iar…

Ezită o secundă, apoi ţipă în telefon.

— Da?!

Când auzi cine era, schimbă repede tonul. Rolf îl privi, amuzat.

— Salut, Erica, ce surpriză… Nu, nicio problemă… Da, sigur… Ce naiba?! Glumeşti?

Îi aruncă o privire rapidă lui Rolf şi zâmbi larg. După câteva minute, puse receptorul în furcă. Îşi luă câteva notiţe şi aruncă stiloul, apoi se lăsă pe spate şi îşi împreună degetele peste ceafă.

— Da, începe să se mişte ceva.

— Ce? Cu cine ai vorbit?

— Cu Erica Falck. Se pare că nu sunt singurul interesat de John Holm. M-a lăudat pentru articol şi se întreba dacă n-am ceva materiale despre el la care să se poată uita.

— De ce o interesează? întrebă Rolf.

Apoi căscă ochii.

— E din cauză că a făcut şcoala în Valö? O să scrie despre dispariţia familiei?

Kjell dădu din cap.

— Da, din câte am înţeles. Dar nu asta e chestia cea mai tare. Ţine-te. N-o să-ţi vină să crezi.

— Ce naiba, Kjell! Nu mă mai ţine cu sufletul la gură.

Kjell rânji. Era grozav de încântat de ceea ce aflase şi ştia că şi Rolf avea să se bucure de ce avea să-i povestească.

Stockholm, 1925

Femeia care le deschise uşa nu arăta deloc cum şi-o închipuise Dagmar. Nu era nici frumoasă, nici seducătoare, ci doar obosită şi abătută. Şi, pe deasupra, părea mai în vârstă decât Hermann şi întreaga ei persoană degaja un soi de banalitate.

Dagmar rămase pe loc, fără să spună nimic. O fi greşit uşa? Dar pe uşă scria Göring, aşa că Dagmar presupuse că se află faţă-n faţă cu menajera familiei. O apucă hotărâtă de mână pe Laura.

— Îl caut pe Hermann.

— Hermann nu-i acasă.

Femeia o cercetă din cap până-n picioare.

— Atunci o să aştept să ajungă acasă.

Laura se ascunsese în spatele lui Dagmar. Femeia îi zâmbi prietenoasă înainte de-a spune:

— Sunt doamna Göring. Cu ce vă pot ajuta?

Deci ea era femeia pe care o ura şi care o bântuia de când îi văzuse numele în ziar. Dagmar o privi uluită pe Carin Göring: pantofii practici, de

calitate, fusta bine croită, până la glezne, bluza încheiată cu grijă până sus, strânsă pe gât, şi părul prins într-un coc. În jurul ochilor se vedeau riduri fine, iar tenul îi era palid, ca al unui om bolnav. Dintr-odată, înţelese totul. Bineînţeles că femeia asta îl păcălise pe Hermann al ei. O boşoroagă ca asta n-avea cum să ademenească, fără tertipuri murdare, un bărbat ca el.

— Şi noi două avem de discutat.

Smuci mâna Laurei şi intră.

Carin se dădu într-o parte, fără să facă nimic ca s-o oprească. Dădu doar din cap şi aşteptă.

— Să vă iau haina?

Dagmar o privi, bănuitoare. Apoi intră în camera de după hol fără a aştepta să fie invitată. În salonul cel mare se opri, însă, brusc. Exact aşa îşi închipuia că trebuie să arate apartamentul lui Hermann – spaţios, cu ferestre şi tavan înalt, cu parchet lustruit – dar casa era aproape goală.

— De ce nu au mobilă, mami? întrebă Laura şi se uită cu ochi mari în jur.

Dagmar se întoarse spre Carin.

— Da, de ce nu aveţi mobilă? De ce stă Hermann în condiţiile astea?

Carin se încruntă preţ de o secundă, semn că întrebarea i se păruse indiscretă, dar răspunse totuşi pe un ton amabil:

— Am avut nişte greutăţi în ultima vreme. Dar acum trebuie să-mi spuneţi cine sunteţi.

Dagmar ignoră întrebarea şi aruncă o privire iritată spre doamna Göring.

— Greutăţi? Dar Hermann e bogat. Aşa că n-are cum să stea aici aşa.

— N-aţi auzit ce v-am întrebat? Dacă nu-mi spuneţi cine sunteţi cât mai repede, voi fi nevoită să chem poliţia. Şi n-aş vrea să fac asta, de dragul micuţei.

Carin arătă din cap spre Laura, care se ascunsese din nou în spatele mamei.

Dagmar o apucă şi o împinse înspre Carin.

— Asta e fiica mea şi a lui Hermann. De acum încolo o să stea cu noi. L-aţi avut destul şi el nu vă vrea. Nu înţelegeţi?

Chipul lui Carin Göring tresări uşor, dar femeia îşi păstră calmul şi le studie tăcută pe Dagmar şi pe Laura.

— Habar nu am despre ce vorbiţi. Hermann e soţul meu, eu sunt doamna Göring.

— Dar pe mine mă iubeşte. Eu sunt marea lui dragoste, spuse Dagmar şi bătu cu piciorul în podea. Laura e fiica lui, dar dumneata mi l-ai furat înainte să-i fi povestit. Dacă ar fi ştiut, sigur nu s-ar fi căsătorit cu dumneata, indiferent cum l-aţi fi momit.

I se învârtea capul de nervi. Laura se furişase din nou în spatele ei.

— Eu zic să plecaţi înainte să chem poliţia.

Vocea lui Carin era în continuare calmă, dar Dagmar citi teamă din

ochii ei.

— Unde-i Hermann? insistă ea.

Carin arătă spre uşă.

— Afară!

Porni spre telefon cu o expresie îndârjită, continuând să arate spre uşa de la intrare. Sunetul tocurilor ei răsuna cu ecou în apartamentul pustiu.

Dagmar se linişti un pic şi căzu pe gânduri. Îşi dăduse seama că nevasta lui Göring n-o să-i spună în ruptul capului unde îi era bărbatul, dar în sfârşit aflase adevărul şi se simţea din cale-afară de mulţumită. Acum nu-i rămânea decât să-l găsească pe Hermann. Nu conta dacă era nevoită să doarmă şi-n faţa porţii, tot avea să-l aştepte până când se întorcea. Şi apoi aveau să fie împreună pentru totdeauna. O apucă pe Laura bine de guler şi o trase spre uşa de la intrare. Înainte s-o închidă, îi mai aruncă lui Carin Göring o ultimă privire triumfătoare.

— Mulţumesc mult, Anna.

Erica o sărută pe obraz pe sora ei şi se grăbi la maşină, după ce le făcu repede cu mâna copiilor. Se simţea puţin vinovată că-i lăsase din nou în grija altcuiva, dar dacă era să se ia după reacţia lor entuziasmată când o văzuseră pe Anna, ştia că n-or să păţească nimic.

Conduse spre Hamburgsund, cu capul plin de idei. O irita că nu ajunsese mai departe cu cercetările referitoare la dispariţia familiei Elvander. Dăduse numai peste fundături şi nu găsea nicio explicaţie pentru dispariţia lor, la fel ca poliţia. Dar nu se lăsa. Istoria familiei era fascinantă şi, cu cât săpa mai adânc în arhive, cu atât devenea mai interesantă. Femeile din familia Ebbei păreau să fi fost blestemate.

Erica alungă gândurile legate de trecut. Datorită lui Gösta găsise un indiciu relevant. Acesta amintise un nume şi, după câteva zile de cercetări, Erica se afla în maşină şi se îndrepta către o persoană care definea cu siguranţă informaţii importante. De cele mai multe ori, a face *research* pentru un caz vechi semăna cu a rezolva un puzzle gigantic din care piesele cele mai importante lipseau încă de la început. Dar experienţa îi spunea că, dacă ignora piesele lipsă şi reuşea să pună cap la cap piesele aflate la îndemână, până la urmă se contura şi motivul, şi încă destul de clar. Deocamdată, cu cazul ăsta nu avusese noroc, dar spera să dea peste piese noi, încât să poată ghici o bucăţică lipsă din imaginea de ansamblu. Altfel ar fi însemnat că muncise degeaba.

Când ajunse la benzinăria lui Hansson, se opri ca să ceară îndrumare. Ştia, aproximativ, încotro trebuia s-o ia, dar ar fi fost prostesc să se rătăcească degeaba. În spatele tejghelei îl văzu pe Magnus, cel care cumpărase benzinăria împreună cu soţia lui, Anna. În afară de fratele lui, Frank, şi cumnata lui, Anette, proprietarii chioşcului de hot-dog din piaţa centrală, nu mai exista nicio persoană care să ştie mai multe despre locuitorii din Hamburgsund şi împrejurimi.

Magnus îi aruncă o privire puţin ciudată, dar nu spuse nimic, ci trecu doar descrierea detaliată a drumului pe un bileţel. Erica îşi continuă drumul, cu un ochi pe şosea şi cu celălalt pe hârtie, şi ajunse până la urmă la ceea ce presupunea că era casa pe care o căuta. Abia atunci îşi dădu seama că era posibil să nu găsească pe nimeni acasă, într-o zi frumoasă ca aceea. Majoritatea celor care nu lucrau se aflau undeva pe o insulă din arhipelag sau pe o plajă. Dar, dacă tot era acolo, putea măcar să sune la uşă, iar când coborî din maşină şi auzi

muzica, începu să spere că nu venise degeaba.

În timp ce aştepta să-i deschidă cineva, îngână şi ea melodia din „Non, je ne regrette rien” a lui Édith Piaf. Nu ştia decât refrenul, într-o franceză aproximativă, dar era atât de vrăjită de muzică, încât abia dacă observă că uşa se deschise.

— Oh, bănuiesc că sunteţi o admiratoare a lui Piaf! spuse un bărbat mărunţel, îmbrăcat într-un halat de mătase mov-închis, cu broderie aurită.

Faţa îi era machiată cu grijă.

Erica nu-şi putu ascunde mirarea.

Bărbatul zâmbi.

— Da, inimioară? Vrei să ne vinzi vreo chestie sau e vorba de altceva? Dacă eşti vânzător ambulant, să ştii că am deja ce-mi trebuie, dar dacă nu, poţi să intri şi să-mi ţii de urât pe terasă. Lui Walter nu-i place soarele, aşa că stau fără el. Şi nimic nu-i mai jalnic decât să bei vin rosé singură.

— Da, aş… aş avea o treabă de discutat.

— Păi, atunci! spuse bărbatul şi bătu din palme satisfăcut, apoi se dădu într-o parte ca să-i facă loc.

Erica aruncă o privire prin hol. Totul era poleit cu aur, plin de ciucuri şi de catifea. Extravagant era puţin spus.

— Aici jos am decorat eu, etajul de sus i l-am lăsat lui Walter. Dacă vrei să ai un mariaj reuşit ca al nostru, trebuie să ştii să faci compromisuri. Suntem căsătoriţi de aproape cincisprezece ani şi înainte de asta am trăit în păcat zece.

Se întoarse spre scara care ducea la etaj şi strigă:

— Iubitule, avem musafiri! Hai, coboară, te rog şi bea un pahar cu noi la soare, în loc să stai bosumflat acolo sus!

Alunecă mai departe pe coridor şi schiţă un gest către tavan.

— Dac-ai vedea cum arată acolo sus! Zici că-i spital. Absolut steril. Walter zice că e minimalist. E în limbă după aşa-zisul stil nordic, care e de toate, numai intim şi primitor nu. Şi nu-i nici aşa greu de imitat. Vopseşti totul în alb, îţi iei nişte mobilier din ăla oribil de la Ikea, din PAL, şi gata, ţi-ai amenajat casa.

Ocoli un fotoliu enorm, capitonat cu brocart roşu, şi se îndreptă spre uşa balconului, care stătea deschisă. Într-o găleată cu gheaţă, pe masă, se vedea o sticlă de rosé şi lângă ea, un pahar umplut pe jumătate.

— Pot să te servesc cu nişte vin? o întrebă şi dădu să scoată sticla.

Halatul de mătase îi flutura în jurul picioarelor albe, subţiri.

— Sună grozav, dar sunt cu maşina, spuse Erica şi se gândi cât de bine i-ar fi prins un pahar de vin pe terasa aceea plăcută, cu vedere spre strâmtoare şi Hamburgö.

— Ce păcat. Chiar nu te pot păcăli? Un stropşor, măcar. Bărbatul

clătină ademenitor sticla pe care o scosese din găleată.

Erica nu se putu abţine să nu râdă.

— Bărbatul meu e poliţist, aşa că, din păcate, nu îndrăznesc, oricât aş vrea.

— Trebuie că arată bine! Întotdeauna mi-au plăcut bărbaţii în uniformă.

— Şi mie, spuse Erica şi se aşeză pe un şezlong. Bărbatul se răsuci şi dădu muzica mai încet. Îi turnă un pahar de apă Ericăi şi i-l întinse zâmbitor.

— Aşa, şi cărui fapt datorez vizita? Rar se întâmplă să am o musafiră atât de frumoasă.

— Ă… da, numele meu e Erica Falck şi sunt scriitoare. În prezent, fac cercetări pentru următorul meu roman. Dumneavoastră sunteţi Ove Linder, nu-i aşa? Fost profesor la internatul pentru băieţi al lui Rune Elvander, pe la începutul anilor ’70?

Zâmbetul bărbatului păli.

— Ove. Asta a fost demult…

— Am greşit adresa? întrebă Erica şi se gândi că poate citise greşit descrierea detaliată a lui Magnus.

— Nu, doar că a trecut mult timp de când mă numeam Ove Linder.

Învârti paharul în mână gânditor.

— Nu mi-am schimbat numele oficial, altfel nu m-ai fi găsit, dar mai nou mi se zice Liza. Nimeni nu-mi mai spune Ove, în afară de Walter când se enervează. Liza, după Liza Minelli, bineînţeles, chiar dacă nu sunt decât o copie slabă.

Înclină capul, părând că aşteaptă să fie contrazis.

— Nu mai alerga după complimente, Liza.

Erica întoarse capul. Presupuse că silueta care apăruse în cadrul uşii era a lui Walter, soţul Lizei.

— Aici erai. Vino s-o saluţi pe Erica, spuse Liza.

Walter ieşi, se postă în spatele Lizei şi îşi aşeză mâinile, cu tandreţe, pe umerii lui. Liza îşi lăsă mâna liberă pe cea a soţului şi o strânse. În secret, Erica îşi dori să rămână la fel de afectuoasă cu Patrik după o relaţie de douăzeci şi cinci de ani.

— Despre ce este vorba? întrebă Walter şi se aşeză lângă ei.

Spre deosebire de partenerul său, arăta cât se poate de anonim: înălţime medie, constituţie normală, cu părul rărit în faţă şi îmbrăcat discret. Ar fi fost imposibil de ţinut minte la o confruntare a martorilor, se gândi Erica. Dar avea o privire inteligentă şi prietenoasă şi, într-un fel ciudat, cei doi păreau că se potrivesc.

Erica îşi drese vocea:

— Încerc să aflu mai multe despre internatul de pe Valö. Aţi fost profesor acolo, nu-i aşa?

— Da, pfff, spuse Liza şi oftă adânc. A fost o perioadă cumplită. Nu

mă dădusem încă pe faţă şi pe vremea aceea nu era la fel de acceptat să fii homosexual. Şi-n plus, Rune Elvander era plin de prejudecăţi pe care îi plăcea să le declare sus şi tare. Înainte să-mi pot afirma adevărata identitate, a trebuit să mă chinui, să mă potrivesc în şablon. N-am fost niciodată genul „musculos”, dar m-am prefăcut că sunt heterosexual şi „normal”. Am exersat mult rolul ăsta, încă din copilărie.

Liza coborî privirea şi Walter îl mângâie peste braţ.

— Cred c-am reuşit să-l păcălesc pe Rune. În schimb, a trebuit să suport de multe ori batjocura elevilor. Şcoala era plină de netrebnici care se amuzau făcând mişto de slăbiciunile celorlalţi. Eu n-am predat acolo decât o jumătate de an, dar nici n-aş fi rezistat mai mult. De fapt, n-aveam de gând să mai rămân după vacanţa de Paşti, dar aşa am fost scutit de neplăcerea de a-mi da demisia.

— Cum aţi reacţionat la ce s-a întâmplat? Aveţi vreo teorie legat de asta? întrebă Erica.

— Mi s-a părut oribil, bineînţeles, indiferent de ce părere aveam despre ei. Da, cred că li s-a întâmplat ceva groaznic.

— Dar habar n-aveţi ce anume?

Liza scutură din cap.

— Nu, e un mister pentru mine, ca şi pentru restul lumii.

— Ce-mi puteţi spune despre atmosfera de la şcoală? Existau conflicte?

— E puţin spus. Întreaga şcoală era o oală sub presiune.

— Adică?

Erica simţi cum i se accelerează pulsul. Pentru prima oară avea şansa să afle ce se petrecuse în spate, în culise. De ce nu s-o fi gândit la asta mai devreme?

— Conform profesorului pe care l-am înlocuit, elevii se duşmăneau încă de la început. Erau obişnuiţi să primească tot ce-şi doreau şi, în acelaşi timp, părinţii îi presau, de acasă, cu cerinţe greu de îndeplinit. N-avea cum să nu se ajungă la bătăi ca între cocoşi. Când m-am angajat, Rune tocmai începuse să aplice legea pumnului, făcea militărie cu ei, dar tot mai simţeai tensiunea mocnită.

— Şi elevii? Ce relaţie aveau cu Rune?

— Îl urau. Tipul se purta ca un psihopat sadic.

Vocea Lizei era rece, constatatoare.

— Păi, ce să zic, nu-i o imagine prea frumoasă despre Rune Elvander.

Ericăi îi păru rău că nu îşi luase dictafonul cu ea. Nu-i rămânea, mai târziu, decât să încerce să-şi amintească cât mai multe din conversaţia asta.

Liza se înfioră, de parcă i s-ar fi făcut frig dintr-odată.

— Rune Elvander e, de departe, cel mai dezgustător om pe care l-

am cunoscut vreodată. Şi, crede-mă, spuse privindu-l pe furiş pe bărbatul lui, dacă trăieşti aşa ca noi, eşti nevoit să înfrunţi o grămadă de tipi din ăştia.

— Cu familia lui cum se purta?

— Depinde pe cine întrebi din familie. Inez nu părea să aibă o viaţă prea uşoară, de fapt habar n-am de ce se măritase cu el. Că doar era şi tânără, şi frumoasă. O bănuiam pe maică-sa, cred că ea a obligat-o. Hoaşca a murit la scurt timp după ce-am început să predau la ei şi probabil că Inez a fost uşurată când a scăpat de maştera aia.

— Şi copiii lui Rune? continuă Erica. Cum se comportau cu tatăl şi cu mama lor vitregă? Îmi imaginez că nu i-a fost uşor lui Inez să îşi găsească locul în familie. Parcă era cu câţiva ani mai mare decât primul copil al lui Rune?

— Înfricoşător băiat, leit taică-său.

— Cine? Băiatul cel mare?

— Da, Claes.

Se lăsă o linişte prelungă. Erica aşteptă răbdătoare.

— De el îmi amintesc cel mai bine. Mă ia cu friguri numai când mă gândesc. Şi nici nu pot să-ţi spun de ce. Cu mine a fost mereu politicos, dar avea ceva-n privire, nu ştiu ce, în orice caz, nu-mi plăcea să-i întorc spatele când era prin preajmă.

— Se înţelegea bine cu Rune?

— Asta e greu de spus. Cei doi se învârteau pe traiectorii diferite, ca două planete, fără să se întâlnească vreodată, zise Liza şi râse jenat. Vorbesc ca o babă din aia *new age* sau un poet netalentat…

— Nu, nu, continuaţi, spuse Erica şi se aplecă înainte. Înţeleg ce vreţi să ziceţi. Deci n-au existat conflicte între Rune şi Claes?

— Nu, fiecare stătea în banca lui, ca să zic aşa. Claes părea să plece capul la fiecare capriciu al lui Rune. Nimeni nu cred că ştia ce gândea cu adevărat despre el. Dar aveau ceva în comun, totuşi. Amândoi o venerau pe Carla – nevasta răposată a lui Rune şi mama lui Claes – şi păreau s-o dispreţuiască pe Inez. În cazul lui Claes e de înţeles, poate, fiindcă îi luase locul maică-sii, dar Rune era căsătorit, totuşi, cu ea.

— Deci Rune se purta urât cu Inez?

— Da, drăgăstos nu era în niciun caz. Îi lătra tot felul de ordine, de parcă ar fi fost sclava lui, nu nevastă-sa. Iar Claes era răutăcios şi nesimţit pe faţă cu mama lui vitregă şi nu părea s-o aibă la inimă nici pe Ebba. Şi nici soră-sa, Annelie, nu era mai brează.

— Ce părere avea Rune despre purtarea copiilor lui? O încuraja?

Erica luă o gură de apă. Era cald pe terasă, chiar şi sub umbrela aceea mare.

— În ochii lui Rune erau imaculaţi. E drept că le vorbea pe acelaşi ton milităresc, dar era singurul care avea voie să ţipe la ei. Dacă îndrăznea cineva să se plângă… să te păzeşti! Ştiu că Inez a încercat la

început, dar după aia n-a mai repetat greşeala. Nu, singurul care se purta frumos cu ea era mezinul lui Rune, Johan. Era atent şi drăguţ şi se ataşase de Inez.

Chipul Lizei se întristă.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu micuţa Ebba.

— S-a întors pe insulă. S-a apucat să renoveze casa cu soţul ei. Şi alaltăieri…

Erica îşi muşcă limba. Nu prea ştia cât să dezvăluie, dar, în acelaşi timp, Liza îi povestise tot ce ştia, fără ocolişuri. Erica respiră adânc.

— Alaltăieri au găsit o pată de sânge când au scos podeaua din sufragerie.

Liza şi Walter se holbară la ea. De undeva, de departe, se auzea zumzetul bărcilor şi al oamenilor, dar pe terasă era linişte. Până la urmă, Walter întrerupse tăcerea:

— Nu ziceai tu că sunt morţi?

Liza dădu din cap.

— Da, e varianta cea mai plauzibilă. În plus…

— În plus, ce?

— Ei, e o prostie, spuse bărbatul şi dădu din mână, fluturând mâneca de mătase a halatului. N-am spus nimic pe vremea aceea.

— Nimic nu e lipsit de importanţă sau prostesc. Povestiţi-ne.

— Ei, nu era nimic special, de fapt. Doar că simţeam că o să se întâmple ceva… nu ştiu, ceva rău. Şi auzeam…

Liza scuturã din cap.

— Nu, e ridicol.

— Continuaţi, vă rog, spuse Erica şi se abţinu cu greu să nu se aplece peste masă şi să-l scuture până când avea să vorbească.

Liza trase o duşcă din vinul rosé apoi o privi drept în ochi.

— Se auzeau nişte zgomote noaptea.

— Zgomote?

— Da. Paşi, uşi care se deschideau, o voce greu de distins. Dar, când mă dădeam jos din pat şi mă uitam, nu găseam pe nimeni.

— De parcă ar fi fost nişte fantome? întrebă Erica.

— Nu cred în fantome, spuse Liza cu o mină serioasă. Tot ce-ţi pot spune e că se auzeau zgomote şi aveam impresia că în curând o să se întâmple ceva îngrozitor. Aşa că nu m-am mirat când am auzit c-au dispărut.

Walter dădu din cap.

— Întotdeauna ai avut un al şaselea simţ.

— Aoleu, ce bat câmpii, spuse Liza. Dar, gata, ajunge cu subiectele sinistre. Erica o să-şi închipuie că suntem nişte huhurezi bătrâni.

Dintr-odată, ochii începură să-i strălucească iar şi zâmbi larg.

— Nu, da' de unde! Mulţumesc că m-aţi primit şi că am putut să stăm de vorbă. Mi-aţi dat subiect de gândire, dar cred că e timpul să

mă retrag şi eu spre casă, spuse Erica şi se ridică.

— Salut-o pe micuţa Ebba, spuse Liza.

— Da.

Cei doi dădură s-o conducă până afară, dar Erica le-o luă înainte.

— Staţi liniştiţi. Mă descurc şi singură.

Când trecu de avalanşa de aur, ciucuri şi perne de catifea, auzi cum, în spatele ei, Édith Piaf începea să cânte despre inima ei frântă.

— Unde naiba ai fost azi-dimineaţă? întrebă Patrik intrând în biroul lui Gösta. Ziceam că vii cu mine la John Holm.

Gösta ridică privirea.

— Nu ţi-a zis Annika? Am fost la dentist.

— La dentist?

Patrik se aşează şi-l cercetă din cap până-n picioare.

— Sper că n-ai nicio carie…

— Nu, n-am nicio carie.

— Cum mai merge cu lista aia?

Patrik privi teancul de hârtii din faţa lui Gösta.

— Da, am găsit aproape toate adresele actuale ale foştilor elevi.

— Te-ai mişcat repede.

— CNP-urile, zise Gösta şi arătă spre lista cea veche cu numele elevilor. Mai trebuie să-ţi foloseşti şi creierul câteodată, zise şi-i întinse o foaie lui Patrik. Şi ce-a zis şeful naziştilor?

— Probabil că nu i-ar conveni denumirea asta.

Patrik începu să citească lista.

— Ştiu, dar ăsta-i adevărul. Nu se mai rad în cap, dar ştii cum e, lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba. Mellberg a fost cuminte?

— Tu ce crezi? spuse Patrik şi puse foaia pe genunchi. Să zicem că poliţia din Tanum nu s-a prezentat din unghiul său cel mai avantajos.

— Măcar aţi aflat ceva nou?

Patrik scutură din cap.

— Nu mult. John Holm nu ştie nimic despre dispariţia familiei. La şcoală nu s-a întâmplat nimic care s-o poată explica. N-a observat nimic suspect, în afară de tensiunile caracteristice pentru o gaşcă de adolescenţi şi un director sever. Şi aşa mai departe.

— Ai primit vreo veste de la Torbjörn? întrebă Gösta.

— Nu. A promis c-o să-i dea bătaie, dar nu le-am arătat niciun cadavru proaspăt, aşa că sigur nu suntem o prioritate. În plus, e un dosar încheiat, asta dacă se dovedeşte că oamenii ăia au fost omorâţi.

— Dar rezultatele analizei de sânge ne-ar putea da nişte indicii relevante pentru ancheta noastră. Ai uitat că cineva a încercat să-i ardă de vii pe Ebba şi pe Mårten, acum două nopţi? Tu susţineai sus şi tare că incendiul ăla are legătură cu dispariţia familiei ei. Şi la Ebba nu te-ai gândit? Ea n-are dreptul să afle ce s-a întâmplat cu ai ei?

Patrik ridică mâinile, încercând să se apere.

— Da, ştiu, ştiu. Dar deocamdată n-am găsit nimic interesant în dosarul vechi şi toată situaţia mi se pare cam lipsită de speranţă.

— Raportul despre incendiu al lui Torbjörn n-a dat nici el nimic?

— Nu. Au folosit benzină şi chibrituri normale, nimic în afară de asta.

— Atunci nu ne rămâne decât să pornim de la capătul celălalt.

Gösta se întoarse şi dădu din cap spre o fotografie lipită pe perete.

— Eu zic să îi presăm pe băieţi. Ăştia sigur ştiu mai multe decât ne-au spus atunci.

Patrik se ridică şi se duse să studieze fotografia celor cinci băieţi.

— Sunt convins că ai dreptate. Am văzut că l-ai încercuit pe Leon Kreutz pe lista aia. Ce zici, să ne ducem să discutăm cu el chiar acum?

— Din păcate, n-am reuşit să aflu încă unde îşi face veacul. Mobilul îl are închis şi cei de la hotel au zis că s-au mutat cu nevastă-sa. S-ar putea să se fi instalat deja în casa nouă. Nu vrei să aşteptăm până mâine, ca să fim siguri că-i găsim acasă, să stăm de vorbă liniştiţi?

— OK, atunci aşa facem. Şi poate putem să încercăm cu Sebastian Månsson şi cu Josef Meyer. Mi se pare că ei stau tot aici, sau nu?

— În regulă. Dar stai să strâng pe aici un pic.

— Şi să nu uităm să verificăm ce-i cu „G" ăla.

— Care „G"?

— Persoana care-i trimite felicitări Ebbei, în fiecare an, de ziua ei.

— Chiar crezi că merită? întrebă Gösta şi începu să-şi adune hârtiile.

— Nu se ştie niciodată. Vorba ta: important e să găsim un fir de la care să pornim.

— Da, dar dacă tragem de prea multe fire în acelaşi timp, nu e exclus să le încurcăm, bâigui Gösta. Pare o treabă inutilă.

— Nee, cum aşa? spuse Patrik şi-l bătu peste umăr. Propun să…

Telefonul lui începu să zbârnâie. Patrik se uită pe ecran.

— Stai să preiau apelul ăsta, zise şi-l lăsă pe Gösta la masa de scris.

Câteva minute mai târziu se întoarse, cu o expresie triumfătoare pe faţă.

— Poate că am găsit firul de care aveam nevoie. Era Torbjörn. Nu mai e sânge sub podeaua din sufragerie, dar a găsit ceva mult mai interesant.

— Ce anume?

— Un glonţ, înfipt într-o şipcă din podea. Cu alte cuvinte, cineva a tras cu arma în sufrageria în care se afla familia înainte să dispară.

Patrik şi Gösta se priviră, cu expresii grave. Se simţiseră cu totul pierduţi mai adineauri, însă acum părea că ancheta prinde iar viaţă.

Avusese de gând să se întoarcă acasă şi s-o elibereze pe Anna, dar

curiozitatea învinsese din nou. Îşi continuă drumul prin Fjällbacka şi mai încolo, spre Mörhult. Ezită dacă s-o apuce spre stânga, către terenul de minigolf şi apoi spre căsuţele de pescari, dar alese să-şi încerce norocul la casă. Era deja după-masă târziu.

Uşa fusese blocată cu un papuc de lemn înflorat. Erica îşi vârî capul în hol.

— Alo?! strigă ea.

Dinspre casă se auzeau zgomote. John Holm apăru nu peste mult, cu un prosop de bucătărie în mână.

— Scuze, v-am deranjat de la masă? întrebă Erica.

Bărbatul se uită la ştergar.

— Ah, nu, deloc. Tocmai m-am spălat pe mâini. Pot să vă ajut cu ceva?

— Mă numesc Erica Falck şi lucrez la o carte…

— Aha, deci dumneavoastră sunteţi faimoasa scriitoare din Fjällbacka? Haideţi înăuntru la o cafea, spuse el şi-i zâmbi cald. Cu ce treabă pe la noi?

Cei doi se aşezară la masa din bucătărie.

— Vreau să scriu un roman despre cele întâmplate pe Valö.

Erica avu impresia că citi un soi de nelinişte în ochii lui albaştri, dar aceasta dispăru la fel de repede cum apăruse. Poate îşi închipuise doar.

— Măi să fie, toţi sunt interesaţi de Valö aşa, dintr-odată. Cu soţul dumneavoastră am discutat azi-dimineaţă, dacă am înţeles bine din bârfa locală.

— Da, sunt măritată cu un poliţist. Patrik Hedström.

— Era cu încă un personaj destul de… interesant.

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama despre cine vorbea.

— Deci aţi avut plăcerea să faceţi cunoştinţă cu Bertil Mellberg. Omul, mitul, legenda?

John izbucni în râs. Erica simţi că se lasă ademenită de farmecul lui. Asta o irita. Ura tot ce reprezenta Holm şi partidul lui, dar bărbatul din faţa ei părea mai degrabă amabil şi inofensiv. Atrăgător chiar.

— Am mai avut de-a face cu tipi din ăştia. În schimb, mi s-a părut că soţul dumneavoastră se pricepe la munca lui.

— N-am cum să nu fiu părtinitoare, dar da, e un poliţist bun. Nu se opreşte din săpat până nu găseşte ce caută. La fel ca mine.

— Înseamnă că sunteţi periculoşi rău împreună.

John zâmbi iar, afişându-şi gropiţele perfecte.

— Poate. Dar uneori mai dai de fundături. Am făcut cercetări referitoare la cazul familiei dispărute în mai multe rânduri şi acum m-am apucat iar de lucru.

— Şi ziceţi că vreţi să scrieţi o carte despre asta?

Privirea lui John se întunecă iar.

— Da, ăsta ar fi planul. N-aveţi nimic împotrivă dacă vă pun câteva întrebări?

Preţ de o secundă, John păru să ezite.

— Da, nu mă deranjează, spuse apoi. Dar, cum i-am explicat şi soţului dumneavoastră şi colegului lui, nu prea am cu ce să contribui.

— Am înţeles că au existat nişte conflicte în sânul familiei Elvander?

— Conflicte?

— Da, copiii lui Rune nu prea o aveau la suflet pe mama lor vitregă.

— Noi, elevii, nu prea eram interesaţi de problemele lor de familie.

— Dar şcoala era mică. Nu se putea să nu observaţi cum o duce familia.

— Nu ne interesa. Nu voiam să avem de-a face cu ei. Ne ajungeau problemele cu Rune.

John părea că regretă, deja, că-şi dăduse consimţământul. Ridică din umeri şi începu să se foiască pe scaun, ceea ce o motivă şi mai mult pe Erica. Era clar că ceva îl indispunea pe John.

— Şi Annelie? O fată de şaisprezece ani în mijlocul unei găşti de adolescenţi? Cu ea cum vă înţelegeaţi?

John pufni.

— Annelie era înnebunită după băieţi, asta nu era o problemă, doar că băieţii nu nutreau aceleaşi sentimente pentru ea. Există fete de care trebuie să te ţii departe. Annelie era exact genul ăla. În plus, Rune ne-ar fi jupuit de vii dacă ne-am fi atins cu un deget de fiică-sa.

— La ce vă referiţi cu „genul de care trebuie să te ţii departe”?

— Alerga după noi şi se făcea tot timpul de râs. Cred că i-ar fi plăcut să ne bage în bucluc. O dată a făcut plajă fără sutien chiar în faţa ferestrei noastre, dar singurul care a tras cu ochiul a fost Leon. Îi plăcea să sfideze moartea, încă de-atunci.

— Şi ce s-a întâmplat? N-a prins-o taică-său?

Erica se simţea atrasă într-o lume nouă.

— O proteja Claes. Atunci a văzut-o şi a tras-o de acolo, am crezut c-o să-i smulgă braţul, nu alta.

— Şi pe care dintre voi îl plăcea cel mai tare?

— Păi, ce credeţi? spuse John, dar înţelese că Erica nu îşi dăduse seama la cine se referea. De Leon, bineînţeles. Era cel mai tare. Băiatul perfect. Familia lui era putred de bogată, el arăta al naibii de bine şi avea o încredere în sine mai mare decât a oricui.

— Dar pe el nu-l interesa?

— Cum spuneam, Annelie era o fată care nu ştia decât să-ţi facă probleme, iar Leon era prea deştept ca să se încurce cu ea.

În camera de zi sună un telefon mobil. John se ridică brusc.

— Mă scuzaţi dacă răspund?

Plecă fără a aştepta răspunsul. Erica îl auzi vorbind cu voce joasă. În afară de el, nu părea să mai fie nimeni acasă. Erica aruncă o privire în jur, în timp ce aştepta. Un teanc de hârtii pe un scaun de bucătărie îi atrase atenţia şi, după ce se asigură că n-o vede nimeni, începu să-l răsfoiască încet. Păreau protocoale de la guvern şi însemnări de la întâlniri dar, în clipa următoare, Erica înlemni. Între paginile tipărite se afla şi o bucăţică de hârtie scrisă de mână, plină de mâzgăleli greu de descifrat. Din camera de zi se auzi un „hai că ne auzim". Erica smulse rapid bileţelul din teanc şi-l strecură în poşetă. Când John intră în bucătărie, îi zâmbi nevinovată.

— E totul în regulă?

John dădu din cap şi se aşeză din nou.

— Ăsta e dezavantajul cu munca mea. N-am cum să-mi iau liber, nici măcar în concediu.

Erica mormăi aprobator. Nu voia să se bage într-o discuţie despre activitatea politică a lui John. Şi-ar fi dat imediat arama pe faţă şi exista riscul să se contrazică, iar în stilul ăsta n-avea să mai afle nimic.

Luă din nou stiloul în mână.

— Cum se comporta Inez cu elevii?

— Inez?

John îi evită privirea.

— Nu prea ne intersectam cu ea. Era ocupată până peste cap cu menajeria aia şi cu fetiţa ei.

— Dar un soi de relaţie tot aveaţi şi cu ea… Am fost în casa aia şi nu-i cine ştie ce spaţioasă, n-aveaţi cum să nu vă întâlniţi cu ea.

— Bineînţeles c-o vedeam. Dar era o femeie tăcută şi hărţuită. N-avea nicio treabă cu noi şi nici noi cu ea.

— Şi se pare că nici bărbatul ei nu prea avea treabă cu ea.

— Nu, nu înţeleg cum a putut un bărbat ca el să conceapă patru copii. Mai făceam glume şi ziceam că Inez a născut ca Fecioara Maria.

John zâmbi încurcat.

— Ce părere aveaţi despre cei doi profesori care predau la internat?

— Erau nişte figuri dubioase, amândoi. Probabil că erau nişte profesori buni, dar Per-Arne fusese cadru militar şi era poate şi mai rigid decât Rune.

— Şi celălalt?

— Ove, da… Nu ştiu, mi se părea cam dubios. Teoria noastră era că-i pe invers, doar că n-o arăta. Mă întreb dacă între timp şi-a dat arama pe faţă.

Ericăi îi veni să râdă. O văzu pe Liza în faţa ei, cu genele ei false şi cu halatul frumos de mătase.

— S-ar putea, spuse zâmbind.

John o privi nedumerit, dar Erica îl lăsă în ceaţă. Nu era treaba ei să-l lămurească în privinţa vieţii Lizei şi, în plus, ştia ce părere aveau Prietenii Suediei despre homosexuali.

— Dar nu vă amintiţi nimic special despre ei?

— Nu, nimic. Între elevi, profesori şi familie existau nişte limite clare. Trebuia să stai în banca ta. Fiecare cu gaşca lui.

Cam ca în politică, se gândi Erica şi se muşcă de limbă ca să nu zică nimic. Simţi că John începuse să-şi piardă răbdarea, aşa că îi mai puse o singură întrebare:

— Conform unei persoane cu care am stat de vorbă de curând, în casă se auzeau nişte sunete ciudate noaptea. Vă amintiţi aşa ceva?

John tresări.

— Cine v-a spus asta?

— Nu contează.

— Prostii, spuse John şi se ridică.

— Deci nu ştiţi nimic? îl întrebă Erica, măsurându-l cu atenţie.

— Absolut nimic. Şi acum mă scuzaţi, dar trebuie să dau câteva telefoane.

Erica îşi dădu seama că n-o să ajungă mai departe, cel puţin nu atunci.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse şi-şi adună lucrurile.

— N-aveţi pentru ce.

Şarmul era din nou activat, însă Erica rămase cu impresia că fusese aproape împinsă pe uşă afară.

Ia ridică izmenele şi pantalonii lui Leon şi-l ajută să se ridice de pe toaletă şi să se aşeze în scaunul cu rotile.

— Aşa, şi nu te mai strâmba atâta.

— Nu înţeleg de ce nu mă laşi să angajez o infirmieră pentru chestia asta, spuse Leon.

— Vreau să am grijă de tine, singură.

— Inima ta dă pe dinafară de bunătate, pufni Leon. O să-ţi distrugi spatele dacă mai continui aşa. Avem nevoie de cineva care să te ajute.

— Drăguţ din partea ta că-ţi pasă de spatele meu, dar sunt puternică şi nu vreau să-mi vină cineva aici şi să… da, să-şi bage nasul. Suntem doar noi doi. Până când moartea ne va despărţi.

Ia îl mângâie pe obrazul fără cicatrice, dar Leon întoarse capul şi femeia îşi retrase mâna.

Rulă mai încolo cu scaunul. Ia se aşeză pe canapea. Cumpăraseră casa gata mobilată şi azi primiseră cheile, după ce banca din Monaco le aprobase, în sfârşit, suma retrasă. Plătiseră cu bani lichizi, integral. În faţa ferestrei se întindea Fjällbacka. Ia se bucura mai mult decât s-ar fi aşteptat de vederea aceea splendidă. Din bucătărie îl auzi pe Leon.

Înjura. Nicio încăpere nu era adaptată pentru persoane cu dizabilităţi, aşa că nu ajungea la nimic şi se lovea tot timpul în colţuri şi de dulapuri.

— Vin acum! strigă ea, dar nu se ridică imediat.

Uneori îl mai lăsa să aştepte puţin. Ca să nu ia totul de-a gata. La fel cum luase de-a gata iubirea ei.

Ia îşi privi mâinile. Erau pline de cicatrice, ca ale lui Leon. Purta mereu mănuşi, dar acasă îl lăsa să-i vadă leziunile cu care se alesese în ziua aceea când îl scosese din maşina cuprinsă de flăcări. Recunoştinţă – mai mult nu pretindea de la el. La iubire renunţase demult. Nu ştia dacă Leon era, măcar, în stare să iubească o altă persoană. Cu mult timp în urmă crezuse că da. Cu mult timp în urmă nimic nu contase în afară de dragostea lui. Când se transformase dragostea asta în ură? Atâţia ani încercase să găsească greşeala la ea, se străduise să îndrepte lucrurile pentru care o critica, făcuse tot ce putuse ca să-i ofere ceea ce părea că-şi dorea. Şi, cu toate astea, el continua s-o chinuie, de parcă ar fi vrut s-o rănească în mod conştient. Munţi, mări, deşerturi, femei. N-avea importanţă. Toate erau amantele lui. Şi aşteptarea aia era de nesuportat, de fiecare dată când pleca.

Îşi duse mâna la faţă. Era netedă, inexpresivă. Îşi aminti dintr-odată durerea de după operaţii. El nu se aflase niciodată lângă ea, ca s-o ţină de mână la trezire. Şi nici când se întorsese acasă. Vindecarea durase nespus de mult. Şi acum nu se mai recunoştea când se uita în oglindă. Avea faţa unei străine. Dar nu mai trebuia să se străduiască. Leon nu mai putea să urce pe niciun munte, nu mai putea să străbată niciun deşert şi nu mai putea s-o părăsească pentru nicio femeie. Era al ei, doar al ei.

Mårten se îndreptă de spate, strâmbându-se. Îl durea tot corpul de la orele nesfârşite de muncă şi aproape că uitase cum e să nu-l doară nicăieri. Ştia că şi Ebba se simţea la fel. Deseori, când credea că n-o vede el, îşi masa umerii şi membrele şi se strâmba la fel de urât ca şi el.

Dar durerea din suflet era mai greu de suportat. Trăiau cu ea zi şi noapte, într-un dor continuu, fără început sau sfârşit. Lui Mårten îi era dor nu doar de Vincent, ci şi de Ebba. Şi faptul că dorul acesta se amesteca cu furia şi sentimentul de vinovăţie nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile şi mai mult. Nu reuşea să scape nicicum de asta.

Stătea pe scară, cu o cană de ceai în mână şi privea întinderea de ape dinspre Fjällbacka. Priveliştea era şi mai frumoasă în lumina aurie a soarelui care tocmai apunea. Cumva, ştiuse dintotdeauna că aveau să se întoarcă în locul acela. Chiar dacă o credea pe Ebba când îi spunea că a avut o copilărie fericită, ştia că purta în ea o continuă mirare faţă

de cele întâmplate, o mirare care n-avea să dispară dacă nu încerca, măcar, să găsească un răspuns. Dacă i-ar fi spus asta atunci, înainte să se fi mutat, ar fi negat cu siguranţă totul. El însă nu se îndoise nicio clipă că într-o zi aveau să se întoarcă acolo unde începuseră toate.

Şi, până la urmă, nevoiţi să se refugieze într-un loc, în acelaşi timp cunoscut şi străin, într-o viaţă în care Vincent nu existase niciodată, nutrise speranţe mari. Spera că o să se regăsească şi că o să lase în urmă furia şi vinovăţia. Dar Ebba îi închidea uşa în nas şi refuza să accepte orice tentativă de apropiere din partea lui. Oare avea dreptul s-o facă? Durerea şi doliul nu erau doar ale ei, erau şi ale lui. Merita să facă un efort de dragul lui.

Mårten strângea din ce în ce mai tare cana, privind spre linia orizontului. Şi-l imagină pe Vincent. Băiatul semănase leit cu el. Au râs de asta chiar şi la maternitate. Nou-născut şi înfofolit într-o pătură, Vincent părea o miniatură a tatălui său. Iar asemănarea devenise şi mai izbitoare odată cu trecerea timpului. Vincent îşi adorase tatăl. N-avea decât trei ani, dar îl urmărea pe Mårten peste tot, ca un căţeluş. Ebba se plânsese, de câteva ori, că Vincent era nerecunoscător după ce-l purtase în pântece nouă luni şi îndurase naşterea aia grea. Dar nu vorbea niciodată serios. Se bucura că Vincent şi Mårten erau atât de apropiaţi şi era cât se poate de mulţumită de locul doi de pe podium.

Lacrimile îi ardeau ochii. Mårten le şterse cu dosul palmei. Nu mai avea puterea să plângă şi oricum nu ajuta cu nimic. Un singur lucru îşi dorea: ca Ebba să se apropie din nou de el. Şi nu se va da bătut niciodată. O să încerce până când ea îşi va da seama că au nevoie unul de celălalt.

Mårten se ridică şi intră în casă. Urcă scările şi trase cu urechea, încercând să-şi dea seama unde e Ebba. De fapt, ştia deja. Ca de fiecare dată când nu munceau la casă, stătea la masa ei de lucru, concentrându-se asupra unui nou colier. Intră în cameră şi se opri în spatele ei.

— Ai primit o comandă?

Ebba tresări pe scaun.

— Da, spuse ea şi continuă să lucreze cu argintul.

— De la cine?

Indiferenţa ei îl înfuria. Trebui să facă un efort ca să nu se răstească la ea.

— O cheamă Linda. Băiatul ei a murit la doar patru luni. Din cauza sindromului morţii subite. Era primul ei copil.

— Aha, spuse el şi privi într-o parte.

Nu înţelegea cum reuşea Ebba să asculte toate poveştile astea, durerea unor părinţi necunoscut. Nu-i ajungea durerea ei? Nu trebuia să se uite, ştia deja că purta şi ea un colier cu îngeraş. Era primul pe care-l făcuse şi nu-l scotea niciodată. Numele lui Vincent era gravat pe

spatele pandantivului. Mårten avea momente când îi venea să i-l smulgă de la gât. În clipele alea n-o considera demnă să poarte numele fiului lor la gât. Dar existau şi momente când nu-şi dorea mai mult decât să-l aibă aproape de inimă. De ce trebuia să fie atât de greu? Ce avea să se întâmple dacă renunţa la control, dacă se împăca cu totul şi admitea că vina era a amândurora?

Mårten puse cana de ceai pe un raft şi făcu un pas spre Ebba. La început ezită, apoi îşi lăsă uşor mâinile pe umerii Ebbei. Aceasta încremeni. Mårten începu s-o maseze încet şi simţi că era la fel de încordată ca şi el. Ebba nu spuse nimic, doar se uita drept înainte. Mâinile cu care încercase să închipuie îngeraşul de argint se odihneau pe masă şi, în afară de respiraţiile lor, nu se mai auzea nimic. Speranţa se trezi din nou în sufletul lui. O atingea, îi simţea corpul. Poate că exista o cale să meargă mai departe.

În clipa următoare, Ebba se ridică brusc. Fără să spună ceva, plecă de acolo. Mâinile lui Mårten rămaseră suspendate în aer. Stătu puţin şi se uită la masa ei de lucru, plină de obiecte. Apoi mâinile i se înălţară, ca de la sine, şi măturară totul de pe masă. În liniştea care urmă, Mårten îşi dădu seama că n-avea decât o singură variantă. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putere, să arunce în joc şi ultima carte.

Stockholm, 1925

— Mi-e frig, mami.

Laura se smiorcăia supărată, însă Dagmar o ignoră. Trebuia să-l aştepte pe Hermann. Mai devreme sau mai târziu avea să se întoarcă acasă şi avea să se bucure să o vadă. Abia aştepta să vadă lumina aprinzându-se în ochii lui, dorinţa şi dragostea, mai puternice după atâţia ani de aşteptare.

— Mama…

Laurei îi clănţăneau dinţii de frig.

— Gura! şuieră Dagmar.

Copila asta trebuia să-i strice, tot timpul, socotelile. Nu voia să fie fericite amândouă? Nu mai putea să se abţină. Ridică mâna ca s-o lovească.

— Eu n-aş face asta în locul dumitale.

O mână puternică o apucă de încheietură şi Dagmar se întoarse îngrozită. În spatele ei stătea un bărbat bine îmbrăcat, într-un palton închis la culoare, pantaloni negri şi pălărie asemenea.

Dagmar înălţă capul.

— Domnul să nu se bage. E treaba mea cum îmi educ copilul.

— Dacă dai în ea, o să dau şi eu în matale, la fel de tare. Ca să vezi cum e, spuse el calm, arătând că nu tolera să fie contrazis.

Dagmar se gândi dacă să-i zică ce părere are despre oamenii care îşi băgau nasul unde nu le fierbea oala, dar îşi dădu seama că n-o să-i folosească la nimic.

— Îmi cer scuze, spuse. Fata asta e de toată minunea. Nu e uşor să fii mamă şi se mai întâmplă să…

Ridică din umeri, ca şi când s-ar fi scuzat, şi-şi plecă ochii pentru ca bărbatul din faţa ei să nu ghicească cât de furioasă era de fapt.

Bărbatul îi eliberă încet încheietura mâinii şi făcu un pas înapoi.

— Ce căutaţi aici, în faţa porţii mele?

— Îl aşteptăm pe tata, spuse Laura implorându-l pe străin din priviri.

Nu se întâmpla des să vadă pe cineva care să îndrăznească s-o înfrunte pe mama ei.

— Şi zici că tatăl tău locuieşte aici?

Bărbatul o studie pe Dagmar.

— Îl aşteptăm pe domnul comandant, spuse aceasta şi o trase mai aproape pe Laura.

— Păi, atunci, o să aveţi de aşteptat, spuse bărbatul şi continuă să le cerceteze cu o privire curioasă.

Dagmar simţi că inima începe să-i bată mai tare.

Se întâmplase ceva cu Hermann? De ce nu i-a zis nimic femeia aia îngrozitoare?

— De ce? întrebă ea.

Bărbatul îşi încrucişă braţele pe piept.

— Au venit după el cu ambulanţa. L-au luat de aici în cămaşă de forţă.

— Nu înţeleg.

— E internat la spitalul Långbro.

Bărbatul cu palton elegant se retrase spre poartă şi părea că vrea să încheie cât mai repede discuţia cu Dagmar. Aceasta îl apucă de braţ, dar bărbatul se feri, dezgustat.

— Vă rog, domnule, unde e spitalul ăsta? Trebuie să-l găsesc pe Hermann.

Dezgustul se citea pe chipul bărbatului. Deschise poarta şi intră fără să-i răspundă. Când poarta cea grea se trânti după el, Dagmar se lăsă la pământ. Încotro s-o apuce acum?

Laura plângea sfâşietor, trăgând de ea şi încercând s-o ridice. Dagmar îi dădu deoparte mâinile. Nu putea s-o lase în pace şi să dispară? Ce să facă cu ea dacă nu-l găsea pe Hermann? Laura nu era copilul ei. Era copilul lor, al amândurora.

[13]

Patrik intră grăbit în secţie, dar se opri brusc în faţa geamului de la recepţie. Annika părea adâncită în ceva şi-şi ridică privirea abia după câteva secunde. Când îl recunoscu zâmbi, apoi coborî din nou privirea.

— Martin e tot bolnav? întrebă Patrik.

— Da, spuse Annika cu privirea aţintită asupra monitorului.

Patrik o privi mirat şi se urni, apoi, din loc. Trebuia să rezolve problema asta.

— Am puţină treabă, spuse şi ieşi din nou.

Văzu cum Annika deschise gura, dar nu apucă să audă nimic.

Patrik aruncă o privire pe ceas. Era trecut de nouă dimineaţa. Probabil cam devreme să sune la uşa cuiva la ora asta, dar ajunsese să-şi facă griji şi nu-i mai păsa dacă-i trezea sau nu.

Îi luă doar câteva minute să ajungă la apartamentul în care stătea Martin cu familia. Lângă uşă fu cuprins de îndoială. Poate că nu era nimic în neregulă, poate că Martin era cu adevărat bolnav şi zăcea în pat. Şi atunci n-ar fi trebuit să-l trezească degeaba. Poate că s-ar fi supărat şi ar fi avut impresia că Patrik s-a dus acolo ca să-l controleze. Dar instinctul îi spunea altceva. Martin l-ar fi sunat totuşi din când în când, chiar dacă ar fi fost bolnav. Patrik puse degetul pe sonerie.

Aşteptă mult timp, nesigur dacă să mai sune sau nu, dar ştia că apartamentul nu era chiar atât de mare şi semnalul trebuie să se fi auzit. În cele din urmă, auzi paşi apropiindu-se.

Când uşa se deschise, Patrik rămase şocat. Martin părea bolnav, nu încăpea îndoială. Era neras, nepieptănat şi mirosea vag a transpiraţie. Mai să nu-l recunoască, cu privirea aceea goală.

— Ah, tu erai, spuse Martin.

— Pot să intru?

Martin ridică din umeri, se întoarse şi pătrunse în casă târându-şi picioarele.

— Pia e la serviciu? întrebă Patrik şi aruncă o privire în jur.

— Nu.

Martin se oprise în faţa uşii balconului din camera de zi şi se uită încordat pe geam.

Patrik îşi încreţi fruntea.

— Eşti bolnav?

— Păi, mi-am luat medical, nu-i aşa? Nu ţi-a zis Annika? se răsti Martin şi se întoarse spre el. Dar poate vrei să-ţi dau certificatul medical? Ai venit să vezi că nu mint şi nu fac plajă undeva pe vreo stâncă?

În mod normal, Martin era cea mai liniştită şi mai cumsecade persoană pe care o cunoştea. Nu-l mai văzuse niciodată să aibă asemenea ieşiri. Se simţea din ce în ce mai îngrijorat. Ceva nu era în regulă, asta era clar.

— Hai să ne aşezăm, spuse şi dădu din cap spre bucătărie.

Iritatea lui Martin dispăru la fel de repede cum apăruse şi acesta îşi recăpătă privirea aceea pustie. Dădu din cap încet şi îl urmă pe Patrik. Cei doi luară loc la masă. Patrik se uită, îngrijorat, la colegul lui.

— Ce s-a întâmplat?

Martin tăcu preţ de câteva minute.

— Pia o să moară, spuse apoi, cu privirea aţintită asupra mesei.

Cuvintele i se părură absurde lui Patrik. Poate că nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— A fost internată alaltăieri, pentru tratament. Se pare că a avut noroc că i-au găsit un loc aşa de repede.

— Tratament? Pentru ce?

Patrik scutură din cap. Doar se întâlnise întâmplător cu Martin şi Pia, în weekendul precedent, şi totul părea în regulă.

— Dacă n-o să se întâmple un miracol, medicii zic că n-are mai mult de şase luni.

— Şase luni de tratament?

Martin ridică greoi capul şi îl privi drept în ochi. Patrik aproape că tresări când îi citi durerea din privire.

— Şase luni până când moare. Şi după aia Tuva o să rămână fără mamă.

— De când… cum… Când aţi…?

Patrik se auzea cum se bâlbâie, şi totuşi nu izbutea să formuleze nicio întrebare de la cap la coadă.

Dar Martin nu-i răspunse. Se prăbuşi, doar, peste masă şi începu să plângă atât de tare, încât îl apucă tremuratul. Patrik se ridică şi îl îmbrăţişă. După un timp pe care nu-l putu măsura Martin se linişti şi corpul i se relaxă.

— Tuva unde e? îl întrebă Patrik, îmbrăţişându-l încă.

— La mama Piei. Eu n-am puterea să… nu acum.

Începu să plângă din nou, dar de data asta lacrimile i se scurgeau încet pe obraji.

Patrik îl mângâie pe spate.

— Plângi cât ai nevoie.

Era un clişeu şi se simţi un pic ridicol, dar ce putea să-i zică într-o situaţie ca asta? Existau cuvinte potrivite? Întrebarea era dacă Martin îl auzise măcar, dacă-i păsa de ce spune.

— Ai mâncat ceva?

Martin îşi trase nasul, apoi se şterse cu mâneca halatului de baie şi scutură din cap.

— Nu mi-e foame.

— Nu mă interesează. Trebuie să mănânci ceva.

Patrik se apucă să facă inventarul în frigider. Era plin de mâncare, dar bănuia că nu era cazul să-i gătească ceva, aşa că se mulţumi să scoată de acolo nişte unt şi caşcaval. Apoi prăji câteva felii de pâine găsite în congelator şi pregăti două sendvişuri. Mai mult de atât nu credea c-o să fie în stare Martin să înghită. Se gândi puţin, apoi îşi făcu şi lui un sendviş. Întotdeauna era mai uşor să mănânci dacă aveai companie.

— Spune-mi care e situaţia, zise când Martin termină primul sendviş şi căpătă un pic de culoare în obraji.

Martin îi povesti, tărăgănat şi făcând pauze dese, tot ce ştia despre cancerul Piei şi despre şocul de-a afla de pe o zi pe alta că e nevoie s-o interneze pentru un tratament dur care, probabil, n-avea s-o ajute oricum.

— Când îi dă drumul acasă?

— Săptămâna viitoare, cred. Nu ştiu exact, n-am…

Mâna lui Martin tremura când ridică sendvişul. În privirea lui se citea ruşinea.

— N-ai discutat cu ei? Ai fost s-o vizitezi de când s-a internat?

Patrik se strădui să nu lase impresia că-i reproşează ceva. Ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie Martin acum şi, în mod ciudat, îi înţelegea reacţia. Văzuse destui oameni în stare de şoc ca să recunoască privirea aceea inexpresivă şi mişcările înţepenite.

— Fac nişte ceai, spuse el înainte ca Martin să apuce să-i răspundă. Sau vrei mai bine cafea?

— Cafea, spuse Martin.

Mesteca fără oprire, dar părea că îi vine greu să înghită dumicatul.

Patrik luă un pahar şi-l umplu cu apă.

— Bea un pic. Cafeaua e gata imediat.

— N-am fost la ea, spuse Martin şi încetă să mai mestece.

— Nu e chiar aşa de ciudat. Eşti în stare de şoc, spuse Patrik pregătind cafeaua pentru filtru.

— Am dezamăgit-o, Patrik. Acum, când ar avea cel mai tare nevoie de mine, o dezamăgesc. Şi pe Tuva. Abia aşteptam s-o duc la mama Piei. De parcă ei nu i-ar fi greu. Pia e fiica ei, totuşi.

Părea pe cale să izbucnească din nou în plâns, dar trase aer în piept şi expiră lent.

— Nu înţeleg de unde are atâta putere Pia. M-a sunat de mai multe ori şi mi-a zis că-şi face griji pentru mine. Nu ţi se pare absurd? Ea trebuie să îndure tratamentul ăla cu raze şi citostaticele şi dracu mai ştie ce. Sunt sigur că e speriată de moarte şi se simte rău. Şi tot ea îşi face griji pentru mine!

— Nu e chiar aşa de ciudat, spuse Patrik. Auzi, uite cum facem. Te

duci, faci un dus şi te bărbiereşti. Între timp e gata şi cafeaua.

— Nu, eu… începu Martin, dar Patrik ridică o mână.

— Ori te duci să faci duş singur, ori te car eu până acolo şi te spăl cu peria. Aş prefera să mă scutesc de experienţa asta şi sper că şi tu.

Martin nu se putu abţine să nu râdă.

— Nici să nu te gândeşti că te las să te apropii de mine cu un săpun. Mă descurc şi singur.

— Bine, spuse Patrik şi se întoarse ca să caute nişte ceşti în dulap. Auzi cum Martin se ridică şi se duce la baie.

Zece minute mai târziu, când intră în bucătărie părea un cu totul alt bărbat.

— Acum te mai recunoaşte omul, spuse Patrik şi turnă cafea fierbinte în ceşti.

— Mă simt un pic mai bine. Mersi, spuse Martin şi se aşeză.

Faţa lui părea la fel de devastată şi de palidă, dar în ochii i se ghicea o scânteie de viaţă. Părul roşcat şi umed îi stătea vâlvoi. Arăta ca un Kalle Blomkvist [8] în variantă adultă.

— Îţi propun ceva, spuse Patrik, care apucase să se gândească la o soluţie cât timp Martin făcuse duş. Trebuie să laşi totul la o parte şi s-o sprijini pe Pia. În plus, va trebui să fii mai responsabil în ceea ce o priveşte pe Tuva. Ia-ţi concediu începând de azi şi vedem ce se mai întâmplă şi dacă o să fie nevoie să-l prelungeşti.

— Nu mi-au mai rămas decât trei săptămâni din concediul pe anul ăsta.

— Se rezolvă, spuse Patrik. Nu te gândi acum la detalii.

Martin îl privi cu ochi goi şi dădu din cap. Lui Patrik îi veni în minte o imagine cu Erica şi accidentul de maşină. Ar fi putut fi el în locul lui. Fusese cât pe ce să piardă totul.

Stătuse în pat şi se gândise toată noaptea. După ce Patrik plecă la serviciu, ieşi pe terasă cu ideea să-şi facă ordine în gânduri, profitând că, pentru moment, copiii se jucau singuri. Adora priveliştea arhipelagului din Fjällbacka şi era nespus de recunoscătoare că, până la urmă, reuşise să salveze casa părintească, astfel că Maja şi gemenii aveau şansa să crească în mediul acela. Nu era o casă uşor de întreţinut. Vântul şi apa sărată deterioraseră lemnul, iar casa necesita reparaţii şi îmbunătăţiri continue.

Din punct de vedere financiar nu mai era o problemă. Îi trebuiseră mulţi ani de muncă grea, dar acum câştiga foarte bine cu cărţile ei. Nu-şi schimbase stilul de viaţă aproape deloc, dar faptul că nu trebuia să-şi facă griji pentru bugetul familiei, în caz că se strica boilerul sau trebuia să repare faţada, îi dădea o mare siguranţă.

Nu mulţi oameni aveau siguranţa asta. Erica era mai mult decât conştientă şi când banii nu le ajungeau şi îşi pierdeau locul de muncă

de pe o zi pe alta era destul de uşor să găsească un ţap ispăşitor. Cu siguranţă că de aici provenea o mare parte din succesul Prietenilor Suediei, îşi spuse Erica. De la întâlnirea aceea cu John nu se putuse opri să se gândească la el şi la ideologia pe care o reprezenta. Sperase să se întâlnească cu un om antipatic, care să-şi asume părerile pe faţă. Dar avusese de-a face cu ceva mult mai periculos. O persoană coerentă, care putea să ofere răspunsuri simple, formulate într-un mod plauzibil. Care putea să-i ajute pe alegători să identifice ţapul ispăşitor şi care, apoi, le promitea c-o să-l facă să dispară.

Erica se înfioră. Era convinsă că John Holm ascunde ceva. Poate avea legătură cu întâmplările de pe Valö, poate că nu. Nu-i rămânea decât să afle şi ştia exact cu cine trebuia să vorbească.

— Copii, facem o plimbare cu maşina? strigă spre camera de zi.

Fu întâmpinată imediat cu urale. Tuturor le plăcea să meargă cu maşina.

— Mami o să dea un telefon, până atunci tu încalţă-te, Maja, şi vin imediat să-i ajut şi pe Anton şi Noel.

— Pot să-i ajut eu, spuse Maja şi îi apucă de mânuţe pe fraţii ei, trăgându-i după ea spre hol.

Erica zâmbi. Maja devenea, din ce în ce mai mult, o mămică de rezervă.

Peste un sfert de oră erau cu toţii în maşină şi se îndreptau spre Uddevalla. Sunase să se asigure că Kjell era la birou, ca să nu-i care pe copii după ea degeaba. La început se gândise să-i explice totul la telefon, dar îşi dăduse seama c-ar fi fost mai bine să-l lase să descifreze bileţelul singur, neinfluenţat de ceea ce credea ea.

Cântaseră cântecele pentru copii pe tot drumul spre Uddevalla, aşa că la recepţie, când fu nevoită să-şi anunţe vizita, era răguşită de-a binelea. Kjell apăru în scurt timp.

— Aoleu, ai venit cu toată gaşca? spuse şi se uită la cei trei copii, care clipeau spre el timizi.

O îmbrăţişă şi barba lui o zgârie un pic pe obraz. Erica zâmbi. Era bucuroasă să-l întâlnească. Se cunoscuseră cu câţiva ani mai înainte când, în urma unei anchete criminalistice, descoperiseră că mama ei, Elsy, şi tatăl lui Kjell fuseseră prieteni în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Atât ea, cât şi Patrik îl plăceau mult şi-l respectau ca jurnalist.

— N-am găsit pe nimeni să stea cu copiii.

— Nu face nimic. Mă bucur să vă văd, spuse Kjell şi zâmbi prietenos spre copii. Cred că am câteva jucării într-un coş, pe undeva, cu care puteţi să vă jucaţi cât vorbesc eu cu mama.

— Jucării?

Timiditatea se evaporase. Maja îl urmă cu paşi repezi pe Kjell, în căutarea coşului promis.

— Iată-le aici, dar sunt mai mult hârtii şi carioci, spuse Kjell şi împrăştie conţinutul coşului pe podea.

— Nu pot să garantez că n-or să-ţi păteze covorul, spuse Erica. Nu prea reuşesc deocamdată să se menţină în limitele unei foi.

— Ţi se pare că nişte pete în plus sau în minus o să aibă vreo importanţă? spuse Kjell şi se aşeză la birou.

Erica se uită la covorul murdar şi îşi dădu seama că are dreptate.

— M-am întâlnit ieri cu John Holm, spuse şi se aşeză pe un scaun.

Kjell o privi, plin de curiozitate.

— Şi ce impresie ţi-a făcut?

— Are farmec. Dar e şi periculos. Mortal.

— O interpretare corectă, zic eu. În tinereţe, John a făcut parte dintr-una din cele mai periculoase grupări de *skinheads*. Acolo a cunoscut-o pe nevastă-sa.

— Mi-e greu să mi-i imaginez cu capetele rase.

Erica se întoarse să vadă ce fac copiii, dar aceştia se comportau exemplar.

— Da, a lucrat ceva la imagine. Dar, din câte-mi dau eu seama, băieţii ăştia nu-şi schimbă năravul. Se mai dau pe brazdă, asta da, învaţă bunele maniere.

— Are cazier?

— Nu, nu l-au săltat niciodată, deşi a fost cât pe-aci de câteva ori, în tinereţe. Dar nu cred nici să mă pici cu ceară că şi-a schimbat atitudinea, de când se ducea la marşurile alea în memoria lui Carol al XII-lea[9]. În schimb, îndrăznesc să spun că e doar meritul lui că partidul a prins un loc în Parlament.

— Cum adică?

— Prima lui mişcare genială a fost c-a profitat de tensiunile dintre grupările naţional-socialiste după incendiul din şcoala aia de la Uppsala.

— Când i-au condamnat pe naziştii ăia trei? întrebă Erica, amintindu-şi de rubricile îngroşate de acum mulţi ani.

— Da, exact. Pe lângă dezbinările din interiorul şi dintre diferitele grupări, a mai contat şi interesul brusc arătat de media, plus că poliţia era deja cu ochii pe ei. Şi atunci a intrat John în joc. I-a adunat pe ăia mai deştepţi din diversele grupuleţe şi le-a propus o colaborare, după care Prietenii Suediei au preluat rolul de lider. Iar după aceea şi-a dedicat mulţi ani unei campanii ample de curăţare, cel puţin a faţadei, şi a bătut monedă pe ideea că programul lor e binecuvântat de Dumnezeu. S-au poziţionat drept un partid muncitoresc, unul care-l reprezintă pe omul de jos.

— Nu-i greu să ţii în frâie un astfel de partid? Bănuiesc că există destui extremişti.

Kjell dădu din cap.

— Ba da, dar o parte şi-au dat demisia. Erau de părere că John e prea moale şi că a trădat idealul cel vechi. Se pare că există o regulă nescrisă conform căreia niciunul dintre ei n-are voie să se exprime liber despre politica de imigrare. Există prea multe opinii şi riscul e că asta ar putea să dezbine partidul. De la cei care ar vrea să urce fiecare imigrant în primul avion spre ţara lor de origine, până la cei care vor să le pună condiţii mai dure celor care ajung aici.

— Şi tu în ce categorie îl vezi pe John? întrebă Erica şi se întoarse să-i liniştească pe gemeni, care începuseră să facă gălăgie.

— Oficial, în cea din urmă, dar neoficial, hm…? Hai să reformulez: nu m-ar mira să aibă o uniformă de nazist atârnând pe vreun umeraş, acasă.

— Cum a ajuns în cercurile astea?

— Am făcut nişte cercetări referitoare la trecutul lui, de când m-ai sunat. Ştiam deja că provine dintr-o familie foarte bogată. Tatăl lui a fondat o societate exportatoare prin 1940 şi după război a continuat să-şi dezvolte activitatea, iar afacerile mergeau strună. Dar în 1976…

Kjell făcu o pauză de efect şi Erica se îndreptă în scaun.

— Aşa?

— A avut loc un scandal în cercurile mai înalte din Stockholm. Mama lui John, Greta, l-a părăsit pe tatăl lui, Otto, pentru un om de afaceri libanez cu care taică-său făcuse cândva afaceri. Se pare că Ibrahim Jaber, cum îl chema, l-a păcălit pe Otto şi i-a furat aproape toată averea. Aşa că, jecmănit şi părăsit, Otto s-a împuşcat în biroul său la sfârşitul lui iulie 1976.

— Ce s-a întâmplat cu Greta şi cu John?

— Tragedia nu s-a terminat odată cu moartea lui Otto. S-a aflat ulterior că Jaber era deja căsătorit şi avea şi copii. N-avea de gând să se căsătorească cu Greta, a luat doar banii şi a părăsit-o. Câteva luni mai târziu, numele lui John apărea într-un context naţional-socialist.

— Şi ura a rămas aceeaşi, spuse Erica şi se întinse după poşetă, din care scoase bileţelul şi i-l dădu lui Kjell.

— L-am găsit ieri, acasă la John. Nu ştiu ce să înţeleg din tot talmeş-balmeşul, dar poate ne ajută cu ceva…

Bărbatul râse.

— Defineşte „a găsi”.

— Acum vorbeşti ca Patrik, spuse Erica zâmbind. Ce să fac, zăcea acolo. N-o să ducă nimeni lipsa unei maculaturi ca asta.

— Ia, dă-mi să văd.

Kjell îşi coborî pe nas ochelarii ridicaţi pe frunte.

— Gimle, citi cu voce tare şi se încruntă.

— Ce înseamnă asta? N-am mai auzit cuvântul ăsta. E un acronim sau ce?

Kjell scutură din cap.

— Gimle e ceea ce vine după Ragnarök în mitologia nordică. Un soi de paradis sau cam aşa. Noţiunea e cunoscută şi folosită simbolic în cercurile neo-naziste. Şi mai e şi numele unei asociaţii culturale care susţine că e apolitică, dar habar nu am, nu bag mâna în foc. În orice caz, sunt populari în rândurile celor din Prietenii Suediei şi Partidul Popular Danez.

— Şi cu ce se ocupă?

— Cu reconstruirea sentimentului naţional şi a identităţii comune, ca să-i citez. Sunt interesaţi de tradiţiile suedeze, de dansul popular, de poezia veche, de monumente antice şi chestii din astea, ceea ce se potriveşte perfect cu ideea Prietenilor Suediei despre păstrarea tradiţiilor suedeze.

— Şi crezi că Gimle ăsta de aici se referă la asociaţie? întrebă Erica arătând spre bileţel.

— E greu de spus. Poate să se refere la orice. Şi ce-i cu cifrele astea? Nu ştim nici asta. 1920211851612114. Şi mai avem aici 5 08 1400.

Erica ridică din umeri.

— Da, habar n-am. Poate fi ceva ce şi-a notat în timp ce vorbea la telefon. Pare scris în grabă.

— Poate, spuse Kjell şi flutură bileţelul. Pot să-l păstrez?

— Sigur că da. Stai numai, să-i fac o poză cu mobilul. Nu se ştie, poate mă apucă inspiraţia şi sparg codul.

— Bună idee.

Kjell împinse bileţelul spre ea. Erica făcu o poză. Apoi se lăsă în genunchi pe covor şi începu să adune lucrurile împrăştiate de copii.

— Ai vreo idee dacă o să-ţi folosească la ceva?

— Nu încă. Dar am acces la nişte arhive, s-ar putea să caut pe-acolo.

— Eşti sigur că nu-s doar nişte mâzgăliturі? întrebă Erica.

— Nu, dar merită să presupunem.

— Sună-mă, dacă afli ceva. Te sun şi eu dacă e, spuse şi începu să mâne copiii spre hol.

— Sigur că da, ne auzim, zise Kjell şi întinse mâna după telefon.

Tipic. Dacă el întârzia puţin, îi îndrugau verzi şi uscate, dar Patrik avea voie să lipsească toată dimineaţa fără să ridice cineva măcar o sprânceană. Erica îl sunase în seara precedentă şi-i povestise despre vizita ei la Ove Linder şi John Holm, iar Gösta era nerăbdător să meargă cu Patrik la Leon. Oftă, gândindu-se la nedreptăţile vieţii, şi se întoarse la lista din faţa lui.

În secunda următoare sună telefonul. Gösta se aruncă asupra lui.

— Alo, Flygare la telefon.

— Gösta, spuse Annika. A sunat Torbjörn. Au sosit primele

rezultate ale analizei de sânge. Îl căuta pe Patrik, dar m-am gândit că poţi să vorbeşti şi tu cu el.

— Bineînţeles.

Gösta ascultă cu atenţie şi îşi notă totul, deşi ştia că Torbjörn avea să trimită pe fax o copie a raportului. Doar că rapoartele alea erau scrise atât de sucit, încât era mai uşor să-l înţeleagă la telefon.

În clipa în care închise telefonul, se auziră bătăi la uşă.

— Annika mi-a zis că a sunat Torbjörn. Ce voia?

Patrik părea dornic să afle totul, dar privirea lui era tristă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gösta, fără să-i răspundă la întrebare.

Patrik se aşeză făcând scaunul să scârţâie.

— Am fost să văd ce-i cu Martin.

— Şi cum se simte?

— Martin o să fie liber un timp. Trei săptămâni, pentru început, apoi mai vedem.

— De ce?

Gösta începea să-şi facă griji. Era drept că mai glumea pe seama băiatului, dar îl plăcea pe Martin Molin. Nu exista nimeni în secţia aia care să nu-l placă pe Martin.

Când Patrik îi povesti ce aflase despre starea de sănătate a Piei, Gösta înghiţi în sec. Săracul copil. Şi fetiţa lor, de doar câţiva anişori, şi care avea să-şi piardă mama prea devreme. Înghiţi din nou în sec, se întoarse cu spatele şi clipi agitat. Nu putea să stea şi să dea apă la şoareci la serviciu.

— Va trebui să ne descurcăm fără Martin, concluzionă Patrik. Ce-a zis Torbjörn?

Gösta se şterse discret la ochi şi îşi drese glasul înainte de-a se întoarce spre el, cu notiţele în mână.

— Laboratorul confirmă că e sânge uman. Dar e atât de vechi, încât n-am reuşit să obţinem un rezultat ADN care să poată fi comparat cu cel al Ebbei, şi nu se ştie dacă provine de la o persoană sau mai multe.

— OK, deci e cam cum credeam. Şi glonţul?

— Torbjörn i l-a trimis ieri unui tip, cunoscut de-al lui, specialist în arme. A făcut o analiză rapidă, dar se pare că nu se potriveşte cu niciun glonţ din registrul de infracţiuni nerezolvate.

— Da, nu puteam decât să sperăm, spuse Patrik.

— Da. Oricum, ăsta are un diametru de nouă milimetri.

— Nouă milimetri? Asta nu prea limitează variantele de arme.

Patrik se lăsă greoi în scaun.

— Nu, dar Torbjörn zicea că a găsit nişte caneluri clare în el, aşa că tipul o să verifice glonţul mai îndeaproape şi o să ne poată spune din ce tip de armă provine. Şi, dacă găsim arma, putem să o comparăm cu

datele pe care le avem.

— Atunci nu ne lipseşte decât un detaliu nesemnificativ: să găsim arma, spuse Patrik şi-l privi gânditor pe Gösta. Cât de atent aţi cercetat casa şi împrejurimile?

— Te referi la 1974?

Patrik dădu din cap în semn că da.

— Am făcut ce am putut, spuse colegul lui. N-aveam destui oameni, dar am cercetat insula de-a fir a păr, aş zice. Dacă cineva ar fi aruncat o armă pe acolo, am fi găsit-o.

— Arma aia e pe fundul mării, e clar.

— Sunt sigur că ai dreptate. A, apropo, să ştii că am sunat deja la foştii elevi de la internat, dar n-am aflat nimic relevant. Majoritatea nici n-au răspuns, dar asta nu mă miră. E perioada de concediu şi probabil sunt mulţi plecaţi.

— Bine că te-ai mobilizat, oricum, spuse Patrik şi-şi trecu mâna prin păr. Cred c-o să observi dacă cineva e mai interesant şi merită descusut. Vedem noi dacă putem să ne deplasăm până acolo, ca să ne întâlnim personal cu respectivul.

— Sunt răspândiţi prin toată ţara, în principiu, spuse Gösta. Ajungem să locuim în maşină dacă încercăm să stăm de vorbă cu fiecare, personal.

— O să discutăm despre asta la momentul potrivit, când o să ajungem la o cifră exactă.

Patrik se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Vrei să-i facem o vizită lui Leon Kreutz, după prânz? Măcar pe el îl avem aici, la o aruncătură de băţ.

— Da, după prânz e perfect. Sper c-o să aflăm mai multe decât din vechea anchetă. Josef a fost la fel de rezervat cum mi-l aminteam.

— Da, de la el trebuia să scoţi totul cu cleştele. Şi Sebastian ăla e un tip alunecos, spuse Patrik şi ieşi.

Gösta se întoarse cu spatele şi se pregăti să sune la un număr nou. Nici el nu ştia de ce, dar îi era lehamite să vorbească la telefon şi, dacă n-ar fi fost vorba despre Ebba, ar fi făcut orice să scape. Se bucura că Erica luase asupra ei o parte din sarcina asta.

— Gösta? Vino puţin, strigă Patrik.

Afară, pe coridor, dădu peste Mårten Stark. Părea înverşunat şi ţinea în mână o pungă de plastic ce conţinea un obiect care semăna cu o felicitare.

— Mårten vrea să ne arate ceva, spuse Patrik.

— Am pus-o într-o pungă cât am putut de repede, spuse Mårten. Dar am apucat s-o ating, aşa că poate am distrus amprentele.

— Aţi procedat corect, spuse Patrik pe un ton liniştitor.

Gösta se uită prin plastic la felicitare. Era o carte poştală standard, pe faţă cu o pisicuţă drăgălaşă. O întoarse şi citi rândurile scurte.

— Ce naiba? izbucni.

— Se pare că „G” îşi dă arama pe faţă, spuse Patrik. Aici avem de-a face fără îndoială cu o ameninţare cu moartea.

Spitalul Långbro, 1925

Probabil că era o neînţelegere, sau o greşeală a femeii ăleia îngrozitoare. Dar Dagmar putea să-l ajute. Orice s-ar fi întâmplat, lucrurile aveau să se aranjeze de îndată ce se întâlneau.

O lăsase pe fată la o cofetărie din oraş. N-avea să păţească nimic. Dacă cineva o întreba de ce stă acolo singură, avea să spună că mama s-a dus la toaletă.

Dagmar studie clădirea. Nu fusese deloc greu să găsească adresa. După ce oprise câţiva trecători întrebându-i pe unde s-o ia, o femeie îi explicase exact cum putea să ajungă la Spitalul Långbro. Acum însă problema era cum să intre. În faţă, la intrarea principală, era plin de angajaţi şi n-avea cum să treacă neobservată. Îi trecuse prin cap să se prezinte drept doamna Göring, dar poate Carin fusese deja acolo şi atunci avea să se dea de gol, fără şansa de a mai intra vreodată.

Se furişă prin spatele clădirii, atentă să nu fie văzută de la vreo fereastră. Aici zări o uşă care părea folosită doar de personalul spitalului. Stătu un timp şi o supraveghe. Văzu mai multe femei de diferite vârste intrând şi ieşind, îmbrăcate în uniforme scrobite. Câteva dintre ele umpleau un cărucior cu rufe pentru spălat, plasat în dreapta uşii, şi, dintr-odată, lui Dagmar îi veni o idee. Păşi tiptil spre căruciorul cu rufe, cu privirea aţintită spre uşă, ca să vadă dacă ieşea cineva. Dar uşa rămase închisă. Dagmar cercetă la repezeală conţinutul căruciorului. Păreau să fie mai mult cearşafuri şi feţe de masă, dar avu noroc. Găsi, la fund, o uniformă identică cu cea purtată de asistentele medicale. O smulse din grămadă şi se furişă după colţ ca să se schimbe.

Când termină, se îndreptă de spate şi-şi îndesă cu grijă părul sub pălărioară. Uniforma era un pic murdară pe manşete, dar în rest părea aproape nefolosită. Trebuia doar să spere că nu toate asistentele se cunoşteau şi că n-aveau s-o remarce imediat ca fiind nouă.

Dagmar deschise uşa şi aruncă un ochi spre ceea ce părea a fi vestiarul personalului. Era gol. Dagmar îşi continuă drumul pe coridor cu paşi repezi, aruncând priviri piezişe în jur. Păşi aproape lipită de pereţi şi trecu pe lângă un şir lung de uşi închise. Nu văzu nicăieri nicio tăbliţă cu nume şi începu să-şi dea seama că n-avea să-l găsească niciodată pe Hermann. Era din ce în ce mai disperată şi duse mâna la gură să-şi oprească un scâncet. N-avea voie să renunţe acum.

Două asistente tinere se apropiară dinspre capătul celălalt al coridorului. Discutau pe un ton scăzut, dar când se apropiară le auzi mai

bine. Dagmar ciuli urechea. Parcă au rostit numele lui Göring, sau?… Dagmar încetini pasul şi încercă să asculte. Una dintre asistente avea o tavă în mâini şi părea că i se plânge celeilalte.

— Data trecută, când am intrat la el, a aruncat toată mâncarea pe mine, spuse şi scutură din cap.

— Păi, de asta a făcut reclamaţie infirmiera-şefă, aşa că de acum încolo niciuna dintre noi nu intră singură la Göring, spuse cealaltă.

Şi ea părea un pic agitată.

Se opriră în faţa unei uşi. Păreau blocate. Dagmar înţelese că venise momentul. Trebuia să acţioneze imediat, aşa că îşi drese vocea şi spuse pe un ton autoritar:

— Am primit ordin să mă ocup personal de Göring. De data asta aţi scăpat, fetelor, spuse şi dădu să ia tava.

— Chiar? întrebă fata cu tava, dar părea vizibil uşurată.

— Ştiu cum trebuie să-i iei pe cei de seama lui Göring. Si-acum haideţi, fuguţa de-aici şi faceţi-vă utile altundeva. Mă ocup eu de treaba asta. Ajutaţi-mă doar să deschid uşa.

— Mulţumim, spuseră fetele şi făcură o reverenţă.

Una dintre ele scoase o legătură mare de chei şi strecură o cheie în broască. Apoi deschise uşa şi cele două dispărură de îndată ce Dagmar păşi în salon, bucuroase că scăpaseră de o sarcină neplăcută.

Dagmar simţea cum îi zvâcneşte inima în piept. Iată-l acolo pe Hermann al ei, întins pe priciul acela simplu, cu spatele la ea.

— Totul va fi bine, Hermann, spuse şi aşeză tava pe podea. Sunt aici.

Bărbatul nu se clinti. Dagmar îi privi spatele şi tresări de plăcere. Nu-i venea să creadă că era atât de aproape de el.

— Hermann, spuse ea şi-şi lăsă mâna pe umărul lui.

Acesta tresări şi se întoarse dintr-o singură mişcare, ridicându-se în capul oaselor.

— Ce vrei?! urlă.

Dagmar se retrase, speriată. Ăsta era Hermann? Pilotul cel chipeş care-o făcuse să freamăte? Bărbatul cu spatele drept şi umerii laţi, al cărui păr strălucea auriu la lumina soarelui? N-avea cum să fie el.

— Dă-mi medicamentele alea, curvă proastă ce eşti! Îţi poruncesc să-mi dai medicamentele! Nu ştii cine sunt? Sunt Hermann Göring şi am nevoie de medicamentele mele.

Vorbea suedeza cu un puternic accent german şi se întrerupea des, căutând cuvântul potrivit.

Dagmar simţi că i se pune un nod în gât. Bărbatul, care urla ca un apucat în faţa ei, era gras şi palid, într-un mod bolnăvicios. Părul rar îi stătea lipit de creştet. Transpiraţia i se scurgea pe faţă.

Dagmar trase aer în piept. Trebuia să se asigure că nu greşise uşa.

— Hermann. Sunt eu, Dagmar.

Stătu departe de el, gata să fugă în caz că-l apucau iar damblalele.

Venele de pe frunte îi zvâcneau şi pielea palidă începuse să i se înroşească de la gât în sus.

— Dagmar? Puţin îmi pasă cum vă cheamă, curvelor ce sunteţi. Mie să-mi daţi medicamentele. Jidanii ăştia m-au închis aici şi vreau să mă fac bine. Hitler are nevoie de mine. Dă-mi medicamentele!

Continuă să ţipe, scuipând-o în faţă pe Dagmar. Îngrozită, aceasta făcu o nouă tentativă:

— Nu-ţi aminteşti de mine? Ne-am întâlnit la o petrecere la doctorul Sjölin. În Fjällbacka.

Scena încetă imediat şi Hermann se încruntă privind-o uimit.

— În Fjällbacka?

— Da, la petrecerea doctorului Sjölin, repetă ea. Am petrecut noaptea împreună.

Privirea lui se lumină şi Dagmar îşi dădu seama că-şi amintise. În sfârşit. Totul avea să fie în ordine. Avea să se rezolve totul. Hermann avea să fie din nou comandantul ei chipeş.

— Eşti servitoarea, spuse bărbatul şi îşi şterse fruntea umedă.

— Mă cheamă Dagmar, spuse ea cu un sentiment vag de nelinişte.

De ce nu se repezise încă la ea, de ce n-o luase în braţe, ca de atâtea ori în visele ei?

Dintr-odată, bărbatul începu să râdă. Burta lui umflată se scutura de efort.

— Dagmar. Aşa e.

Râse din nou. Dagmar îşi împreună mâinile.

— Avem o fată. Laura.

— O fată?

Bărbatul o privi mijind ochii.

— Nu e prima oară când aud aşa ceva. N-am cum să ştiu dacă-i aşa. Mai ales când e vorba de o servitoare.

Ultimele cuvinte le rosti cu dispreţ. Dagmar simţi cum se înfurie. În camera aceea albă, sterilă, în care nu se strecura nicio rază de lumină, toate visurile şi speranţele ei se năruiră. Tot ce crezuse că e adevărat o viaţă întreagă se dovedise a fi o minciună, toţi anii în care tânjise şi îndurase ţipetele copilei, copila lui, care-i cerea tot timpul câte ceva, toţi anii ăia fuseseră în zadar. Se aruncă spre el, cu degetele încovoiate ca nişte gheare. Din gâtlej îi urcară sunete guturale. Nu-şi mai dorea decât să-l rănească la fel de mult cum o rănise el. Îi înfipse unghiile în faţă şi-l zgârie, în timp ce, ca de departe, îl auzea strigând în germană. Uşa se deschise. Dagmar simţi nişte braţe care trăgeau de ea şi o luau de lângă bărbatul pe care-l iubise atâta timp.

Apoi se făcu întuneric.

Taică-său îl învăţase cum să facă o afacere profitabilă. Lars-Åke „Lovart”[10] Månsson fusese o legendă şi Sebastian îl admirase pe toată perioada copilăriei. Tatăl lui primise porecla aceea tocmai pentru că-i ieşea orice mişcare şi reuşea să scape până şi din cele mai încurcate situaţii. „Lars-Åke poate să scuipe şi împotriva vântului şi tot rămâne curat pe faţă”, ziceau toţi cunoscuţii lui.

Lovart era de părere că, de fapt, oamenii se lăsau convinşi uşor să facă ce voia el. Principiul de bază era acelaşi ca la box: trebuia să găseşti punctul slab al oponentului tău şi să-l ataci exact în punctul acela, iar şi iar, până când puteai să ridici braţul în semn de victorie. Sau, ca în cazul lui, până când trăgeai lozul cel mare. Felul lui de-a face afaceri nu-i aduse nici respect, nici popularitate, dar, cum spunea şi el: „Respectul nu ţine de foame”.

Şi asta devenise şi deviza lui Sebastian. Ştia foarte bine că era dispreţuit şi temut de mulţi afacerişti, dar când stătea pe marginea piscinei, cu berea rece în mână, puţin îi păsa de asta. Nu-l interesa pe el să-şi facă prieteni.

A avea prieteni însemna că trebuia să facă multe compromisuri şi să cedeze o parte din putere.

— Tată! Eu şi băieţii vrem s-o ştergem la Strömstad, dar n-am niciun chior.

Jon se apropie de el, îmbrăcat doar în slip, târându-şi picioarele şi implorându-l din privire.

Sebastian îşi adumbri ochii cu palma şi îşi privi fiul de douăzeci de ani. Uneori, Elisabeth se plângea că-l răsfăţa şi pe el, şi pe sora lui mai mică, Jossan, dar asta îl făcea să râdă. Educaţia dură, cu reguli şi chestii, era pentru oamenii de rând, nu pentru ei. Copiii trebuiau să vadă ce le poate oferi viaţa şi că, dacă voiai ceva, nu trebuia decât să întinzi mâna. Cu timpul, avea să-l introducă şi pe Jon în lumea afacerilor şi să-l înveţe tot ce învăţase şi el de la Lovart, dar deocamdată era de părere că băiatul trebuia să se mai joace.

— Ia Goldcardul meu. E în portofel, în hol.

— Super. Mersi, tată!

Jon alergă spre hol parcă temându-se că Sebastian s-ar fi putut răzgândi.

Când împrumutase cardul pentru turneul de tenis din Båstad[11], nota sărise de şaptezeci de mii. Dar însemnau doar bani de buzunar pentru Sebastian în contextul ăla, mai ales dacă îl ajutau pe Jon să-şi păstreze printre prieteni statutul pe care şi-l construise la Lundberg.

Zvonul că tatăl lui era bogat îi făcuse mulţi prieteni acolo, prieteni care în viitor aveau să devină oameni importanţi.

Lovart îl învăţase pe Sebastian cât de important e să ai relaţii. Relaţiile erau mult mai importante decât prietenii. Lovart îl înscrisese la internatul de pe Valö de îndată ce auzise numele câtorva băieţi care urmau să studieze acolo. Singurul lucru care-l irita era faptul că băiatul ăla evreu, cum îl numea, învăţa la aceeaşi şcoală. Băiatul, cică, n-avea nici bani, nici spate şi prezenţa lui scădea statutul şcolii. Dar când Sebastian se gândea la perioada aia îndepărtată şi stranie, îşi dădea seama că pe Josef îl plăcuse cel mai mult. Josef avea ambiţie, un fel de obsesie pe care o detectase şi la el.

Când se reuniseră, la sugestia nebunească a lui Josef, fusese nevoit să admită că-l admira pentru ambiţia lui. Ar fi făcut orice ca să-şi atingă scopul. Faptul că scopurile lor erau diferite ca de la cer la pământ nu avea nicio importanţă. Ştia că avea să se trezească la un moment dat şi c-o să fie dură trezirea, dar nu bănuia că Josef ştia, în sinea lui, că treaba asta n-avea cum să se termine bine pentru el. Dar speranţa moare ultima. Josef era conştient că trebuia să facă ce-i dicta Sebastian. Era obligat să se conformeze.

Întâmplările din ultimul timp fuseseră, fără îndoială, interesante. Bârfele despre ce găsiseră pe insulă se răspândiseră iute. Începuseră deja la mutarea Ebbei. Tot ce putea să reînsufleţească povestea cea veche era preluat cu interes. Şi acum poliţia îşi băga nasul pe acolo.

Sebastian se jucă îngândurat cu paharul şi îl lipi de piept ca să se răcorească. Se întreba ce părere au ceilalţi despre ceea ce se întâmpla acum, acolo, şi dacă fuseseră deja vizitaţi. De pe drumul de acces spre casă se auzi motorul Porsche-ului. Deci nesimţitul ăla mic îi şterpelise şi cheile pe care le lăsase lângă portofel. Sebastian zâmbi. Las' că face bine ce face. Lovart ar fi fost mândru de el, dacă ar fi trăit.

*

Se gândise la mai multe variante de amenajări interioare încă de când plecase de pe Valö şi în dimineaţa aceea aproape că sărise din pat. Dan se amuzase de entuziasmul ei, dar în privirea lui se citea cât era de fericit pentru ea.

Avea să dureze un timp până să se apuce de lucru cu adevărat, dar abia se putea abţine. Ceva o atrăgea la locul acela, poate faptul că Mårten fusese atât de receptiv la propunerea ei. O privise oarecum admirativ şi, pentru prima oară după mult timp, Anna se simţise o persoană interesantă şi competentă. Când sunase să întrebe dacă poate să facă măsurători şi fotografii, îi spusese că era mai mult decât bine-venită.

Anna, fără să vrea, îi simţea lipsa, chiar în timp ce măsura distanţa dintre ferestrele din dormitorul Ebbei şi al lui Mårten. Până şi

atmosfera din casă era diferită când nu se afla acolo. Anna aruncă o privire spre Ebba, care vopsea cadrul uşii.

— Nu te simţi singură aici?

— Nu, cred că îmi prinde bine puţină linişte.

Părea că-i răspunse fără voia ei. Liniştea din cameră era atât de apăsătoare, încât Anna se simţi obligată să mai adauge ceva.

— Mai ţii legătura cu vreo rudă? Cu rudele tale adevărate, adică.

Mai bine şi-ar fi muscat limba. Întrebarea putea fi socotită prea indiscretă. Ebba putea să se închidă şi mai mult în sine.

— Nu mai am niciuna.

— Ai căutat? Sunt sigură că eşti curioasă să afli ce fel de oameni au fost părinţii tăi.

— Nu, până acum n-am fost curioasă.

Ebba se opri din vopsit şi rămase cu pensula suspendată în aer.

— Dar, de când m-am întors aici, am început să mă gândesc, bineînţeles, la asta.

— Erica a adunat ceva materiale..

— Da, mi-a spus. Am zis c-o să trec pe la ea să arunc o privire, dar m-am luat cu altele. Mă simt în siguranţă aici. Am senzaţia că am rămas blocată pe insulă.

— M-am întâlnit cu Mårten mai devreme. Se ducea în oraş.

Ebba încuviinţă.

— Da, a profitat că circulă feriboturile. S-a dus să cumpere câte ceva, să ia corespondenţa şi să rezolve nişte probleme administrative. O să încerc să mă trag de guler şi eu, dar…

Anna era cât pe ce s-o întrebe de copilul pe care auzise că l-au pierdut. Dar nu era în stare. Propria durere era încă prea mare ca să poată sta de vorbă cu cineva despre o astfel de pierdere. Din câte văzuse, în casă nu exista nicio urmă care să dea de înţeles c-ar fi avut un copil. Nicio fotografie, niciun obiect care să indice c-ar fi fost cândva părinţi. Doar ceva în privirile lor, ceva ce Anna recunoştea. Se întâlnea cu privirea aceea în fiecare dimineaţă, când se uita în oglindă.

— Erica zicea că o să încerce să afle unde au dispărut toate bunurile familiei tale. Poate au existat şi obiecte personale, spuse ea şi începu să măsoare podeaua.

— Da, sunt de acord, e cam ciudat c-au dispărut aşa. Dacă au locuit aici, e clar c-au avut tot felul de lucruri. Mi-ar plăcea să găsesc nişte obiecte din copilărie. Haine, jucării. Lucruri pe care de obicei le păstrezi…

Se opri din vorbit şi începu să vopsească din nou. Camera se umplu de sunetul pensulei. Din când în când, se apleca şi o înmuia în vopsea albă.

Când auzi vocea lui Mårten de la parter, înmărmuri.

— Ebba?

— Sunt aici, sus!

— Ai nevoie de ceva din pivniţă?

Ebba merse până la capătul palierului ca să răspundă.

— O cutie de vopsea albă, te rog. A venit Anna.

— Am văzut barca, strigă Mårten. Aduc eu vopseaua, faci tu, până atunci, nişte cafea?

— OK, spuse Ebba şi se întoarse spre Anna. Vrei şi tu?

— Sigur, cu mare plăcere, spuse Anna şi îndoi metrul pliant.

— Nu, dacă vrei poţi să mai lucrezi puţin. Te strig eu când e gata cafeaua.

— Mersi, atunci.

Anna desfăcu din nou metrul pliant şi continuă să măsoare. Trecu toate datele pe o schiţă. Asta avea să-i uşureze mult treaba.

Munci concentrată un timp, ascultând zgomotele făcute de la parter. Chiar avea poftă de o ceaşcă de cafea. De preferinţă undeva la umbră. Căldura de la etaj începea să devină insuportabilă şi maioul i se lipise de spate.

Dintr-odată se auzi o pocnitură, apoi un ţipăt ascuţit. Anna tresări la zgomotul neaşteptat şi metrul căzu pe podea. Se auzi o nouă pocnitură. Anna se năpusti spre scări fără să mai stea pe gânduri şi coborî atât de repede, încât puţin îi lipsi să nu alunece pe ultima treaptă.

— Ebba? strigă şi alergă spre bucătărie.

Ajunsă în cadrul uşii, înlemni. Geamul care dădea spre spatele casei era spart şi în faţa ferestrei se vedea un morman de cioburi. Erau bucăţi de sticlă în toată încăperea. Pe podea, în faţa aragazului, o zări pe Ebba. Stătea pe vine, cu braţele deasupra capului. Nu mai ţipa, dar respira sacadat.

Anna se repezi în bucătărie şi simţi cioburi spărgându-se sub pantofi. O cuprinse cu braţele pe Ebba şi încercă să-şi dea seama dacă era rănită, dar nu văzu niciun strop de sânge. Aruncă în jur o privire rapidă, căutând o explicaţie pentru geamul spart. Când privirea îi căzu asupra peretelui din dosul bucătăriei, rămase fără aer. Pe perete se vedeau, clar, două urme de gloanţe.

— Ebba? Ce dracu' a fost asta?

Mårten urcă în goană scările dinspre pivniţă şi intră în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea îi rătăci între Ebba şi fereastră. În clipa următoare se afla lângă soţia lui.

— E rănită? Doar nu-i rănită?

O îmbrăţişă şi începu s-o legene.

— Nu cred, dar se pare că cineva a vrut s-o împuşte.

Inima Annei bătea tare. Dintr-odată îşi dădu seama că puteau să fie încă în pericol cu toţii. Poate că pistolarul mai era afară?

— Trebuie să plecăm de aici, spuse şi arătă spre fereastră.

Mårten înţelese imediat.

— Nu te ridica, Ebba. Trebuie să ne îndepărtăm de lângă geam.

Îi vorbea apăsat, ca unui copil.

Ebba dădu din cap şi făcu aşa cum i se spuse. Cei doi se ghemuiră şi parcurseră iute distanţa până în hol. Anna se uită îngrozită la uşa de la intrare. Şi dacă agresorul avea să intre pe acolo, să păşească peste prag şi să-i împuşte? Mårten îi surprinse privirea. Se aruncă spre uşă şi învârti cheia în broască.

— Mai e vreo intrare pe undeva? întrebă Anna, simţind că inima îi zvâcneşte în continuare.

— Uşa de la pivniţă, dar aia e încuiată.

— Şi geamul de la bucătărie? E spart.

— E prea sus, spuse el, vorbind mai calm decât părea.

— Sun la poliţie, zise Anna şi îşi luă poşeta, aflată pe un raft mic din hol.

Mâinile îi tremurau când scoase telefonul mobil. Îl duse la ureche şi se uită la Mårten şi Ebba. Cei doi stăteau pe ultima treaptă, Mårten cuprinzându-şi soţia în braţe şi Ebba cu capul lipit de pieptul lui.

— Alo, pe unde aţi umblat?

Erica tresări, speriată, când auzi vocea din faţa casei.

— Kristina?

Îşi privi lung soacra care ieşise din bucătărie cu o cârpă de şters vasele.

— Am intrat singură. Noroc că încă aveam cheia aia de rezervă, ştii, când aţi fost voi în vacanţă la Mallorca de am udat eu florile. Altfel aş fi făcut drumul până în Tanumshede degeaba, spuse bucuroasă şi se întoarse în bucătărie.

Da, sau puteai să suni şi să întrebi dacă e OK să vii acum, spuse în gând Erica. Scoase pantofii copiilor, trase aer în piept şi intră în bucătărie.

— Am zis să trec pe la voi să vă dau o mână de ajutor vreo câteva ore. Am văzut cum arată casa. Pe vremea mea n-ar fi avut cum să ajungă în halul ăsta. Nu se ştie când îţi vin musafiri şi atunci nu vrei să te prezinţi aşa, spuse Kristina frecând cu frenezie blatul de gătit.

— Da, nu se ştie niciodată când vine regele să bea o cafea cu noi.

Kristina se întoarse spre ea, cu o expresie nedumerită.

— Regele? Ce să caute regele aici?

Erica strânse din dinţi, dar nu spuse nimic. Era mai bine aşa.

— Unde aţi fost? întrebă Kristina iarăşi, apoi atacă masa de bucătărie cu cârpa.

— În Uddevalla.

— Nu, doar nu i-ai cărat cu tine până la Uddevalla? Săracii

copilaşi. De ce nu m-ai sunat să stau cu ei? Sigur, ar fi trebuit să amân cafeaua cu Görel, dar câte nu face omul pentru copii şi nepoţi. Dac-ai intrat în horă, trebuie să joci. O să vezi mai încolo, când o să îmbătrâneşti şi copiii o să crească.

Făcu o pauză, ca să se concentreze asupra unei pete de marmeladă care se uscase pe faţa de masă cerată.

— Dar poate că într-o zi n-o să mai pot să te ajut. Nu se ştie, se poate întâmpla oricând. Am peste şaptezeci de ani şi nu ştiu cât mă mai ţin puterile.

Erica dădu din cap şi zâmbi în silă.

— Le-ai dat ceva să mănânce? întrebă Kristina.

Erica încremeni.

Uitase să le dea să mănânce copiilor. Probabil că erau leşinaţi de foame, dar n-avea de gând să recunoască una ca asta de faţă cu soacră-sa.

— Am mâncat câte un hot-dog pe drum. Dar sigur vor să mănânce ceva de prânz.

Se apropie de dulap cu paşi hotărâţi, să vadă ce le putea pregăti. În cel mai bun caz cereale cu lapte bătut, îşi dădu seama, aşa că aşeză cutia de lapte bătut pe masă şi scoase un pachet de Frosties din cămară.

Kristina slobozi un oftat îndurerat.

— Pe vremea mea nici prin gând nu ne-ar fi trecut să le dăm altceva decât mâncare gătită, ca la oameni normali. Patrik şi Lotta n-au băgat în viaţa lor în gură semipreparate, şi vezi ce sănătoşi sunt acum. Baza unui organism sănătos e mâncarea, aşa le ziceam mereu, dar se pare că nimeni nu mai pleacă urechea la ce zic bătrânii. Voi, tineretul de azi, ştiţi totul mai bine. Vreţi să scăpaţi cât mai repede, orice aţi face.

Fu nevoită să tragă aer în piept, şi în clipa aceea apăru Maja.

— Mami, mi-e foarte foame şi lui Noel şi Anton la fel. Burtica e goală, spuse şi se mângâie pe burta rotundă, ca de bebeluş.

— Păi de ce, n-aţi mâncat hot-dog în maşină? întrebă Kristina şi o mângâie pe obraji pe Maja.

Maja scutură din cap atât de tare, încât părul-i blond flutură în toate direcţiile.

— Nu, n-am mâncat hot-dog. Am mâncat numai mic dejun şi mi-e foame. Superfoame!

Erica o privi pe mica trădătoare, simţind în ceafă privirea acuzatoare a Kristinei.

— Pot să le fac nişte clătite, spuse Kristina, la care Maja începu să sară în sus de bucurie.

— Clătite de la bunica! Vreau clătite de la bunica.

— Mersi, spuse Erica şi puse laptele bătut în frigider. Atunci mă

duc să mă schimb şi să verific ceva legat de muncă.

Kristina îi întorsese spatele şi începuse să scoată ingredientele pentru clătite. Tigaia era deja pe aragaz.

— Du-te numai, du-te şi între timp le dau eu de mâncare, sărăcuţii de ei.

Erica numără încet până la zece urcând scările spre etaj. De fapt nu avea nimic de verificat, dar simţea nevoia să-şi tragă puţin sufletul. Mama lui Patrik îi voia binele, dar ştia exact pe ce butoane să apese ca s-o scoată din sărite. În mod ciudat, pe Patrik nu reuşea să-l enerveze şi asta o deranja şi mai mult. De fiecare dată când încerca să stea de vorbă cu el despre Kristina, despre ceva ce făcuse sau zisese, Patrik replica doar: „Ei, nu le pune la suflet. Mama mai sare calul din când în când, las-o să-şi facă damblaua”.

Poate că era ceva tipic pentru relaţia dintre mame şi fii.

Poate că într-o bună zi avea să fie şi ea la fel de sâcâitoare cu nevestele lui Noel şi Anton. Dar, în sinea ei, era convinsă că nu. Avea să fie cea mai de gaşcă soacră din lume, genul pe care nurorile le adoră şi îşi doresc să iasă în oraş sau să discute despre probleme intime. Aveau să-i invite în vacanţe pe ea şi pe Patrik, iar ea urma să le ajute cu copiii în caz că erau ocupate la serviciu, să le ajute la curăţenia din acasă şi la gătit. Probabil c-o să aibă cheia ei şi…

Erica se opri. Poate că nu era aşa de uşor să fii soacra perfectă.

Ajunsă în dormitor, se schimbă în nişte pantaloni scurţi de bumbac şi un tricou. Tricoul alb era preferatul ei. Avea impresia că o face să pară mai slabă. Era drept că slăbise şi se îngrăşase de mai multe ori în anul ăla, dar altădată purta doar măsura treizeci şi opt, fără nicio fluctuaţie. Însă de câţiva ani buni era nevoită să-şi cumpere patruzeci şi doi, încă de când o născuse pe Maja. Cum naiba ajunsese acolo? Nici Patrik nu era mai breaz. Nu era el prea atletic nici când se cunoscuseră, dar măcar avea stomacul plat. Acum îi ieşea în evidenţă bine de tot şi, din păcate, trebuia să admită că bărbaţii burtoşi i se păreau extrem de neatractivi. Asta o făcu să se întrebe dacă şi el gândea la fel despre ea. Nici ea nu mai arăta ca atunci când se cunoscuseră.

Aruncă o ultimă privire spre oglinda înaltă, tresări şi se întoarse. Ceva era schimbat în dormitor. Se uită împrejur şi încercă să-şi aducă aminte cum arătase în dimineaţa aceea. Era greu să-şi formeze în minte o imagine clară, dar era sigură că ceva se schimbase. Oare să fi fost Kristina? Nu, ea ar fi făcut patul şi ar fi dereticat, ceea ce nu se întâmplase. Plapuma şi pernele zăceau aruncate la nimereală şi cuvertura era îngrămădită, ca de obicei, la capătul patului. Erica privi iarăşi în jur, gânditoare, apoi ridică din umeri. Îşi imagina, cu siguranţă.

Se duse în camera de lucru şi se aşeză la calculator. Pe monitor

apăru chenarul cu parola de logare. Erica îl privi cu uimire. Cineva încercase să se logheze la calculatorul ei. După trei încercări nereuşite, acesta îi ceru răspunsul la întrebarea de siguranţă: „Cum se numea primul tău animal de companie?”

Cercetă cu privirea camera de lucru, cuprinsă de un sentiment din ce în ce mai neplăcut. Probabil că haosul de acolo nu inspira ordine pentru nimeni în afară de ea, dar ştia exact unde îşi ţinea lucrurile şi îşi dădea seama că cineva umblase prin ele. Dar de ce? Căutaseră ceva, şi dacă da, ce? Încercă să-şi dea seama dacă lipsea vreun obiect, dar ajunse la concluzia că nu.

— Erica?

Kristina o striga, de la parter. Erica se ridică, tot bănuitoare, să vadă ce voia.

— Da? strigă şi se aplecă peste balustradă.

Kristina stătea în hol, cu o expresie acuzatoare pe faţă.

— Să nu mai uiţi să închizi uşa de la verandă. Putea să se termine urât de tot. Noroc că l-am văzut pe Noel de la geamul din bucătărie. Era deja afară şi se pregătea să traverseze strada alergând. Slavă Domnului că l-am prins, dar, îţi spun, nu-i bine să laşi uşi deschise când ai copii mici în casă. Ştii că dispar când ţi-e lumea mai dragă!

Erica simţi un fior rece prin corp. Îşi amintea clar că încuiase uşa de la verandă la plecare. După o clipă de ezitare, scoase telefonul şi formă numărul lui Patrik. Însă auzi o sonerie din bucătărie. Patrik îşi uitase mobilul acasă. Erica îşi închise telefonul.

Paula se ridică de pe canapea, gemând. Prânzul era gata şi, cu toate că o lua greaţa rău când se gândea la mâncare, ştia că nu putea să sară peste mese. În mod normal adora mâncarea gătită de mama ei, dar de când era gravidă îşi pierduse pofta de mâncare şi, dacă ar fi fost după ea, ar fi mâncat doar biscuiţi săraţi şi îngheţată.

— Uite-o şi pe doamna hipopotam! spuse Mellberg şi trase un scaun pentru ea.

Dar Paula nu se mai obosi să-i răspundă. Auzise prea des gluma.

— Ce avem la masă?

— Tocăniţă făcută în oala de fier. E important să mănânci mult fier, spuse Rita şi puse o porţie enormă în faţa Paulei.

— Mulţumesc pentru invitaţie. În ultimul timp n-am chef deloc să gătesc. Mai ales când Johanna e la serviciu.

— N-ai pentru ce, scumpo, spuse Rita şi-i zâmbi.

Paula respiră adânc înainte să ia prima îmbucătură. I se părea uriaşă, dar se strădui să mestece în continuare. Copilul avea nevoie de hrană.

— Cum mai merge la secţie? întrebă. Aţi mai făcut progrese în cazul Valö?

Mellberg îşi îndesă în gură câteva linguri de tocăniţă, apoi se apucă să-i răspundă.

— Da, da, progresăm. Mai ales dacă-mi bag nasul. Altfel nu vezi niciun rezultat.

— Ce-aţi aflat până acum? întrebă Paula.

Ştia prea bine că, deşi era şeful secţiei, Bertil n-avea să-i răspundă cu una, cu două la întrebare.

— Păi… spuse acesta făcând o mutră încurcată. Încă n-am adunat rezultatele la un loc.

În clipa următoare îi sună telefonul mobil. Mellberg se duse să răspundă, vizibil uşurat.

— Da, Mellberg sunt… Bună, Annika… Păi, unde dracu e Hedström? Şi Gösta?… Cum adică nu dai de ei?… Pe Valö? Da, pot să mă ocup eu… Am zis că mă ocup!

Închise telefonul şi ieşi în hol bodogănind.

— Unde te duci? N-ai strâns după tine! strigă Rita.

— Treburi poliţieneşti. Împuşcături pe Valö. N-am timp de treburi casnice.

Paula simţi cum îi vine inima la loc şi se ridică atât de repede cât putu în situaţia ei.

— Stai aşa, Bertil! Ce-ai spus? Cineva a fost împuşcat pe Valö?

— Nu cunosc detaliile deocamdată dar, cum i-am zis şi Annikăi, o să mă ocup eu personal de asta.

— Vin cu tine, spuse Paula şi se lăsă gâfâind pe un taburet, să se încalţe.

— Nici nu poate fi vorba, spuse Bertil. Mai ales că eşti în concediu.

Rita îl aprobă imediat, ieşind din bucătărie cu paşi grăbiţi.

— Eşti nebună?! ţipă atât de tare, încât mare minune că nu-l trezi pe Leo, care dormea de amiază în patul de rezervă din dormitorul lor. Nu pleci nicăieri în halul ăsta.

— Aşa, lămureşte-o tu pe fie-ta.

Mellberg puse mâna pe clanţă, gata să se furişeze afară.

— Nu pleci nicăieri fără mine. Şi dac-o faci, mă duc cu autostopul până în Fjällbacka şi-o să ajung singură pe insulă.

Paula se hotărâse. Se săturase până peste cap să stea într-un loc, fără să facă nimic. Mama ei continuă să ţipe, dar Paula dădu din mâini, nerăbdătoare.

— O să-mi pierd minţile printre femeile astea nebune, spuse Mellberg.

O luă înainte, cu o expresie de învins şi, până să coboare Paula scările, porni motorul şi aerul condiţionat.

— Jură-te că nu te bagi dacă dăm de scandal.

— Jur, spuse Paula şi se aşeză pe scaunul din dreapta lui.

Pentru prima oară, după mai multe luni, se simţea ca înainte şi nu

ca într-un incubator ambulant. În timp ce Mellberg îl sună pe Victor Bogesjö, de la salvamari, ca să-l roage să-i ducă pe insulă, se gândi la ce avea să-i întâmpine acolo.

Fjällbacka, 1929

Şcoala era o pacoste. În fiecare dimineaţă, Laura încerca să amâne cât putea momentul plecării. Colegii ei o împroşcau cu ocări şi porecle urâte în fiecare pauză, totul din cauza mamei. Toată Fjällbacka ştia cine era Dagmar. O ţicnită şi o beţivancă. Uneori, Laura o vedea pe drumul spre şcoală, când maică-sa se învârtea de nebună prin piaţa centrală, urlând după oameni şi aiurind despre Göring. Laura nu se oprea niciodată. Se prefăcea că n-o vede şi se grăbea să dispară.

Mama ei nu prea stătea pe acasă. Rămânea în oraş până târziu şi dormea când se ducea Laura la şcoală. Apoi pleca iar, când copila se întorcea acasă. Laura se apuca de curăţenie şi nu se simţea liniştită decât după ce îndepărta toate urmele prezenţei maică-sii. Aduna hainele aruncate pe podea şi, când se făcea un morman suficient de mare, le spăla. Făcea curat în bucătărie, băga untul în cămară şi pipăia pâinea lăsată pe masă de Dagmar, ca să vadă dacă se mai putea mânca. Apoi ştergea praful şi făcea ordine, dacă era nevoie. Când, în sfârşit, toate erau la locul lor şi totul strălucea, se putea juca în linişte cu căsuţa păpuşilor. Era cea mai de seamă comoară a ei. O primise de la vecina aceea drăguţă, care venea şi bătea la uşa lor când mama nu era acasă.

Se mai întâmpla ca lumea să fie drăguţă cu ea şi să vină cu tot felul de lucruri: mâncare, haine şi jucării. Dar majoritatea doar se uitau lung şi o arătau cu degetul. De când fusese lăsată singură în Stockholm, Laura se învăţase să nu mai ceară ajutor de la nimeni. Fusese luată de poliţie şi ajunsese în rai. Stătuse două zile la o familie în care mama şi tata o priviseră cu ochi prietenoşi. Cu toate că n-avea decât cinci ani pe atunci, îşi amintea foarte bine zilele acelea. Femeia îi făcuse un morman de clătite şi o îndemnase să mănânce până când Laura simţise că-i plesneşte burta şi se gândise că n-o să-i mai fie foame niciodată. Dintr-o ladă cu haine, scosese câteva rochii înflorate pentru Laura, rochii care nu erau nici rupte, nici murdare, ci mai frumoase decât şi-ar fi putut imagina. Se simţise ca o prinţesă. Două seri la rând dormise într-un pat moale, cu lenjerie curată, după ce o pupaseră pe frunte. Mămica aceea cu ochii prietenoşi mirosea tare frumos, nu a ţuică şi mizerie stătută, ca mama cealaltă. Şi aveau şi o casă frumoasă, cu bibelouri de porţelan şi goblenuri pe pereţi. Laura se rugase de ei s-o lase să rămână, dar mămica nu spunea nimic, doar o strângea tare în braţe.

În curând, se întorsese acasă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi mama era mai furioasă ca niciodată. Laura mâncase bătaie în fiecare zi,

de-abia mai stătea pe fund, şi atunci hotărâse aşa: că n-avea să mai viseze niciodată la mămica aia cumsecade. Pe ea n-avea cum s-o salveze nimeni şi n-avea rost să se împotrivească. Orice s-ar fi întâmplat, ştia c-avea să ajungă înapoi la mama, în apartamentul întunecat şi înghesuit. Dar, când se va face mare, voia să aibă o casă frumoasă şi ordonată, cu pisicuţe de porţelan pe macrameuri şi goblenuri în fiecare cameră.

Se ghemui în faţa căsuţei cu păpuşi. Casa era curată, rufele împăturite şi puse în dulap. Laura îşi făcuse un sendviş şi nu-i mai era foame. Putea să se piardă într-o altă lume, o lume mai bună decât asta. Era aşa de uşor şi de frumos. Rochiţa era albă, cu dantelă şi guler înalt, şi părul strâns în coc. Laura adora păpuşa-mămică. O mângâie pe faţă cu degetul arătător. Părea drăguţă, exact ca mămica cea bine mirositoare.

Aşeză cu grijă păpuşa pe canapeaua elegantă din salon. Era camera ei preferată. Acolo totul era perfect. Avea până şi un candelabru micuţ de cristal. Laura nu se mai sătura să studieze prismele acelea mici şi să se mire cum de era posibil ca cineva să construiască ceva atât de perfect şi de mic. Îşi miji ochii şi cercetă camera cu o privire critică. Oare era chiar perfectă sau se putea îmbunătăţi? Ca să vadă mai bine, mută masa din sufragerie ceva mai încolo, spre stânga. Apoi mută scaunele, şi-i luă ceva timp să le alinieze paralel cu masa. Până la urmă reuşi, dar trebuia să mute şi canapeaua, altfel rămânea o gaură ciudată în mijlocul camerei şi nu putea s-o lase aşa. Ridică păpuşa-mămică cu o mână şi canapeaua cu cealaltă. Apoi o aşeză la loc, mulţumită, şi îi căută pe cei doi copii. Puteau să stea şi ei în salon, dacă erau cuminţi. În salon n-aveai voie să alergi şi să faci dezordine. N-aveai voie decât să fii cuminte şi să stai liniştit. Asta o ştia şi ea.

Păpuşile mai mici încăpeau perfect în stânga şi dreapta păpuşii-mămici. Dacă lăsa capul într-o parte, Laurei i se părea că păpuşa-mămică zâmbea. Era perfectă, nespus de frumoasă. Când Laura avea să crească, voia să fie exact ca ea.

[15]

Patrik gâfâi lângă uşa de la intrare. Casa era aşezată perfect, pe un deal, lângă malul mării. Patrik lăsase maşina în parcarea de lângă Brandparken ca să poată urca până acolo pe jos. Îl enerva că suflase ca o locomotivă cu aburi urcând pe drumul întortocheat, pe când Gösta arăta cu totul netulburat.

— Alo? strigă prin uşa întredeschisă.

Nu era o privelişte neobişnuită vara. Toţi îşi lăsau uşile şi ferestrele deschise. În loc de bătut, oamenii strigau sau sunau la uşă.

Apăru o femeie cu o pălărie de paie, ochelari de soare şi un soi de tunică vaporoasă şi colorată. În ciuda căldurii, purta o pereche de mănuşi subţiri.

— Da?

Părea că abia aşteaptă să se întoarcă de unde venise.

— Suntem de la poliţia din Tanum. Îl căutăm pe Leon Kreutz.

— E bărbatul meu. Numele meu este Ia Kreutz.

Întinse mâna şi-i salută, fără să-şi scoată mănuşile.

— Stăteam la masă.

Adică îi deranjaseră, asta voia să spună. Patrik îi aruncă o privire cu subînţeles lui Gösta. Dacă Leon era la fel de rezervat ca soţia lui, treaba asta putea să fie o provocare. O urmară până la terasa din faţa casei, unde un bărbat în scaun cu rotile stătea la masă.

— Avem musafiri. Poliţia.

Bărbatul dădu din cap şi îi privi de parcă i-ar fi aşteptat.

— Luaţi loc. Mâncam nişte salată. Soţia mea preferă genul ăsta de mâncare, spuse şi zâmbi încurcat.

— Bărbatul meu ar fi preferat să sară peste prânz şi să-şi aprindă o ţigară, spuse Ia.

Se aşeză pe scaun şi îşi întinse un şerveţel în poală.

— Vă deranjează dacă mănânc?

Patrik schiţă un gest menit să-i arate că putea să-şi ronţăie liniştită salata, în timp ce ei vorbeau cu Leon.

— Presupun că aţi venit să mă întrebaţi despre Valö.

Leon se oprise din mâncat şi îşi odihnea mâinile pe genunchi. O viespe ateriză pe o bucăţică de pui din farfurie şi fu lăsată să mănânce în pace.

— Aşa este.

— Ce se întâmplă acolo, de fapt? Aud tot felul de zvonuri dubioase.

— Am descoperit nişte urme noi, spuse Patrik pe un ton rezervat. V-aţi întors de curând în Fjällbacka?

Patrik privi faţa lui Leon. Un obraz era neted, fără urme de răni, pe când celălalt era plin de cicatrice. Colţul gurii înmărmurise într-un rânjet care dezvăluia dinţii.

— Am cumpărat casa acum câteva zile şi ne-am mutat ieri, spuse Leon.

— De ce v-aţi întors, după atâţia ani? întrebă Gösta.

— Probabil că am devenit mai nostalgici odată cu trecerea timpului.

Leon întoarse capul şi se uită spre mare. Patrik îi văzu partea fără cicatrice şi îşi dădu seama cât de arătos fusese cândva Leon.

— Eu aş fi preferat să rămânem în casa de pe Riviera, spuse Ia şi făcu un schimb de priviri, greu de interpretat, cu soţul ei.

— Mereu reuşeşte să-şi impună voinţa, spuse Leon şi zâmbi iarăşi misterios. Dar de data asta nu m-am lăsat. Mi-era dor de locul ăsta.

— Mi se pare că şi familia dumneavoastră avea o casă de vacanţă pe aici, nu-i aşa? întrebă Gösta.

— Da, sau o casă pentru petreceri, cum o numeau. Pe Kalvö. Din păcate, tata a vândut-o. Nu mă întrebaţi de ce. Avea tot felul de idei fixe şi devenise excentric la bătrâneţe.

— Am auzit că aţi suferit un accident de maşină, spuse Patrik.

— Da. Dacă nu m-ar fi salvat Ia, acum n-aş mai fi viu. Nu-i aşa, iubito?

Tacâmurile ei zornăiră atât de puternic, încât Patrik tresări speriat. Femeia se uită lung la Leon, fără a-i răspunde. Apoi privirea i se îndulci.

— Aşa este, iubitule. Fără mine n-ai fi trăit azi.

— Nu, şi nici nu mă laşi să uit asta.

— De când sunteţi căsătoriţi? întrebă Patrik.

— Trebuie să fie… de aproape treizeci de ani, spuse Leon şi se întoarse spre ei. Am întâlnit-o la un eveniment monden din Monaco. Era cea mai frumoasă fată de acolo. Şi greu de vrăjit. A trebuit să muncesc mult.

— Nu-i de mirare că eram sceptică, la ce reputaţie aveai pe atunci.

Ciondăneala lor părea un dans exersat în prealabil, dar Patrik avu impresia că îi relaxa şi detectă chiar un zâmbet vag pe buzele Iei. Se întrebă cum arăta fără ochelarii aceia de soare enormi. Pielea îi era întinsă peste oasele maxilarului şi buzele mult prea pline ca să arate natural. Patrik bănuia că, dacă i-ar fi văzut ochii, şi-ar fi întărit convingerea că Ia plătise bani frumoşi ca să-şi îmbunătăţească aspectul fizic.

Poliţistul se întoarse din nou spre Leon.

— Motivul pentru care vrem să stăm de vorbă cu dumneavoastră e, cum spuneam, o descoperire făcută pe Valö. Se pare că familia Elvander a fost omorâtă.

— Asta nu mă miră deloc, spuse Leon după câteva secunde de tăcere. N-am înţeles niciodată cum poate o familie să dispară aşa, pur şi simplu.

Ia tuşi. Era palidă la faţă.

— Pe mine o să vă rog să mă scuzaţi. Am senzaţia că n-am cu ce să vă ajut. Cred că mă duc să mănânc înăuntru, ca să discutaţi dumneavoastră în linişte despre asta.

— Sigur, mergeţi. Oricum, voiam să vorbim mai mult cu Leon.

Patrik îşi trase piciorul ca s-o lase pe la să treacă. Aceasta pluti pe lângă el, cu farfuria învăluită într-un nor de parfum dulceag.

Leon se uită pieziş la Gösta.

— Am impresia că vă cunosc de undeva. Nu dumneavoastră eraţi atunci pe Valö? De ne-aţi dus la secţie?

Gösta dădu din cap.

— Ba da, eu eram.

— Îmi amintesc că eraţi cumsecade. În schimb, colegul dumneavoastră era mai din topor. Mai lucrează?

— Henry a primit un post la Göteborg, la începutul anilor ’80. Am pierdut legătura cu el, dar am auzit că a murit acum câţiva ani, răspunse Gösta şi apoi se aplecă spre el. Îmi amintesc că eraţi un fel de şef al găştii.

— Nu ştiu ce să zic. În fine, da, mereu am reuşit să atrag atenţia oamenilor când vorbeam.

— Ceilalţi băieţi păreau că vă respectă.

Leon dădu lent din cap.

— Probabil că aveţi dreptate. Asta dacă ne puteam numi pe atunci o gaşcă, spuse el râzând. O constelaţie atât de ciudată n-ai cum să găseşti decât la vreun internat de băieţi.

— Dar n-aveaţi, totuşi, multe în comun? În orice caz, proveneaţi din familii înstărite, spuse Gösta.

— Nu şi Josef. El era acolo doar datorită ambiţiilor părinţilor lui. Părea spălat pe creier. Moştenirea evreiască era o obligaţie şi aveam impresia că se aşteptau să facă fapte măreţe ca să compenseze ceea ce pierduseră în timpul războiului.

— Nu-i o sarcină prea uşoară pentru un copil, spuse Patrik.

— Nu, dar el o luase în serios. Şi se pare că face tot ce-i stă în putere ca să se ridice la nivelul aşteptărilor. Bănuiesc c-aţi auzit de muzeul evreiesc?

— Da, cred că am citit ceva în ziar, spuse Gösta.

— De ce vrea să construiască un astfel de muzeu aici? întrebă Patrik.

— Păi, zona asta are multe legături cu războiul. Şi, în afara istoriei evreilor, muzeul vrea să elucideze rolul Suediei în cel de-al Doilea Război Mondial.

Patrik se gândi la o anchetă veche de câţiva ani şi îşi dădu seama că Leon avea dreptate. Bohuslän se afla în apropierea Norvegiei şi autobuzele albe transportaseră foşti deţinuţi din lagărele de concentrare de la Uddevalla. Şi-apoi existau tot felul de înclinaţii în rândul locuitorilor din zonă, dar asta era altceva. Povestea cu neutralitatea era o construcţie retroactivă.

— De unde ştiţi ce planuri are Josef? întrebă Patrik.

— Ne-am întâlnit cu el la Café Bryggan acum câteva zile.

Leon întinse mâna după paharul cu apă.

— Aţi păstrat legătura cu ceilalţi patru care erau pe insulă atunci?

Leon aşeză paharul la loc, după câteva înghiţituri mari. Un firicel de apă i se scurse pe bărbie. Se şterse cu dosul palmei.

— Nu, de ce am fi făcut-o? Am pierdut legătura după dispariţia familiei Elvander. Tata m-a trimis la o şcoală din Franţa, era excesiv de protector, şi mă gândesc că şi ceilalţi au fost plasaţi în diverse şcoli. Nu prea aveam multe în comun, cum spuneam, şi nu ne-am mai auzit de ani buni. Deşi poate că asta e valabil mai mult pentru mine. Din câte ştiu de la Josef, Sebastian face afaceri şi cu el, şi cu Percy.

— Cu dumneavoastră nu?

— Nu, Doamne fereşte. Mai bine fac baie cu rechinii. Mă rog, asta am făcut-o deja.

— De ce nu vreţi să faceţi afaceri cu Sebastian? întrebă Patrik, deşi bănuia răspunsul. Sebastian Månsson era cunoscut în zona aceea. Vizita de ieri nu-i schimbase deloc părerea despre el.

— Pentru că şi-ar vinde şi mama, dacă e aşa cum mi-l amintesc.

— Şi ceilalţi nu ştiu asta? De ce fac afaceri cu el?

— Habar nu am. Va trebui să-i întrebaţi.

— Aveţi vreo teorie referitor la ce s-a ales de familia Elvander? întrebă Gösta.

Patrik se uită, pe furiş, spre camera de zi. Ia terminase de mâncat şi lăsase farfuria pe masă. Dispăruse.

— Nu, spuse Leon şi scutură din cap. Bineînţeles că m-am gândit la asta mult timp, dar nu pot să-mi dau seama cine a vrut să-i omoare. O fi fost o spargere sau nişte nebuni, nu ştiu. Psihopaţi din ăia.

— Deci aţi avut noroc că eraţi plecaţi la pescuit chiar atunci, spuse Gösta ursuz.

Patrik încercă să-i atragă atenţia. Era o discuţie, nu o anchetă. N-aveau să câştige nimic dacă-l întărâtau pe Leon.

— Altă explicaţie nu am, spuse acesta şi ridică mâinile în semn de neputinţă. Să fi fost ceva din trecutul lui Rune care l-a ajuns din urmă? Poate cineva ţinea casa sub observaţie şi a profitat de ocazie când a văzut că am plecat. Doar era vacanţa de Paşti şi nu trebuiau să scape decât de noi cinci. În restul timpului eram mult mai mulţi elevi, aşa că momentul a fost ales perfect, în caz că cineva voia să le facă rău.

— Cineva de la şcoală, poate? N-aţi observat nimic ieşit din comun înainte de dispariţie? Sunete ciudate noaptea, spre exemplu, spuse Gösta.

Patrik îl privi nedumerit.

— Nu, nu-mi amintesc nimic de genul ăsta, spuse Leon încruntându-se. Totul era ca de obicei.

— Nu puteţi să ne povestiţi mai multe despre familie?

Patrik alungă o viespe, care zumzăia încăpăţânată chiar în faţa lui.

— Rune vă mâna cu biciul, din câte am înţeles. În acelaşi timp, închidea ochii la toate prostiile pe care le făceau copiii lui. Mai ales la cele ale copiilor mai mari. Claes şi Annelie.

— La ce trebuia să închidă ochii? Pare că vă gândiţi la ceva anume.

Leon îl privi cu ochi goi.

— Nu, ziceam că erau nişte nesuferiţi, ca majoritatea adolescenţilor. Lui Claes îi plăcea să-şi bată joc de elevii mai slabi, când nu-l vedea Rune. Şi Annelie… Leon părea că se gândeşte cum să-şi formuleze ideea. Dacă ar fi fost mai mare, aş fi zis că era înnebunită după băieţi.

— Şi soţia lui Rune, Inez? Ea cum o ducea?

— Nu prea bine, cred. Rune se aştepta să se ocupe de întreaga menajerie şi să aibă grijă şi de Ebba. În plus, era victima batjocurii lui Claes şi a lui Annelie. Se întâmpla, de pildă, să se chinuie toată ziua cu spălatul rufelor şi să le găsească împrăştiate pe deal. Sau tocăniţa pe care o păzea ore-n şir se ardea pentru că cineva dădea focul mai tare. Lucruri din astea se întâmplau tot timpul. Dar Inez nu se plângea niciodată. Ştia că n-avea de ce să se ducă la Rune.

— Şi elevii n-o ajutau deloc? întrebă Gösta.

— Din păcate, astea se întâmplau când nu se uita nimeni. Bine, ne dădeam seama imediat cine era vinovatul, dar n-aveam dovezi. N-aveam ce-i arăta lui Rune, spuse Leon şi îi privi mirat. Cu ce vă ajută dacă ştiţi cum se purtau unii cu alţii?

Patrik se gândi ce să-i răspundă. Adevărul era că nu prea ştia nici el, dar ceva îi spunea că aici se afla cheia misterului, în relaţiile dintre cei de la internat. Nu credea deloc în teoria cu banda de hoţi însetată de sânge. Ce-ar fi putut să fure de pe insula aia?

— Cum se face că aţi rămas pe insulă tocmai dumneavoastră şi ceilalţi patru, în vacanţa aceea de Paşti? spuse fără a răspunde la întrebarea lui Leon.

— Percy, John şi cu mine am rămas acolo pentru că ai noştri erau plecaţi. La Sebastian cred că era vorba de o pedeapsă, ceva. Probabil că o făcuse iar de oaie. Şi săracul Josef trebuia să facă meditaţii. Părinţii lui nu înţelegeau la ce i-ar folosi o vacanţă, aşa că au căzut de acord cu Rune să-i dea nişte lecţii suplimentare, contra cost.

— Se pare c-ar fi putut izbucni conflicte şi în grupul ăsta.

— De ce?

Leon îl privi pe Patrik în ochi.

Îi răspunse Gösta.

— Patru dintre dumneavoastră erau obişnuiţi să primească tot ce-şi doreau, pe loc. Îmi imaginez c-a existat o anume concurenţă. Pe de altă parte, Josef provenea dintr-o cu totul altă familie şi mai era şi evreu.

Gösta făcu o pauză.

— Şi ştim ce părere are John despre chestiunile astea.

— John nu era deloc aşa pe vreme aceea, spuse Leon. Dar ştiu că lui taică-său nu-i plăcea deloc ideea că învăţa la aceeaşi s coală cu un băiat evreu. Ironia face că John şi Josef erau prieteni buni, cei mai apropiaţi dintre noi toţi.

Patrik dădu din cap. Se întrebă, preţ de o secundă, ce îl făcuse pe John să-şi schimbe atitudinea. Se lăsase oare contaminat de părerile tatălui său? Sau exista o altă explicaţie?

— Şi ceilalţi? Cum i-aţi descrie?

Leon zăbovi cu răspunsul. Îşi schimbă un pic poziţia şi strigă spre camera de zi:

— Ia? Eşti acolo? Poţi să pui de-o cafea, te rog? întrebă şi se prăbuşi iar în scaunul cu rotile.

— Percy e un nobil suedez până în măduva oaselor. Mi-l amintesc răsfăţat şi arogant, dar, de fapt, nu era om rău. Doar că i s-a spus că-i mai bun decât noi toţi şi-i plăcea să ne povestească despre luptele date de strămoşii lui. În ceea ce-l privea, se temea şi de umbra lui. Iar Sebastian vâna tot timpul o afacere bună, cum vă spuneam. Sincer să fiu, avea o activitate chiar productivă pe insulă. Nimeni nu ştia cu ce se ocupa, de fapt, dar cred că plătea un pescar ca să-i aducă marfă de pe uscat şi o vindea la preţuri exorbitante. Ciocolată, ţigări, sucuri, reviste porno şi câteodată, mai rar, alcool, dar cu asta a terminat-o repede, că era să-l prindă Rune.

Ia sosi cu o tavă şi aşeză ceştile pe masă. Nu părea să se simtă în largul ei în rolul de servitoare.

— Sper că puteţi s-o beţi. Nu prea mă pricep la maşinăriile astea.

— Sigur e bună, spuse Leon. Ia nu e obişnuită să trăiască în stilul ăsta spartan. Acasă, la Monaco, avem angajaţi care ne fac cafeaua, aşa că a trebuit să se obişnuiască cu schimbarea.

Patrik avu impresia că detectează o undă de răutate în tonul lui Leon. Dar în clipa următoare aceasta dispăru. Leon se transformă din nou într-o gazdă amabilă.

— Eu, unul, am învăţat să mă descurc cu ce găseam în verile alea pe Kalvö. La oraş aveam toate facilităţile din lume. Dar acolo, spuse el şi privi spre întinderea de apă, tata îşi scotea costumul şi umbla în şort şi tricou. Ne duceam la pescuit, la cules fragi şi făceam baie. Luxul

simplităţii.

— Dar de atunci nu prea aţi trăit o viaţă simplă, spuse Gösta şi sorbi din cafea.

— *Touché*, zise Leon. Nu, n-am prea avut parte de asta. Aventura m-a atras mai mult decât liniştea şi tăcerea.

— Nevoia de adrenalină? întrebă Patrik.

— E un mod foarte simplist de a descrie un astfel de stil de viaţă, dar poate că da, poate că e doar nevoia de adrenalină, de experienţe-limită. Probabil că e ca un drog, chiar dacă nu mi-am intoxicat niciodată corpul cu droguri şi n-am de unde să ştiu cum e. Dar cred că poţi deveni dependent. Dac-ai apucat-o pe calea asta, nu poţi să te opreşti. Stai treaz nopţile şi te gândeşti: oare pot să urc şi mai sus? Cât de adânc pot să mă scufund? Ce viteză pot să ating? Sunt întrebări care, până la urmă, trebuie să primească un răspuns.

— Dar acum aţi terminat cu asta, constată Gösta.

Patrik se întrebă de ce nu îi trimisese, oare, la un curs de interogatoriu pe Gösta şi pe Mellberg. Leon totuşi nu păru să-l ia în serios.

— Da, am terminat.

— Ce s-a întâmplat? Când aţi avut accidentul, adică.

— A fost un accident banal, de maşină. Ia conducea. Drumurile din Monaco sunt înguste şi întortocheate, cum sigur ştiţi. Şi abrupte pe alocuri. Venea o maşină din faţă, Ia a tras de volan prea brusc şi am zburat de pe drum. Maşina a luat foc.

Tonul nonşalant dispăruse. Leon se uita drept înainte, cu ochi goi, de parcă ar fi retrăit scena.

— Ştiţi ce rar se întâmplă ca o maşină să ia foc? Nu e ca-n filme, unde toate maşinile explodează de îndată ce se izbesc de ceva. Am avut ghinion, atâta tot. Ia a scăpat relativ uşor, dar eu aveam picioarele blocate şi n-am putut să ies. Simţeam cum îmi ard mâinile, picioarele şi hainele. Şi apoi faţa. După aceea mi-am pierdut cunoştinţa, dar Ia m-a scos din maşină. De asta are cicatrici pe mâini. În rest, s-a julit doar şi şi-a fracturat două coaste, atât, în mod miraculos. Mi-a salvat viaţa.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Patrik.

— Acum nouă ani..

— Şi nu-i nicio şansă să… spuse Gösta şi dădu din cap spre scaunul cu rotile.

— Nu. Sunt paralizat de la mijloc în jos şi ar trebui să mă bucur că pot să respir fără aparate.

Leon oftă încetişor.

— Efectul secundar e că obosesc repede şi, pe la ora asta, de obicei mă retrag să mă odihnesc puţin. Mai pot să vă ajut cu ceva? Dacă nu, sper să nu mi-o luaţi în nume de rău dacă vă rog să terminăm aici.

Patrik şi Gösta făcură schimb de priviri. Apoi Patrik se ridică.

— Nu, nu mai avem întrebări. Dar s-ar putea să mai apară pe parcurs.

— Sunteţi bineveniţi, spuse Leon şi îi urmă în casă împingându-se cu scaunul.

Ia coborî scările de la etaj şi le întinse elegant mâna, ca să-şi ia rămas-bun.

Chiar în clipa în care voiau să iasă, Gösta se opri şi se întoarse spre Ia, care părea nerăbdătoare să încuie uşa după ei.

— Ar fi bine dacă ne-aţi lăsa o adresă şi un număr de telefon de la domiciliul de pe Riviera.

— În caz că vrem s-o ştergem? zâmbi femeia.

Gösta ridică din umeri. Ia se întoarse spre măsuţa din hol şi notă datele într-un carneţel. Rupse apoi foaia şi i-o înmână lui Gösta, care o strecură în buzunar fără niciun comentariu.

Când urcară în maşină, Gösta încercă să analizeze întâlnirea cu Leon, dar Patrik abia dacă-l auzea. Era ocupat să-şi caute telefonul mobil.

— Probabil că l-am uitat acasă, spuse în cele din urmă. Mi-l împrumuţi puţin pe al tău?

— Îmi pare rău, n-ai noroc. Ştiam că ţii telefonul la tine tot timpul şi nu l-am mai luat.

Patrik se întrebă dacă merita să-i ţină o predică despre cât de important era ca un poliţist să aibă telefonul la el, dar îşi dădu seama că nu era momentul potrivit. Întoarse cheia în contact.

— Trecem pe la mine în drum spre secţie. Nu pot să stau fără telefon.

În cele câteva minute, cât le luă să ajungă la Sälvik, cei doi nu scoaseră niciun cuvânt. Patrik nu putea să scape de senzaţia că-i scăpase ceva important în timpul discuţiei cu Leon. Nu ştia dacă era vreun lucru care se spusese sau nu se spusese, dar ceva nu era în regulă.

Kjell abia aştepta prânzul. Carina avea să lucreze în seara aceea, aşa că sunase să-l întrebe dacă n-ar vrea să ia prânzul cu ea, acasă. Era greu să se vadă când unul din ei lucra în schimburi şi celălalt de la opt la patru. Dar Kjell se simţea mândru de ea. Era o luptătoare şi muncea din greu, iar în anii cât stătuseră separaţi, îl întreţinuse pe fiul lor fără să se plângă. Mai târziu aflase că avusese probleme cu alcoolul, dar scăpase singură din situaţia aceea. În mod ciudat, tatăl lui Kjell, Frans, fusese cel care o încurajase. Unul dintre puţinele lucruri bune pe care le făcuse vreodată, îşi spuse Kjell cu un amestec de amărăciune şi iubire.

În schimb, Beata era exact pe dos. Ar fi preferat să nu muncească

deloc. Pe vremea când erau împreună îl bătuse la cap necontenit, cerându-i bani. Îi reproşa că nu avansează la job, că n-are salariu de şef, dar nici ea nu contribuia cu nimic. „Mă ocup de casă”, obişnuia să spună.

Parcă maşina pe aleea de acces şi încercă să se calmeze respirând adânc. Se umplea de dispreţ, chiar şi acum, când se gândea la fosta soţie, şi asta avea la bază, în mare parte, un dispreţ adânc faţă de el însuşi. Cum putuse să-şi irosească atâţia ani din viaţă alături de ea? Bineînţeles că nu regreta copiii, dar îi părea rău că se lăsase dus de nas. Beata era tânără şi frumoasă, el, bătrân.

Alungă gândurile despre Beata şi coborî din maşină. Nu voia s-o lase să-i strice prânzul cu Carina.

— Bună, iubitule, spuse ea intrând. Stai jos. Tocmai am terminat de făcut mâncarea. Avem plăcinte cu cartofi.

Puse o farfurie în faţa lui, pe masa din bucătărie. Kjell adulmecă mâncarea. Îi plăceau mult plăcintele cu cartofi.

— Care-i treaba pe la serviciu? îl întrebă ea şi se aşeză de cealaltă parte.

Kjell o privi cu tandreţe. Carina îmbătrânise frumos. Ridurile fine din jurul ochilor i se potriveau. Avea şi un bronz frumos, după multele ore dedicate preocupării sale preferate: grădinăritul.

— Păi, m-am cam blocat. Am început să mă documentez despre o chestie pe care am aflat-o de curând despre John Holm şi nu ştiu cum să avansez.

Kjell luă o îmbucătură din plăcinta cu cartofi. Era la fel de bună cum arăta.

— Şi nu te poate ajuta cineva?

Kjell tocmai se pregătea să-i răspundă că nu, când îşi dădu seama că avea dreptate. Subiectul acesta se arăta a fi atât de important, încât era gata să renunţe la mândrie. Tot ce aflase despre John Holm îi sugera acelaşi lucru: că exista ceva important, care trebuia scos la lumină. Lui Kjell nu-i mai păsa dacă avea să fie povestea lui sau nu. Pentru prima oară în cariera de jurnalist, se afla într-o situaţie de care auzise doar vag. Dăduse peste un subiect care era mai important decât succesul personal.

Kjell se ridică brusc de la masă.

— Scuză-mă, trebuie să rezolv ceva, repede.

— Acum? spuse Carina şi se uită la jumătatea de plăcintă din farfuria lui.

— Da, iartă-mă. Ştiu că ai făcut de mâncare şi ai pus masa şi tot. Abia aşteptam să stăm puţin împreună, dar…

Când citi dezamăgirea din privirea ei, aproape că se gândi să se aşeze din nou. O dezamăgise de prea multe ori şi nu voia să repete greşeala. Dar în clipa următoare, chipul Carinei se lumină şi femeia

începu să zâmbească.

— Du-te şi fă ce trebuie. Ştiu că n-ai fugi de lângă o plăcintă cu cartofi dacă n-ar fi pe viaţă şi pe moarte.

Kjell izbucni în râs.

— Cam aşa e, ai dreptate.

Se aplecă şi o sărută pe Carina pe gură.

Întors la redacţie, se întrebă ce să spună. Probabil că nu era de ajuns să se bazeze pe presimţiri rele şi mâzgăleli pe o bucăţică de hârtie dacă voia să trezească interesul unuia dintre cei mai cunoscuţi jurnalişti politici ai Suediei. Se scărpină în barbă şi dintr-odată îşi aminti ceva. Sângele de care îi povestise Erica. Niciun ziar nu publicase încă ştirea despre urmele găsite pe insula Valö. Era aproape gata cu articolul şi bineînţeles că se gândise să îl vândă celor de la *Bohusläningen*, dar bârfa se răspândise cu siguranţă prin oraş între timp. Era doar o chestiune de timp până când aveau să muşte momeala şi celelalte ziare, şi în cazul ăsta nu mai conta dacă vindea ştirea altora, cel puţin cu asta încerca să se convingă. *Bohusläningen*, cu informaţiile locale pe care le deţinea, putea să publice articole complementare mai relevante decât jucătorii profesionişti, chiar dacă pierdeau potul cel mare.

Stătu câteva secunde cu telefonul în faţă, îşi adună gândurile şi trecu nişte cuvinte-cheie într-un caiet. Trebuia să fie pregătit când îl suna pe Sven Niklasson, reporterul politic de la *Expressen*. Avea nevoie de ajutorul lui ca să afle mai multe despre John Holm. Şi despre Gimle.

Paula se dădu, cu grijă, jos din barcă. Mellberg o bătuse la cap tot drumul până la Valö, mai întâi în maşină şi apoi în *MinLouis*, una dintre ambarcaţiunile salvamarilor. Dar o făcuse doar cu jumătate de gură. Între timp ajunsese s-o cunoască suficient de bine ca să ştie că n-avea s-o poată nicicum convinge să se răzgândească.

— Ai grijă. Maică-ta mă omoară dacă pici în apă!

O prinse de o mână, iar Victor de cealaltă.

— Nu înţeleg de ce te-ai încăpăţânat să vii până aici, spuse Mellberg în timp ce urcau spre casă. Trăgătorul poate fi încă prin preajmă. Este periculos şi nu rişti doar o viaţă, să ştii.

— A trecut aproape o oră de când a sunat Annika. Trăgătorul ăla e departe, crede-mă. Şi bănuiesc că Annika încearcă să dea şi de Patrik şi Gösta, aşa că sigur or să pornească şi ei repede încoace.

— Da, dar… începu Mellberg, însă închise gura la loc.

Erau în faţa uşii. Mellberg strigă:

— Alo! Poliţia!

Un bărbat blond sosi agitat. Paula ghici că era Mårten Stark. Reuşise totuşi să-l descoase un pic pe Mellberg despre caz.

— Eram sus, în dormitor. Am zis că-i mai… sigur acolo.

Aruncă o privire peste umăr, spre scări, de unde apărură încă două persoane.

Paula tresări când o recunoscu pe una dintre ele.

— Anna? Ce faci aici?

— Am venit să fac măsurători pentru nişte lucrări de amenajare interioară.

Era un pic palidă, dar părea calmă.

— N-a păţit nimeni nimic?

— Nu, slavă cerului, spuse Anna, iar ceilalţi doi aprobară din cap.

— Şi nu s-a mai întâmplat nimic de când aţi sunat? întrebă Paula şi privi în jur.

Chiar dacă era convinsă că atentatorul dispăruse demult, nu putea să rişte şi să se bazeze pe asta. Încordată, ciuli urechea după cel mai mic zgomot.

— Nu, n-am mai auzit nimic. Vreţi să vedeţi urmele gloanţelor?

Anna părea să fi preluat comanda. Mårten şi Ebba stăteau şi aşteptau în spatele ei. Mårten o cuprinse de umeri pe Ebba, care se uita drept înainte, cu braţele încrucişate pe piept.

— Bineînţeles, spuse Mellberg.

— Sunt aici, în bucătărie.

Anna o luă înainte, apoi se opri în prag şi le arătă cu degetul.

— Gloanţele au intrat prin geam, după cum vedeţi.

Paula privi haosul din bucătărie. Podeaua era plină de cioburi, mai ales în faţa geamului spart.

— Era cineva aici când s-a tras? Şi sunteţi siguri că s-a tras de mai multe ori?

— Ebba era în bucătărie, spuse Anna şi o înghionti uşor.

Ebba ridică încet privirea şi se uită prin bucătărie de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— S-a auzit o explozie, spuse. Un zgomot puternic. Nu mi-am dat seama din prima ce e. Şi apoi încă una.

— Două împuşcături, deci, spuse Mellberg şi intră în bucătărie.

— N-ar trebui să ne plimbăm pe aici, Bertil, spuse Paula dorindu-şi din tot sufletul să fi fost cu Patrik. Nu era sigură că-l putea opri singură pe tancul de Mellberg.

— E-n regulă. Am văzut mai multe locuri în care s-au comis crime decât o să apuci tu vreodată. Ştiu ce se poate şi ce nu.

Călcă pe un ciob mare şi îl zdrobi sub greutatea lui.

Paula trase aer în piept.

— Cred, totuşi, c-ar fi mai bine să-l lăsăm pe Torbjörn şi pe băieţii lui să cerceteze locul, fără să lăsăm urme pe aici.

Mellberg se prefăcu că n-o aude şi se îndreptă spre urmele de gloanţe de pe peretele din dosul bucătăriei.

— Aha! Uite aici! Aveţi vreo pungă la îndemână?

— În cel de-al treilea sertar de sus, spuse Ebba cu un aer absent.

Mellberg trase sertarul şi scoase o rolă de pungi pentru congelat. Rupse una şi îşi puse mănuşile pentru spălat vase care atârnau pe robinet. Apoi se apropie din nou de perete.

— Ia să vedem ce-avem aici. Nu s-au înfipt prea adânc. Una-două le scoatem. Torbjörn n-o să aibă probleme, spuse el şi începu să râcâie urmele de pe perete.

— Da, dar trebuie făcute poze şi… interveni Paula.

Mellberg părea să nu fi auzit un sunet din ce spusese Paula. Plin de el, ridică punga şi o vârî apoi în buzunarul pantalonilor scurţi. Îşi smulse apoi mănuşile de cauciuc şi le trânti pe blatul de gătit.

— Trebuie să avem grijă să nu lăsăm amprente, spuse el şi se încruntă. E important pentru prelevarea probelor. Ştiu povestea pe de rost, după atâţia ani de muncă.

Paula se muşcă de buză atât de tare, încât simţi gust de sânge. Grăbeşte-te odată, Hedström, îşi spuse. Dar nimeni nu-i ascultă rugăciunea. Mellberg se plimba netulburat prin faţa ei, printre cioburi.

Fjällbacka, 1931

Le simţea privirile în ceafă. Oamenii aveau impresia că Dagmar nu observa nimic, dar ea nu se lăsa păcălită şi cu atât mai puţin de Laura. Fiica ei era o actriţă bună şi reuşise să cucerească lumea. Toţi se văitau că era ca vai de ea şi o căinau c-avea o mamă ca Dagmar. Nimeni nu vedea cum era de fapt Laura, dar Dagmar ştia ce se afla în spatele faţadei ăleia ipocrite. Laura era blestemată, ca şi ea. Purta aceeaşi pecete ca şi ea, chiar dacă aceasta era ascunsă sub piele şi nu se vedea. Împărtăşeau aceeaşi soartă. Laura n-avea de ce să-şi închipuie altceva.

Dagmar tremura uşor pe scaunul din bucătărie. După duşca de dimineaţă, ronţăise nişte pâine crocantă goală şi se străduise să lase cât mai multe firimituri. Laurei nu-i plăcea să vadă firimituri pe jos şi n-avea să se liniştească până nu le aduna cu mătura. Câteva firimituri aterizară pe masă. Dagmar le aruncă pe jos şi pe acestea. Ca să aibă ce face fata când se întorcea de la scoală.

Dagmar bătu agitată darabana pe faţa de masă înflorată. Purta în suflet o nelinişte de care trebuia să scape. Demult nu mai putea să stea locului. Trecuseră doisprezece ani de când Hermann o părăsise. Dar şi acum îi mai simţea mâinile pe trup, un trup care se schimbase într-atât, încât nu mai semăna deloc cu cel al fetei care fusese cândva.

Furia cu care se aruncase asupra lui, în cămăruţa sterilă, se evaporase demult. Îl iubea, şi el o iubea pe ea. Nimic nu se petrecuse cum şi-ar fi dorit ea, dar o încânta că ştia a cui era vina. În fiecare clipă, când era trează,

dar şi în vise, îşi imagina chipul lui Carin Göring, întotdeauna cu o expresie ironică, de superioritate. Era clar că-i făcuse plăcere s-o umilească, pe ea şi pe Laura. Dagmar izbi şi mai tare cu degetele. Gândurile la Carin îi întunecaseră mintea şi numai cu ajutorul lor şi al alcoolului reuşea să se menţină pe linia de plutire zi de zi.

Se aplecă după ziarul de pe masă. Neputându-şi permite să le cumpere, fura numere vechi din teancul de retururi care zăcea în spatele magazinului, aşteptând să fie ridicat. Mereu verifica fiecare pagină în amănunt, pentru că uneori mai găsea câte ceva despre Hermann. Acesta se întorsese în Germania şi ziarele vorbeau de un anume Hitler, numele pe care-l strigase în spital. Dagmar citise despre Hermann şi se simţise din nou entuziasmată. Ăsta era bărbatul pe care-l cunoştea, nu grasul ăla cu gura mare, în haine de spital. În pozele din ziar, Hermann purta din nou uniformă şi, chiar dacă nu era la fel de zvelt şi de arătos ca pe vremuri, părea din nou un bărbat în putere.

Mâinile îi tremurară iar când deschise ziarul. Alcoolul de dimineaţă acţiona tot mai încet pe zi ce trecea. Poate ar fi trebuit să mai tragă o duşcă. Dagmar se ridică şi dădu sticla peste cap dintr-o singură sorbitură. Căldura i se răspândi imediat prin tot corpul, oprindu-i tremurul. Se aşeză înapoi la masă şi începu să răsfoiască ziarul.

Era aproape la ultima pagină când descoperi articolul. Literele începură să danseze în faţa ei. Dagmar se strădui să se concentreze pe titlu: „Soţia lui Göring, înmormântată. Hitler trimite o coroană”.

Dagmar studie cele două imagini. Apoi începu să zâmbească. Carin Göring murise. Era adevărat. Dagmar râse zgomotos. Acum nimic nu-l mai reţinea pe Hermann. Avea, în sfârşit, să se întoarcă la ea. Începu să bată din picior pe duşumea.

[16]

De data asta plecase singur la cariera de granit. Sincer, nu prea îi plăcea compania celorlalţi. Josef ştia că n-are cum să găsească ce căuta decât dacă privea în adâncul sufletului său. Niciun om nu-i putea oferi ce căuta. Uneori îşi dorea să fi fost altfel, sau, mai bine spus, să fi fost mai mult în contact cu ceilalţi oameni. Să fi avut sentimentul că aparţine cuiva, că era parte din ceva. Dar nu reuşea să se apropie nici măcar de propria familie. Ghemul din piept era prea dur. Se simţea ca un copil care stătea cu nasul lipit de vitrina unui magazin de jucării şi vedea toate minunăţiile alea de dinăuntru, dar nu îndrăznea să deschidă uşa. Ceva îl împiedica să intre, să întindă mâna.

Se aşeză pe un bloc de granit şi se gândi din nou la mama şi la tatăl său. Trecuseră zece ani de când nu mai erau în viaţă, dar se simţea şi acum pierdut fără ei. Şi-i era ruşine că nu le spusese despre secretul lui. Tatăl lui subliniase de nenumărate ori cât de important era să aibă încredere în ei, să fie sincer şi să spună adevărul, dar îi dăduse de înţeles că ştia că i se ascunde ceva. Dar cum să-i fi povestit? Unele secrete erau prea adânci, iar părinţii lui făcuseră prea multe sacrificii de dragul lui.

Pierduseră tot în războiul acela: rude, prieteni, avere, siguranţă, patrie. Totul în afara speranţei şi a încrederii într-o viaţă mai bună. Şi, în timp ce ei sufereau, Albert Speer se plimbase pe-acolo şi dăduse porunci în stânga şi-n dreapta, după care comandase piatra din care avea să construiască cel mai măreţ oraş al imperiului cucerit prin lupte sângeroase. De fapt, Josef nu ştia sigur dacă Speer fusese acolo personal, dar unul dintre lacheii lui avusese sigur drum prin cariera de lângă oraşul Fjällbacka.

Războiul părea să ţină de un trecut îndepărtat. Josef auzise nenumărate poveşti, în copilărie, despre persecutarea evreilor, despre cum fuseseră trădaţi, despre cum mirosea fumul care se ridica din coşurile din lagăre, despre cât de şocaţi au fost soldaţii după căderea Germaniei. Şi cum îi primise Suedia. Cu braţele deschise, refuzând totodată să admită că avusese un rol hotărâtor în războiul acela. Tatăl lui îi povestise despre lucrurile acelea zi de zi. Susţinea că în noua lui patrie trebuia să ridice mâna şi să atragă atenţia asupra abuzurilor comise. Poveştile lui se impregnaseră în mintea lui Josef, la fel ca cifrele tatuate pe braţele părinţilor săi.

Privi spre cer, cu mâinile împreunate. Se rugă pentru putere, ca să-şi poată administra moştenirea cu demnitate şi să-l poată înfrunta pe

Sebastian şi trecutul care ameninţa să distrugă tot ce-şi pusese în cap să elimine. Anii trecuseră prea repede. Josef învăţase să uite. Un om era capabil să-şi scrie propria istorie. Şi el alesese să şteargă anumite pagini din viaţa lui. Ar fi fost bucuros dacă şi Sebastian i-ar fi urmat exemplul.

Josef se ridică şi scutură praful de pe turul pantalonilor. Spera ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunea, în locul acesta care simboliza atât ce ar fi putut fi, cât şi ce avea să fie în realitate. Piatra asta avea să însemne cunoaştere, iar cunoaşterea avea să atragă după sine înţelegere şi pace. Avea să le plătească părinţilor lui tot ce le datora, şi tuturor evreilor care fuseseră torturaţi şi asupriţi. Apoi, după ce-şi îndeplinea planul, ruşinea avea să fie ştearsă, şi ea, pentru totdeauna.

Mobilul sună. Erica respinse apelul. Erau cei de la editură şi, indiferent ce voiau, ar fi aşteptat-o o discuţie lungă, de care nu avea timp.

Îşi cercetă din priviri camera de lucru pentru a suta oară. Nu-i plăcea deloc senzaţia aceea, ideea că cineva fusese acolo şi-şi vârâse nasul în lucrurile ei personale. Cine era şi ce căuta? Erica rămase pe gânduri, apoi tresări când uşa de la intrare se deschise şi se închise la parter.

Coborî repede scările. Patrik şi Gösta intraseră în hol.

— Salut. Voi eraţi?

Gösta clipea des şi părea, puţin spus, neliniştit. Se părea că înţelegerea lor secretă îi dădea bătăi de cap. Erica nu se putu abţine să nu-l tachineze un pic.

— Nu te-am văzut de un car de ani, Gösta. Ce mai faci? îl întrebă, străduindu-se să-şi ascundă un zâmbet când îl văzu cum se înroşeşte până în vârfurile urechilor.

— Hm… binişor, bâigui Gösta şi-şi privi picioarele.

— Şi tu? Totu-n regulă? întrebă Patrik.

Erica deveni serioasă. Preţ de o clipă, reuşise să uite faptul că cineva intrase în casa lor. Ştia c-ar fi trebuit să-i povestească şi lui Patrik de suspiciunile ei, dar n-avea nicio dovadă deocamdată. De fapt, era mai bine că nu reuşise să dea de el mai devreme. Ştia câte griji îşi făcea când era vorba de ceva legat de familie. N-ar fi fost exclus, chiar, s-o trimită undeva cu copiii dacă ajungea la aceeaşi concluzie ca şi ea, că cineva pătrunsese în casă prin efracţie. Gândindu-se mai bine, hotărî să o lase baltă deocamdată, dar pe sine nu reuşea să se păcălească. Neliniştea o rodea pe dinăuntru. Privirea îi rătăci spre uşa de la verandă, de parcă s-ar fi aşteptat, în orice clipă, să vadă pe cineva intrând pe acolo.

Tocmai se pregătea să răspundă, când apăru Kristina din spălătorie, cu copiii după ea, formând un trenuleţ.

— Eşti acasă, Patrik? Ştii ce s-a întâmplat? Am crezut că fac infarct. Eram în bucătărie şi făceam nişte clătite pentru copii când l-am văzut pe Noel alergând cât putea de tare, cu picioruţele alea ale lui, în mijlocul străzii. Slavă Domnului că l-am prins repede, că nu ştiu ce se întâmpla, zău. Mamă, să nu mai uitaţi să închideri uşile, că ăştia micii sunt ca nişte rachete. Se poate întâmpla, Doamne-fereşte, cine ştie ce, şi după aia o să regretaţi tot restul vieţii…

Erica o privi fascinată pe soacra ei, curioasă să vadă dacă n-avea de gând să mai şi respire.

— Am uitat să închid uşa de la verandă, îi spuse lui Patrik, fără să se uite în ochii lui.

— Bine, bravo, mamă. Trebuie să fim mai atenţi, acum că au început să se mişte mai mult.

Îi îmbrăţişă pe gemenii care se repeziseră spre el aruncându-i-se în braţe.

— Salut, nenea Gösta, spuse Maja.

Gösta se făcu iarăşi roşu şi o privi cu disperare pe Erica. Dar Patrik nu părea să observe nimic, era ocupat să se joace cu băieţii.

După un timp, ridică privirea spre Erica.

— Am dat doar o fugă ca să-mi iau telefonul. L-ai văzut pe aici?

Erica arătă spre bucătărie.

— L-ai uitat lângă chiuvetă azi-dimineaţă.

Patrik plecă să-şi recupereze telefonul.

— Văd că m-ai sunat. Ce voiai să-mi zici?

— Nu, nimic, doar că te iubesc, spuse sperând să nu fie dată în vileag.

— Şi eu te iubesc, draga mea, spuse Patrik distrat, cu privirea aţintită asupra ecranului. Am cinci apeluri pierdute de la Annika. Mai bine o sun, să văd ce s-a întâmplat.

Erica încercă să tragă cu urechea, dar Kristina pălăvrăgea întruna cu Gösta, aşa că nu reuşi să prindă decât câteva cuvinte. Însă expresia de pe faţa lui Patrik, după ce termină convorbirea, era grăitoare.

— Împuşcături pe Valö. Cineva a tras spre casă. Anna e acolo. Annika zice că ea, Anna, a sunat.

Erica îşi duse mâna la gură.

— Anna? E OK? N-a fost rănită? Cine?…

Se auzea bâiguind, dar nu se putea gândi decât la siguranţa Annei.

— Din câte am înţeles, nu e nimeni rănit. Asta e vestea cea bună, spuse Patrik şi se întoarse spre Gösta. Vestea cea rea e că Annika a fost nevoită să-l sune pe Mellberg când n-a reuşit să dea de noi.

— Pe Mellberg? întrebă Gösta, cu o mină sceptică.

— Da, ar trebui să ne repezim până acolo cât de curând.

— Doar nu vreţi să vă duceţi acolo când se trage? spuse Kristina cu mâinile pe şolduri.

— Bineînţeles c-o să ne ducem. Cu asta mă ocup, spuse Patrik iritat.

Kristina îi aruncă o privire ofensată, înălţă capul şi se duse în camera de zi.

— Vin cu voi, spuse Erica.

— Nici nu mă gândesc.

— Da, bineînţeles. Dacă Anna e acolo, merg şi eu.

Patrik îi aruncă o privire necruţătoare.

— Un nebun trage în oameni, n-auzi? Nu vii nicăieri!

— Ce crezi c-o să se întâmple cu atâţia poliţişti acolo? O să fiu în siguranţă.

Erica îşi legă şireturile de la tenişii albi.

— Şi cine stă cu copiii?

— Sunt sigură că putem să-i lăsăm cu Kristina.

Se ridică şi-i aruncă o privire din care se înţelegea că nu merită să mai protesteze.

În drum spre ponton, Erica simţi cum devine tot mai neliniştită cu fiecare bătaie de inimă. Patrik n-avea decât să stea bosumflat. Anna era responsabilitatea ei.

— Pyttan? Eşti acolo?

Percy se plimba nedumerit prin apartament. Pyttan nu-l informase că ar fi vrut să plece undeva.

Veniseră la Stockholm pentru câteva zile, la o aniversare de şaizeci de ani de la care n-aveau cum să lipsească. Urmau să apară mai mulţi nobili suedezi ca să-l felicite pe sărbătorit şi, în plus, câţiva mahări din lumea afacerilor. Probabil că ei nu intrau în aceeaşi categorie la aceste întruniri. Ordinea era stabilită clar, nu conta dacă erai director la una dintre cele mai mari companii din Suedia dacă n-aveai şi originea corectă, un nume sonor şi o educaţie aleasă.

În ceea ce-l privea pe el, se putea spune că îndeplinea toate criteriile. De obicei, nici nu se gândea la astfel de lucruri. Trăise aşa toată viaţa şi titlul îi era la fel de firesc precum respiratul. Problema era că acum risca să rămână conte fără castel, ceea ce avea să-i afecteze grav rangul. N-avea să ajungă la fel de jos pe scara ierarhică precum parveniţii, dar nici să rămână unde era.

Ajuns în camera de zi, se opri lângă căruciorul cu băuturi şi îşi turnă un whisky. Era un Mackmyra Premium, aproximativ cinci mii de coroane sticla. Nici prin cap nu i-ar fi trecut să bea ceva mai ieftin. În ziua în care avea să fie nevoit să bea Jim Beam putea să ia vechiul Luger al lui taică-său şi să se împuşte în tâmplă.

Ceea ce-l apăsa mai tare era conştiinţa faptului că îşi dezamăgise tatăl foarte bine. Era fiul cel mai mare şi beneficiase mereu de un tratament special. Nimeni nu făcea un secret din asta în familie. Tatăl

său le dăduse de înţeles surorii şi fratelui său pe un ton detaşat şi prozaic, că „Percy e special, el o să preia totul într-o zi.” Şi Percy se bucurase în secret de toate ocaziile acelea când taică-său îi admonestase pe fraţii lui. În schimb, încercase să ignore dezamăgirea pe care o citea uneori în privirea tatălui său. Ştia că îl considera slab, sperios şi răsfăţat, şi poate că era adevărat că mama îl cocoloşise, dar îi povestise de multe ori că era să moară. Se născuse cu aproape două luni înainte de termen, mic ca un pui de vrabie. Medicii le spuseseră alor lui să nu se aştepte să supravieţuiască, dar, pentru prima şi ultima oară în viaţa lui, fusese puternic. Supravieţuise, în ciuda tuturor estimărilor, chiar dacă sănătatea îi rămăsese şubredă.

Privi spre Karlaplan. Apartamentul avea o fereastră construită sub o arcadă care dădea spre piaţeta cu fântâna arteziană. Percy se uită la forfota de jos, cu paharul de whisky în mână. Iarna, piaţa era pustie, dar acum băncile erau pline de oameni şi copiii se jucau, mâncau îngheţată şi se bucurau de soare.

Dintr-odată se auziră paşi pe scările de afară. Percy ciuli urechile. Să fie Pyttan? Probabil că ieşise doar pentru o rundă rapidă de cumpărături. Percy speră că banca nu apucase să-i blocheze cardul. Simţea umilinţă în tot corpul. Cum era construită societatea asta, de fapt? Cum puteau să-i pretindă o avere în taxe şi impozite? Comunişti nenorociţi! Percy strânse tare paharul. Ce s-ar mai fi bucurat Mary şi Charles dacă ar fi aflat de problemele lui economice! Şi acum mai răspândeau minciuni despre cum îi dăduse afară din casa lor şi furase cea ce era al lor.

Dintr-odată se gândi la Valö. Mai bine să nu fi ajuns acolo niciodată. Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic, nimic din toate lucrurile alea pe care hotărâse să le uite, dar care nu-i dădeau pace nici acum.

La început i se păruse o idee grozavă să schimbe şcoala. Atmosfera de la Lundsberg devenise insuportabilă după ce cineva îl arătase cu degetul, spunând că fusese printre cei care nu interveniseră când unul dintre bătăuşi îl silise pe ţapul ispăşitor al şcolii să bea o doză mare de laxativ, chiar înainte de ceremonia de încheiere a anului şcolar din aulă. Hainele albe de vară se coloraseră în maro pe spate, până sus.

După incidentul acela, directorul îl chemase pe tatăl lui la Lundsberg, ca să stea de vorbă. Directorul voia să evite un scandal mare şi alesese să nu-l dea afară, dar îl sfătuise pe tatăl său să-i găsească o şcoală nouă. Tatăl lui îşi ieşise din minţi. Percy nu făcuse altceva decât să privească, asta nu era o crimă. Până la urmă, însă, se dăduse bătut şi după ce se interesase discret prin cercurile potrivite, ajunsese la concluzia că cea mai bună alternativă era internatul lui Rune Elvander de pe insula Valö. De fapt, ar fi preferat să-l trimită la o şcoală din străinătate, dar, de data aceasta, mama pusese piciorul în prag. Şcoala lui Rune avea să rămână o amintire întunecată, greu de

alungat.

Percy luă o gură mare de whisky. Viaţa îl învăţase că ruşinea era mai uşor de suportat când o dilua cu nişte whisky de calitate. Percy îşi roti privirea prin cameră. Îi dăduse mână liberă lui Pyttan cu amenajările. Stilul ăsta minimalist, cu mobilier alb, nu era deloc pe gustul lui, dar atâta timp cât nu se atingea de camerele din castel putea să facă ce voia în apartament. Castelul trebuia să rămână ca pe vremea tatălui lui, a bunicului şi a străbunicului. Era o chestiune de onoare.

Simţi că i se strânge stomacul şi intră în dormitor. Pyttan ar fi trebuit să se întoarcă de-acum. În seara aceea erau invitaţi la un dineu organizat de nişte prieteni buni. Pyttan începea, de obicei, să se aranjeze încă de după-amiază.

Totul părea în regulă, dar senzaţia aceea nu-i dădea pace. Puse paharul pe noptiera lui Pyttan şi păşi agale spre partea ei din garderobă. Deschise uşa şi câteva umeraşe se legănară în bătaia curentului. Garderoba era goală.

N-ai fi ghicit că doar cu câteva ore în urmă cineva trăsese focuri de armă acolo, îşi spuse Patrik după ce acostă lângă ponton. Totul părea aproape ireal de calm şi liniştit.

Erica sări din barcă înainte să fi apucat să ancoreze şi o rupse la fugă spre casă. Patrik se grăbi s-o prindă din urmă, cu Gösta după el. Erica alerga atât de repede, încât nu reuşi s-o ajungă şi, când intră, o văzu deja îmbrăţişând-o pe Anna. Mårten şi Ebba stăteau prăbuşiţi pe o canapea, iar lângă ei, Mellberg şi Paula.

Patrik habar n-avea ce căuta colega lui acolo, dar îi era recunoscător, ştiind că avea să primească un raport mai decent, referitor la cele întâmplate.

— Sunteţi bine cu toţii? întrebă şi se îndreptă spre Paula.

— Da. Par puţin şocaţi, doar atât, în special Ebba. Cineva a tras prin geamul de la bucătărie şi ea era singură acolo. N-am găsit niciun indiciu care să arate că trăgătorul ar fi încă în zonă.

— L-aţi sunat pe Torbjörn?

— Da, e pe drum cu echipa. Dar Mellberg s-a apucat deja de cercetările tehnice, ca să zic aşa.

— Da, am găsit gloanţele, spuse Mellberg şi ridică o pungă cu două gloanţe. Nu erau înfipte foarte adânc, aşa că le-am scos uşor. Cel care a tras trebuie să fi stat destul de departe, pentru că au pierdut din viteză.

Patrik simţi cum i se încinge creierul, dar n-avea să rezolve nimic dacă făcea scandal, aşa că-şi încleştă pumnii în buzunare şi respiră adânc de câteva ori. La momentul potrivit avea să poarte o discuţie serioasă cu Mellberg despre regulile care se aplicau la securizarea

indiciilor de la locul unei infracţiuni.

Se întoarse spre Anna, care încerca să se elibereze din strânsoarea Ericăi.

— Tu unde erai când s-a întâmplat chestia asta?

— Sus, la etaj, spuse cumnata lui şi arătă spre scări. Ebba tocmai coborâse să facă cafea.

— Şi dumneavoastră? îl întrebă pe Mårten.

— Eram în pivniţă, voiam să aduc nişte vopsea. Tocmai mă întorsesem de pe uscat. Abia am apucat să cobor când am auzit pocnitura.

— Nu era nicio barcă străină lângă chei, când v-aţi întors? întrebă Gösta.

Mårten scutură din cap.

— Nu, în afară de barca Annei.

— Şi n-aţi văzut niciun străin pe aici?

— Nu, deloc.

Ebba privea drept înainte, cu ochi sticloşi.

— Cine face aşa ceva? îl întrebă Mårten pe Patrik, cu un aer resemnat. Cine vrea să ne facă rău? Are legătură cu felicitarea aia pe care v-am dat-o?

— Asta n-o ştim, din păcate..

— Ce felicitare? întrebă Erica.

Patrik ignoră întrebarea, dar privirea Ericăi îi dădu de înţeles că avea să fie nevoit să-i ofere un răspuns mai târziu.

— Din secunda asta, nimeni nu mai pune piciorul în bucătărie. Să zicem că e o zonă izolată. Bineînţeles că va trebui să cercetăm toată insula, aşa că ar fi bine ca Ebba şi Mårten să plece pe uscat şi să găsească un loc unde să stea.

— Dar… spuse Mårten. Nu vrem asta…

— Ba da, vrem, spuse Ebba, dintr-odată hotărâtă.

— Şi unde crezi că găsim o cameră în plin sezon?

— Puteţi să staţi la noi, spuse Erica. Avem o cameră pentru oaspeţi.

Patrik tresări. Nu era normală la cap? Îi invita pe Mårten şi pe Ebba să stea la ei pe timpul anchetei?

— Ar fi în regulă? Sunteţi siguri? întrebă Ebba şi se uită la Erica.

— Bine-nţeles. Şi, aşa, am ocazia să-ţi arăt materialul pe care l-am adunat despre rudele voastre. M-am uitat peste el puţin ieri şi aş zice că e destul de interesant, ai să vezi.

— Totuşi nu cred că… începu Mårten, apoi lăsă umerii în jos. Uite cum facem. Tu te duci şi eu stau aici.

— Aş prefera să nu rămână nimeni, spuse Patrik.

— Rămân, spuse Mårten şi aruncă o privire spre Ebba, care nu protestă deloc.

— În regulă, atunci propun ca Ebba, Erica şi Anna să plece ca să

putem începe aici, cât îl aşteptăm pe Torbjörn. Gösta, vrei să verifici tu cărarea care duce spre plajă? Vezi dacă cineva putea să urce pe acolo. Paula, tu poţi să te uiţi pe aici, pe lângă casă, OK? Eu o să dau o tură prin împrejurimi. O să fie mai uşor cu un detector de metale, dar până una alta facem ce putem. Poate atacatorul a aruncat arma în vreun tufiş, poate avem baftă.

— Şi dacă nu, poate că şi arma asta e undeva, pe fundul mării, lângă cealaltă, spuse Gösta şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— S-ar putea, dar hai să vedem ce găsim, spuse Patrik şi se întoarse spre Mårten. Mai bine vă ţineri departe, cât puteţi. V-am spus, nu mi se pare deloc o idee bună să rămâneţi aici şi mai ales să staţi singur noaptea, după ce plecăm.

— Pot să lucrez la etaj. N-o să vă deranjez, spuse acesta cu voce inexpresivă.

Patrik îl privi, dar nu spuse nimic. Dacă Mårten nu voia să plece de pe insulă, el n-avea cum să-l oblige. Se duse la soţia lui, care stătea în cadrul uşii, gata de plecare.

— Ne vedem acasă, spuse şi o sărută pe obraz.

— Da. Anna, luăm barca voastră, da? spuse Erica şi adună, asemenea unui câine ciobănesc, turma cea mică pe care avea s-o ia acasă.

Patrik nu se putu abţine să nu zâmbească. Le făcu semn cu mâna şi privi, apoi, adunătura ciudată de poliţişti din faţa lui. Mare minune dacă găseau ceva acolo.

Uşa se deschise încet. John îşi scoase ochelarii de citit şi puse cartea jos.

— Ce citeşti? îl întrebă Liv, aşezându-se pe marginea patului.

John ridică din nou cartea şi îi arătă coperta.

— „Rasă, evoluţie şi comportament” de Philippe Rushton.

— E bună. Am citit-o acum câţiva ani.

John o apucă de mână şi-i zâmbi.

— Păcat că nu mai e mult din concediu.

— Da, dacă poţi să numeşti săptămâna asta concediu. Câte ore am muncit zilnic?

— Ai dreptate, spuse John şi se încruntă.

— Iar te gândeşti la articolul din *Bohusläningen?*

— Nu, probabil că ai dreptate. E o prostie. Peste câteva săptămâni o să fie uitat.

— La Gimle, atunci?

John îi aruncă o privire severă. Doar ştia că nu era bine să vorbească despre asta cu voce tare. Îi informaseră doar pe cei din cercul cel mai restrâns despre proiect şi regreta amarnic că nu dăduse

foc bileţelului ăluia. Fusese o greşeală impardonabilă, chiar dacă n-avea cum să fie sigur că scriitoarea fusese cea care îl luase. Spera că îl luase vântul sau că-l rătăcise prin casă, dar, în sinea lui, ştia că nu era aşa de simplu. Bileţelul se afla printre celelalte hârtii înainte de vizita Ericăi Falck şi dispăruse după plecarea ei.

— O să vezi c-o să iasă bine, spuse Liv şi îl mângâie pe obraz. Cred în chestia asta. Am ajuns departe, dar riscăm să ne împotmolim dacă nu facem nimic drastic. Trebuie să creăm mai mult spaţiu de desfăşurare. Pentru binele tuturor.

— Te iubesc.

Putea s-o spună fără să simtă că minte. Nimeni nu-l înţelegea mai bine decât Liv. Împărtăşiseră gânduri şi experienţe, succese şi eşecuri, şi Liv era singura căreia se destăinuise şi care ştia ce se întâmplase cu familia lui. Sigur că, între timp, aflaseră mai mulţi despre povestea lui, bârfa circulase ani de-a rândul, dar nu povestise nimănui, în afară de ea, despre gândurile pe care le purta în el de atunci.

— Pot să dorm aici în noaptea asta? îl întrebă pe neaşteptate Liv.

Femeia îl privea şovăielnică. John fu încercat de sentimente contradictorii. Nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-i simtă aproape corpul cald, să adoarmă cu braţele în jurul ei şi să simtă parfumul părului ei. Dar ştia că n-o să meargă. Apropierea aceasta însemna multe aşteptări şi aducea la suprafaţă prea multe dezamăgiri şi făgăduieli neîmplinite.

— Dacă am încerca din nou? întrebă ea şi-l mângâie pe dosul palmei. A trecut ceva timp de atunci şi mă gândesc că… s-a schimbat ceva.

John îi întoarse brusc spatele şi-şi retrase mâna. Amintirea neputinţei lui aproape că-l sufoca. N-avea tăria să treacă iar prin asta. Vizite la medic, pastile albastre mici, pompe ciudate, privirea lui Liv de câte ori nu reuşea să presteze. Nu, n-avea să facă faţă.

— Pleacă, te rog, spuse şi ridică volumul ca pe un scut în faţă.

Se holbă la pagini fără să vadă nimic, auzindu-i paşii pe podea şi uşa care se închise încet. Ochelarii de citit zăceau, în continuare, pe noptieră.

Patrik ajunse târziu acasă. Erica stătea pe canapea şi se uita singură la televizor. După ce copiii adormiseră, nu mai avusese chef să strângă pe acolo, aşa că Patrik fu nevoit să facă slalom printre jucăriile împrăştiate pe jos.

— Ebba doarme? o întrebă şi se aşeză lângă ea.

— Da, a adormit pe la opt. Părea complet epuizată.

— Nu-i de mirare.

Patrik îşi ridică picioarele pe măsuţa de cafea.

— La ce te uiţi?

— La „Letterman”.

— Cine e invitată?

— Megan Fox.

— Oh… spuse Patrik şi se cufundă mai adânc între pernele de pe canapea.

— Vrei să stai aici şi să visezi la Megan Fox, ca apoi să îţi experimentezi fanteziile cu biata de mine?

— Te-ai prins, spuse el şi îşi lipi nasul de gâtul ei.

Erica îl îmbrânci uşor.

— Ce-aţi făcut pe Valö?

Patrik oftă.

— Nu mare lucru. Am cutreierat insula în lung şi-n lat până să se însereze şi am primit întăriri de la Torbjörn şi băieţii lui, la vreo jumătate de oră după ce-aţi plecat voi. Dar n-am găsit nimic.

— Nimic?

Erica luă telecomanda şi dădu televizorul mai încet.

— Nu, nici urmă de trăgător. Şi probabil că tipul sau tipa a aruncat arma în mare. Dar poate ne ajută gloanţele. Torbjörn a apucat să le trimită la timp la laborator.

— Despre ce felicitare vorbea Mårten?

Patrik nu-i răspunse imediat. Era o strategie la limită. Nu putea să-i dezvăluie prea multe dintr-o anchetă în curs de desfăşurare, dar ştia că beneficiase de mai multe ori de talentul Ericăi de-a scoate la iveală anumite detalii. Patrik luă o hotărâre.

— Ebba primeşte în fiecare an o felicitare de ziua ei de la un anume „G”. Nimic ameninţător. Cel puţin, deocamdată. Dar Mårten a trecut pe la secţie alaltăieri şi ne-a arătat ultima felicitare venită cu restul corespondenţei. Cu un mesaj complet diferit.

— Deci bănuiţi că persoana care trimite felicitările e responsabilă pentru incidentele de pe Valö?

— Pentru moment nu bănuim nimic, dar e clar că trebuie luată în considerare. M-am gândit s-o iau pe Paula cu mine, la Göteborg, şi să stau de vorbă cu părinţii adoptivi ai Ebbei. Gösta nu prea ştie să vorbească cu oamenii. Şi Paula s-a milogit de mine s-o las să lucreze puţin. Îmi dau seama că se urcă pe pereţi acasă, de atâta stat degeaba.

— Vezi să nu obosească. E uşor să-ţi supraestimezi puterile.

— Eşti o adevărată cloşcă, tu, zâmbi Patrik. Am trecut prin două sarcini. Nu sunt chiar aşa de începător cum crezi.

— Hai să clarificăm un lucru. *Tu* nu ai trecut prin nicio sarcină. Nu-mi amintesc să te fi văzut cu disconfort pelvic, picioare umflate, durere în oase sau să te fi plâns de aciditate gastrică. Şi nici n-a trebuit să înduri o naştere de douăzeci şi două de ore, plus o cezariană.

— OK, am înţeles, spuse Patrik şi ridică mâinile defensiv. Dar promit c-o să am grijă de Paula. Mellberg n-o să mă ierte în veci dacă

păţeşte ceva. Poţi să zici ce vrei despre el, dar un lucru e clar: ar face orice pentru familia lui.

Genericul de final începu să ruleze. Erica mută pe un alt canal.

— Apropo, ce caută Mårten pe insulă? De ce a ţinut atâta să rămână?

— Nu ştiu. Nu mi-a plăcut deloc să-l las acolo. Cumva, aveam senzaţia că se află într-un punct critic. Pare calm şi tratează totul cu un soi de nepăsare, dar îmi aduce aminte de desenul ăla cu raţa, care alunecă alene pe luciul apei, dar sub apă dă din picioare nebuneşte în acelaşi timp. Înţelegi ce vreau să zic, sau bat câmpii?

— Nu, nu, înţeleg perfect.

Erica butonă în continuare telecomanda. Până la urmă alese „Pradă mortală" de pe Discovery Channel şi privi cu indiferenţă imaginile cu bărbaţi în salopete impermeabile care ridicau cuşti după cuşti de crabi uriaşi, cu aspect de păianjen, pe o vreme de coşmar.

— O luaţi şi pe Ebba cu voi, mâine?

— Nu, cred că-i mai bine să stăm de vorbă cu părinţii ei fără ea. Paula a zis că ajunge aici la nouă. O să luăm Volvoul la Göteborg.

— Bine, atunci o să-i pot arăta Ebbei materialul despre familia ei.

— Ah, păi nu mi l-ai arătat nici mie. E ceva care ţi s-a părut relevant pentru caz?

Erica se gândi puţin, apoi scutură din cap.

— Nu, ţi-am povestit deja ce mi s-a părut relevant. Chestiile pe care le-am descoperit sunt despre străbunici şi stră-străbunici. Cred că sunt mult mai interesante pentru ea.

— Să-mi arăţi, totuşi. Dar nu în seara asta. În seara asta vreau doar să stau cu tine şi să mă relaxez.

Se apropie şi mai mult de Erica şi-şi sprijini capul pe umărul ei.

— Doamne, ce profesie au tipii ăştia. Pare periculos rău. Noroc că nu sunt pescar de crabi.

— Da, iubitule. Îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că nu eşti pescar de crabi, râse Erica şi îl sărută pe creştet.

De când cu accidentul, lui Leon i se părea uneori că încheieturile îi „transmit" ceva. Îl dureau şi îl săgetau rău-prevestitor. O simţea şi acum, la fel ca pe căldura înăbuşitoare de dinaintea unei furtuni.

Ia era obişnuită cu toanele lui. De cele mai multe ori îl certa când se afunda în starea aceea de nelinişte şi se gândea la cine ştie ce, dar nu şi de data asta. De data asta cei doi se evitară cu grijă. Se deplasau prin casă fără să se intersecteze.

Într-un fel, îl sâcâia ce se întâmplase. Duşmanul lui cel mai temut fusese mereu statul degeaba. Când era tânăr, tatăl lui râdea mereu de el fiindcă nu putea să stea locului, pentru că vâna mereu senzaţii tari şi voia să testeze limite. Mama lui se văita tot timpul de oasele

fracturate, de julituri, dar tata fusese mândru de el.

Nu-l mai văzuse de atunci, de Paşti. Plecase în străinătate fără a-şi lua rămas-bun. Apoi, anii trecuseră şi Leon fusese prea ocupat ca să se bucure de viaţă. Tata însă rămânea generos şi îi transfera bani de fiecare dată când i se golea contul. Nu îi reproşase niciodată nimic şi nu încercase să-i pună piedici, ci îl lăsase să zboare liber.

Şi, până la urmă, Leon zburase prea aproape de soare, aşa cum era de aşteptat. Părinţii lui muriseră înainte de accident. Nu fuseseră obligaţi să-l vadă în halul în care ajunsese după accidentul de pe drumul acela întortocheat, care îi răpise sănătatea şi spiritul de aventură. Tatăl lui nu trebuise să-l vadă niciodată prizonier într-un scaun cu rotile.

Ia şi el străbătuseră drum lung împreună, dar se apropiau de un moment decisiv. Era de ajuns o scânteie ca să ia foc totul. Şi Leon n-avea de gând să lase pe altcineva să aţâţe focul. Asta era sarcina lui.

Leon trase cu urechea. Era linişte. Ia probabil că se culcase deja. Luă telefonul mobil de pe masă şi-l aşeză pe genunchi. Apoi rulă până pe balcon şi începu să-i sune pe toţi, unul după altul, fără a ezita.

Când termină de vorbit, îşi lăsă mâinile în poale şi îşi plimbă privirea peste Fjällbacka. În întunericul serii, orăşelul semăna cu o tavernă uriaşă, cu mii de lămpi aprinse. Apoi întoarse privirea spre mare şi spre Valö. În vechea tabără de copii lumina era stinsă.

Cimitirul Lovö, 1933

Trecuseră doi ani de la moartea lui Carin, dar Hermann nu venise încă după ea. Dagmar aştepta credincioasă ca un câine, în timp ce zilele se transformau în săptămâni, apoi în luni şi ani.

Continuase să citească ziarele cu minuţiozitate. În Germania, Hermann fusese numit ministru. Arăta bine în poze, în uniformă. Era un bărbat puternic şi important pentru Hitler. Atâta timp cât era în Germania şi-şi construia o carieră, Dagmar ştia că trebuie să aştepte, dar ziarele scriau că se întorsese din nou în Suedia şi ea hotărî să-i uşureze viaţa. Dacă era un om ocupat şi n-avea timp să se ducă la ea, avea să se ducă ea la el. Ca soţie de politician, avea să fie nevoită să se adapteze şi să se mute, probabil, în Germania. Îşi dăduse seama că n-avea cum s-o ia şi pe fată. Un bărbat cu statutul lui Hermann nu putea să accepte o fiică nelegitimă. Dar Laura împlinise deja treisprezece ani şi avea să se descurce de-acuma.

În ziare nu scria unde stătea Hermann, aşa că Dagmar nu ştia unde să-l caute. Se duse din nou la adresa cea veche de pe Odengatan, dar îi deschise un bărbat necunoscut şi-i spuse că familia Göring nu mai locuia acolo de mulţi ani.

Dagmar rămase în faţa porţii, fără a şti încotro s-o apuce. În clipa

următoare însă, se gândi la cimitirul unde fusese îngropată Carin. Poate că Hermann o vizita când şi când. În ziare scria că era îngropată în Cimitirul Lovö. Era undeva în afara Stockholmului şi după câteva ore de căutat, găsise un autobuz care avea staţie aproape de cimitir.

Acum stătea ghemuită în faţa pietrei de mormânt şi se holba la numele lui Carin şi la svastica săpată în piatră. Frunzele galbene i se roteau în jur În vântul rece de octombrie, însă Dagmar aproape că nu-l simţea. Crezuse că n-avea s-o urască atât de tare după moarte, dar stând acolo, în haina ei ruptă, fu năpădită de gânduri negre, de amintirile tuturor anilor de suferinţă şi simţi că ura i se trezeşte din nou în suflet.

Se ridică brusc şi merse câţiva paşi înapoi. Apoi îşi luă avânt şi se aruncă asupra pietrei de mormânt, cu toată puterea. Simţi o durere intensă din umeri până în vârful degetelor, dar piatra nu se urni din loc. Frustrată, Dagmar se aruncă asupra florilor care decorau mormântul şi le smulse din rădăcini. Apoi îşi luă iarăşi elan şi încercă să răstoarne svastica din fier înverzit care se afla lângă piatră. Aceasta se clătină şi se răsturnă în iarbă. Dagmar o cără cât putu de departe de mormânt. O mână o apucă brusc de braţ, în timp ce admira distrugerea pe care o provocase.

— Ce Dumnezeu credeţi că faceţi aici?

Lângă ea stătea un bărbat înalt şi bine făcut.

Dagmar zâmbi fericită.

— Sunt viitoarea doamnă Göring. Carin nu merită să aibă un mormânt atât de frumos după părerea lui Hermann, dar eu l-am îngrijit cât am putut şi acum mă duc să mă întâlnesc cu el.

Dagmar continuă să zâmbească, dar bărbatul o privi încruntat. Bolborosi ceva şi scutură din cap. Apoi o târî spre biserică, strângându-i braţul ca într-un cleşte.

Dagmar continua să zâmbească şi după o oră, la sosirea poliţiei.

[17]

Uneori, casa de pe Falkeliden i se părea prea înghesuită. Dan avea să plece în weekend cu copiii, la sora lui din Göteborg. Annei i se păruse că e în drum, oriunde ar fi stat, cât timp îşi făcuseră bagajele. Ba trebuise să alerge de câteva ori şi la benzinărie ca să cumpere dulciuri, sucuri, fructe şi benzi desenate pentru drum.

— Gata, aţi luat tot? întrebă Anna şi privi mormanul de genţi şi obiecte din hol.

Dan făcu mai multe drumuri până la maşină cu bagajele. Anna îşi dădea seama, încă de acum, că n-avea cum să îndese totul în portbagaj, dar asta era problema lui. El fusese cel care le zisese copiilor să-şi facă bagajele singuri şi îi lăsase să împacheteze ce voiau.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? Nu-mi place să te las singură după chestia aia de ieri.

— Mulţumesc, dar nu cred c-o să păţesc ceva. O să-mi facă bine să stau singură câteva zile.

Aruncă o privire imploratoare spre Dan, sperând că avea să înţeleagă, fără să se supere.

Acesta aprobă din cap şi o îmbrăţişă.

— Te înţeleg perfect, iubito. Nu e nevoie să-mi explici. Sper să ai nişte zile frumoase şi să te gândeşti doar la tine. Mănâncă, du-te la înot, cum îţi place ţie sau la cumpărături. Fă ce vrei, numai să nu vinzi casa până mă întorc.

O mai îmbrăţişă o dată, apoi îi dădu drumul şi se apucă din nou să care bagaje.

Anna simţi cum i se pune un nod în gât. Era cât pe ce să-i spună că s-a răzgândit, dar îşi înghiţi cuvintele. Avea nevoie de timp de gândire, şi nu doar din cauza sperieturii de ieri. Viaţa i se aşternea în faţă şi, cu toate astea, nu putea să se abţină să nu se uite pe furiş, când şi când, în oglinda retrovizoare. Venise vremea să decidă. Ce trebuia să facă pentru a scăpa de trecut şi să poată privi înainte?

— Tu de ce nu vii, mami?

Emma o trăgea de mânecă.

Anna se lăsă pe vine şi rămase uimită de cât de înaltă se făcuse fiica ei. Se înălţase mult în primăvara şi vara aceea, se făcuse mare.

— Ţi-am spus că am ceva de făcut aici, acasă.

— Da, dar o să mergem în Parcul Liseberg!

Emma o privi de parcă mami şi-a pierdut minţile. Şi, în lumea unei fetiţe de opt ani, probabil că aşa şi era, dacă un adult refuza, de bunăvoie, să meargă într-un parc de distracţii.

— Data viitoare o să merg cu voi. Dar ştii ce laşă sunt. Oricum n-aş îndrăzni să mă urc în carusel. Tu eşti mult mai curajoasă decât mine.

— Da, sunt! spuse Emma şi se ridică pe vârfuri cu mândrie. O să mă urc şi-n montagne russe. Nici tati nu îndrăzneşte.

Nu conta cât de des îi auzea pe Emma şi pe Adrian spunându-i „tati" lui Dan, că se emoţiona la fel de fiecare dată. Şi era un motiv în plus să se gândească bine, în acele două zile. Trebuia să se vindece. De dragul alor ei.

O sărută pe Emma pe obraz.

— Ne vedem duminică seara.

Emma alergă la maşină. Anna se sprijini de cadrul uşii, cu braţele încrucişate pe piept, ca să se bucure de spectacolul de pe aleea de acces. Dan începuse să transpire un pic şi părea că acum îşi dădea seama în ce se băgase.

— Doamne, câte bagaje şi-au luat, spuse el şi se şterse pe frunte.

Portbagajul era plin ochi şi, cu toate astea, în mijlocul holului se vedea încă un morman de lucruri.

— Să nu te aud! spuse şi-o ameninţă cu degetul pe Anna.

Aceasta ridică braţele.

— N-am spus nimic. Niciun cuvinţel.

— Adrian! Chiar nu poţi să te desparţi de Dino?

Dan ridică jucăria favorită a lui Adrian, un dinozaur de un metru pe care-l primise de Crăciun de la Patrik şi Erica.

— Dacă nu mă laşi să-l iau pe Dino, nu vin nici eu, ţipă Adrian şi smulse dinozaurul din mâinile lui.

— Lisen? strigă Dan. Trebuie să iei toate păpuşile astea Barbie? Nu poţi să alegi două care-ţi plac mai mult?

Lisen izbucni imediat în lacrimi. Anna scutură din cap. Îi trimise un sărut iubitului.

— N-am de gând să mă bag în certurile voastre. Nu vreau să capitulăm amândoi. Distracţie plăcută!

Apoi intră în casă şi urcă în dormitor. Se întinse peste cuvertură şi dădu drumul televizorului cel mic. După ce stătu mult pe gânduri, se hotărî pentru Oprah.

Sebastian bătu iritat cu creionul peste carnet. Nu reuşea să îşi recapete buna dispoziţie caracteristică, deşi totul mergea conform planului.

Îi plăcea sentimentul că-i putea controla pe Percy şi pe Josef. Afacerile lor comune aveau să-i aducă în curând un câştig substanţial. Uneori nu-i înţelegea pe oamenii din jurul lui. Dacă ar fi fost în locul lor, nici prin cap nu i-ar fi trecut să se înhaite cu unul ca el, dar prietenii lui erau disperaţi, fiecare în felul lui: Percy, de frică să nu-şi piardă moştenirea, Josef, pentru că pornise într-o misiune izbăvitoare

şi pentru că voia să se ridice la nivelul aşteptărilor părinţilor săi. Pe Percy îl înţelegea mai bine decât pe Josef. Percy era pe cale să piardă ceva important: bani şi statut. Însă motivul lui Josef era un mister pentru Sebastian. Dar ce conta ce făcea Josef acum? Ideea cu muzeul Holocaustului era o nebunie. N-avea să reziste mult şi dacă Josef n-ar fi fost aşa un idiot, ar fi înţeles asta.

Se ridică şi se duse la fereastră. Portul era plin de ambarcaţiuni cu steaguri norvegiene şi, dacă ieşeai pe stradă, auzeai norvegiana peste tot. Oricum, pe el nu-l deranja. Făcuse nişte afaceri imobiliare profitabile cu nişte norvegieni. Se îmbogăţiseră de pe urma petrolului şi erau dispuşi să-şi cumpere case cu vedere la mare, la suprapreţ, pe coasta de vest a Suediei.

Încet, Sebastian îşi întoarse privirea spre Valö. De ce naiba se întorsese Leon să strice totul? Preţ de câteva minute se gândi la John şi la Leon. De fapt, îi avea la mână şi pe ei, dar fusese suficient de deştept ca să nu profite de avantajul lui. În schimb, identificase verigile slabe şi, asemenea unui prădător, îi izolase de restul turmei. Acum Leon ar fi vrut să adune turma din nou. Sebastian avea impresia că n-o să câştige nimic de pe urma acestui gest. Dar lucrurile fuseseră puse deja în mişcare şi n-avea ce să mai facă. Nu-i stătea în fire să se îngrijoreze pentru lucrurile pe care nu le putea influenţa.

Erica se uită pe furiş prin geam, până când maşina lui Patrik dispăru. Apoi se puse pe treabă. Îi îmbrăcă repede pe copii şi-i urcă în maşină. Îi lăsă un bileţel Ebbei care dormea în continuare, spunându-i că micul dejun era în frigider şi că ea avea treabă în oraş. Îi trimisese un SMS lui Gösta de îndată ce se trezise, aşa că ştia că era aşteptată.

— Unde mergem?

Maja stătea pe bancheta din spate, cu păpuşa între genunchii strânşi.

— La nenea Gösta, spuse Erica şi îşi dădu seama imediat că Maja avea s-o dea în vileag lui Patrik. Ei, atâta pagubă, mai devreme sau mai târziu avea să afle oricum despre înţelegerea ei secretă cu Gösta. Ce o neliniştea mai mult era că nu-i împărtăşise bănuielile legate de spargerea casei lor.

Coti spre Anråsvägen şi alungă gândul la cel care intrase şi-i răscolise camera de lucru. De fapt, ştia deja cine fusese. Sau, mai bine zis, existau două posibilităţi: ori cineva care credea că găsise ceva relevant legat de cele întâmplate în fosta tabără de copii, ori ceva legat de vizita ei la John Holm şi bileţelul pe care-l furase. Având în vedere rapiditatea cu care ajunseseră la ea, înclina spre cea din urmă variantă.

— Ai venit cu toată grădiniţa? o întrebă Gösta când le deschise uşa, dar tonul lui arţăgos fu înlocuit imediat de un licăr în ochi.

— Dacă ai vreun bibelou la care ţii, îţi sugerez să-l ascunzi chiar acum, spuse ea şi îi descălţă pe copii.

Gemenii se intimidaseră şi se agăţau de picioarele ei, dar Maja întinse braţele şi izbucni fericită:

— Nenea Gösta!

Acesta înlemni pentru moment, neştiind cum să răspundă la o demonstraţie de afecţiune atât de copleşitoare. Apoi trăsăturile feţei i se înmuiară şi o ridică în braţe.

— Ce fetiţă drăguţă am aici, spuse el şi intră în casă. Am pus masa în grădină, zise fără să se mai întoarcă.

Erica îi luă pe gemeni şi îl urmă. Cercetă curioasă casa micuţă a lui Gösta, care se afla aproape de un teren de golf. Nu ştia exact la ce se aşteptase, dar nu era deloc o casă urâtă de burlac, ci plăcută şi decorată frumos cu plante ce păreau că o duc bine pe pervaz. Grădina din spatele casei era şi ea surprinzător de îngrijită, chiar dacă, atât de mică, încât, probabil, nu necesita prea multă întreţinere.

— Le dai suc şi prăjituri sau sunteţi părinţi din ăia obsedaţi de tot ce-i sănătos şi ecologic?

Gösta o aşeză pe Maja pe un scaun.

Erica nu se putu abţine să nu zâmbească şi să se întrebe dacă amicul ei nu citea revista „Mami” în timpul liber.

— Sucul şi prăjiturile sunt cât se poate de apreciate, spuse ea şi îi lăsă jos pe gemeni care începură să se îndepărteze uşor-uşor de fusta ei.

Maja zări nişte tufe de zmeură şi, scoţând un strigăt victorios, sări de pe scaun şi alergă spre ele.

— Are voie să culeagă zmeură?

Erica o cunoştea prea bine pe fiica ei ca să ştie că n-avea să lase nicio zmeură necoaptă pe tufele alea.

— Las-o să mănânce, spuse Gösta şi turnă cafea în ceaşca lui şi a Ericăi. Oricum numai păsările le mănâncă. Maj-Britt mai culegea şi făcea gem şi sirop, dar eu nu mă ocup cu aşa ceva. Ebba… spuse, dar se întrerupse şi strânse din buze, amestecând zahărul din cafea.

— Da? Ce-i cu Ebba?

Erica se gândi la expresia de pe chipul Ebbei, din timpul călătoriei cu barca. Amestecul de uşurare şi nelinişte, cât de indecisă părea dacă să stea sau să se întoarcă pe insulă.

— Ebba obişnuia să le culeagă şi să le mănânce pe toate dintr-un foc, spuse Gösta abătut. În vara în care a stat la noi n-am făcut nici gem, nici sirop. Dar Maj-Britt se bucura oricum. Ne plăcea să ne uităm la ea cum stătea acolo, doar în scutece, şi îşi îndesa zmeură în gură, fără să-i pese că sucul i se scurge pe burtica grasă.

— Ebba a stat la voi?

— Da, dar numai o vară, înainte să se mute la familia aia din

Göteborg.

Erica nu scoase niciun cuvânt timp de câteva secunde şi încercă să digere cele spuse de Gösta. Ce ciudat! Când făcuse cercetări despre trecutul Ebbei, nu găsise nimic despre perioada în care Ebba locuise la Gösta şi Maj-Britt. Acum îşi dădea seama de ce era Gösta atât de implicat în caz.

— Nu v-aţi gândit s-o adoptaţi? spuse într-un final.

Gösta se holbă la ceaşcă, amestecând cu linguriţa.

Erica regretă că-l întrebase. Cu toate că nu se uita la ea, avu impresia că i se umeziseră ochii. Până la urmă, Gösta îşi drese vocea şi-i răspunse.

— Cum să nu? Ne-am gândit şi am discutat despre asta de multe ori. Dar Maj-Britt zicea că n-o să-i ajungă doar compania noastră. Şi eu am lăsat-o să mă convingă. Ştiam că n-avem prea multe să-i oferim.

— Aţi mai luat legătura cu ea vreodată, după ce s-a mutat la Göteborg?

Gösta păru că ezită, apoi clătină din cap.

— Nu, am zis că-i mai bine să rupem legătura de tot. În ziua în care a plecat…

Vocea i se frânse şi nu izbuti să termine propoziţia, dar Erica îl înţelese oricum.

— Cum te simţi când o vezi?

— E ciudat, normal. E femeie în toată firea şi n-o mai cunosc. În acelaşi timp, am senzaţia că recunosc şi acum în ea fetiţa aia care stătea lângă tufele de zmeură şi-ţi zâmbea de cum te uitai la ea.

— Acum nu prea mai zâmbeşte.

— Nu, nu prea.

Gösta se încruntă.

— Ştii cumva ce s-a întâmplat cu fiul lor?

— Nu, n-am vrut s-o întreb. Dar Patrik şi Paula sunt în drum spre Göteborg ca să stea de vorbă cu părinţii ei adoptivi. Sigur or să afle mai multe.

— Nu-mi place de bărbatul ei, spuse Gösta şi întinse mâna după o prăjitură.

— De Mårten? Mie mi se pare OK. Atâta numai că par să aibă nişte probleme în relaţie. Nu-i de mirare, când trebuie să treacă peste pierderea unui copil. Văd şi la soră-mea cât poate să afecteze asta o relaţie.

— Ai dreptate.

Gösta dădu din cap. Erica îşi dădu seama că ştia foarte bine despre ce vorbea. El şi Maj-Britt îşi pierduseră primul şi ultimul copil la câteva zile după ce se născuse. Şi după aceea pe Ebba.

— Uită-te, nenea Gösta! Am găsit o grămadă de zmeură! strigă Maja dinspre tufe.

— Mănâncă numai, strigă el, şi ochii îi luceau din nou.

— Nu vrei să ai grijă de ei cândva? spuse Erica, pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

— Cu trei nu cred că mă descurc, dar de fetiţă pot să am grijă, dacă aveţi nevoie de ajutor.

— O să-mi aduc aminte, să ştii, spuse Erica şi se hotărî să găsească o zi în care Gösta să aibă grijă de Maja.

Chiar dacă fetiţa ei nu era prea ruşinoasă, ea şi colegul morocănos al lui Patrik păreau apropiaţi într-un mod special. Se vedea bine că în sufletul lui era un gol pe care fiica ei ar fi putut să-l umple.

— Ce părere ai despre cele întâmplate ieri?

Gösta scutură din cap.

— Nu-mi dau seama. Familia a dispărut în 1974, probabil au fost omorâţi cu toţii. Apoi nu s-a întâmplat nimic pe insulă înainte de întoarcerea Ebbei. Şi acum zici că s-a dezlănţuit iadul, nu alta. De ce?

— N-are cum să fie din cauză c-ar putea fi interogată ca martoră. Ebba era prea mică şi n-are cum să-şi amintească ceva.

— Nu, eu zic că cineva a încercat să-i împiedice pe Ebba şi pe Mårten să găsească sângele ăla de sub podea. Dar nu se potriveşte cu împuşcătura de ieri. Când dauna era deja făcută.

— Felicitările de care vorbea Mårten indică faptul că cineva îi vrea răul. Şi, având în vedere că le primeşte din 1974, poţi să tragi concluzia că tot ce i s-a întâmplat în ultima săptămână are legătură cu dispariţia alor ei. Chiar dacă abia acum a primit un mesaj ameninţător.

— Da, eu…

— Maja! Nu-l împinge pe Noel!

Erica sări de pe scaun şi se repezi la copii, care se înghionteau în faţa tufei de zmeură.

— Dar Noel mi-a furat zmeura. Zmeura mea. A… a mâncat-o, izbucni în plâns Maja şi profită de ocazie ca să tragă un şut înspre Noel.

Erica o apucă de braţ şi îi aruncă o privire mustrătoare.

— Termină! Şi nu-l lovi pe fratele tău mai mic. Aveţi zmeură cât să vă ajungă la toţi.

Arătă spre tufa plină de fructe roşii, coapte.

— Dar o vreau!

Expresia de pe faţa Majei arăta că se simţea judecată pe nedrept. Erica îi dădu drumul ca să-l consoleze pe Noel. Maja o tuli de lângă ei.

— Nenea Gösta! Noel mi-a luat zmeura! se smiorcăi.

Acesta o cercetă din cap până-n picioare, aşa murdară cum era, apoi o ridică zâmbind pe genunchi şi fetiţa se ghemui ca o pisică.

— Gata, drăguţo, spuse Gösta şi o mângâie pe păr, de parcă n-ar fi făcut altceva toată viaţa decât să consoleze copilaşi supăraţi de trei

ani. Ştii ceva? Zmeura aia nu era cea mai bună.

— Nu?

Maja se opri din plâns şi se uită la Gösta.

— Nu, iar eu ştiu exact unde sunt alea bune. Dar trebuie să-mi promiţi că o să rămână secretul nostru. Frăţiorii tăi n-au voie să ştie, şi nici mami.

— Promit.

— Bine, am încredere în tine, spuse Gösta, apoi se aplecă şi-i şopti ceva la ureche.

Maja îl ascultă cu atenţie, alunecă de pe genunchii lui şi porni din nou spre tufă. Noel se calmase. Erica se întoarse şi se aşeză la masă.

— Ce i-ai spus? Unde sunt cele mai bune boabe?

— Pot să-ţi zic, dar asta înseamnă că va trebui să te omor după, spuse Gösta şi zâmbi.

Erica întoarse capul şi privi. Maja stătea pe vârfuri şi se întindea după zmeura cea mai de sus. Gemenii n-aveau cum să ajungă până acolo.

— Te pricepi, nu glumă, spuse Erica şi râse. Unde eram? Ah, da, la atentatul de ieri. Trebuie să găsim un mod de-a merge mai departe. Ai aflat unde au dispărut lucrurile familiei? Ar fi grozav dacă am putea să ne uităm peste ele. Crezi că au fost aruncate la gunoi? N-a fost nimeni acolo să facă curat? Se ocupau singuri şi de curăţenie şi de grădinărit?

Gösta se îndreptă, brusc, pe scaun.

— Ce tâmpit sunt, Dumnezeule! Uneori am impresia că m-am senilizat de-a binelea.

— De ce, ce e?

— Ar fi trebuit să mă gândesc… Dar moşul era o parte din peisaj, aproape, ceea ce ar fi trebuit să-mi atragă atenţia şi mai mult, e adevărat.

Erica se holbă la el, nedumerită.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Olle Fiare Vechi.

— Olle Fiare Vechi? Moşul ăla care are depozitul de vechituri din Bräcke? Ce legătură are el cu Valö?

— Are, pentru că se plimba cum şi când voia pe insulă şi-i ajuta pe localnici la tot felul de trebuşoare.

— Şi crezi că Olle Fiare Vechi a luat lucrurile?

Gösta ridică mâinile.

— Ar putea fi o explicaţie. Moşul ăla adună tot, şi dacă n-a venit nimeni după lucruri, nu m-aş mira să fi ras totul pe-acolo.

— Problema e dacă le mai are.

— Crezi că Olle Fiare Vechi a făcut curăţenie de primăvară şi s-a debarasat de ceva?

Erica râse.

— Nu, dacă le-a luat putem fi aproape siguri că le mai are şi acum. Poate ar trebui să dăm o fugă până acolo să vorbim cu el, spuse şi dădu să se ridice de pe scaun, dar Gösta îi făcu semn să se aşeze la loc.

— Stai, stai. Dacă sunt acolo, înseamnă că au zăcut pe maidan peste treizeci de ani. N-or să dispară azi. Nu e un loc unde să cari copiii după tine. Îl sun eu mai încolo şi, dacă mai are lucrurile alea, o să dăm o fugă când găseşti tu pe cineva să stea cu copiii.

Erica ştia că are dreptate, dar nu putea să scape de senzaţia aceea de nelinişte din corp.

— Cum se mai simte? întrebă Gösta.

Erica îşi dădu seama la cine se referă abia după câteva secunde.

— Ebba? Ah, pare terminată. Mi s-a părut că s-a bucurat să plece de pe insulă, în ciuda celor întâmplate.

— Şi de lângă Mårten ăla.

— Cred că l-ai judecat greşit, dar probabil că ai dreptate. Doar sunt izolaţi şi n-au altă companie acolo pe insulă. Cred că i-am trezit curiozitatea în privinţa familiei ei. Vreau să-i arăt ce-am găsit, de îndată ce ajung acasă şi îi culc pe gemeni.

— O să aprecieze, sunt sigur. Are un trecut zbuciumat.

— Puţin spus, zise Erica şi-şi goli ceaşca de cafea.

Cafeaua se răcise. Erica se strâmbă.

— Apropo, am fost să stau de vorbă cu Kjell de la *Bohusläningen*. Mi-a dat nişte informaţii despre trecutul lui John.

Erica îi povesti pe scurt povestea tragică a familiei lui John, care îl făcuse pe acesta să aleagă o cale atât de plină de ură. Îi povesti şi despre bileţelul găsit, pe care nu îndrăznise să i-l arate până atunci lui Gösta.

— Gimle? Habar nu am ce înseamnă asta. Nu trebuie să aibă neapărat vreo legătură cu Valö.

— Nu, dar l-am speriat suficient de tare încât să trimită pe cineva să dea o spargere la noi, spuse ea, neputându-se stăpâni.

— A dat cineva spargere la voi? Patrik ce zice?

Erica tăcu. Gösta o ţintui cu privirea.

— Nu i-ai zis nimic? o întrebă cu o voce subţiată. Eşti sigură că e John sau oamenii lui?

— Nu, am presupus. De fapt, nu-i aşa de important. Cineva a intrat pe uşa de la balcon, a adulmecat prin camera mea de lucru şi a încercat să se logheze la calculatorul meu, dar n-a reuşit. Mă bucur că n-a furat hard-diskul.

— Patrik o să-şi iasă din minţi dacă află. Şi dacă află că am ştiut şi eu, şi nu i-am zis nimic, o să se supere şi pe mine.

Erica oftă.

— O să-i povestesc. Dar ce mi se pare interesant e că am ceva în biroul ăla, ceva care li se pare suficient de important încât sunt gata

să-şi asume riscul unei spargeri. Şi sunt sigură că e vorba de bileţelul ăla.

— Crezi că John Holm s-ar coborî până acolo? Prietenii Suediei ar avea mult de pierdut dacă s-ar afla că preşedintele lor a pătruns prin efracţie în casa unui poliţist.

— Poate, dacă e destul de important. Dar i-am predat deja informaţia lui Kjell, n-are decât să afle el ce înseamnă fiţuica aia.

— Bine, spuse Gösta. Şi să nu cumva să nu-i povesteşti lui Patrik despre asta diseară, când ajunge acasă. Altfel am încurcat-o şi eu.

— Da, da, spuse ea obosită.

Nu avea niciun chef de aşa ceva, dar trebuia.

Gösta scutură uşor din cap.

— Oare Paula şi Patrik au aflat ceva în Göteborg? Încep să-mi pierd speranţa.

— Da, dar poate că aflăm, totuşi, ceva şi noi de la Olle Fiare Vechi, zise Erica, bucuroasă că Gösta schimbase subiectul.

— Da, de sperat putem să sperăm, zise Gösta.

Spitalul Sankt Jörgen, 1936

— E puţin probabil ca mama ta să fie externată de aici în viitorul apropiat, spuse doctorul Jansson, un bărbat cam de şaizeci de ani, cu părul alb, a cărui barbă stufoasă îl făcea să semene cu Moş Crăciun.

Laura oftă uşurată. Avea o viaţă ordonată: o slujbă bună şi o locuinţă nouă. Închiria doar o cămăruţă de la bătrâna Bergström din Galärbacken, dar era a ei şi era la fel de frumoasă precum căsuţa pentru păpuşi, pe care o aşezase într-un loc special, pe comoda înaltă de lângă pat. Viaţa ei era mult mai uşoară fără Dagmar. De trei ani era internată la spitalul Sankt Jörgen din Göteborg. Laura se simţea uşurată că nu trebuia să-şi facă griji pentru următoarea ei mişcare.

— Dar de ce suferă mama, de fapt? întrebă, prefăcându-se că-i pasă.

Se îmbrăcase frumos, ca de obicei, şi stătea cu picioarele apropiate, înclinate elegant într-o parte, cu poşeta pe genunchi. Chiar dacă avea doar şaisprezece ani, se simţea mult mai în vârstă.

— N-am putut stabili un diagnostic exact, dar probabil că suferă de ceea ce noi obişnuim să numim „nervi slabi”. Din păcate, tratamentul n-a fost foarte eficient. Continuă să aiureze despre Hermann Göring. Se întâmplă des ca oamenii cu nervi slabi să se agaţe de fantezii legate de persoane despre care au citit în ziare.

— Da, mama vorbeşte despre el de când mă ştiu, spuse Laura.

Medicul îi aruncă o privire înţelegătoare.

— Am auzit că domnişoara a avut o copilărie grea. Dar mi se pare că v-aţi descurcat, şi nu numai că sunteţi frumuşică, dar aveţi mult bun simţ.

— M-am descurcat cum am putut, spuse ea timidă, dar simţi un gust amar când îşi aminti de copilărie.

Detesta faptul că nu se putea controla. Că nu-şi putea alunga gândurile negre. De cele mai multe ori reuşea să le îngroape undeva, în adâncurile minţii, şi rar se mai gândea la mama ei sau la apartamentul acela micuţ care puţea a alcool. Era un miros pe care nu reuşea să-l elimine, oricât ar fi frecat şi spălat. Îngropa şi vorbele de ocară. Nimeni nu-i mai amintea de mama ei. Oamenii o respectau pentru cine era: o fată ordonată, grijulie, serioasă, indiferent ce-ar fi făcut. Nimeni n-o mai împroşca cu înjurături.

Dar teama cea mare nu dispăruse încă. Teama că mama ar putea ieşi din spital şi ar putea distruge totul.

— Mai vreţi s-o vedeţi? Nu vă sfătuiesc s-o faceţi, dar dacă…

— O, nu, mai bine nu. Mama se… agită de fiecare dată. Nu cred că-i face bine.

Laura îşi amintea şi acum tot ce scosese Dagmar din ea data trecută. O înjurase cum îi venise la gură. Laura nici n-ar fi fost în stare să rostească vorbele acelea. Doctorul Jansson părea să-şi amintească şi el incidentul.

— Cred că e o decizie înţeleaptă. Să încercăm s-o menţinem calmă.

— Sper că n-o lăsaţi să citească ziarul?!

— Nu, după tot ce s-a întâmplat data trecută, nu mai are acces la ziarele din spital.

Medicul scutură din cap hotărât.

Laura încuviinţă. Trecuseră doi ani de când o sunaseră de la spital. Mama ei citise că Göring nu numai că mutase rămăşiţele lui Carin pe moşia lui, Karinhall, din Germania, ci comandase şi o criptă în cinstea ei. Distrusese totul în cameră şi îl rănise atât de tare pe unul dintre asistenţii medicali, încât fuseseră nevoiţi să-i pună copci.

— Sper să mă sunaţi dacă mai apar noutăţi, spuse şi se ridică. Luă poşeta în stânga, iar cu dreapta strânse mâna medicului.

Când îi întoarse spatele doctorului Jansson şi părăsi încăperea, pe buzele ei se citea un zâmbet discret. Era liberă, din nou, pentru un timp.

[18]

Se apropiau de Torp, o comună aflată chiar la ieşirea de nord din Uddevalla, când nimeriră într-un ambuteiaj mare. Patrik încetini, iar Paula se foi pe scaunul din dreapta lui, încercând să găsească o poziţie comodă.

Patrik îi aruncă o privire neliniştită.

— Şi zici că o să rezişti tot drumul până la Göteborg şi înapoi?

— Da, stai liniştit. Sunt înconjurată, oricum, de oameni care-şi fac griji pentru mine.

— Să sperăm că a meritat efortul. Traficul e ca dracu'.

— Nu contează cât durează, spuse Paula. Apropo, cum se mai simte Ebba?

— Nu ştiu, sincer să fiu. Dormea când am ajuns ieri acasă şi la fel când am plecat azi-dimineaţă. Dar Erica zicea că era complet terminată.

— Nu-i de mirare. Probabil că e un coşmar pentru ea.

— Hai, calcă odată acceleraţia aia!

Patrik se lăsă pe claxon când şoferul maşinii din faţa lor nu reacţionă suficient de repede la o gaură în coloană.

Paula clătină din cap, dar se abţinu de la comentarii. Făcuse destule drumuri cu Patrik ca să ştie cât de mult se schimba când se aşeza în spatele volanului.

Le luă cu o oră mai mult decât de obicei ca să ajungă la Göteborg, în traficul de vară, iar Patrik era pe punctul de-a exploda când coborâră din maşină pe străduţa liniştită din cartierul de vile Partille. Îşi săltă cămaşa ca să-şi usuce spatele asudat.

Paula se uită compătimitoare la fruntea-i udă de transpiraţie.

— Noi, ăştia din afara Suediei, nu transpirăm, spuse ea şi ridică braţele, ca să arate că nu transpirase deloc.

— Lasă că transpir eu destul pentru amândoi. Mai bine îmi luam o cămaşă de schimb. Arăt ca dracu. Cum să mă prezint aşa? Sunt leoarcă şi tu arăţi ca o balenă eşuată. Oamenii or să înceapă să comenteze că poliţia din Tanum e la pământ, spuse Patrik şi apăsă pe butonul soneriei.

— Balenă eşuată eşti tu. Eu sunt gravidă. Tu ce scuză ai? spuse Paula şi îl împunse în coaste.

— Ah, burta asta? E doar pentru imagine. O să dispară imediat, numai să încep să merg iar la sală.

— Da, am auzit că sala aia te-a dat în urmărire.

Uşa se deschise. Patrik nu mai apucă să-i dea replica.

— Bună ziua, bine aţi venit! Sunteţi de la Poliţia din Tanumshede, nu-i aşa? îi întrebă un bărbat în jur de şaizeci de ani, cu aer prietenos.

— Da, spuse Patrik şi o prezentă şi pe Paula.

O femeie cam de aceeaşi vârstă ieşi să-i salute.

— Intraţi! Mi se spune Berit. Eu şi cu Sture ne-am gândit să vă invităm în incubatorul pensionarilor.

— Incubatorul pensionarilor? îi şopti Paula lui Patrik.

— Pe balconul închis, îi răspunse tot în şoaptă Patrik şi o văzu că zâmbeşte.

Afară, pe balconul cel mic şi scăldat în soare, Berit trase lângă masă un fotoliu mare din răchită şi o îndemnă pe Paula cu o mişcare din cap.

— Stai jos aici. E cel mai comod fotoliu pe care-l am.

— Mulţumesc! Probabil că va trebui să mă ridicaţi cu o macara mai încolo, spuse Paula şi se prăbuşi recunoscătoare pe perna cea groasă.

— Şi pune-ţi picioarele pe taburetul ăsta. Nu e uşor să fii gravidă pe aşa o caniculă.

— Nu, începe să fie cam greu, recunoscu Paula.

După drumul acela lung, gleznele i se umflaseră ca nişte mingi de fotbal.

— Îmi amintesc vara aia, când Ebba era gravidă cu Vincent. Era la fel de cald şi…

Berit se opri, şi zâmbetul dispăru de pe buzele ei. Sture o cuprinse cu un braţ şi o bătu pe umăr cu tandreţe.

— Aşa, haideţi să ne aşezăm şi să-i servim pe musafirii noştri cu nişte cafea şi prăjituri. E cozonacul marmorat al lui Berit, reţetă proprie. E o reţetă secretă, nici ea nu ştie cum îl face.

Sture încerca să învioreze atmosfera cu tonul lui jovial, dar ochii îi erau la fel de trişti ca ai soţiei sale.

Patrik se conformă şi se aşeză, dar îşi dădea seama că mai devreme sau mai târziu avea să deschidă un subiect delicat pentru părinţii Ebbei.

— Haideţi, serviţi.

Berit împinse farfuria spre ei.

— Tu şi soţul tău ştiţi ce-o să fie? Băiat sau fată?

Paula se opri, cu bucata de prăjitură în gură. Apoi o privi pe femeia din faţa ei în ochi şi spuse pe un ton prietenos:

— Nu, eu şi partenera mea, Johanna, am hotărât că nu vrem să ştim deocamdată. Avem deja un băiat, aşa că sigur c-ar fi drăguţ să fie fetiţă, de data asta. Dar ştiţi cum se zice, important e să fie sănătos.

Se mângâie pe burtă şi se pregăti pentru o reacţie contrariată din partea gazdelor.

Berit se lumină la faţă.

— Ce-o să se bucure să aibă un frăţior mai mic sau o surioară!

Probabil c-o să fie tare mândru.

— Cu o mămică aşa de frumoasă chiar nu contează ce-o să fie, spuse Sture cu un zâmbet cald.

Nu păreau să reacţioneze la faptul că bebeluşul avea să fie crescut de două mame. Paula le zâmbi la rându-i bucuroasă.

— Şi-acum povestiţi-mi ce s-a întâmplat, spuse Sture şi se aplecă peste masă. Ebba şi Mårten ne dau doar răspunsuri în doi peri când îi sunăm, şi nici să-i vizităm nu vor.

— Nu, probabil e mai bine să n-o faceţi, spuse Patrik şi se gândi că ăsta ar fi fost ultimul lucru de care aveau nevoie: oameni mai mulţi pe Valö.

— De ce?

Privirea lui Berit se plimbă neliniştită între Patrik şi Paula.

— Ebba mi-a povestit că au găsit sânge când au spart podeaua. E de la?…

— Da, cel mai probabil, spuse Patrik. Dar sângele e atât de vechi, încât nu se poate stabili dacă provine de la familia Ebbei, sau dacă e vorba de o persoană sau mai multe.

— Îngrozitor, spuse Berit. Noi n-am discutat prea mult cu Ebba despre ce s-a întâmplat acolo. Adevărul e că nici nu ştiam mai multe decât ne-au spus cei de la Serviciile Sociale şi ce-am mai citit în ziare. Aşa că ne-a luat prin surprindere când a anunţat că vrea să se mute înapoi cu Mårten.

— Nu cred că voiau să se mute acolo neapărat, spuse Sture. Voiau doar să evadeze.

— Nu vreţi să ne povestiţi ce s-a întâmplat cu fiul lor? întrebă Paula cu precauţie.

Berit şi Sture făcură schimb de priviri înainte ca Sture să ia cuvântul. Domol, le povesti despre ziua în care murise Vincent. Patrik simţi cum i se pune un nod în gât în timp ce-l asculta. Uneori, viaţa părea nespus de crudă şi de lipsită de sens.

— Şi la cât timp după asta s-au mutat pe insulă? întrebă când Sture amuţi.

— Cam după o jumătate de an, pare-mi-se, zise Berit.

Sture dădu din cap.

— Da, aşa e. Au vândut casa, tot. Stăteau la câteva minute de noi.

Bărbatul arătă într-o direcţie nedefinită, de-a lungul străzii.

— Şi Mårten şi-a dat demisia. Lucra ca tâmplar. Ebba era în concediu medical de când cu accidentul. Lucra ca economist la Taxe şi Impozite, dar nu s-a mai întors la serviciu. Ne facem griji pentru ei, nu ştim cum or să se descurce cu banii, dar au nişte economii de pe urma casei vândute.

— O să-i ajutăm şi noi cât o să putem, spuse Berit. Mai avem doi copii care-s ai noştri, cum s-ar zice, adică biologic, chiar dacă o privim

pe Ebba la fel ca pe ei. Ebba a fost mereu protejata lor, aşa că o vor ajuta şi ei, dacă pot. O să se rezolve totul, sunt sigură.

Patrik dădu din cap.

— O să arate grozav când o să termine cu renovările. Mårten pare un meseriaş bun.

— E foarte priceput, spuse Sture. Când stăteau aici, avea de lucru aproape tot timpul. Uneori mai exagera şi el, dar mai bine aşa decât să stea degeaba.

— Mai vrea cineva cafea? întrebă Berit şi se ridică să aducă vasul, fără să aştepte un răspuns.

Sture privi după ea.

— O doare, dar nu vrea să arate. Ebba a sosit ca un înger mic în familia noastră. Copiii noştri aveau şase şi opt ani şi ne gândeam să mai facem unul. A fost ideea lui Berit să mai luăm de suflet un copil care avea nevoie de o familie.

— Aţi mai crescut alţi copii în afară de Ebba?

— Nu, Ebba a fost prima şi ultima. A rămas la noi şi după un timp am adoptat-o. Berit nu dormea nopţile de grijă înainte să iasă actele. Era speriată de moarte că o să ne-o ia cineva.

— Ce fel de copil era? întrebă Patrik, mai mult din curiozitate.

Ceva îi spunea că Ebba de acum era doar o copie palidă a celei care fusese înainte de moartea fiului ei.

— Aoleu, era o năzdrăvană şi jumătate, vă asigur.

— Ebba? Da! spuse Berit şi ieşi pe balcon cu vasul cafetierei. Copila aia nu putea să stea locului un minut. Dar era mereu veselă şi nu puteai să te superi pe ea cu adevărat.

— Asta nu face decât să ne îngreuneze şi mai mult situaţia, spuse Sture. Am pierdut-o şi pe Ebba, nu numai pe Vincent. Şi pe Mårten. Bine, el a fost mereu genul ăla mai labil, cu schimbări de dispoziţie bruşte, depresii periodice şi aşa mai departe, dar înainte de moartea lui Vincent se înţelegea bine cu Ebba. Acum… acum nu mai ştiu. La început nici nu se suportau, nu puteau să stea în aceeaşi cameră şi acum sunt pe o insulă, numai ei doi. Cum vă spuneam, nu putem să nu ne facem griji.

— Aveţi vreo teorie despre incendiul ăla şi despre cine ar fi putut să tragă spre Ebba? întrebă Patrik.

Berit şi Sture îl priviră înmărmuriţi.

— Nu v-a povestit nimic? spuse Patrik şi se uită la Paula.

Nici prin cap nu-i trecuse că părinţii Ebbei nu erau la curent cu ce i se întâmplase fiicei lor. Dacă ar fi ştiut asta, ar fi formulat întrebarea mai cu bun simţ.

— Nu, nu ne-a spus nimic, în afară de povestea cu sângele, spuse Sture.

Patrik căuta în continuare cuvintele potrivite ca să descrie

întâmplările de pe insulă, dar Paula i-o luă înainte şi le povesti totul despre incendiu şi despre atentator, pe un ton calm şi la obiect.

Berit apucă tăblia mesei şi o strânse până când i se albiră încheieturile degetelor.

— Nu înţeleg de ce nu ne-a zis nimic.

— Probabil că n-a vrut să ne facem griji, spuse Sture, dar părea la fel de revoltat ca şi soţia lui.

— Dar de ce mai stau acolo? Ce nebunie! Trebuie să plece imediat! Sture, eu zic să mergem până acolo, să vorbim cu ei.

— Par hotărâţi să rămână, spuse Patrik. Dar deocamdată Ebba s-a mutat la noi. S-a dus acasă cu nevastă-mea şi azi-noapte a dormit în camera de oaspeţi. Mårten, în schimb, a refuzat să plece de pe insulă.

— Ce, nu-i normal la cap? spuse Berit. Gata, ne ducem la ei. Chiar acum.

Se ridică brusc, dar Sture o împinse uşor înapoi pe scaun.

— Hai să nu ne pripim. O sunăm pe Ebba, să vedem ce zice. Doar ştii ce încăpăţânaţi pot să fie. N-are rost să începem să facem scandal.

Berit scutură din cap, dar nu mai încercă să se ridice.

— Vă puteţi imagina vreun motiv pentru care cineva ar vrea să le facă rău?

Paula se foi în fotoliu. Chiar şi acolo, după un timp, începuse s-o doară încheieturile.

— Nu, nu-mi vine nimic în minte, spuse Berit apăsat. Copiii ăştia duceau o viaţă liniştită. De ce să vrea cineva să le facă rău? Nu le-au ajuns necazurile şi durerea prin care au trecut?

— Şi totuşi cred că are legătură cu ce s-a întâmplat cu familia Ebbei, zise Sture. Poate cineva se teme c-o să iasă ceva la iveală, nu ştiu.

— Aşa credem şi noi, dar deocamdată nu ştim mare lucru, şi de aceea e mai bine să nu dăm declaraţii, spuse Patrik. Ne întrebam, doar, dacă ştiţi ceva despre felicitările alea pe care le primeşte Ebba de la o persoană necunoscută care se semnează cu „G”?

— Da, e o chestie tare bizară, spuse Sture. Le primeşte în fiecare an, de ziua ei. Am zis că e vreo rudă îndepărtată. Ni s-a părut ceva inofensiv, aşa că nu ne-am prea bătut capul cu asta.

— Ieri a mai primit una. Şi nu era deloc inofensivă.

Părinţii Ebbei îl priviră miraţi.

— Ce scria pe ea?

Sture se ridică şi trase perdelele. Lumina soarelui pătrundea până la ei şi încălzea masa.

— O ameninţare, am putea spune.

— Atunci e ceva nou. Credeţi că expeditorul e cel care vrea să le facă rău?

— Nu ştim. Dar ne-ar ajuta mult dacă aţi avea vreo felicitare din

aceasta prin casă.

Sture scutură din cap, cu părere de rău.

— Nu, din păcate nu le-am păstrat. I le-am arătat Ebbei şi apoi le-am aruncat. Nu conţineau niciun mesaj personal, doar „La mulţi ani” şi „G”. Atât. Aşa că nu mi s-a părut ceva ce merita păstrat.

— Da, îmi dau seama, aprobă Patrik. Şi n-aţi găsit niciun indiciu? Un semn care să arate cine le trimite? Ce scria pe ştampila de la poştă?

— Erau ştampile locale, din Göteborg, aşa că din punctul ăsta de vedere n-aveam după ce să ne luăm.

Sture amuţi o clipă, apoi îşi privi nevasta.

— Banii, spuse el.

Berit făcu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-a trecut prin cap! zise şi se întoarse spre Patrik şi Paula. În fiecare lună, din data de la care am luat-o la noi şi până când a împlinit optsprezece ani, Ebba a primit o sumă de bani lunar, cineva îi transfera bani într-un cont. Am primit o scrisoare conform căreia cineva a deschis un cont pe numele ei. Am păstrat banii şi i i-am dat când a vrut să cumpere casa cu Mårten.

— Şi n-aveţi idee cine a fost donatorul? N-aţi încercat să aflaţi?

Sture dădu din cap.

— Ba da, am făcut câteva încercări. Eram curioşi, bineînţeles. Dar cei de la bancă ne-au spus că donatorul voia să-şi păstreze anonimatul şi a trebuit să ne mulţumim cu atât. Până la urmă am presupus că era vorba de aceeaşi persoană care-i trimitea felicitările de ziua ei: o rudă îndepărtată care-i voia binele.

— De la care bancă aţi primit scrisoarea?

— De la Handelsbanken. De la o filială de pe Norrmalmstorg, din Stockholm.

— O să ne interesăm şi noi despre ce este vorba. Foarte bine că v-aţi amintit.

Patrik se uită întrebător la Paula, care dădu din cap. Apoi se ridică şi le întinse mâna.

— Mulţumim mult că ne-aţi primit. Sunaţi-ne, dacă vă mai amintiţi ceva.

— Vă sunăm, promitem. Normal că vrem să vă ajutăm dacă putem.

Sture zâmbi discret. Patrik înţelese că abia aşteptau să se arunce asupra telefonului ca s-o sune pe fiica lor, după plecarea lui şi a Paulei.

Deplasarea la Göteborg se dovedea mult mai utilă decât îndrăznise să spere. „Urmează drumul banilor”, aşa ziceau în filmele americane. Dacă puteau să dea de urma banilor, poate reuşeau să găsească vreun indiciu care să-i ducă mai departe.

După ce se urcară în maşină, scoase telefonul. Douăzeci şi cinci de apeluri pierdute. Patrik oftă şi se întoarse spre Paula.

— Ceva îmi spune că presa tocmai a mirosit povestea, spuse şi porni motorul, îndreptându-se spre Tanumshede.

Îi aştepta o zi grea.

Expressen publicase ştirea despre Valö. Când şeful lui, Kjell, aflase prin radio-şanţul de la redacţie că ar fi putut fi primii care s-o publice, se înfuriase teribil. După ce terminase de ţipat, îl trimisese acasă pe Kjell, cu misiunea de a-i umili pe şmecherii ăia din capitală şi ca să şlefuiască puţin articolele vechi despre cazul familiei Elvander, apărute mai demult în *Bohusläningen*. „Faptul că suntem mai mici şi din provincie nu înseamnă că trebuie să fim mai slabi", obişnuia să spună.

Kjell îşi răsfoi notiţele. Sigur că încălcase principiile jurnalismului când renunţase la o ştire atât de importantă, dar angajamentul său contra organizaţiilor rasiste i se părea mult mai important. Dacă trebuia să renunţe la o ştire pentru ajutor în căutarea adevărului despre Prietenii Suediei şi John Holm, era gata s-o facă.

Se abţinu cu greu să nu-l sune pe Sven Niklasson, ca să-l întrebe de noutăţi. Probabil că nu avea prea multe faţă de ce citise în ziar, dar nu putea să nu se întrebe ce era cu Gimle ăla. Tonul lui Sven Niklasson se schimbase, era sigur când îi povestise de bileţelul găsit de Erica acasă la John. Părea că auzise de Gimle mai demult şi ştia ceva despre ei.

Deschise *Expressen* şi citi ştirea despre urmele descoperite pe Valö. Îi consacraseră patru pagini şi probabil că urma un articol nou în zilele următoare. Poliţia din Tanum anunţase o conferinţă de presă în după-amiaza aceea, când aveau să dezvăluie ceva noutăţi pe baza cărora să poată formula o concluzie. Dar până atunci mai erau câteva ore şi marea provocare nu consta în a găsi aceleaşi informaţii ca şi ceilalţi, ci dimpotrivă. Kjell se lăsă pe spate în scaunul de birou şi căzu pe gânduri. Ştia că localnicii erau fascinaţi de băieţii care rămăseseră pe insulă pe timpul vacanţei. De-a lungul anilor se făcuseră multe speculaţii referitor la ce ştiau sau nu ştiau aceştia despre dispariţia familiei. Şi dacă da, ce legătură aveau cu asta. Dacă scotea la iveală destul material despre cei cinci băieţi, cu siguranţă ar fi scris un articol la care celelalte ziare nu puteau decât să viseze.

Se îndreptă de spate şi încercă să caute date pe calculator. Puteai să găseşti destule informaţii despre cei cinci în registrele publice şi ăsta era un început bun. În plus, mai avea şi notiţele lui de la interviul cu John. Urma să încerce să ia legătura cu ceilalţi patru mai târziu, pe parcursul zilei. Avea să fie mult de lucru într-un timp atât de scurt, dar dacă reuşea ce-şi propusese, avea să iasă bine de tot.

Îşi mai dădu seama de un lucru şi îşi notă repede ideea în carneţel. Trebuia să încerce să vorbească şi cu Gösta Flygare, care fusese la faţa locului atunci. Dacă avea noroc, poate Gösta urma să-i povestească

impresiile lui de la ancheta cu băieţii, ceea ce ar fi constituit o bază solidă pentru articol.

Gândul la Gimle nu-i dădea însă deloc pace, dar Kjell îl alungă hotărât. Nu mai ţinea de el şi poate că nici nu însemna nimic. Îşi scoase telefonul mobil şi începu să sune. N-avea timp de stat pe gânduri.

Percy îşi făcea fără grabă bagajul. Nu se va duce la aniversarea aceea de şaizeci de ani. Fusese de ajuns să dea câteva telefoane ca să afle că Pyttan nu doar că-l părăsise, dar se şi mutase deja la sărbătorit.

Mâine, în zori, Percy plănuia să se urce în Jaguarul lui şi să plece la Fjällbacka. Nu era sigur de idee. Dar convorbirea cu Leon îi confirmase că viaţa lui se găsea în pragul colapsului, aşadar, ce mai avea de pierdut?

Toţi ascultau când vorbea Leon, exact ca pe vremuri. Fusese şeful găştii încă de atunci şi era ciudat şi oarecum înspăimântător că avusese aceeaşi autoritate ca acum şi la şaisprezece ani. Poate că viaţa ar fi arătat altfel dacă n-ar fi urmat atunci ordinul lui Leon, dar nu voia să se gândească la asta. Ani de-a rândul izbutise să blocheze în minte cele întâmplate pe Valö, şi nici nu revenise vreodată acolo. Când urcase în barca aia, în ziua aceea de Paşti, nu privise înapoi.

Acum avea să fie nevoit să-şi amintească din nou. Ştia c-ar fi fost mai bine să rămână la Stockholm, să-şi bea minţile şi să privească de la geam viaţa care se desfăşura pe Karlavägen, aşteptând să-i bată poliţia la uşă. Dar vocea lui Leon, la telefon, îl făcuse la fel de lipsit de voinţă ca pe vremuri.

Zbârnâitul soneriei îl sperie. Nu aştepta pe nimeni, iar Pyttan luase deja tot ce era de valoare. Nu se amăgea că avea să se întoarcă şi să se căiască. Nu era proastă. Îşi dăduse seama că era pe cale să piardă totul şi ieşise din peisaj cât se mai putea. Într-un fel, chiar o înţelegea. Crescuse într-o lume în care toţi se căsătoreau din interes, era un fel de troc aristocratic.

Percy deschise uşa. Era avocatul Buhrman.

— Aveam întâlnire? încercă să-şi amintească Percy.

— Nu, n-am stabilit nicio întâlnire.

Avocatul făcu un pas înainte, aşa că Percy fu nevoit să se retragă ca să-l lase să intre.

— Aveam treabă în oraş şi ar fi trebuit să plec acasă imediat, după-masă. Dar problema asta nu poate să aştepte.

Buhrman evita să se uite la el. Percy simţi cum încep să-i tremure genunchii. Ceva nu era în regulă.

— Intră, spuse, străduindu-se să vorbească cu calm.

În cap auzi vocea tatălui său: orice s-ar întâmpla, nu-i lăsa să te vadă slab. Dintr-odată îşi aminti totul despre ziua aceea, în care nu

reuşise să-i urmeze sfatul, ci se prăbuşise pe podea, plângând şi implorând. Înghiţi în sec şi închise ochii. Acum nu era momentul potrivit să lase trecutul să câştige teren. Avea timp destul mâine. Acum trebuia să afle ce voia Buhrman.

— Te servesc cu un pahar de whisky? întrebă şi păşi spre căruciorul cu băuturi, unde îşi turnă un pahar.

Avocatul se aşeză pe canapea, lent şi greoi.

— Nu, mulţumesc.

— Cafea?

— Nu, mersi. Hai, stai jos.

Buhrman bătu cu bastonul în podea şi Percy se conformă. Stătu calm şi-l ascultă pe avocat, dând din cap doar când şi când, ca să-i arate că înţelege. Încercă să-şi menţină chipul impenetrabil. Vocea tatălui său îi răsuna tot mai tare între tâmple: nu-i lăsa niciodată să te vadă slab.

Când Buhrman plecă, se întoarse la bagajul lui. Nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut. Fusese slab în ziua aceea, cu mulţi ani în urmă. Se lăsase doborât de rău. Percy trase fermoarul genţii şi se aşeză pe pat. Privi drept înainte, în gol. Viaţa lui era distrusă. Nimic nu mai conta de acum. Dar n-avea să se mai arate niciodată slab.

Fjällbacka, 1939

Laura îşi privi bărbatul în timp ce stăteau la masă, la micul dejun. Erau căsătoriţi de un an. În ziua în care împlinise optsprezece ani, Laura acceptase să se mărite cu Sigvard şi, la câteva luni după cererea în căsătorie, se cununaseră în cadrul unei ceremonii discrete, în grădină. Sigvard avea cincizeci şi trei de ani şi ar fi putut să-i fie tată. Dar era bogat. Laura înţelesese că nu trebuia să-şi mai facă griji, niciodată, pentru viitorul ei. Scrisese o listă raţională cu argumente pro şi contra, iar cele pro se dovediseră mai multe. Dragostea era pentru proşti şi, pe deasupra, un lux pe care o femeie în situaţia ei nu şi-l permitea.

— Nemţii au invadat Polonia, spuse Sigvard, exaltat. E doar începutul, ascultă ce-ţi zic.

— Nu-mi pasă de politică.

Laura unse cu unt o felie de pâine. Dar nu îndrăzni să mănânce. Foamea continuă era preţul pe care fusese obligată să-l plătească pentru a fi perfectă şi uneori rămânea uimită de cât de absurd îi era comportamentul. Se măritase cu Sigvard pentru sentimentul de siguranţă, pentru a fi sigură că mâncarea n-avea să-i lipsească niciodată de pe masă. Cu toate astea, îi era foame tot timpul, ca în copilărie, când Dagmar dădea banii pe băutură în loc de mâncare.

Sigvard râse.

— Scrie şi despre taică-tău.

Laura îi aruncă o privire rece. Era în stare să înghită multe, dar îl rugase de nenumărate ori să nu mai vorbească despre persoana care o adusese în pragul nebuniei pe mama ei. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de trecut. Dagmar era în siguranţă la Spitalul Sankt Jörgen şi, dacă Laura avea să aibă noroc, urma să stea acolo tot restul vieţii ei mizerabile.

— Chiar nu era nevoie să-mi aminteşti de el, spuse.

— Iartă-mă, draga mea. Dar nu trebuie să-ţi fie ruşine. Dimpotrivă. Göring ăsta e răsfăţatul lui Hitler şi şeful celor de la Luftwaffe. Nu-i deloc rău.

Sigvard dădu din cap gânditor şi se scufundă din nou în lectură.

Laura oftă. N-o interesa şi nu voia să mai audă niciodată de Göring. Îndurase destul fanteziile bolnave ale mamei ei, iar acum trebuia să audă şi să citească despre el tot timpul, doar pentru că era unul dintre oamenii de încredere ai lui Hitler. Dumnezeule, de ce trebuia să le pese lor, în Suedia, dacă nemţii invadau Polonia?

— Aş vrea să redecorez salonul. Mă laşi? întrebă pe tonul ei cel mai drăgăstos. Nu trecuse mult de când reamenajase complet camera. Ieşise bine, dar încă nu era perfect. Nu ca în salonul din căsuţa ei pentru păpuşi. Canapeaua elegantă pe care o cumpăraseră nu se potrivea, iar prismele din candelabrul de cristal nu erau la fel de strălucitoare pe cât se aşteptase.

— O să mă aduci în pragul falimentului, spuse Sigvard, dar o privi plin de tandreţe. Fă cum vrei, iubito. Important e să fii tu mulţumită.

[19]

— Vine şi Anna, dacă e în regulă, spuse Erica şi îi aruncă o privire precaută Ebbei.

În clipa în care o invitase pe sora ei îşi dăduse deja seama că poate nu era o idee atât de bună, dar Anna părea că are nevoie de companie.

— Nu-i nicio problemă, spuse Ebba şi zâmbi, dar părea tot obosită.

— Ce-au zis părinţii tăi? Lui Patrik i s-a părut puţin ciudat că ai tăi au aflat de incendiu şi împuşcături de la el, credea că le-ai povestit deja ce s-a întâmplat.

— Ar fi trebuit, ştiu, dar am amânat. Ştiu că se agită. Vor să renunţăm şi să ne mutăm înapoi în oraş.

— Şi nu vi se pare o idee bună? întrebă Erica pornind DVD-ul cu „Lotta de pe Bråkmakargatan". Gemenii dormeau, complet epuizaţi după drumul până la Gösta, iar Maja stătea pe canapea şi aştepta să înceapă filmul.

Ebba căzu pe gânduri un timp, apoi scutură din cap.

— Nu, nu putem să ne întoarcem acasă. Chiar nu ştiu ce-o să facem dacă n-o să meargă chestia asta aici. Îmi dau seama că e o prostie să rămânem şi mi-e şi frică, dar, în acelaşi timp… răul s-a petrecut deja, oricum.

— Ce… dădu să spună Erica.

Tocmai îşi făcea curaj să întrebe ce se întâmplase cu fiul lor, când, uşa de la intrare se deschise şi intră Anna.

— Salut! strigă ea.

— Intră, tocmai puneam filmul cu Lotta, pentru a mia oară.

— Bună, spuse Anna şi dădu din cap spre Ebba.

Zâmbea cu un pic de reţinere, neştiind cum s-o abordeze după aventura prin care trecuseră împreună cu o zi înainte.

— Salut, Anna, spuse Ebba cu aceeaşi precauţie. Însă la ea părea să facă mai degrabă parte din personalitatea ei.

Erica se întrebă dacă fusese mai deschisă înainte de moartea fiului ei.

Când se auzi coloana sonoră a filmului, Erica se ridică.

— Haideţi să ne aşezăm în bucătărie.

Anna şi Ebba o luară înainte şi se aşezară la masă.

— Ai putut să dormi? întrebă Anna.

— Da, am dormit mai mult de douăsprezece ore, dar simt c-aş putea să mai dorm încă pe atât.

— Din cauza şocului, cu siguranţă.

Erica intră în bucătărie, cu un teanc de hârtii în braţe.

— Nu sunt informaţii complete şi probabil ai şi văzut o parte din ele, spuse ea şi aşeză teancul pe masă.

— Nu, n-am văzut nimic, spuse Ebba clătinând din cap. Poate sună ciudat, dar nu m-am gândit prea mult la originea mea înainte să preiau casa şi să mă mut aici. Am avut o copilărie atât de fericită, încât toată povestea asta părea cumva… absurdă.

Se holbă la teancul de hârtii de parcă ar fi vrut, astfel, să asimileze informaţiile.

— Păi, să vedem.

Erica deschise un caiet şi îşi drese vocea.

— Mama ta, Inez, născută în 1951, cum ştii, avea doar douăzeci şi trei de ani când a dispărut. De fapt, n-am găsit prea multe despre ea, despre perioada de dinaintea căsniciei cu Rune. S-a născut şi a crescut în Fjällbacka, avea note medii spre bune la şcoală şi, da, cam atât am găsit în arhive despre Inez. S-a căsătorit cu tatăl tău, Rune Elvander, în 1970, şi tu te-ai născut în ianuarie 1973.

— Da, pe 3 ianuarie, completă Ebba dând din cap.

— Rune era mult mai în vârstă decât Inez, după cum ştii. Era născut în 1919 şi avea trei copii dintr-o căsnicie anterioară: Johan, de nouă ani, Annelie, de şaisprezece, şi Claes, care avea nouăsprezece ani la data dispariţiei. Mama lor, Carla, prima soţie a lui Rune, a murit cu doar câţiva ani înainte de căsătoria lui Rune cu Inez şi, conform celor cu care am stat de vorbă, mamei tale nu i-a fost deloc uşor să se integreze în familie.

— Mă întreb de ce s-a măritat cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea, spuse Ebba. Tata trebuie să fi avut… Ebba păru să calculeze în minte, cincizeci şi unu de ani când s-au căsătorit.

— Se pare că bunica ta, mama ei, a avut un cuvânt greu de spus. Era… cum să mă exprim…

— N-am nicio relaţie cu bunica mea, aşa că nu te abţine de dragul meu. Familia mea e la Göteborg. Partea asta a vieţii mele e mai mult… e ca o curiozitate, atâta tot.

— Atunci n-o să mi-o iei în nume de rău dacă-ţi zic că bunica ta avea o reputaţie de scorpie.

— Aoleu, Erica! spuse Anna şi îi aruncă o privire acuzatoare.

Pentru prima oară de când o cunoscuseră, Ebba râse cu poftă.

— Nu face nimic, spuse ea şi se întoarse spre Anna. Nu mă supăr. Vreau să aud adevărul, sau măcar cât se mai poate afla din el.

— Da, da, spuse Anna, dar părea tot sceptică.

Erica povesti mai departe:

— Pe bunica ta o chema Laura şi s-a născut în 1920.

— Deci bunica mea era de-o vârstă cu taică-meu, constată Ebba. Ceea ce mă face şi mai curioasă.

— Cum ziceam, se pare că Laura a avut un cuvânt greu de spus. Ea

a convins-o pe mama ta să se mărite cu Rune. Dar nu e ceva sută la sută sigur, aşa că ia-o cu precauţie.

Erica începu să caute prin teancul de hârtii şi puse în faţa Ebbei una cu o imagine fotocopiată.

— Uite o poză cu bunica ta, Laura, şi bunicul tău, Sigvard.

Ebba se aplecă peste masă.

— Nu pare prea energică, spuse şi se uită la doamna cea severă din imagine. Bărbatul de lângă ea nu părea, nici el, prea bine dispus.

— Sigvard a murit în 1954, la scurt timp după ce a fost făcută fotografia asta.

— Par bogaţi, spuse Anna şi se aplecă să studieze fotografia.

— Chiar erau, încuviinţă Erica. În orice caz, până la moartea lui Sigvard. După aceea s-a dovedit că acesta făcuse câteva afaceri proaste de tot. Nu a lăsat cine ştie ce avere în urmă şi, având în vedere că Laura nu muncea, banii s-au terminat încet, dar sigur. Laura ar fi ajuns în stradă dacă Inez nu s-ar fi măritat cu Rune.

— Tatăl meu era bogat? întrebă Ebba.

Ridicase fotocopia şi o ţinea aproape de ochi ca să nu-i scape niciun detaliu.

— N-aş zice neapărat bogat, dar avea cu siguranţă o situaţie materială bună. Destul cât să-i cumpere Laurei o locuinţă acceptabilă, în oraş.

— Dar mi se pare că nu mai trăia la data dispariţiei alor mei.

Erica răsfoi caietul din faţa ei.

— Da, aşa este. Laura a murit în urma unui infarct, în 1973. Chiar pe Valö, să ştii. A găsit-o Claes, fiul cel mare al lui Rune, în spatele casei. Era moartă deja.

Erica îşi umezi degetul mare, începu să răsfoiască teancul şi scoase în scurt timp o copie xerox a unui articol de ziar.

— Am găsit anunţul din *Bohusläningen*.

Ebba luă hârtia şi citi textul.

— Se pare că bunică-mea era o celebritate pe aici.

— Da, toţi ştiau cine era Laura Blitz. Sigvard îşi câştiga banii din transporturi maritime, şi se zvonea că ar fi făcut afaceri cu nemţii pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Erau nazişti? întrebă Ebba îngrozită şi se uită la Erica.

— Nu ştiu cât erau de angajaţi, spuse aceasta, ezitând. Dar toţi ştiau că şi bunică-ta, şi bunicul tău aveau o anumită simpatie pentru cauza nazistă.

— Şi mama? spuse Ebba, făcând ochii mari.

Anna o privi ţintă pe Erica.

— N-am auzit nimic de genul ăsta, spuse Erica. Drăguţă, dar cam naivă. Aşa o descriu cei mai mulţi pe Inez. Şi subjugată de bunică-ta.

— Asta explică mariajul cu taică-meu, zise Ebba şi se muşcă de

buză.

— Nu-i aşa că era o persoană autoritară? Sau mi se pare mie, mă gândesc că dacă era directorul unui internat…

— Nu, se pare că ai dreptate. Se zice c-a fost un om sever şi dur.

— Bunică-mea era din Fjällbacka?

Ebba ridică din nou poza cu femeia încruntată.

— Da, ai ei erau din Fjällbacka, de mai multe generaţii. Maică-sa se numea Dagmar şi s-a născut în Fjällbacka în 1900.

— Deci avea… douăzeci de ani când a născut-o pe bunică-mea? Dar pe vremea aia nu era ciudat să fii aşa de tânără. Şi străbunicul?

— În certificatul de naştere al bunicii tale scrie „tată necunoscut”.

Erica îşi umezi din nou degetul cu salivă şi răsfoi până când dădu peste o foaie aflată la fundul teancului.

— Am găsit un extras din arhiva tribunalului.

— Condamnată pentru vagabondaj? Străbunica era prostituată?

Ebba o privi nedumerită pe Erica.

— Era nemăritată şi cu un copil nelegitim, probabil că a făcut tot ce-a putut ca să nu moară de foame. Sigur n-a avut o viaţă uşoară. A fost acuzată şi pentru furt de câteva ori. Dagmar era cunoscută drept o femeie puţin cam nebună şi avea probleme şi cu alcoolul. Am documente care arată că a fost internată, o perioadă îndelungată, la un spital de boli mintale.

— Ce copilărie îngrozitoare trebuie să fi avut săraca bunică-mea, spuse Ebba. Nu-i de mirare că s-a înrăit aşa.

— Nu, sigur nu i-a fost uşor să crească lângă Dagmar. Azi probabil că n-ar fi fost lăsată să stea cu o mamă precum Dagmar. Dar pe vremea aia nu se ştiau prea multe despre astfel de abuzuri şi mamele necăsătorite erau dispreţuite la maximum.

Erica şi le imagină pe Dagmar şi pe fiica ei. Le cercetase amănunţit viaţa şi pentru ea, erau aproape vii. Nici nu ştia exact de ce se întorsese aşa de mult în timp când, de fapt, nu voia decât să dezlege misterul dispariţiei familiei Elvander. Dar soarta femeilor o captivase şi de aceea continuase cercetările.

— Şi ce s-a întâmplat cu Dagmar? întrebă Ebba.

Erica îi mai întinse o foaie: o copie a unei fotografii alb-negru care părea făcută la un proces.

— Doamne, ea e?

— Să văd, spuse Anna, iar Ebba îi arătă foaia.

— Când e făcută poza asta? Pare aşa de bătrână şi de terminată.

Erica se uită peste notiţe.

— Poza e din 1945. Aşa că Dagmar avea patruzeci şi cinci de ani. A fost făcută pe vremea când era internată la Sankt Jörgen din Göteborg.

Erica făcu o pauză de efect.

— E făcută cu patru ani înainte de dispariţia lui Dagmar.

— Dispariţia? întrebă Ebba.

— Da, pare că e ceva de familie. Ultimul document despre Dagmar datează din 1949. După aceea a dispărut fără urmă.

— Şi Laura nu ştia nimic?

— Am auzit că Laura a rupt legătura cu Dagmar cu mult înainte de asta. Pe vremea aia era măritată cu Sigvard şi trăia o viaţă complet diferită de cea pe care o îndurase alături de maică-sa.

— Şi nu se poate şti unde a putut să dispară? întrebă Anna.

— Ba da, cei mai mulţi cred că s-a îmbătat şi s-a înecat în mare. Dar corpul nu i-a fost găsit niciodată.

— Ajutor, spuse Ebba şi ridică din nou fotografia cu Dagmar. O străbunică hoaţă şi prostituată, care dispare. Nu ştiu dacă o să pot înghiţi asta.

— Şi ăsta e doar începutul.

Erica îşi roti privirea în jur, bucuroasă că reuşise să le capteze atenţia.

— Mama lui Dagmar…

— Da? făcu Anna, nerăbdătoare.

— Nu, mai bine mâncăm ceva de prânz şi continuăm după, zise Erica, dar fără a vrea să zăbovească, de fapt, cu dezvăluirile.

— Termină! strigară în cor Anna şi Ebba.

— Numele de Helga Svensson… vă spune ceva?

Ebba păru că se gândeşte un timp, dar clătină încetişor din cap. Anna tăcea încruntată. Apoi se uită la Erica şi ochii îi licăriră.

— Făcătoarea de îngeri, spuse ea.

— Ce? întrebă Ebba.

— Fjällbacka e cunoscută nu doar pentru trecătoarea Kungsklyftan şi Ingrid Bergman, îi explică Anna. Avem onoarea, îndoielnică, de a fi şi locul de naştere al Făuritoarei de îngeri, Helga Svensson, care a fost decapitată în 1909, pare-mi-se.

— În 1909, spuse Erica.

— Decapitată pentru ce?

Ebba părea tot nedumerită.

— Pentru că a omorât nişte copii mici, lăsaţi în grija ei. I-a înecat într-o căldare. Nimeni n-a descoperit nimic până când una dintre mame nu s-a răzgândit şi s-a întors să-şi ia copilul înapoi. Când nu şi-a găsit fiul – deşi Helga i-a scris scrisori, despre el, un an întreg – femeia a intrat la bănuieli şi s-a dus la poliţie. Poliţiştii au crezut-o şi într-o dimineaţă au făcut o razie la Helga, găsindu-i aici pe bărbatul ei şi pe fiica lor biologică, plus micuţii care aveau norocul să se afle încă în viaţă.

— Şi, când au săpat în pivniţă, au găsit opt cadavre de copii, interveni Anna.

— Aoleu, ce înfricoşător! spuse Ebba făcându-se palidă. Dar nu

înţeleg ce legătură are asta cu rudele mele? zise şi arătă cu degetul spre teancul de pe masă.

— Helga era mama lui Dagmar, spuse Erica. Făuritoarea de îngeri Helga Svensson era mama lui Dagmar, adică stră-străbunica ta.

— Glumeşti?

Ebba o privi îngrozită pe Erica.

— Nu, serios. Acum înţelegi de ce mi s-a părut o coincidenţă ciudată când Anna mi-a povestit că faci bijuterii care reprezintă îngeri.

— Am senzaţia c-aş fi făcut mai bine dacă nu mă apucam de asta, spuse Ebba, dar nu părea să vorbească serios.

— Dar e palpitant… zise Anna şi păru să regrete îndată.

Se întoarse spre Ebba ca să-şi ceară scuze.

— Scuză-mă, n-am vrut să…

— Şi mie mi se pare la fel, spuse Ebba. Şi văd ironia cu bijuteriile mele. Ciudat. Asta te face să te gândeşti la cum e soarta, de fapt.

Privirea i se întunecă preţ de o clipă. Erica bănui că se gândea la fiul ei.

— Opt copii, spuse apoi, încet. Opt copii mici, îngropaţi într-o pivniţă.

— Da, ce fel de om face aşa ceva? întrebă Anna.

— Ce s-a întâmplat cu Dagmar după execuţia Helgăi?

Ebba îşi încrucişă braţele pe piept, arătând mai fragilă decât oricând.

— Tatăl lui Dagmar, soţul Helgăi, a fost decapitat şi el, spuse Erica. El a fost cel care a îngropat cadavrele şi poliţia l-a considerat părtaş la crimă, chiar dacă Helga fusese cea care înecase copiii. Aşa că Dagmar a rămas orfană şi a ajuns la o familie de ţărani dintr-un sat de lângă Fjällbacka. A stat la ei câţiva ani. Nu ştiu ce viaţă a avut acolo. Dar îmi imaginez că i-a fost greu, fiind fiica unei ucigaşe de copii. Localnicii nu prea iertau uşor un astfel de păcat.

Ebba dădu din cap. Părea epuizată. Erica hotărî că auzise destule pentru moment. Era vremea prânzului şi, în plus, voia să-şi verifice şi telefonul mobil, ca să vadă dacă nu cumva pierduse vreun apel de la Gösta. Îi ţinea pumnii, sperând că aflase ceva de la Olle Fiare Vechi. Trebuiau să aibă şi ei noroc cândva.

O muscă se lovi, bâzâind, de geam. Se arunca iar şi iar spre el ca într-o luptă fără speranţă. Cu siguranţă era nedumerită. Nu se vedea nicio barieră vizibilă şi, cu toate astea, ceva nu o lăsa să treacă. Mårten înţelegea perfect cum se simţea musca. O privi un timp, apoi întinse mâna încet spre geam, formă un cleşte din degetul mare şi cel arătător şi o prinse. O cercetă fascinat, apăsând-o cu degetele. O strivi şi îşi şterse degetele de pervaz.

În lipsa bâzâitului, în cameră se făcu linişte. Se aşeză pe scaunul de

birou al Ebbei, cu instrumentele ei pentru făcut bijuterii în faţă. Un îngeraş terminat pe jumătate se afla pe masă. Mårten se întrebă a cui durere avea s-o aline. Dar poate că nu era vorba de durere. Nu toate colierele erau comandate în amintirea cuiva mort, mulţi le cumpărau doar pentru că li se păreau frumoase. Dar bănuia că cel din faţa lui era pentru cineva în doliu. De la moartea lui Vincent avea impresia că presimte durerea oamenilor, fără ca ei să fie prezenţi. Luă în palmă îngeraşul neterminat şi îşi dădu seama imediat că era pentru cineva care simţea aceeaşi pustietate şi zădărnicie ca şi ei.

Strânse mai tare colierul din mână. Ebba nu înţelegea că împreună puteau să umple pustietatea aceea. Nu trebuia decât să-l lase să se apropie iarăşi de ea. Şi trebuia să-şi recunoască vina. Fusese orbit de propriul sentiment de vinovăţie, dar acum îşi dădea seama, din ce în ce mai clar, că Ebba era cea vinovată de moartea fiului lor. Dacă ar fi recunoscut, ar fi iertat-o şi i-ar mai fi dat o şansă. Dar ea nu zicea nimic, doar îl privea acuzator, de parcă ar fi căutat vina în ochii lui.

Ebba îl respingea şi nu înţelegea de ce. După tot ce se întâmplase, ar fi trebuit să-l lase s-o îngrijească şi să se sprijine pe el. Mai demult, ea fusese cea care controla totul. Ea hotărâse unde trebuiau să se mute, unde aveau să plece în concediu, când aveau să facă copii, da, chiar şi în dimineaţa aceea plănuise tot ce trebuia făcut. Oamenii se lăsau păcăliţi de ochii albaştri ai Ebbei şi de constituia ei fragilă. O credeau timidă şi supusă, lucru deloc adevărat. Ea hotărâse totul în dimineaţa aceea dar, începând de azi, lucrurile aveau să se schimbe. Era rândul lui să hotărască.

Se ridică şi aruncă îngeraşul. Acesta ateriză, acoperit de ceva roşu şi lipicios, peste obiectele aruncate alandala pe masa de scris. Mårten îşi privi mirat palma plină de tăieturi mici. Îşi şterse încet mâna pe pantaloni. Ebba trebuia să vină acasă acum. Trebuia să-i explice mai multe lucruri.

Liv ştergea, cu mişcări rapide mobilierul de grădină. Trebuia s-o facă în fiecare zi dacă voia să păstreze scaunele curate. Continuă să frece până când plasticul străluci. Spatele ei era acoperit de broboane de transpiraţie în soarele puternic. După orele petrecute lângă adăpostul pentru barcă, căpătase un bronz frumos, auriu, dar sub ochi i se vedeau cearcăne negre.

— Eu zic să nu te duci, spuse. Ce să cauţi la reuniuni din astea? Ştii cât de delicată e situaţia cu partidul. Trebuie să fim cât mai discreţi până când…

Liv tăcu brusc.

— Ştiu toate astea, dar anumite lucruri nu le poţi controla, spuse John şi-şi împinse ochelarii de citit pe frunte.

Stătea la masă şi răsfoia ziarele. În fiecare zi citea cotidienele cele

mai importante şi câteva ziare locale alese după relevanţă. Până acum nu reuşise să treacă prin ele fără să simtă dezgust faţă de uniformitatea lor. Toţi jurnaliştii, cronicarii şi atotştiutorii ăştia liberali care credeau că înţeleg mersul lumii. Încet, dar sigur contribuiau la distrugerea poporului suedez. Ţinea de răspunderea lui să deschidă ochii oamenilor. Preşul era cam mare, dar război fără pierderi nu există. Şi el se afla în mijlocul unui război.

— O să fie şi evreul ăla? întrebă Liv şi începu să şteargă masa, după ce hotărî că scaunele erau suficient de curate.

John dădu din cap.

— Da, o să vină şi Josef, probabil.

— Îţi dai seama ce-o să se întâmple dacă te vede cineva sau te filmează alături de el? Cum crezi c-o să fie dacă o imagine din aia o să ajungă în ziare? Bănuiesc că-ţi dai seama ce-or să zică susţinătorii tăi. Ai fi pus sub lupă imediat, ar putea să te oblige chiar să-ţi dai demisia. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple acum, când mai avem puţin şi ajungem acolo unde ne-am propus.

John privi spre port, evitând să se uite în ochii lui Liv. Acesta nu ştia nimic. Cum să-i fi povestit despre întunericul, frigul şi spaima care, pentru moment, eliminase orice tabu legat de rase? În clipa aceea totul se redusese la nevoia de-a supravieţui, care îl legase pentru totdeauna de Josef. N-avea cum să-i poată explica una ca asta lui Liv.

— Trebuie să mă duc, spuse şi tonul lui dădu de înţeles că, în ceea ce-l privea, discuţia era încheiată.

Liv ştia că n-avea rost să se împotrivească, dar continua să mormăie acolo. John zâmbi şi îşi privi soţia, chipul ei frumos cu trăsături ce dezvăluiau o voinţă de fier.

O iubea şi ştia că împărtăşeau multe, dar întunericul nu-l putea împărtăşi decât cu cei care fuseseră alături de el.

Pentru prima oară după toţi anii ăia, aveau să se întâlnească din nou. Şi pentru ultima oară. Sarcina care îl aştepta acum era prea importantă şi avea să fie nevoit să renunţe la privitul în urmă. Cele întâmplate în 1974 se ridicaseră din nou la suprafaţă, dar puteau să dispară la fel de repede, atâta timp cât izbuteau să ajungă la o învoială. Secretele vechi trebuiau păstrate în întunericul în care se născuseră.

Singurul de care îşi făcea griji era Sebastian. Sebastian profitase încă de-atunci de avantajul lui şi putea să le facă probleme şi acum. Dar existau şi alte metode, dacă nu se putea vorbi cu el ca de la om la om.

Patrik respiră adânc. Annika făcea ultimele pregătiri înainte de conferinţa de presă. Veniseră jurnalişti chiar şi din Göteborg. Unii dintre ei aveau să raporteze cotidianelor de circulaţie naţională, ceea

ce însemna că ştirea urma să apară în mai toate ziarele importante. Începând din ziua aceea, ancheta avea să se transforme într-un circ, ştia asta din experienţă, cu Mellberg pe post de dresor. Asta o ştia tot din experienţă. Mellberg se bucurase peste poate când auzise că trebuia să organizeze rapid o conferinţă de presă. Probabil că în clipa aceea era la toaletă şi-şi pieptăna cele câteva fire de păr de pe creştet.

Patrik era la fel de agitat ca înaintea oricărei conferinţe de presă. Ştia că, pe lângă prezentarea cât mai puţin detaliată a anchetei, trebuia să limiteze şi boroboaţele lui Mellberg. În acelaşi timp, trebuia să fie recunoscător că povestea nu explodase în presă chiar mai devreme. De obicei, tot ce se întâmpla în zonă se răspândea cu viteză supersonică şi întâmplările de pe Valö puteau să fi ajuns deja la urechile fiecărui locuitor din Fjällbacka. Bine, măcar, că nimeni nu vânduse pontul mai repede presei. Dar norocul era schimbător şi acum nu mai puteau să-i oprească pe ziarişti.

O bătaie uşoară în uşă îl trezi din raţionamentul lui pesimist. Uşa se deschise şi Gösta intră. Fără a-i cere permisiunea, se aşeză pe unul dintre scaunele din faţa biroului.

— Da, s-au adunat hienele, spuse şi se uită la degetele lui mari, pe care le rotea pe deasupra genunchilor.

— Îşi fac doar treaba, zise Patrik, cu toate că de curând gândise exact la fel.

N-avea niciun rost să-i întărâte pe jurnalişti. Uneori puteau chiar să-i ajute.

— Cum a fost la Göteborg? întrebă Gösta tot fără să-l privească.

— Bine. Se pare că Ebba nu le-a povestit alor ei despre incendiu şi împuşcături.

Gösta ridică privirea.

— De ce nu?

— Nu voia să-i sperie, cred. Am senzaţia că s-au aruncat pe telefon de îndată ce-am plecat de acolo. Şi maică-sa voia să plece imediat spre Valö.

— Poate că n-ar fi fost o idee proastă. Şi mai bine ar fi dacă Ebba şi Mårten ar pleca de acolo până să rezolvăm cazul ăsta.

Patrik scutură din cap.

— Da, eu n-aş mai fi stat acolo niciun minut mai mult decât ar fi fost necesar, într-un loc în care cineva a încercat să mă omoare. Şi nu o dată, ci de două ori.

— Unii oameni sunt cam ciudaţi.

— Părinţii Ebbei erau cumsecade, în schimb.

— Deci păreau de treabă?

— Da, cred că a avut o viaţă frumoasă alături de ei. Părea că are o relaţie bună şi cu fraţii. Ai ei stau într-o zonă bună. Cu case vechi şi o grămadă de tufe de trandafiri în jur.

— Da, sună bine. Un loc bun unde să creşti un copil.

— În schimb, n-am mai primit niciun indiciu nou referitor la cine putea să-i fi trimis felicitările alea.

— Aha, deci n-au păstrat niciuna?

— Nu, le-au aruncat pe toate. Dar erau doar felicitări de ziua ei, nimic ameninţător, ca acum, ultima oară. Şi toate aveau ştampilă de Göteborg.

— Ciudat, spuse Gösta şi-şi studie din nou degetele mari.

— Şi mai ciudat mi se pare că cineva a deschis un cont pe numele Ebbei şi i-a transferat bani în fiecare lună, până când a împlinit optsprezece ani.

— Ce? Anonim?

— Da, exact. Aşa că, dacă aflăm de unde provin banii ăia, poate găsim un indiciu. Eu aşa sper. Probabil că nu-i prea deplasat să credem că e vorba de aceeaşi persoană care îi trimite şi felicitările. Dar acum trebuie să plec.

Patrik se ridică.

— Voiai să-mi mai zici ceva?

Se făcu linişte preţ de câteva clipe, după care Gösta îşi drese vocea şi îl privi în ochi.

— Nu, nimic. Absolut nimic.

— Bine, atunci.

Patrik deschise uşa şi tocmai păşea pe coridor când Gösta strigă după el.

— Patrik?

— Da, ce e? Conferinţa de presă începe într-un minut.

Se lăsă un moment de linişte.

— Nu, nimic. Uită, spuse Gösta.

— OK.

Patrik porni spre sala de conferinţe din capătul coridorului, cuprins de o senzaţie ciudată care-l rodea pe dinăuntru. Poate că ar fi trebuit să rămână şi să-l convingă pe Gösta să-i povestească ce avea pe suflet.

Apoi intră în sală şi uită repede totul. Toate privirile se îndreptară către el. Mellberg stătea deja în faţă şi zâmbea cu toţi dinţii. Măcar unul dintre ei era pregătit să dea piept cu presa.

Josef încheie convorbirea. Genunchii i se înmuiară şi se aşeză greoi cu spatele sprijinit de perete. Se holbă la tapetul înflorat din hol, pe care nu-l schimbaseră de când cumpăraseră casa. Rebecka voia să-l schimbe demult, dar Josef nu înţelegea de ce trebuia să cheltuie banii pe aşa ceva, când tapetul era încă în stare bună. Nu-i plăcea să schimbe lucruri care funcţionau perfect. Mai bine să fie recunoscători că aveau un acoperiş deasupra capului şi mâncare pe masă. În viaţă existau lucruri mai importante decât un tapet.

Acum pierduse ce era mai scump pentru el şi totuşi Josef nu putea să-şi ia gândul de la tapetul acela. Era oribil. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să asculte de Rebecka. Poate, în general, ar fi trebuit să asculte de ea mai mult?

I se păru deodată că se vede din afară. Era un om mic şi plin de el. Un om care credea că visele puteau deveni realitate, care credea că e menit să facă fapte măreţe. Şi acum, iată-l aici, dat în vileag ca un prost, ca un naiv.

Şi era doar vina lui. Încă de când se simţise înconjurat de întuneric, de când umilirea îi întărise inima, încă de atunci începuse să se amăgească pe sine, crezând că la un moment dat avea să se răzbune. Bineînţeles că aşa ceva nu era posibil. Răul era mai puternic. Răul fusese prezent în viaţa părinţilor lui şi, cu toate că nu vorbiseră niciodată despre el, ştia că-i obligase să comită fapte neortodoxe. Şi el era contaminat de răul acela dar, în fanfaronada lui, crezuse că Dumnezeu îi oferea o şansă să-şi cureţe sufletul.

Josef se dădu cu capul de perete. Mai întâi încet, apoi mai tare, tot mai tare. Asta îi făcea bine şi, dintr-odată, îşi reaminti cum reuşise să scape de durere în ziua aceea îndepărtată din trecut. Pe părinţii lui nu-i consolase faptul că-şi împărţeau durerea cu alţii, şi nici pe el. Dimpotrivă, ruşinea părea şi mai greu de suportat atunci. Fusese naiv când crezuse că putea să scape dacă se căia suficient.

Oare ce ar fi spus copiii şi Rebecka dacă ar fi ştiut, dacă totul ar fi ieşit la iveală. Leon voia să-i adune pe toţi, să trezească la viaţă suferinţa pe care ar fi trebuit s-o uite între timp. Josef rămăsese aproape paralizat de groază când fusese sunat cu o zi înainte. Acum ameninţarea avea să se transforme în realitate şi nu putea să facă nimic ca să împiedice asta. Iar azi nu mai avea, oricum, nicio importanţă. Era mult prea târziu. Era la fel de lipsit de putere ca atunci şi nu mai avea energia să se lupte. Oricum n-ar fi servit la nimic. Visul acela existase doar în capul lui încă de la început. Cel mai mult regreta că nu-şi dăduse seama de asta din timp.

Karinhall, 1949

Dagmar plângea şi de tristeţe, şi de fericire. În sfârşit, ajunsese la Hermann. Fusese nehotărâtă un timp. Banii primiţi de la Laura îi ajunseseră doar pentru o bucată din drum. Cheltuise prea mult când o apuca setea şi de unele zile abia dacă-şi amintea, dar se ridicase de fiecare dată şi plecase mai departe. Hermann al ei o aştepta.

Ştia, desigur, că nu era îngropat în Karinhall, îi povestise o femeie maliţioasă în tren, când îi spusese încotro se îndreaptă. Dar nu conta unde se afla corpul lui. Citise articolele şi văzuse imaginile. Aici era casa lui. Aici

era sufletul lui.

Şi Carin Göring era îngropată aici. Curva aia scârboasă îl ţinea prizonier pe Hermann chiar şi după moartea lui. Dagmar îşi încleştă pumnii în buzunarele hainei şi respiră sacadat, privind câmpia ce se întindea înainte. Fusese proprietatea lui, dar acum totul era distrus. Simţi cum i se umezesc iar ochii. Cum se ajunsese aici? Conacul era în pragul prăbuşirii şi grădina, cândva îngrijită şi nespus de frumoasă, era acum năpădită de buruieni şi abandonată. Pădurea deasă care înconjura pajiştea se apropia tot mai mult.

Mersese pe jos ore în şir ca să ajungă aici. Din Berlin făcuse autostopul, apoi pe jos până la zona împădurită din nordul oraşului, unde citise că se afla Karinhall. Nu-i fusese uşor să găsească şoferi generoşi. Oamenii se uitau bănuitori la hainele ei zdrenţăroase şi nici nu ştia vreun cuvânt în germană, dar repetase cuvântul „Karinhall" de câteva ori şi, până la urmă, un domn în vârstă o lăsase să urce în maşina lui. Când ajunseseră la o răscruce şi bărbatul îi făcuse semn că el o s-o ia într-o direcţie şi ea în cealaltă, trebuise să coboare. Ultima parte o străbătuse cu picioarele tot mai tremurânde, dar nu se oprise. Nu voia decât să se apropie de Hermann.

Se plimbă printre ruine, căutând. Cele două cabine pentru paznici stăteau mărturie pentru cât de pompoasă trebuie să fi fost cândva proprietatea. Pe ici-colo se vedeau resturi de ziduri şi pietre decorative. Dagmar îşi imagină cât de frumos fusese conacul şi împrejurimile lui pe vremuri. Dacă n-ar fi existat Carin, proprietatea ar fi purtat numele ei.

Ura şi tristeţea o doborâră. Dagmar căzu în genunchi, bocind. Îşi amintea noaptea aceea plăcută de vară când simţise respiraţia lui Hermann pe pielea ei, când o acoperise cu săruturi pe tot trupul. Era noaptea în care primise şi pierduse totul. Viaţa lui Hermann ar fi putut fi mult mai fericită dacă ar fi ales-o pe ea. Ar fi avut grijă de el şi nu l-ar fi lăsat, precum Carin, să se transforme în epava aceea pe care o văzuse în spital. Ar fi fost suficient de puternică pentru amândoi.

Dagmar luă un pumn de pământ şi îl cernu printre degete. Soarele o ardea în ceafă. Din depărtare se auzirăschelălăielile unor câini vagabonzi. Un pic mai încolo se vedea o statuie, prăbuşită şi ciobită. Îi lipsea nasul şi un braţ, iar ochii de piatră se holbau orbi spre cer. Soarele îi încingea pielea. Dagmar simţea nevoia să se odihnească undeva la umbră. Fusese o călătorie lungă şi trebuia doar să se întindă puţin. Se uită în jur, căutând un loc răcoros. Lângă o treaptă care nu mai ducea nicăieri, o coloană groasă se răsturnase peste ultima scară de sus. Zări sub ea umbra cea binecuvântată.

Era prea obosită ca să se ridice, aşa că se târî peste pământul grunţuros până la scări, se făcu mică şi se întinse, oftând uşurată, în spaţiul strâmt, apoi închise ochii. Pornise spre el încă din noaptea aceea de iunie. Spre Hermann. Acum, însă, trebuia să se odihnească.

[20]

Conferinţa de presă se terminase de câteva ore. Se adunaseră în bucătărie. Ernst, care trebuise să stea cuminte în biroul lui Mellberg, fusese eliberat şi stătea acum întins la picioarele stăpânului său, ca de obicei.

— Păi, eu zic că a mers bine, sau nu? spuse Mellberg şi zâmbi mulţumit. Nu te duci acasă să te odihneşti, Paula? ţipă apoi, trezindu-l pe Patrik din visare.

Paula se holbă la el, nedumerită.

— Pot să hotărăsc şi singură dacă am nevoie să mă odihnesc sau nu, mulţumesc.

— Alergi de colo-colo pe aici, cu toate că eşti liberă. Şi faci drumuri cu maşina până la Göteborg. Dacă se întâmplă ceva, să nu zici că nu ţi-am…

— Cred că situaţia e sub control, spuse Patrik vrând să anihileze cearta iminentă. Băieţii ăia sughiţă în cor.

De fapt, era absurd să-i numească băieţi pe bărbaţii aceia, care acum aveau peste cincizeci de ani. Dar, când se gândea la fotografia din mintea lui, vedea cinci băieţi îmbrăcaţi în stilul anilor ’70, cu priviri oarecum circumspecte.

— N-au decât. Mai ales John ăla, spuse Mellberg şi îl scărpină pe Ernst pe după urechi.

— Patrik?

Annika vârî capul în bucătărie şi îi făcu semn să iasă. Patrik se ridică şi o urmă pe coridor, unde Annika îi întinse telefonul.

— E Torbjörn. Se pare că a aflat ceva.

Patrik simţi cum îi creşte pulsul. Luă telefonul, intră în biroul lui şi închise uşa. Apoi îl ascultă pe Torbjörn cam un sfert de oră, fără să-l întrerupă cu întrebări. Când încheie convorbirea, se duse grăbit în bucătărie, unde-i găsi pe Paula, Mellberg, Gösta şi Annika. Cu toate că era târziu, nimeni nu părea că ar vrea să ajungă odată acasă.

— Ce-a zis? întrebă Annika.

— Calmaţi-vă. Să-mi pun şi eu nişte cafea.

Patrik se îndreptă spre cafetieră, cu paşi exagerat de lenţi şi dădu să apuce recipientul cu cafea, dar Annika se ridică înainte ca Patrik să-i fi atins mânerul. Smulse vasul din mâna lui, îi turnă cafea în ceaşcă, vărsând puţină, şi puse ceaşca pe masă, în faţa scaunului gol.

— Poftim! Şi-acum stai jos şi spune-ne ce ţi-a zis Torbjörn.

Patrik rânji, dar se conformă. Apoi îşi drese glasul.

— Torbjörn a prelevat o amprentă clară de pe timbrul lipit pe

felicitarea trimisă de „G”. Aşa că putem să comparăm amprenta cu cea a unui eventual suspect.

— Grozav, spuse Paula şi îşi puse picioarele umflate pe un scaun. Dar arăţi ca motanul ăla care a înghiţit canarul. Pun pariu că nu ne-ai spus tot.

— Te-ai prins, spuse Patrik şi sorbi din cafeaua fierbinte. E vorba de glonţ.

— Care din ele? întrebă Gösta şi se aplecă în faţă.

— Păi, tocmai asta-i chichiţa. Glonţul găsit în scândura din podea şi gloanţele scoase în mod ilegal din perete după tentativa aia de omor asupra Ebbei…

— Bine, bine, dădu din mână Mellberg. Am înţeles aluzia.

— Provin din aceeaşi armă, mai mult ca sigur.

Patru perechi de ochi se holbară la el. Patrik dădu din cap.

— Pare puţin probabil, dar e adevărat. În 1974, când cineva a omorât un număr necunoscut de membri ai familiei Elvander, acea persoană a folosit – şi aici marja de eroare e minimă – aceeaşi armă ca şi ieri, când s-a tras asupra Ebbei Stark.

— Chiar crezi că poate fi vorba despre acelaşi infractor, după atâţia ani? spuse Paula şi scutură din cap. Pare o nebunie.

— Eu am crezut tot timpul că tentativa de omor asupra Ebbei şi a soţului ei are legătură cu dispariţia familiei ei. Şi uite, avem o dovadă.

Patrik gesticulă neputincios. În cap îi răsunau întrebările puse la conferinţa de presă. Nu putuse să le dea alt răspuns decât că era doar o teorie de-a lui. Abia acum primise dovada care avea să confere o anumită seriozitate anchetei şi care îi întărea bănuielile iniţiale.

— Cei de la analize au putut să stabilească modelul armei, pornind de la şanţurile de pe glonţ, adăugă el. Aşa că trebuie să verificăm cine deţine o armă din asta aici, în zonă. E vorba de un revolver marca Smith & Wesson, de calibrul 38.

— Dacă e să privim jumătatea plină a paharului, înseamnă că arma cu care a fost omorâtă familia Elvander nu se află deloc pe fundul mării, spuse Mellberg.

— Nu, cel puţin până ieri, când persoana respectivă a tras spre Ebba. După aceea, cine ştie, poate a ajuns acolo, spuse Patrik.

— Nu cred, spuse Paula. Dacă respectivul a păstrat-o până acum, mi-e greu să cred că s-a debarasat de ea tocmai ieri.

— Poate că ai dreptate. Poate că persoana respectivă consideră arma un fel de trofeu şi o păstrează ca pe un fel de amintire legată de cele întâmplate. Informaţiile astea noi ne arată că trebuie să ne concentrăm şi mai mult asupra anchetei din 1974. Trebuie să-i audiem din nou pe cei patru cu care am stat deja de vorbă şi să luăm la purecat fiecare detaliu din ziua aceea. Şi să-l căutăm cât mai repede pe Percy von Bahrn. Sigur că ar fi fost bine s-o fi făcut deja, dar aici eu

sunt de vină. La fel şi cu profesorul ăla care mai e în viaţă. Cum îl chema? Ăla care era în concediu, ştiţi…

Patrik pocni din degete.

— Ove Linder, completă Gösta.

Dintr-odată, părea cu totul lipsit de chef.

— Aşa e, Ove Linder. Parcă stă în Hamburgsund, sau nu? Cu el o să stăm de vorbă mâine-dimineaţă, la prima oră. Poate deţine informaţii preţioase despre cum era viaţa la şcoală. Putem să mergem la el împreună.

Patrik luă o foaie şi un creion şi începu să ordoneze sarcinile urgente.

— Ăăă, da… spuse Gösta şi îşi trecu mâna peste bărbie.

Patrik continuă să scrie.

— Şi-n cursul zilei de mâine trebuie să ne întâlnim cumva cu toţi cei cinci băieţi. O să-i împărţim între noi. Paula, tu poţi să mai vezi ce e cu contul ăla în care au fost transferaţi banii Ebbei, da?

Paula se lumină la faţă.

— Sigur, de fapt am luat deja legătura cu filiala şi i-am rugat să ne ajute.

— Auzi, Patrik, spuse Gösta din nou, dar Patrik continuă să dea ordine fără să-l asculte. Patrik!

Toate privirile se îndreptară spre el. Nu-i stătea în fire să ridice tonul în felul ăla.

— Da, ce e? Ce vrei să spui?

Patrik îl cercetă pe Gösta şi, dintr-odată, avu senzaţia că n-avea să-i placă ce urma să audă de la colegul lui, care părea că se codeşte.

— Da, păi, profesorul ăla, ştii, Ove Linder…

— Aşa?

— Cineva a vorbit deja cu el.

— Cineva? spuse Patrik şi aşteptă continuarea.

— M-am gândit c-ar fi bine să muncim cât mai mulţi la caz. Nu poţi să negi că ea se pricepe cel mai bine la scormonit informaţii şi nu prea avem personal în momentul de faţă. Aşa că am zis că nu strică să primim puţin ajutor. Cum spuneai adineaori, există lucruri pe care ar fi trebuit să le facem demult, dar uite că le-am făcut acum. Deci e de bine, zise Gösta şi-şi trase sufletul.

Patrik îl măsură cu privirea. Omul ăsta nu era normal, sau ce? Voia să se prefacă, de parcă nu i-ar fi lucrat pe la spate pe colegii lui, şi să transforme porcăria asta în ceva pozitiv? Apoi fu cuprins de o bănuială. Se rugă totuşi să nu aibă dreptate.

— Ea – cine? Draga de nevastă-mea? Ea a stat de vorbă cu profesorul ăla?

— Ăăă… da, spuse Gösta şi îşi plecă privirea.

— Ei, cum aşa, Gösta, dragul meu…

Paula vorbea de parcă ar fi vrut să certe un copil mic care furase o prăjitură.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Patrik. Mai bine îmi spui tot acum. Ce-a mai născocit Erica? Şi tu, că văd că aţi copt-o împreună.

Gösta oftă adânc şi începu să povestească ce auzise de la Erica despre vizita ei la Liza şi John, despre ce aflase de la Kjell, despre copilăria lui John. Nu uită nici bileţelul. Apoi păru că ezită puţin, dar până la urmă îi povesti şi despre spargerea din casa lor.

Patrik înmărmuri.

— Ce naiba zici acolo?

Gösta plecă privirea, ruşinat.

— Gata, toate au o limită, spuse el şi, ridicându-se brusc, se năpusti afară din secţie şi se aruncă în maşină.

Simţea cum fierbe pe dinăuntru. Când învârti cheia în contact şi motorul porni, se forţă să tragă aer în piept de câteva ori. Apoi apăsă pe acceleraţie.

Ebba nu mai înceta să se uite la fotografii. Le rugase pe surori să o lase singură puţin, apoi luase toate materialele despre rudele ei şi urcase în camera de lucru a Ericăi. După ce aruncă o privire peste biroul plin de hârtii, se aşeză pur şi simplu pe jos şi întinse copiile xerox ale fotografiilor, ca pe un evantai, în faţa ei. Oamenii ăştia erau străbunii ei, sângele ei. Chiar dacă avusese o viaţă frumoasă alături de familia ei adoptivă, uneori îi invidia pe cei care aveau o familie adevărată, de care ştiau că aparţin. Singurul lucru de care aparţinea ea era un mister. Îşi aducea aminte de câte ori se uitase la fotografiile înrămate de deasupra comodei mari din camera de zi: bunicii din partea mamei şi a tatălui ei, mătuşi şi veri, da, oameni care o făceau să simtă că e o verigă dintr-un lanţ lung. Acum se uita la fotografiile cu rudele ei: era un sentiment formidabil, dar în acelaşi timp şi ciudat.

Ebba ridică fotografiile cu Făuritoarea de îngeri. Ce nume frumos pentru ceva atât de oribil. Apropie imaginea de ochi şi încercă să vadă dacă există ceva în privirea Helgăi care să sugereze ce făcuse. Nu ştia dacă fotografia fusese făcută înainte sau în perioada în care muriseră copiii, dar copila din poză, probabil Dagmar, era atât de mică încât poza părea făcută în 1902. Fetiţa era îmbrăcată într-o rochiţă deschisă la culoare, cu volănaşe, ignorând soarta care o aştepta. Unde dispăruse oare? Se înecase, cum credeau mulţi? Oare dispariţia ei fusese un sfârşit natural al unei vieţi distruse din clipa arestării părinţilor ei? Oare Helga simţise vreun regret, oare ştiuse cum o să afecteze viaţa fiicei ei dacă avea să fie dată în vileag, sau era convinsă că nimeni n-avea să le simtă lipsa copilaşilor ălora? Întrebările se învârteau în capul Ebbei, şi ştia că n-avea să primească niciodată un răspuns. Şi totuşi, simţea că aparţine grupului acela de femei.

Cercetă îndeaproape poza cu Dagmar. Chipul îi era marcat de viaţa

grea pe care o trăise, dar se vedea că fusese o femeie frumoasă în tinereţe. Ce se întâmplase oare cu bunica Laura de câte ori poliţia o arestase pe Dagmar sau când fusese internată la spital? Laura nu mai avea alte rude, din câte înţelesese. Avea prieteni care să-i poarte de grijă, sau ajungea la vreun orfelinat sau familie adoptivă?

Dintr-odată, Ebba îşi aminti că se gândise la originea ei când era gravidă cu Vincent. Doar era vorba şi despre originea lui. În mod ciudat, gândurile acelea încetaseră după naştere. Pe de o parte, nu avusese timp să se gândească la nimic, pe de altă parte, copilul îi invadase toată viaţa cu mirosul lui, puful de pe ceafă şi gropiţele de lângă articulaţii. Restul era lipsit de importanţă. Ea şi Mårten fuseseră reduşi, sau, mai bine zis suspendaţi, se transformaseră în figuranţi în filmul cu Vincent. Îi plăcuse noul ei rol, dar se simţise cu atât mai pustiită după dispariţia lui Vincent. Acum era doar o mamă fără copil, o figurantă irelevantă într-un film din care, dintr-odată, lipsea personajul principal. Dar pozele din faţă puneau din nou lucrurile în perspectivă.

O auzi pe Erica dereticând jos, în bucătărie, acompaniată de gălăgia şi ţipetele copiilor. În timp ce ea stătea acolo, înconjurată de familia ei. Erau morţi cu toţii, dar faptul că ştia că existaseră cândva o consola nespus.

Ebba îşi ridică genunchii până la bărbie şi îi cuprinse, cu un gest protector. Se întreba cum se simţea Mårten acum. Aproape că nu se gândise la el cât timp stătuse la Erica şi, dacă era să fie sinceră, nici nu îi păsase de el după moartea lui Vincent. Cum s-o fi făcut, când era atât de copleşită de propria durere? Dar datorită, poate, contextului celui nou, pentru prima oară după mult timp îşi dădea seama că Mårten era o parte din ea. Erau legaţi pe veci, datorită lui Vincent. Cu cine să împărtăşească amintirile, dacă nu cu el? Fusese alături de ea, îi mângâiase burta şi văzuse inima lui Vincent pulsând pe monitor, la ultrasunete. Îi ştersese transpiraţia de pe frunte, îi masase spatele şi îi dăduse să bea în timpul travaliului – în ziua aceea lungă, oribilă, dar în acelaşi timp minunată în care se luptase să-l aducă pe lume pe Vincent. Băiatul lor se codise la început, dar până la urmă deschisese ochii în lumină şi îi privise, uşor cruciş, iar Mårten îi apucase atunci mâna şi i-o strânsese, tare de tot. Nu încercase să-şi ascundă lacrimile, doar îşi ştersese obrajii cu mâneca bluzei. Apoi nopţile nedormite, primul zâmbet, primii dinţi. L-au aclamat pe Vincent în timp ce învăţa să meargă de-a buşilea, legănându-se uşor. Mårten i-a filmat primii paşi ezitanţi. Primele cuvinte, primele enunţuri complete şi prima zi la grădiniţă; râsetele şi plânsetele; zilele bune şi cele rele. Mårten era singurul care ar fi înţeles-o cu adevărat dacă-i povestea despre ele. Nimeni altcineva.

Dintr-odată, stând acolo pe podea, Ebba simţi că inima i se

încălzeşte. Bucăţica aceea care până atunci fusese rece şi tare, începea să se dezgheţe încet. Avea să mai rămână acolo şi-n noaptea aceea. Apoi avea să plece acasă. La Mårten. Era timpul să renunţe la sentimentul de vinovăţie şi să înceapă să trăiască din nou.

Anna ieşi cu barca din port şi se întoarse cu faţa spre soare. Faptul că era singură, fără bărbat şi copii, îi dădea un sentiment neaşteptat de libertate. Împrumutase barca Ericăi şi a lui Patrik pentru că a ei nu mai avea benzină şi îi făcea mare plăcere să cârmuiască barca de lemn, pe care o cunoştea foarte bine. Lumina soarelui care apunea aurise munţii din jurul portului. Anna auzi râsete dinspre Café Bryggan şi, după muzică, trase concluzia că era seară dansantă. Deocamdată părea că nimeni nu îndrăznise să calce pe ringul de dans dar, după câteva beri, acesta se umplea de fiecare dată.

Aruncă un ochi spre geanta cu mostrele de textile. Aceasta se afla chiar în mijlocul bărcii, pe podea, şi Anna verifică dacă avea fermoarul tras.

Ebba văzuse deja materialele şi alesese imediat câteva care-i plăceau în mod deosebit, şi pe care voia să i le arate şi lui Mårten. După laudele ei, îi venise ideea să plece spre Valö chiar în seara aceea. La început ezitase. Insula nu era un loc sigur, aflase asta pe pielea ei cu o zi înainte, şi un drum spontan până acolo semăna mai degrabă cu gesturile ei de demult, când nu-i păsa de consecinţe. Dar, măcar o dată în viaţă, voia să facă ce-i trecea prin cap. Ce putea să se întâmple? Se ducea până acolo, îi arăta mostrele lui Mårten şi se întorcea acasă. Era doar un mod de-a face să treacă timpul, încercă ea să se convingă. Şi poate că şi Mårten s-ar fi bucurat să-i ţină puţin de urât. Ebba hotărâse să mai rămână o noapte la Erica, pentru a cerceta mai pe îndelete documentele despre rudele ei. Anna însă bănuia că povestea asta era doar un pretext. Ebba parcă nu mai voia să se întoarcă pe insulă, ceea ce era de înţeles.

Când se apropie de ponton, văzu că Mårten stătea şi o aştepta pe mal. Îl sunase şi-l anunţase că vine. Probabil se uita după barca ei.

— Deci îndrăzneşti să te întorci aici, în Vestul Sălbatic, spuse el râzând şi apucă prora.

— Întotdeauna mi-a plăcut să provoc soarta.

Anna îi aruncă parâma. Mårten legă ambarcaţiunea cu un gest îndemânatic.

— Se pare că te-ai transformat într-un marinar adevărat, spuse ea şi arătă spre nodul de ancorare pe care-l făcuse în jurul unui ţăruş care susţinea pontonul.

— Dacă m-am făcut locuitor al arhipelagului, trebuie să mă pricep, zise el şi-i întinse o mână ca s-o ajute să sară pe mal. Cealaltă era bandajată.

— Mulţumesc. Aoleu, ce-ai păţit la mână?

Mårten îşi privi bandajul, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ei, nimic, se mai întâmplă când renovezi. Rănile fac parte din muncă.

— Oh, ce bărbat puternic, spuse Anna şi se surprinse zâmbind prosteşte.

Se simţi vinovată pentru că flirta cu bărbatul Ebbei, chiar dacă o făcea doar în glumă şi fără vreun gând rău, deşi nu putea să nege că Mårten era nespus de atrăgător.

— Iau eu asta, spuse Mårten şi apucă geanta cea grea, plină cu mostre, de pe umărul Annei. Aceasta îl urmă, recunoscătoare, până în casă.

— În mod normal aş fi zis să ne aşezăm în bucătărie, dar mă tem că te cam trage curentul acolo, spuse Mårten când intrară.

Anna râse. Se simţea cu inima uşoară. Era o adevărată eliberare să stea de vorbă cu cineva care nu se gândea tot timpul la accidentul ei.

— Şi sufrageria e cam urâtă. Ştii, n-are podea, continuă el şi îi făcu din ochi.

Mårten cel ursuz pe care îl întâlnise mai devreme, se evaporase. Dar poate că nu era aşa de ciudat. Şi Ebba arătase mai destinsă când vorbiseră acasă la Erica.

— Dacă nu te deranjează să stai pe jos, eu zic că cel mai bine ar fi să urcăm până în dormitor, spuse el şi urcă, fără să aştepte un răspuns.

— Mi se pare cam aiurea să-ţi arăt mostre după ce s-a întâmplat ieri, spuse ea, ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze, din spatele lui.

— Nu-ţi face griji. Viaţa merge mai departe. Când e vorba de aşa ceva, chiar semăn cu Ebba. Suntem nişte spirite practice amândoi.

— Dar cum de îndrăzniţi să mai rămâneţi aici?

Mårten ridică din umeri.

— Uneori trebuie, spuse şi lăsă geanta pe jos, în mijlocul camerei.

Anna se lăsă în genunchi şi începu să scoate mostrele, apoi le întinse pe podea. Le prezentă pe un ton entuziast, vorbind despre care s-ar potrivi cu mobila, care s-ar potrivi pentru perdele şi perne şi cum se puteau combina între ele. După un timp tăcu şi se uită la Mårten. Acesta stătea cu privirea aţintită asupra ei.

— Pari foarte interesat, spuse Anna pe un ton ironic, dar simţi cum se înroşeşte.

Îşi dădu părul pe după urechi cu un gest nervos. Mårten nu-şi lua ochii de pe ea.

— Ţi-e foame? o întrebă.

Anna făcu din cap semn că da.

— Îmi este, foarte.

— Bine, spuse Mårten şi se ridică la repezeală. Rămâi aici şi adunăţi materialele. Vin imediat.

Apoi dispăru în bucătărie. Anna rămase în şezut, printre bucăţile de materiale împrăştiate în jurul ei pe podeaua frumoasă, şlefuită de curând. Soarele pătrundea oblic prin geam. Anna îşi dădu seama că era mai târziu decât îşi închipuise. Preţ de o secundă se gândi că trebuie să plece acasă la copii, dar îşi aminti că nu era nimeni acasă. Casa era goală. N-o trăgea nimic spre casă, în afara unei cine fără companie, în faţa televizorului, aşa că putea să rămână la fel de bine. Mårten era singur şi el şi era mai plăcut să mănânce împreună. În plus, se apucase deja să pregătească ceva şi ar fi fost nepoliticos să plece după ce-i spusese că vrea să mănânce cu el.

Agitată, Anna începu să împăturească materialele. Când termină şi le aşeză una peste alta pe o comodă de lângă unul dintre pereţi, auzi paşii lui Mårten pe trepte şi un clinchet de pahare. Acesta intră în cameră, cu o tavă în mâini.

— O să fie o cină cam săracă. Nişte şuncă şi salam, brânză, şi am prăjit şi nişte pâine. Dar cu un pahar de vin roşu poate că merge.

— Sigur că da. Dar va trebui să mă limitez la un pahar. Localnicii ar fi scandalizaţi să afle că am fost reţinută pentru conducere în stare de ebrietate în drum spre casă.

— Aşa ceva nu se poate, să aduc un scandal pe capul tău, spuse Mårten şi lăsă jos tava.

Anna simţi că inima îi bate mai repede. De fapt, n-ar fi trebuit să rămână să mănânce brânză şi să bea vin cu un bărbat care o făcea să-i transpire palmele. În acelaşi timp, exact asta voia să facă. Întinse mâna după o felie de pâine.

Două ore mai târziu, ştia că avea să rămână mai mult. Nu fusese o decizie conştientă şi nu vorbiseră despre asta, dar nici nu era nevoie. Când se lăsă întunericul, Mårten aprinse câteva lumânări. Anna hotărî, în lumina care pâlpâia, să trăiască în prezent. Pentru un timp, scurt, voia să renunţe la trecut. Mårten o făcuse să se simtă din nou vie.

Adora lumina serii. Era mult mai măgulitoare şi mai iertătoare decât soarele necruţător al zilei. Ia îşi privi faţa în oglindă şi îşi trecu lent mâna peste trăsăturile-i netede. Când începuse să-i pese atât de mult de aspectul fizic? Îşi amintea că, atunci când era mai tânără, o interesau cu totul alte lucruri. Mai târziu, dragostea devenise singurul lucru care conta. Leon era obişnuit să fie înconjurat de tot ce era frumos. Încă de când îşi uniseră vieţile, Leon căutase provocări tot mai mari, mai periculoase. Şi ea îl iubea tot mai mult şi era tot mai dedicată. Lăsase dorinţele lui Leon să-i controleze viaţa, apoi nu mai fusese cale de întoarcere.

Ia se aplecă spre oglindă, dar nu zări nicio urmă de regret în ochii ei. Atâta timp cât Leon îi fusese apropiat, renunţase la tot, dar, mai încolo, soţul ei se făcuse tot mai retras şi începuse să uite soarta care îi

unea. Accidentul îl ajutase să înţeleagă că doar moartea putea să-i mai despartă. Durerea pe care o simţise atunci când l-a tras din maşină nu era nimic în comparaţie cu cea pe care ar fi simţit-o dacă el ar fi părăsit-o. N-ar fi suportat aşa ceva, nu şi după câte sacrificase pentru el.

Dar acum nu mai putea să rămână aici. Nu înţelegea de ce voise Leon să se întoarcă. Ştia că n-ar fi trebuit să-l lase. De ce să te întorci la trecut, când acesta îţi provoacă atâta durere? Cu toate astea, îi îndeplinise din nou dorinţa, doar că acum se săturase. Nu putea să stea lângă el şi să se uite în timp ce Leon se pregătea să se arunce în prăpastie. Nu putea decât să se întoarcă acasă şi să aştepte să o urmeze şi el, ca să-şi poată continua viaţa pe care o construiseră împreună. N-avea cum să se descurce singur şi acum era nevoit să admită asta.

Ia se dezmorţi şi zăbovi cu privirea asupra lui Leon, care stătea pe terasă cu spatele la ea. Apoi plecă să-şi facă bagajele.

Erica stătea în bucătărie, când auzi uşa de la intrare trântindu-se de perete. În secunda următoare, Patrik intră valvârtej.

— Ce naiba faci? ţipă el. De ce dracu' nu-mi zici că am avut o spargere aici, acasă?

— Păi, nu sunt sigură că e… încercă să-i spună Erica, deşi ştia că nu avea niciun rost.

Patrik era exact atât de furios pe cât Gösta.

— Gösta mi-a zis că-l bănuieşti pe John Holm şi, cu toate astea, nu spui nimic! Oamenii ăia-s periculoşi!

— Nu mai ţipa. Tocmai i-am adormit pe copii.

De fapt, îl ruga să coboare tonul şi de dragul ei. Ura conflictele şi se închidea de tot când cineva începea să ţipe la ea. Mai ales când acea persoană era Patrik, care ridica tonul foarte rar. Şi-i părea şi mai rău ştiind că trebuia să-i dea dreptate într-o anumită măsură.

— Stai jos şi hai să vorbim. Ebba e în biroul meu. Se uită la materiale.

Vedea că Patrik se străduieşte să se controleze. Trase aer în piept de câteva ori şi-l slobozi încet pe nas. Păru că reuşeşte întru câtva, dar era tot palid când dădu din cap şi se aşeză la masă.

— Sper că vii cu o explicaţie plauzibilă, atât cu spargerea aia, cât şi la conspiraţia asta cu Gösta.

Erica se aşeză pe scaunul din cealaltă parte şi privi tăblia mesei preţ de câteva secunde. Se gândi cum să-şi formuleze ideile, ca să nu trebuiască să mintă şi ca să se prezinte într-o lumină cât mai avantajoasă. Îşi luă avânt şi povesti cum îl contactase pe Gösta tocmai fiindcă Patrik îi povestise cât de angajat părea colegul lui în cazul dispariţiei familiei Elvander. Admise că nu îi povestise nimic pentru că ştia că n-avea să fie de acord şi preferase să-l convingă pe Gösta să se

ajute reciproc un timp. Patrik nu părea deloc mulţumit, dar măcar o asculta, ceea ce era un progres. Dar când îi povesti despre vizita sa la John şi despre cum descoperise că cineva încercase să se conecteze la calculatorul ei, Patrik păli din nou.

— Fii bucuroasă că nu ţi-au furat calculatorul. Bănuiesc că-i prea târziu ca să luăm amprente?

— Da, probabil că n-ar avea niciun rost. Am mai folosit calculatorul de atunci şi ştii că şi copiii aleargă şi pun mâna peste tot.

Patrik scutură din cap, resemnat.

— Nu sunt nici sigură că e John, spuse Erica. Presupus doar, din cauza bileţelului ăluia care mi-a căzut în mâini.

— Căzut, auzi, pufni Patrik.

— Dar i l-am dat lui Kjell, aşa că nu-i nicio problemă.

— Ăla nu ştie ce-ai făcut tu, spuse Patrik şi o privi ca pe o idioată.

— Nu, ai dreptate. Dar nu s-a mai întâmplat nimic de atunci.

— Şi Kjell a aflat ceva? Ar fi trebuit să-mi zici, să ştii. S-ar putea să aibă legătură cu cazul, nu înţelegi?

— Nu ştiu. Vorbeşte tu cu el, spuse ea ocolind subiectul.

— Ar fi fost bine să aflu toate astea mai demult. Oricum, Gösta mi-a povestit destule despre ce aţi aflat.

— Da, şi mâine urma să ne întâlnim cu Olle Fiare Vechi. Ca să recuperăm lucrurile familiei Elvander.

— Cu Olle Fiare Vechi?

— Nu ţi-a zis Gösta? Am aflat unde au dispărut lucrurile familiei Elvander. Se pare că Olle ăsta era un fel de om bun la toate în tabăra copiilor, pe vremea când încă exista internatul. Când Gösta l-a sunat şi a întrebat de ele, i-a zis: „Mamă, cât v-a luat să mă întrebaţi de vechiturile alea!”

Erica râse zgomotos.

— Da, şi mâine-dimineaţă, la zece, mă duc la el cu Gösta şi scormonesc prin tot maidanul.

— Nu te duci nicăieri, spuse Patrik. Mă duc eu cu Gösta.

— Dar am… începu ea, însă îşi dădu seama că era mai bine să se dădea bătută. OK.

— Şi nu te mai bagi, o avertiză el, iar Erica îşi dădu seama, uşurată, că nu mai era supărat pe ea.

Pe scări se auziră paşi. Ebba cobora. Erica se ridică de pe scaun ca să termine de spălat vasele.

— Ne-am împăcat? întrebă.

— Ne-am împăcat, spuse Patrik.

Stătea pe întuneric şi o privea. Era vina ei. Anna profitase de slăbiciunea lui şi-l păcălise să-şi încalce jurământul faţă de Ebba. Jurase s-o iubească la bine şi la rău, până când moartea îi va despărţi.

Faptul că îşi dăduse seama de vina ei nu schimba nimic. O iubea pe Ebba şi voia s-o ierte. Stătuse în faţa ei, în costumul lui cel mai elegant, şi-i jurase credinţă. Fusese atât de frumoasă în rochia ei simplă, albă, şi-l privise drept în ochi, îi ascultase cuvintele şi le păstrase în inima ei. Dar Anna distrusese totul.

Femeia scânci în somn şi îşi afundă capul în pernă. Perna Ebbei. Lui Mårten îi venea să i-o smulgă de sub cap, ca să n-o murdărească cu mirosul. Ebba folosea tot timpul acelaşi şampon şi faţa de pernă mirosea ca părul ei. Mårten îşi încleştă pumnii. Ar fi trebuit să fie Ebba lângă el, cu faţa ei frumoasă, iluminată de razele lunii, cu umbre în jurul nasului şi ochilor. Ar fi trebuit să se uite la pieptul ei dezvelit, umflându-se şi coborând peste marginea plapomei. Mårten se holbă la sânii Annei. Erau atât de diferiţi de cei ai Ebbei, care arătau ca nişte nasturi. Chiar sub ei se întindeau mai multe cicatrice, până la burtă. Mai devreme, în noaptea aceea, le simţise sub palme şi privelиştea îl îngreţoşa. Întinse mâna cu grijă, apucă plapuma şi acoperi corpul gol. Corpul ei dezgustător care se lipise de al lui şi şterse amintirea pielii Ebbei.

La gândul acela îi veni să vomite. Trebuia să facă totul ca Ebba să se întoarcă la el. Rămase complet nemişcat, preţ de câteva secunde. Apoi apucă perna lui şi o coborî încet peste faţa Annei.

Fjällbacka, 1951

Se întâmplase pe neaşteptate. N-avea nimic împotrivă să aibă copii, dar văzând că anii trec şi nu se întâmplă nimic, acceptase că n-avea să aibă niciunul. Sigvard avea deja doi băieţi mari, aşa că nici lui nu-i păsa dacă era infertilă.

Dar tot obosea în ultima vreme, fără niciun motiv. Sigvard bănuise ce era mai rău şi o trimisese la medicul de familie pentru o examinare minuţioasă. Şi ea crezuse c-ar putea fi cancer sau vreo altă boală mortală, dar până la urmă se dovedi că rămăsese dintr-odată însărcinată, la treizeci de ani. Medicul nu-i putuse oferi nicio explicaţie. Laura avu nevoie de mai multe săptămâni ca să prelucreze ştirea. Viaţa ei era lipsită de evenimente ieşite din comun şi asta îi convenea de minune. Prefera să stea doar acasă, în casa în care era stăpână şi unde totul era gândit şi ales pe sprânceană. Şi, acum, ceva se pregătea să strice ordinea pe care o clădise cu atâta grijă.

Sarcina avusese drept urmare dureri ciudate şi schimbări trupeşti nedorite, iar senzaţia că nu putea să-şi controleze corpul aproape că o făcuse să intre în panică. Naşterea fusese îngrozitor de grea şi se hotărâse să nu se mai supună niciodată unui asemenea chin. Nu mai voia să aibă de-a face cu durerea aceea, cu neputinţa şi animalicul naşterii unui copil, aşa că Sigvard fu nevoit să se mute definitiv în camera de oaspeţi. Dar

soţul ei nu părea să aibă nimic împotrivă. Era mulţumit cu situaţia.

Prima perioadă cu Inez fusese şocantă. Apoi o găsise pe Nanna, binecuvântata şi minunata Nanna, care îi luase greutatea de pe umeri şi o lăsase să-şi continue viaţa în făgaşul cel vechi. Nanna se mută aproape imediat la ei. Camera era aşezată chiar lângă camera copilului, aşa că noaptea, sau oricând era nevoie, se putea duce repede la Inez. Ea se ocupa de toate treburile casei, iar Laur era liberă să facă ce voia. De cele mai multe ori arunca doar o privire în treacăt în camera copilei şi se bucura de prezenţa fetiţei. Inez putea fi adorabilă când nu ţipa de foame sau dacă nu avea scutecul ud. Dar asta era treaba Nannei. Laura îşi spuse că lucrurile se aşezaseră destul de bine, în ciuda întorsăturii neaşteptate din viaţa ei. Nu-i plăceau schimbările şi, cu cât o afecta mai puţin naşterea fetei, cu atât mai uşor îi era să se ataşeze de ea.

Laura aranjă fotografiile înrămate de pe comodă. Erau fotografii cu ea, Sigvard şi cei doi băieţi ai lui, alături de familiile lor. Încă nu apucaseră să înrămeze o fotografie cu Inez. Laurei nici prin cap nu-i trecea să pună acolo poze cu mama sau cu bunica ei. Mai bine să nu-şi amintească nimeni de ele.

Spre uşurarea sa, mama ei părea să fi dispărut definitiv. Trecuseră doi ani de când vorbise cu ea ultima oară şi de atunci n-o mai văzuse nimeni prin zonă. Dar Laura îşi amintea prea bine ultima lor întâlnire. Mama fusese externată de la spitalul de boli mintale cu un an în urmă, dar nu îndrăznise să le facă o vizită. Se zvonea că hoinăreşte prin sat, exact ca pe vremuri, când Laura era copil. Când, în sfârşit, apăru în pragul casei sale – ştirbă, murdară şi cu hainele care atârnau ca nişte zdrenţe – era la fel de nebună ca întotdeauna. Laura nu înţelegea cum de putuseră medicii ăia s-o externeze. Măcar la spital îi dădeau medicamente şi n-o lăsau să se atingă de alcool. Chiar dacă ar fi vrut s-o roage să plece, Laura o trăsese repede în hol, înainte s-o vadă vecinii.

— Vai de mine, ce dichisite suntem, spusese Dagmar. Văd că cineva s-a descurcat bine în lumea asta.

Laura strânsese pumnii, pe la spate. Himera asta, pe care o alungase şi care i se arăta doar în visele cele mai rele, o ajunsese iar din urmă.

— Ce vrei?

— Am nevoie de ajutor, rostise Dagmar pe un ton plângăcios. Se mişca ciudat, cumva ţeapăn, şi faţa îi zvâcnea din când în când.

— Ai nevoie de bani?

Laura întinsese mâna după geanta ei.

— Nu mie îmi trebuie, zisese Dagmar, fără a-şi lua privirea de la geantă. Am nevoie de bani ca să mă duc în Germania.

Laura o privise nedumerită.

— În Germania? Ce treabă ai tu în Germania?

— N-am apucat să-mi iau rămas-bun de la taică-tău. De la Hermann al meu.

Dagmar izbucnise în plâns. Laura privise în jur, agitată. Nu voia ca Sigvard să iasă şi să vadă ce se întâmpla în hol. Nu avea voie s-o vadă pe mama ei aici.

— Sssst! Îţi dau eu bani. Dar linişteşte-te, pentru Dumnezeu!

Laura îi întinsese un teanc de bancnote.

— Poftim! Banii ăştia ar trebui să-ţi ajungă până în Germania!

— Oh, mulţumesc!

Dagmar se năpustise şi apucase banii şi mâna Laurei. Sărutase mâinile fiicei ei. Laura şi le trăsese dezgustată, ştergându-le de fustă.

— Hai, du-te, spusese.

Nu voia decât s-o vadă plecată din casă, din viaţa ei, ca să restabilească echilibrul perfect. Când Dagmar luase banii şi plecase, Laura se prăbuşise uşurată pe un scaun din hol.

Între timp trecuseră câţiva ani şi mama ei cu siguranţă nu mai trăia. Laura se îndoia că ajunsese departe cu banii aceia, mai ales în haosul de după război. Şi dacă mai şi vorbise aiurea că vrea să-şi ia rămas bun de la Hermann Göring, era clar că fusese luată drept nebună şi oprită undeva pe drum. Göring nu era tocmai o cunoştinţă cu care să te lauzi în gura mare. Păcatele lui nu se făcuseră mai mici doar fiindcă îşi curmase viaţa în închisoare, la un an de la sfârşitul războiului. Laura se înfioră la gândul că poate mama ei continua să îşi răspândească obsesia prin sat, anume că Göring era tatăl copilului ei. Îşi amintea doar vag vizita la soţia lui Göring, în Stockholm, dar îşi aducea aminte limpede ruşinea aceea şi privirea pe care i-o aruncase Carin Göring. O privire plină de înţelegere şi de căldură. Probabil că din cauza Laurei nu chemase niciun ajutor, cu toate că fusese, desigur, speriată de moarte.

Ei, bine, toate erau acum de domeniul trecutului. Mama ei dispăruse şi nimeni nu mai vorbea despre aiurelile ei bolnave. Şi Nanna avea grijă ca Laura să-şi poată trăi viaţa cu care era obişnuită. Ordinea fusese restabilită şi totul era perfect. Exact cum trebuia să fie.

[21]

Gösta se uită la Patrik, care bătea darabana pe volan şi îşi ţinea privirea aţintită asupra maşinilor din faţa lor, cu o expresie înverşunată. Traficul de vară era destul de greoi şi drumurile de ţară înguste nu erau gândite pentru circulaţie în ambele sensuri, aşa că era nevoit să se tragă mult spre marginea drumului.

— Sper că n-ai fost prea dur cu ea.

Gösta întoarse capul şi privi pe geamul din dreapta.

— Ba cred că v-aţi comportat prosteşte. Părerea asta mi-o menţin, spuse Patrik, dar părea mult mai calm decât cu o zi înainte.

Gösta tăcu. Era prea obosit ca să se contrazică cu el. Stătuse treaz aproape toată noaptea şi trecuse din nou prin tot materialul. Dar nu voia să-i spună nimic lui Patrik, care n-ar fi apreciat, în momentul de faţă mai multe iniţiative personale. Gösta căscă şi duse mâna repede la gură. Dezamăgirea de după munca fără rezultate de ieri nu voia să-i dea pace. Nu găsise nimic nou, nimic care să-i capteze atenţia, doar date vechi, care îl amăgiseră atâta vreme. Însă nu reuşea să scape de senzaţia că răspunsul se afla acolo, sub nasul lui, ascuns într-unul dintre teancurile alea. Altădată ar fi vrut să afle ce se întâmplase mai mult din curiozitate, sau poate din mândrie profesională. Acum însă neliniştea era cea care-l îmboldea. Ebba nu mai era în siguranţă şi viaţa sa atârna de ei, de rapiditatea cu care aveau să-l prindă pe cel responsabil.

— Ia-o la stânga pe-acolo, spuse el şi arătă spre un drum lateral aflat ceva mai în faţă.

— Ştiu unde e, spuse Patrik şi viră într-un mod care sfida moartea.

— Văd că încă nu ţi-ai luat carnetul de şofer, mormăi Gösta şi apucă mânerul de deasupra uşii.

— Conduc foarte bine.

Gösta pufni. Se apropiau de curtea lui Olle Fiare vechi. Gösta arătă din cap în direcţia ei.

— Copiii lui n-or să se bucure când vor trebui să cureţe pe aici.

Locul arăta mai mult ca un depozit de fiare vechi decât ca o locuinţă. Toţi localnicii ştiau că puteau să-l sune pe Olle dacă voiau să scape de ceva. Olle le stătea la dispoziţie şi ridica orice, aşa că acum curtea lui era plină de maşini, frigidere, remorci, maşini de spălat şi tot felul de gunoaie împrăştiate în jurul câtorva clădiri şi depozite. Gösta descoperi chiar şi o cască de uscat părul. Între timp, Patrik găsi un loc de parcare între un congelator şi un Volvo Amazon vechi.

Un bătrânel uscăţiv, îmbrăcat în salopetă de lucru, le ieşi în

întâmpinare.

— Ar fi fost mai bine dacă veneaţi un pic mai devreme. A trecut deja jumătate din ziua asta.

Gösta îşi privi ceasul. Era zece şi cinci.

— Salut, Olle. Ziceai că ai ceva pentru noi.

— Da' mult v-a luat, nenică. Nu ştiu ce faceţi voi acolo, la poliţie. Nimeni nu m-a întrebat de lucrurile alea, aşa că le-am lăsat unde erau. Sunt aici, în spate, lângă chestiile contelui nebun.

Îl urmară pe Olle Fiare Vechi într-un hambar întunecat.

— Contele nebun? întrebă Patrik.

— Nu ştiu dacă era conte pe bune, în orice caz, avea un nume din ăsta, de nobil.

— Te referi la von Schlesinger?

— Da, exact. Ştiţi doar că era cunoscut în tot satul pentru că ţinea cu Hitler şi fiu-său a plecat să lupte alături de nemţi. Nici n-a ajuns bine acolo că s-a şi ales cu un glonţ în cap, spuse Olle şi începu să scormonească prin morman. Şi dacă bătrânul nu era destul de nebun înainte, a înnebunit atunci. Credea că or să vină aliaţii şi-or să-l atace. Nu m-aţi crede dacă v-aş povesti câte grozăvii i-au trecut prin cap să facă acolo. Până la urmă a făcut comoţie cerebrală şi a murit.

Olle Fiare Vechi se ridică, clipi spre ei în lumina slabă şi îşi scărpină creştetul.

— Era în 1953, dacă îmi amintesc eu bine. Şi casa aceea a mai avut o grămadă de proprietari înainte să fie cumpărată de Elvander. Doamne, ce idee tâmpită! Să faci internat pe insulă şi să ademeneşti o grămadă de copii cu nasul pe sus. Toată lumea ştia c-o să iasă prost.

Scormoni mai departe, mormăind. Un nor de praf se ridică. Patrik şi Gösta începură să tuşească.

— Le-am găsit. Sunt patru cutii de carton cu lucruri. Mobila a rămas în casă când au dat-o în chirie, dar restul lucrurilor care se puteau muta le-am luat eu. De ce să le arunci aşa, anapoda? Şi-n plus, nici nu ştiam dacă se întorc sau nu. Chiar dacă mulţi ziceau că zac undeva, morţi.

— Nu ţi-a trecut prin cap să iei legătura cu poliţia şi să le zici că lucrurile sunt la tine? întrebă Patrik.

Olle Fiare Vechi se îndreptă de spate şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Dar i-am zis lui Henry.

— Ce? Adică Henry ştia că lucrurile astea-s aici? spuse Gösta.

De fapt, nu era singurul lucru care-i scăpase lui Henry. Numai că n-avea niciun rost să se enerveze pe un om care nu mai trăia şi care n-avea cum să se apere.

Patrik cercetă cu privirea cutiile de carton.

— Cred că încap în maşină, ce zici?

Gösta dădu din cap.

— Da, dacă nu altfel, cu bancheta lăsată.

— Păi, bine că am rezolvat, râse Olle. V-a luat peste treizeci de ani să veniţi după ele.

Gösta şi Patrik se abţinură de la comentarii. Oamenilor de genul ăsta era mai bine să nu le zici nimic.

— Ce-o să faci cu toate vechiturile astea, Olle? nu se putu abţine Gösta.

Aproape că-i cuprindea panica la văzul atâtor obiecte. Căsuţa lui nu era chiar modernă, probabil, dar se mândrea că reuşise s-o păstreze curată şi frumoasă şi că nu se transformase într-un moş din ăla, care abia putea să îşi facă loc printre gunoaie.

— Nu se ştie niciodată când o să-mi fie ceva de folos. Dacă toţi ar fi aşa de strângători ca mine, lumea ar arăta altfel. Pariu.

Patrik se aplecă şi încercă să ridice una dintre cutii, dar renunţă, gemând.

— Cred că trebuie s-o ridicăm împreună, Gösta. E prea grea.

Gösta îi aruncă o privire îngrozită. O întindere musculară putea să-i distrugă restul sezonului de golf.

— Nu prea am voie să ridic chestii grele. Trebuie să am grijă de spatele meu.

— Hai, pune mâna.

Gösta îndoi genunchii, fără chef, strecurându-şi mâna sub capătul mai lung al cutiei. Praful îi pătrunse în nas făcându-l să strănute în rafale.

— Noroc! spuse Olle Fiare Vechi şi zâmbi atât de larg încât cei doi văzură că-i lipseau trei dinţi de sus.

— Mersi, spuse Gösta.

Îl ajută pe Patrik să încarce cutiile în portbagaj, plângându-se necontenit. Însă abia aştepta să vadă ce conţineau. Poate era ceva în cutiile alea, un indiciu mult dorit. Dar se bucura mai ales că putea s-o anunţe pe Ebba că găsise lucrurile familiei ei. Nu conta dacă-şi făcea zob spatele.

Spre deosebire de alte zile, el şi Carina se treziseră târziu. Lucrase mult în seara precedentă şi se gândise că măcar atât merită.

— Dumnezeule, spuse Carina şi puse o mână pe umărul lui. Mi-e somn şi acum.

— Şi mie, dar cine-a zis că trebuie să ne trezim deja?

Kjell se apropie şi o trase spre el.

— Mmmm… sunt prea obosită.

— Voiam să te ţin în braţe, atât.

— Şi vrei să te şi cred, spuse ea, dar întinse gâtul, înflorată.

Mobilul lui Kjell începu să zbârnâie strident în buzunarul

pantalonilor aruncaţi pe marginea patului.

— Să nu răspunzi, spuse Carina şi se lipi de el.

Dar mobilul suna fără oprire şi până la urmă Kjell nu mai suportă. Se ridică, smuci pantalonii şi scoase mobilul. Pe ecran scria Sven Niklasson. Kjell se împiedică un pic în taste înainte să răspundă.

— Alo, Sven? A, nu, nu dormeam.

Kjell aruncă o privire spre ceas. Era trecut de nouă. Îşi drese vocea.

— Ai aflat ceva?

Sven Niklasson vorbi mult. Kjell îl ascultă din ce în ce mai surprins. Singurele lui reacţii se rezumau la câteva mormăieli. O văzu pe Carina, care îl studia întoarsă pe o parte, cu capul sprijinit de braţ.

— Putem să ne vedem la Malöga, spuse într-un final. Apreciez că mă laşi să trag şi eu cu ochiul, dintr-un colţ. Nu toţi colegii mei s-ar comporta aşa, crede-mă. Ai vorbit şi cu poliţia din Tanum?… Göteborg? Da, poate că-i mai bine, având în vedere situaţia. Da, au ţinut conferinţă de presă şi sunt ocupaţi rău. Dar ai aflat deja, de la colegul vostru care a fost ieri acolo. Vorbim mai mult după ce te iau cu maşina. Ne vedem în curând.

Kjell respira sacadat când închise telefonul. Carina îl privi zâmbitoare.

— Bănuiesc că-i ceva ieşit din comun, din moment ce te întâlneşti aici cu Sven Niklasson.

— Dac-ai şti.

Kjell se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace. Oboseala parcă se evaporase.

— Dac-ai şti, repetă, de data asta mai mult pentru el.

*

Adună repede lenjeria de pat din camera de oaspeţi. Ebba plecase. Ar fi vrut să ia cu ea documentele despre familia ei, dar Erica o rugase s-o lase să-şi facă nişte copii, lucru la care ar fi trebuit să se gândească mai devreme, desigur.

— Noel! Nu da în Anton! strigă spre camera de zi, fără a fi nevoită măcar să verifice cine era gălăgiosul. Dar nimeni nu părea s-o asculte şi plânsetele se intensificară.

— Mama! Mamaaaaaaaaaa! Noel se bate, strigă Maja.

Erica lăsă lenjeria, cu un oftat adânc. Tânjea după câteva minute de linişte, cât să poată să termine o sarcină, fără ca vreun copil să ţipe şi să pretindă să fie băgat în seamă. Avea nevoie de timp şi pentru ea. Avea nevoie să fie adult. Copiii erau cel mai important lucru din viaţa ei, dar uneori avea impresia că trebuia să renunţe la tot ce îi plăcea. Chiar dacă Patrik îşi luase câteva luni de concediu de paternitate, ea era managerul de proiect şi avea grijă ca totul să meargă strună. Patrik o ajuta mult, dar tocmai asta era problema: că o ajuta doar. Şi când

vreunul dintre copii se îmbolnăvea, ea era cea care amâna un termen sau contramanda un interviu, ca Patrik să se poată duce la serviciu. Cu toate că se străduia să se abţină, se gândi, cu amărăciune, că nevoile şi munca ei erau întotdeauna pe ultimul plan.

— Hai, termină, Noel, spuse şi îl trase de lângă fratele lui geamăn, care zăcea pe jos şi se smiorcăia.

Noel începu imediat să plângă. Pe Erica o mustră conştiinţa că îl strânsese prea tare de braţ.

— Mama rea, spuse Maja şi se holbă la Erica.

— Da, mama e rea, spuse Erica şi se aşeză pe jos, apoi îi luă în braţe pe gemenii care plângeau în hohote.

— Alo? se auzi o voce dinspre hol.

Erica tresări, dar în clipa următoare îşi dădu seama cine era. O singură persoană putea fi atât de lipsită de consideraţie încât să intre în casă fără să sune la uşă.

— Bună, Kristina, spuse şi se ridică cu greu.

Gemenii se opriră din plâns şi o rupseră la fugă spre bunica.

— Ordin de la şefu'. Cică să preiau cârma, spuse Kristina şi şterse obrajii umezi ai lui Noel şi Anton.

— Să preiei?

— Mi-a zis să te trimit la secţie.

Kristina o privi de parcă ar fi fost de la sine înţeles că trebuia să se ducă.

— Mai mult de atâta nu ştiu. Sunt doar o pensionară de la care se aşteaptă toată lumea să se prezinte la raport, la un minut după ce-a primit un telefon. Patrik m-a sunat să mă întrebe dacă nu pot să trec pe la voi acum, şi noroc că eram acasă că, cine ştie, puteam să fiu altundeva, poate aveam treabă, poate eram la, cum îi zice, la o întâlnire, dar i-am zis lui Patrik că de data asta treacă de la mine, dar altfel mă aştept să mă anunţaţi mai din timp. Să ştiţi că am şi eu viaţa mea, chiar dacă voi credeţi că sunt prea bătrână pentru aşa ceva.

Îşi trase sufletul, apoi se uită la Erica.

— Ce aştepţi? Patrik a zis că trebuie să te duci imediat la secţie.

Erica nu înţelegea nici acum nimic, dar hotărî să nu mai pună întrebări. Nu conta despre ce era vorba, important era că avea să primească o clipă de răgaz, adică tocmai ce-i trebuia acum.

— I-am zis lui Patrik că nu pot să stau toată ziua, pentru că diseară e concursul cu premii la TV şi nu vreau să-l pierd pentru nimic în lume. Şi, înainte de asta, vreau să spăl şi să fac cumpărături, aşa că nu pot să rămân mai mult de cinci, că altfel nu apuc să fac nimic pe-acasă. Nu pot să vă servesc chiar aşa, deşi numai Dumnezeu ştie că am ce să fac aici tot timpul.

Erica trânti uşa după ea şi zâmbi. Libertate!

Dar când se urcă în maşină, căzu din nou pe gânduri. Ce era aşa de

urgent? Singurul lucru la care se putea gândi era vizita lui Patrik şi a lui Gösta la Olle Fiare Vechi. Probabil că găsiseră bunurile familiei. Porni maşina, fluierând, şi o luă spre Tanumshede. Regretă imediat că fusese aşa de critică la adresa lui Patrik. Dacă o lăsa să participe la anchetă şi să se uite peste lucrurile recuperate, era dispusă să se ocupe de treburile casnice timp de o lună, fără să crâcnească.

Luă curba spre parcarea secţiei şi alergă spre clădirea joasă şi urâtă. La recepţie nu era nimeni.

— Patrik? strigă spre coridor.

— Suntem aici. În sala de şedinţe.

Se luă după voce, dar înmărmuri în cadrul uşii. Masa şi podeaua erau pline de lucruri.

— N-a fost ideea mea, spuse Patrik, cu spatele la ea. Gösta zicea că meriţi să fii aici.

Erica îi trimise un pupic lui Gösta, care se înroşi şi îşi feri privirea.

— Aţi găsit ceva interesant? întrebă şi privi împrejur.

— Nu, încă n-am apucat să ne uităm peste toate.

Patrik suflă praful de pe câteva albume foto, apoi le aşeză pe masa din faţa lui.

— Vreţi să vă ajut sau să încep să mă uit peste ele?

— Cutiile sunt aproape goale, aşa că poţi să începi.

Patrik se întoarse şi o privi.

— A venit mama?

— Nu, copiii sunt destul de mari de-acum şi am zis că se descurcă şi singuri un timp, spuse râzând Erica. Sigur că e aici, altfel n-aş fi ştiut că trebuie să vin.

— Am încercat s-o sun pe Anna mai întâi, dar n-a răspuns la telefon, nici pe fix, nici pe mobil.

— Serios? Ce ciudat.

Erica se încruntă. Anna nu se mişca niciun metru de lângă telefonul ei mobil.

— Ştii că Dan şi copiii au plecat. Sunt sigur că leneveşte în vreun şezlong, pe undeva.

— Ai dreptate.

Erica îşi alungă gândurile rele şi se apucă să se uite peste obiectele din faţă.

Cei trei lucrară în tăcere un timp. Majoritatea lucrurilor din cutii erau banale: cărţi, stilouri, perii pentru păr, pantofi şi haine care miroseau a mucegai.

— Ce s-a întâmplat cu tot mobilierul? întrebă Erica.

— A rămas în casă. Bănuiesc că majoritatea pieselor au dispărut de-a lungul anilor, cu mai mulţi chiriaşi. Va trebui să-i întrebăm pe Ebba şi pe Mårten. Ceva trebuie să fi găsit când s-au mutat, în primăvară.

— Apropo, Anna zicea, ieri, că se duce la Mårten. A împrumutat barca noastră. Mă întreb cum a ajuns acasă.

— Sigur n-a păţit nimic, dar sună-l pe Mårten dacă îţi faci griji şi întreabă-l când a plecat spre casă.

— Cred c-o s-o fac chiar acum.

Erica scoase telefonul din geantă şi căută numărul lui Mårten. Nu vorbi decât vreun minut. Când termină, se uită la Patrik.

— Anna a stat doar vreo oră şi marea era liniştită când a plecat acasă.

Patrik îşi scutură pantalonii de praf.

— Mă bucur.

Erica dădu din cap, dar o rodea îndoiala. Ceva nu era în regulă. În acelaşi timp ştia că era prea temătoare şi că reacţiona de multe ori exagerat, aşa că îşi lăsă deoparte gândurile şi continuă să caute printre lucruri.

— Ce ciudat, spuse şi ridică o listă de cumpărături. Probabil că-i scrisă de Inez. Mi se pare ireal că a trăit o viaţă normală şi făcea liste de cumpărături: lapte, ouă, zahăr, gem, cafea…

Erica îi dădu lista lui Patrik.

Acesta se uită la ea, oftă şi i-o înapoie Ericăi.

— N-avem timp de aşa ceva acum. Trebuie să ne concentrăm să găsim ceva relevant pentru caz.

— OK, spuse Erica şi puse hârtia pe masă.

Cei trei continuară să cerceteze fiecare lucruşor.

— Rune ăsta era foarte ordonat.

Gösta le arătă un caiet care părea să conţină toate cheltuielile gospodăriei. Scrisul era frumos şi arăta de parcă textul ar fi fost dactilografiat.

— Se pare că îşi nota şi cele mai mici sume, spuse Gösta.

— Nu mă miră, după câte am auzit despre Rune, zise Erica.

— Uită-te aici. Am impresia că cineva era leşinat după Leon.

Patrik le arătă o foaie plină de mâzgăliturі dintr-un carneţel.

— A inimă L, citi Erica cu voce tare. Şi văd că a exersat şi viitoarea ei semnătură, Annelie Kreutz. Deci Annelie era îndrăgostită de Leon. Adică exact ce-am auzit.

— Oare ce părere avea taică-său, Rune? întrebă Gösta.

— Dacă ne gândim cât de maniac era cu controlul, probabil c-ar fi declanşat un scandal monstru dacă fiica lui ar fi avut o relaţie, spuse Patrik.

— Mă întreb dacă era o atracţie reciprocă, spuse Erica şi se sprijini pe marginea mesei. Annelie se dădea în vânt după Leon, dar oare Leon se dădea în vânt după ea? John zice că nu, dar poate că le-a ascuns chestia asta, cine ştie.

— Zgomotele alea nocturne, spuse Gösta. Ziceai că Ove Linder

auzea zgomote noaptea. Or fi fost Leon şi Annelie, care ieşeau pe furiş din cameră?

— Sau poate nişte fantome? spuse Patrik.

— Ei, na, spuse Gösta, apoi apucă un teanc de facturi şi începu să le verifice. Ebba a plecat înapoi pe insulă?

— Da, s-a dus cu barca poştei, spuse Erica cu un aer absent.

Luase un album foto de pe masă şi se uita atentă la fotografii. Una dintre ele înfăţişa o femeie tânără cu păr lung şi neted cu un copil mic în braţe.

— Nu pare deloc fericită.

Patrik aruncă o privire peste umărul ei.

— E Inez cu Ebba.

— Da, şi ăştia trebuie să fie ceilalţi copii ai lui Rune.

Erica le arătă trei copii de vârste şi înălţimi diferite, care păreau să fi fost aliniaţi, fără voia lor, în faţa unui perete.

— Ebba o să fie superfericită, spuse Erica şi întoarse foaia. O să însemne foarte mult pentru ea. Uite, asta sigur e bunica ei, Laura.

— Tanti aia pare periculoasă rău, spuse Gösta, care se postase lângă Erica pentru a arunca o privire.

— Câţi ani avea când a murit? întrebă Patrik.

Erica se gândi.

— Cred că în jur de cincizeci şi trei. Au găsit-o moartă în spatele casei, într-o dimineaţă, devreme.

— Nimic dubios? întrebă Patrik.

— Nu, din câte ştiu. Ai auzit ceva, Gösta?

Acesta scutură din cap.

— Medicul care s-a deplasat până acolo a constatat că ieşise pentru ceva, nu se ştie pentru ce, în noaptea precedentă, atunci a făcut infarct şi a murit. N-au existat dubii că n-ar fi fost vorba de moarte naturală.

— Mama ei era cea care a dispărut? întrebă Patrik.

— Da, Dagmar a dispărut în 1949.

— O beţivancă bătrână, spuse Gösta. Cel puţin aşa am auzit.

— E o minune că Ebba e aşa de normală, cu o astfel de familie.

— Poate pentru că a crescut pe Rosenstigen şi nu pe Valö, spuse Gösta.

— Da, sunt sigur, spuse Patrik şi continuă să caute printre lucruri.

Două ore mai târziu verificaseră tot şi se uitau unii la alţii dezamăgiţi. Chiar dacă Ebba avea să se bucure pentru fotografiile nou apărute şi celelalte obiecte personale care aparţinuseră cândva familiei ei, cei trei nu găsiseră nimic care să-i ajute la elucidarea cazului. Ericăi aproape că-i venea să plângă. Avusese aşteptări mari, iar acum stătea în mijlocul unei săli de şedinţe inundată de obiecte care nu le foloseau la nimic.

Erica îşi privi bărbatul. Ceva părea că-l îngrijorează, dar nu ştia ce

anume. Erica mai văzuse expresia aceea pe faţa lui.

— La ce te gândeşti?

— Nu ştiu. E ca şi când… în fine, nu contează, o să-mi dau seama mai târziu, spuse el iritat.

— Păi, bine, atunci, asta e. Haideţi să le împachetăm la loc, spuse Gösta şi începu să umple cutia cea mai apropiată.

Patrik i se alătură, dar Erica rămase pe loc, fără a schiţa vreun gest să-i ajute. Cercetă camera, încercând pentru ultima oară să găsească ceva interesant şi fu cât pe ce să renunţe când privirea i se opri asupra unor carneţele mici, negre, pe care le recunoscu. Erau paşapoartele familiei Elvander, pe care Gösta le aşezase frumos pe masă, într-un teanc. Erica miji ochii ca să vadă mai bine şi numără în gând. Apoi luă teancul şi le aşeză unul lângă altul, într-un şir.

Patrik se opri din împachetat şi o privi.

— Ce faci?

— Nu vezi? spuse ea şi arătă spre paşapoarte.

— Nu, ce?

— Numără.

Patrik se conformă şi Erica văzu cum căscă ochii.

— Sunt patru paşapoarte, spuse ea. N-ar trebui să fie cinci?

— Ba da, dacă presupunem că au apucat să-i facă şi Ebbei.

Patrik se apropie de masă şi luă paşapoartele. Apoi le deschise pe rând şi verifică numele şi pozele. După care se întoarse spre soţia lui.

— Ei bine? Cine lipseşte? îl întrebă ea.

— Annelie. Paşaportul ei.

Fjällbacka, 1961

Mama ştia mai bine cum stau lucrurile. Era un adevăr pe care Inez îl accepta şi pe care-l auzise toată copilăria ei. De tatăl ei nici nu-şi amintea. Avea doar trei ani când acesta făcuse comoţie cerebrală. Murise la câteva săptămâni după aceea, în spital. Acum nu mai erau decât ea, mama şi Nanna.

Uneori se întreba dacă îşi iubea mama. Nu era tocmai sigură. O iubea pe Nanna, îşi iubea ursuleţul de pluş cu care dormea de când era mică, dar cum era cu mama? Ştia că ar fi trebuit s-o iubească, la fel ca ceilalţi copii de la şcoală. În acele ocazii, rare, când îi dăduseră voie să se ducă acasă la vreo colegă ca să se joace, văzuse cum mama îşi întâmpinase fiica cu ochii strălucind de bucurie, şi cum fetiţa se aruncase în braţele mamei. Inez simţise cum i se strânge stomacul când îi văzuse pe colegii de clasă cu mamele lor. Apoi făcuse la fel când ajunsese acasă. Se aruncase în braţele calde ale Nannei, tot timpul deschise pentru ea.

Mama nu era rea şi nu ridicase niciodată vocea la ea, din câte îşi

amintea Inez. Nanna era cea care o dojenea dacă nu era cuminte. Dar mama hotăra cum trebuiau făcute toate şi Inez n-avea voie s-o contrazică sub nicio formă.

Cel mai important era să fie făcute toate cum trebuia. Mama zicea mereu: „Tot ce trebuie făcut merită făcut cum trebuie". Inez n-avea voie să facă nimic de mântuială. Tema pentru acasă trebuia scrisă frumos, cu literele aliniate drept pe linie. Numerele trebuiau scrise în pătrăţele din caietul de matematică. Urmele calculelor greşite erau interzise, chiar dacă le ştergea cu guma. Dacă nu era sigură, trebuia să scrie totul pe ciorne înainte de a trece pe curat.

Şi era important să nu facă dezordine, pentru că dacă nu era ordine în casă, se putea întâmpla ceva îngrozitor. Ce anume, nu ştia, dar camera ei trebuia să fie absolut curată şi ordonată. Nu se ştia niciodată când avea să arunce un ochi Laura. Dacă nu era ordine îşi lua expresia aceea dezamăgită şi zicea că nu mai vrea să vorbească cu ea. Inez ura discuţiile alea. Nu voia s-o supere pe mama şi, de cele mai multe ori, în discuţiile acelea era vorba exact despre asta: despre faptul că Inez o dezamăgea pe mama.

Nu avea voie nici să facă dezordine în camera Nannei sau în bucătărie. În celelalte camere din casă – dormitorul mamei, camera de zi, camera pentru oaspeţi şi salonul – nu i se permitea să pună piciorul. Putea să strice ceva, spunea mama. Copiii n-aveau ce căuta acolo. Iar Inez o asculta, fiindcă era mai uşor aşa. Nu-i plăceau certurile şi nici discuţiile cu mama. Şi dacă făcea ce-i spunea mama, scăpa de ambele.

La şcoală era mai tot timpul singură şi făcea tot ce trebuia, sârguincioasă. Era clar că învăţătoarei îi plăcea de ea. Adulţilor părea să le placă atunci când copiii ascultau de ei.

Ceilalţi copii n-o băgau în seamă, de parcă n-ar fi considerat-o demnă nici măcar să se certe cu ea. De câteva ori râseseră de ea şi îi spuseseră ceva despre bunica ei, iar lui Inez i se păruse ciudat, pentru că ea n-avea nicio bunică. O întrebase pe mama de ea, dar, în loc să-i răspundă, Laura hotărâse să poarte cu ea o discuţie. Inez o întrebase chiar şi pe Nanna, dar aceasta, fără veste, îşi încleştase gura, zicându-i că nu era treaba ei. Aşa că Inez nu mai întreba nimic. Nu era atât de important încât să rişte iar o discuţie de-a mamei. Şi mama, oricum, ştia totul mai bine.

[22]

Ebba sări pe ponton şi mulţumi de mii de ori pentru drumul până la Valö. Pentru prima oară de când se mutaseră acolo, se simţea fericită în timp ce urca spre casă, pe cărăruie. Avea atât de multe să-i povestească lui Mårten!

Rămase uimită de cât de frumoasă era, de fapt, casa lor. Bineînţeles că avea nevoie de o mulţime de reparaţii – cu toate că munciseră mult, erau doar la început – dar era clar că avea potenţial. Părea o bijuterie albă în mijlocul dealului înverzit şi chiar dacă nu vedea apa de acolo, îi simţea prezenţa peste tot.

Avea să le ia mult timp să se regăsească şi viaţa lor avea să fie diferită. Dar asta nu însemna neapărat nefericire. Poate dimpotrivă, poate că relaţia lor avea să fie mai solidă. Înainte nici nu îndrăznise să se gândească la aşa ceva, dar poate că aveau să găsească loc şi pentru un copil. Nu atâta timp cât totul era fragil şi nou. Îi aştepta multă muncă, atât la casă, cât şi la relaţia lor, dar mai târziu, poate că Vincent avea să aibă un frăţior sau o surioară. Asta era planul ei. Un frăţior sau o surioară pentru îngeraşul lor.

Reuşise să-i liniştească şi pe ai ei. Îşi ceruse scuze că nu le-a povestit ce s-a întâmplat şi îi convinsese să nu pornească în trombă spre Fjällbacka. Apoi îi sunase şi seara ca să le spună că aflase multe despre familia ei şi ştia că se bucurau şi că înţeleseseră cât de mult însemna asta pentru ea. Dar nu erau de acord ca ea să revină pe insulă înainte ca poliţia să elucideze ce se întâmpla acolo. Aşa că le servise o minciună inofensivă spunând că o să doarmă încă o noapte la Patrik şi Erica. Părinţii se declaraseră satisfăcuţi.

O îngrozea şi pe ea faptul că cineva le voia răul, dar Mårten alesese să rămână şi ea hotărâse să stea cu el. Pentru a doua oară în viaţă, îl alegea pe Mårten. Teama de a-l pierde era mai mare decât teama de necunoscutul care-i ameninţa. Moartea lui Vincent o învăţase că nu putea să controleze totul în viaţă, şi ştia că-i era menit să stea aici, alături de Mårten, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Alo?

Ebba îşi aruncă geanta pe jos, în hol.

— Mårten? Unde eşti?

În casă era linişte. Ebba trase cu urechea urcând scările. Oare era plecat până la Fjällbacka, cu treabă? Nu, barca se afla lângă ponton. Şi mai văzuse o barcă acolo. Poate aveau musafiri?

— Alo! strigă din nou, dar îi răspunse doar ecoul, care reverbera între pereţii goi.

Soarele bătea tare în ferestre şi ilumina dârele de praf, care se roteau în aer când se mişca. Ebba intră în dormitor.

— Mårten?

Îl privi nedumerită pe bărbatul ei, care stătea pe jos, cu spatele lipit de perete şi cu privirea aţintită asupra unui punct imaginar. Nu reacţionă.

Ebba fu cuprinsă de nelinişte. Se lăsă lângă el şi-l mângâie pe păr. Părea obosit şi blazat.

— Cum te simţi? îl întrebă.

Bărbatul întoarse privirea.

— Te-ai întors acasă? spuse el cu glas inexpresiv.

Ebba dădu din cap, cu entuziasm.

— Da, nici nu-ţi poţi imagina câte am să-ţi povestesc. Am avut timp să mă gândesc puţin, cât am stat la Erica. Mi-am dat seama de ceva ce tu cred că ai înţeles demult: că n-am mai rămas decât noi şi că trebuie să facem un efort. Te iubesc, Mårten. Vincent o să fie mereu aici, oriunde ne-am afla, spuse ea şi duse mâna la inimă, dar nu putem să trăim de parcă şi noi am fi morţi.

Tăcu şi aşteptă o reacţie, dar Mårten nu spuse nimic.

— Toate s-au aşezat la locul lor când Erica mi-a povestit despre familia mea.

Se aşeză lângă el şi începu să-i povestească, entuziasmată, despre Laura, Dagmar şi Făuritoarea de îngeri.

Când termină, Mårten dădu din cap.

— Păcatul a fost moştenit.

— Ce vrei să spui?

— Păcatul a fost moştenit, repetă el şi vocea începu să-i tremure.

Îşi trecu mâna prin păr, agitat, zburlindu-l. Ebba întinse mâna ca să i-l aranjeze, dar Mårten o împinse într-o parte.

— Niciodată n-ai vrut să-ţi recunoşti vina.

— Care vină?

Un fior neplăcut i se furişa în corp, dar Ebba încercă să-l ignore. Doar vorbea cu Mårten, cu bărbatul ei.

— Că a murit Vincent. Cum să mergem mai departe, dacă nu vrei să recunoşti niciodată? Dar acum îmi dau seama de ce. Străbunică-ta a fost o ucigaşă de copii şi tu l-ai omorât pe copilul nostru.

Ebba tresări, de parcă i-ar fi tras o palmă. Şi mai bine ar fi făcut asta, decât să-i arunce în faţă nişte vorbe atât de cumplite. Spunea că ea l-a omorât pe Vincent? Disperarea îi creştea în piept şi voia să ţipe la el, dar îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Nu ştia ce vorbeşte, asta era singura explicaţie. Altfel nu i-ar fi spus ceva atât de oribil.

— Mårten, zise cât putu de calm, dar el întinse mâna spre ea şi continuă:

— Tu l-ai omorât. Tu eşti vinovată. Mereu ai fost.

— Hai, te rog, ce tot zici acolo? Ştii bine că nu-i adevărat. Nu l-am omorât eu pe Vincent. Nu e vina nimănui că a murit, şi tu ştii asta!

Îl apucă de umeri şi încercă să-l scuture, să-şi revină.

Dintr-odată însă, rotindu-şi privirea prin cameră, observă că patul era nefăcut şi pe o tavă de pe jos se vedeau farfurii cu resturi de mâncare şi două pahare cu un pic de vin roşu.

— Cine a fost aici? întrebă ea, dar nu primi niciun răspuns.

Mårten o privea doar, cu ochi reci.

Uşor, foarte uşor, începu să se retragă. Instinctul îi spunea să dispară de acolo. Ăsta nu era Mårten, era altcineva, şi preţ de o secundă se întrebă cât timp fusese persoana asta de acum. De cât timp căpătase privirea aceea rece, fără ca ea să fi observat?

Continuă să se retragă. Mårten se ridică, fără a-şi lua ochii de la ea, cu mişcări înţepenite. Ebba se zbătu speriată şi încercă să se ridice în picioare, dar Mårten întinse mâna şi o împinse înapoi, pe podea.

— Mårten? întrebă ea din nou.

Nu mai ridicase niciodată mâna asupra ei, niciodată. El, care protesta dacă era vorba să omoare un păianjen şi insista să-l ducă afară şi să-i dea drumul. Ebba începu să înţeleagă că acel Mårten nu mai exista. Poate că dispăruse odată cu moartea lui Vincent. Doar că fusese prea ocupată cu propria-i durere ca să observe, şi acum era prea târziu.

Mårten îşi înclină capul şi o studie, de parcă ar fi fost o muscă prinsă în plasa lui. Inima îi bătea tot mai repede, dar nu reuşea să se calmeze. Unde să fugă? Era mai simplu să se dea bătută. Avea să i se alăture lui Vincent, moartea n-o speria deloc. Acum nu simţea decât tristeţe. Tristeţe pentru ce se stricase în Mårten, pentru speranţa într-un viitor comun, spulberată atât de repede.

Când Mårten se aplecă şi-şi puse mâinile pe gâtul ei, îi susţinu privirea cu calm. Mâinile lui erau calde. Ebba le recunoscu atingerea, doar o mângâiaseră de atâtea ori. Mårten strângea tot mai tare. Ebba simţi cum îi zvâcneşte inima. Vedea scântei în spatele pleoapelor şi corpul i se împotrivea, se lupta să primească din nou oxigen, dar reuşi să se relaxeze, cu puterea minţii. Când întunericul se lăsă peste ea, o găsi împăcată cu soarta. Vincent o aştepta.

Gösta rămase în sala de şedinţe. Entuziasmul cu care reacţionase la descoperirea că unul din paşapoarte lipsea începuse să dispară încet. Probabil că era doar un sceptic bătrân, dar nu putea să se abţină să nu-şi spună că dispariţia paşaportului putea să aibă o mie de explicaţii. Poate că paşaportul lui Annelie se rupsese, poate că îl pierduse, sau poate că îl păstra altundeva şi dispăruse când au golit casa. Nu s-ar fi mirat, totuşi, să fi fost vorba de un detaliu important, dar asta era treaba lui Patrik. În ceea ce-l privea, simţea nevoia să verifice totul din

nou, şi mai minuţios decât prima oară. Îi era dator Ebbei cu atâta lucru. Nu trebuia să lase nimic neverificat, trebuia să-şi dea seama de importanţa fiecărui obiect.

Maj-Britt nu l-ar fi iertat niciodată dacă nu făcea tot ce-i stătea în putinţă ca s-o ajute pe feticuţă. Ebba se întorsese pe Valö. Ceva întunecat şi ameninţător o aştepta acolo. Gösta trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să împiedice un nou accident.

Ocupase un loc special în inima lui încă din ziua în care se agăţase de el, când trebuise să plece din casa lor. Fusese una din cele mai îngrozitoare zile din viaţa lui. Dimineaţa în care asistentul social venise s-o ducă pe Ebba la noua ei familie îi rămăsese întipărită pentru totdeauna în minte. Maj-Britt îi făcuse baie şi o îmbrăcase frumos. Îi pieptănase părul, legase o fundiţă în el şi îi dăduse rochiţa cea albă, cu panglică la mijloc, pe care o cususe nopţi la rând. El abia dacă izbutise să se uite la Ebba în dimineaţa aceea, la cât era de adorabilă.

De teamă să nu i se frângă inima, nici nu voise să-şi ia rămas-bun, dar Maj-Britt insistase că trebuie să-i spună la revedere cum trebuie. Aşa că se aplecase şi-i întinsese braţele. Ebba alergase spre el, cu fundiţa fluturând şi cu rochia ca o velă albă în spate. Îl cuprinsese pe după gât strângându-l tare de parcă ar fi simţit că n-avea să-l mai vadă.

Gösta înghiţi în sec şi scoase cu grijă hainele de bebeluş ale Ebbei dintr-o cutie în care le aşezase de curând Patrik.

— Gösta.

Patrik stătea în cadrul uşii.

Gösta tresări şi se întoarse. În mâini ţinea, încă, un pulover alb de bebeluş.

— De unde ştiai adresa părinţilor Ebbei din Göteborg? îl întrebă Patrik.

Gösta tăcu. Gândurile i se învârteau în cap. Încercă să inventeze o scuză, cum că văzuse adresa pe undeva şi o reţinuse. Era sigur că l-ar fi putut convinge pe Patrik, dar până la urmă oftă şi spuse:

— Eu i-am trimis felicitările.

— G, spuse Patrik. Sunt tare încet la minte. Nici prin cap nu mi-a trecut c-ai putea fi tu.

— Ar fi trebuit să-ţi spun. Am încercat de câteva ori, spuse Gösta şi-şi plecă ruşinat capul. Dar am vrut doar s-o felicit de ziua ei. Ultima felicitare pe care ţi-a adus-o Mårten n-am scris-o eu.

— Nu, îmi dau seama. Sincer să fiu, felicitarea aia mi-a rămas cumva în cap. Tocmai fiindcă era atât de diferită de celelalte.

— Şi nu prea au reuşit nici să imite scrisul meu.

Gösta lăsă puloverul şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Da, e cam greu să copiezi mâzgălelile tale.

Gösta zâmbi, uşurat că Patrik fusese atât de înţelegător. Nu era

sigur că el, unul, ar fi fost atât de mărinimos.

— Ştiu că ancheta asta e importantă pentru tine, spuse Patrik de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu se poate să i se întâmple ceva rău.

Gösta îi întoarse spatele şi începu să scoată obiecte noi din cutie.

Patrik rămase pe loc. Gösta se răsuci iarăşi spre el.

— Totul ar fi diferit dacă ar trăi Annelie. Sau dacă a trăit, mă rog. L-ai sunat pe Leon să-i zici că vrem să vorbim cu el?

— Prefer să-l iau prin surprindere. Dacă îl scot din apele lui, poate reuşesc să-l fac să vorbească.

Patrik amuţi şi păru că nu ştie dacă să continue sau nu. Apoi spuse:

— Cred că ştiu cine a trimis ultima felicitare.

— Cine?

Patrik scutură din cap.

— E doar o bănuială. L-am rugat pe Torbjörn să verifice ceva pentru mine. O să ştiu mai multe când primesc un răspuns de la el. Până atunci prefer să nu zic nimic, dar promit că tu o să fii primul căruia îi spun.

— Sper din tot sufletul.

Gösta se întoarse iarăşi cu spatele. Avea multe de verificat. Un obiect îi captase atenţia. N-avea de gând să se dea bătut până când nu-şi dădea seama ce era.

Probabil că Rebecka n-avea să înţeleagă nimic, dar Josef îi lăsase, totuşi, o scrisoare. Voia să ştie măcar că îi era recunoscător pentru viaţa lor împreună şi că o iubea. O neglijase şi pe ea, şi pe copii pentru visul lui, îşi dădea seama de asta acum. Ruşinea şi durerea îl orbiseră, nu-şi dăduse seama cât de mult însemnau pentru el. Şi, cu toate astea, îi rămăseseră alături.

Trimise câte o scrisoare şi pentru copii. Scrisorile nu conţineau nicio explicaţie, doar câteva cuvinte de rămas bun şi instrucţiuni. Era important să nu uite că aveau o responsabilitate şi o sarcină de îndeplinit, chiar dacă el nu mai putea să le fie alături, ca să le reamintească.

Îşi mâncă fără grabă oul de prânz, fiert exact opt minute. La începutul mariajului lor, Rebecka nu prea ţinuse să respecte timpul. Uneori fierbea ouăle şapte minute, alteori nouă. Dar trecuseră mulţi ani de când nu mai greşise. Era o soţie bună şi conştiincioasă, iar părinţii lui o plăcuseră.

În schimb, uneori era cam prea înţelegătoare cu copiii. Cu toate că erau deja mari, trebuiau conduşi cu o mână fermă şi nu era convins că Rebecka era potrivită pentru aşa ceva. Şi nu era sigur nici dacă avea să păstreze vie moştenirea evreiască în sufletele lor. Dar avea de ales?

Ruşinea lui s-ar fi lipit de ei şi le-ar fi distrus posibilitatea de-a

trece prin viaţă cu capul sus. Era nevoit să se sacrifice de dragul viitorului lor.

Într-un moment de slăbiciune, îi trecuse prin cap să se răzbune, dar alungă imediat gândul acela. Ştia, din proprie experienţă, că răzbunarea nu atrăgea după sine nimic bun, doar întuneric, şi mai mult întuneric.

După ce-şi termină oul, se şterse la gură cu grijă şi se ridică de la masă. Ieşi din casă pentru ultima oară, fără a se uita în jur.

Fu trezită de scârţâitul unei uşi grele, împinsă în lături. Dezorientată, Anna miji ochii în direcţia razei de lumină. Unde era? Tâmplele îi zvâcneau. Cu greu, reuşi să se ridice în capul oaselor. Era frig şi era înfăşurată doar într-un cearşaf subţire. Tremurând, îşi cuprinse genunchii cu braţele, înfricoşată.

Mårten. Era ultimul lucru de care îşi amintea. Se culcaseră în patul lui şi al Ebbei. Băuseră vin şi dintr-odată o cuprinsese un dor nemăsurat. Îşi amintea clar acum. Încercă să alunge gândurile, dar imaginile cu corpul ei gol lipit de al lui îi apăreau din când în când în minte. Se apropiaseră unul de celălalt şi luna le luminase corpurile. Apoi se făcuse întuneric şi nu-şi mai amintea nimic.

— Alo? strigă în direcţia uşii, dar nu-i răspunse nimeni.

Totul părea ireal, de parcă ar fi nimerit într-un alt univers, ca Alice căzută prin vizuina iepurelui în Ţara Minunilor.

— Alo?

Strigă din nou, încercând să se ridice, dar genunchii îi cedară şi se prăbuşi.

Un obiect mare fu aruncat înăuntru şi uşa se trânti iar. Anna stătea complet nemişcată. Se făcuse întuneric din nou. Nu venea niciun pic de lumină de nicăieri, dar îşi dădu seama că trebuie să afle ce era acolo, aşa că se târî spre uşă, pipăind în jur. Podeaua era atât de rece, încât simţi cum îi amorţesc degetele. Suprafaţa grunţuroasă îi zgâria genunchii. Până la urmă atinse ceva ce părea o bucată de pânză. Continuă să pipăie şi tresări când simţi piele sub degete. Era un om. Avea ochii închişi. Anna nu sesiză niciun semn c-ar respira, dar corpul îi era cald. Duse mâna, ezitând, spre gâtul persoanei din faţa ei şi simţi pulsul, bătând slab. Acoperi nasul femeii fără a sta pe gânduri, îi mişcă în faţă şi în spate capul, apoi se aplecă şi-şi lipi gura de a ei. Ştia că e o femeie. Îşi dădea seama după mirosul ei, după parfumul părului şi, când îi suflă aer în gură, avu senzaţia că îi recunoaşte mirosul.

Anna nu mai ştiu cât timp se străduise s-o trezească la viaţă. Din când în când, îşi punea o mână peste cealaltă şi apăsa tare pieptul femeii. Nu era sigură că asta era procedura corectă. O cunoştea doar din serialele TV cu spitale de urgenţă şi spera să nu fi fost o versiune fantezistă.

I se păru că trecuse o veşnicie până când femeia începu să tuşească. Se auzi un sunet ca de vomă. Anna o întoarse pe o parte şi o mângâie pe spate. Tusea se calmă şi femeia începu să gâfâie şi să tragă aer în piept.

— Unde sunt? rosti, cu voce uscată.

Anna o mângâie încet pe păr. Vocea abia se auzise, aşa că-i era greu să distingă cine era, dar avea o bănuială.

— Ebba, tu eşti? E aşa de întuneric că nu văd nimic.

— Anna? Am crezut că am orbit.

— Nu, n-ai orbit. E întuneric şi nu ştiu unde suntem.

Ebba dădu să spună ceva, dar fu întreruptă de un atac de tuse care îi zgudui tot corpul. Anna continuă s-o mângâie pe păr până când Ebba schiţă un gest, de parcă ar fi vrut să se ridice în capul oaselor. Anna o apucă de braţ şi o ajută să se ridice. Tusea se linişti.

— Nici eu nu ştiu unde suntem.

— Cum am ajuns aici?

Ebba nu răspunse. Apoi spuse, pe un ton scăzut:

— Mårten.

— Mårten?

Anna se gândi din nou la imaginile cu corpurile lor goale. Sentimentul de vinovăţie îi provocă greaţă şi se strădui să nu verse.

— A… Ebba tuşi din nou. A încercat să mă sugrume.

— A încercat să te sugrume? repetă Anna uluită, dar vorbele Ebbei treziră un gând în mintea ei.

Bănuise că ceva nu era chiar în regulă cu Mårten, la fel cum un animal simte când un altul din turmă e bolnav. Dar asta o atrăsese şi mai mult. Era obişnuită cu pericolul şi îl recunoştea imediat, iar ieri îl recunoscuse pe Lucas în Mårten.

I se făcu rău din nou şi răceala podelei i se răspândi în corp. Tremura din ce în ce mai tare.

— Doamne, ce frig e. Unde ne-o fi închis? se întrebă Ebba.

— Sper că ne dă drumul?

Anna îşi auzi îndoiala din voce.

— Nu l-am mai recunoscut. Era ca un străin. Am văzut în ochii lui că e…

Ebba se opri şi dintr-odată izbucni în plâns.

— Zicea că eu l-am omorât pe Vincent. Pe băiatul nostru.

Fără a scoate un cuvânt, Anna o luă în braţe şi îi sprijini capul de umărul ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă după un timp.

Ebba plângea atât de tare, încât preţ de câteva minute nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Până la urmă începu să respire mai liniştit şi îşi trase nasul.

— Era pe la începutul lui decembrie. Aveam treabă de nu mai

ştiam încotro s-o apucăm. Mårten lucra la trei proiecte, în construcţii, în acelaşi timp şi eu lucram peste program. Probabil că Vincent era afectat de asta, pentru că era tot timpul încăpăţânat cu noi şi ne testa limitele. Eram terminaţi.

Ebba îşi trase iar nasul. Anna o auzi cum se şterge cu mâneca.

— În dimineaţa aceea trebuia să plecăm la serviciu amândoi. Mårten urma să-l lase pe Vincent la grădiniţă, dar a primit un telefon de pe unul din şantiere şi a trebuit să plece imediat. Ca de obicei, se întâmplase ceva neprevăzut. Mårten m-a rugat să-l duc eu pe Vincent, ca să poată el pleca imediat, dar eu aveam o şedinţă importantă de dimineaţă şi m-am enervat fiindcă, pentru el, serviciul lui era tot timpul mai important decât al meu. Am început să ne certăm şi până la urmă Mårten a plecat şi m-a lăsat singură cu Vincent. Mi-am dat seama că aveam să întârzii la încă o întâlnire şi, când Vincent a început cu istericalele, am simţit că nu mai pot. Aşa că m-am încuiat în baie şi am început să bocesc. Vincent plângea şi bătea în uşă, dar după câteva minute s-a făcut linişte şi am presupus că s-a dat bătut şi s-a dus în camera lui. Aşa că am lăsat să mai treacă câteva minute, timp în care m-am spălat pe faţă şi m-am liniştit.

Ebba turuia atât de iute, încât aproape că amesteca cuvintele. Annei îi venea să-şi astupe urechile, ca să nu mai audă continuarea. În acelaşi timp, ştia că-i era datoare s-o asculte.

— Tocmai ieşeam de la toaletă, când am auzit o bufnitură dinspre cărarea care ducea spre casă. N-a durat mult şi l-am auzit pe Mårten urlând. Nu mai auzisem niciodată un asemenea urlet. Nu suna deloc omeneşte. Mai degrabă ca un animal împuşcat.

Vocea Ebbei şovăi, dar reuşi să continue:

— Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. Ştiam că Vincent era mort, o simţeam cu tot corpul. Cu toate astea, m-am năpustit spre uşă şi l-am văzut întins în spatele maşinii noastre. N-avea geaca pe el şi, deşi am văzut că e mort, nu puteam să mă abţin să nu mă gândesc că stătea întins în zăpadă fără salopetă. Că avea să răcească. La asta m-am gândit când l-am văzut acolo. Că o să răcească.

— A fost un accident, spuse Anna încet. N-a fost vina ta.

— Ba da, are dreptate Mårten. Eu l-am omorât pe Vincent. Dacă nu m-aş fi dus la baie, dacă nu mi-ar fi păsat c-o să întârzii la întâlnirea aia, dacă n-aş fi…

Plânsetul ei se transformă într-un ţipăt de durere. Anna se trase şi mai aproape de ea şi o lăsă să plângă, în timp ce o mângâia pe păr bâiguind vorbe de alinare. Simţea durerea Ebbei în tot corpul şi, preţ de o secundă, uită de nesiguranţă, de faptul că nu ştia ce urma să li se întâmple. Deocamdată nu erau decât două mame care îşi pierduseră copiii.

Când plânsetul amuţi, Anna încercă din nou să se ridice. Picioarele

ei erau mai puternice. Se ridică încet, nesigură dacă avea să se lovească la cap, dar până la urmă reuşi să stea dreaptă. Făcu un pas ezitant înainte. Ceva îi atinse faţa şi Anna ţipă.

— Cee?

Ebba se agăţă de piciorul Annei.

— Am simţit ceva pe faţă, dar cred că era doar o pânză de păianjen.

Întinse mâna, tremurând. Ceva atârna acolo, în faţa ei şi fu nevoită să încerce de câteva ori până când găsi lucrul. O sfoară. Trase de ea cu grijă. Lumina care se aprinse o orbi. Anna fu nevoită să închidă ochii.

Încercă să-i deschidă din nou şi privi în jur uluită. De jos o auzi pe Ebba luptându-se să respire.

Se bucurase de putere atâţia ani, chiar şi atunci când alesese să nu profite de situaţie. Ar fi fost prea periculos să-i ceară ceva lui John. John nu mai era persoana pe care Sebastian o întâlnise în Valö. Acum părea atât de plin de ură, chiar dacă o ascundea bine, încât ar fi fost stupid să profite de ocazia pe care soarta i-o oferise atunci.

Nu avusese pretenţii nici de la Leon, pentru simplul motiv că Leon era singurul om, în afară de Lovart, pe care-l respecta pe lumea asta. După incidentul ăla dispăruse repede, dar Sebastian îl urmărise prin ziare şi auzise şi zvonuri, care ajungeau uneori până la Fjällbacka. Acum Leon se amestecase în jocul dirijat până atunci de Sebastian, dar Sebastian profitase oricum de ocazie. Proiectele prosteşti ale lui Josef erau doar o amintire vagă. Terenul şi granitul erau singurele care valorau ceva şi el le vânduse pentru o sumă frumuşică, conform acordului pe care Josef îl semnase fără să arunce măcar un ochi pe el.

Şi Percy. Sebastian chicoti conducând Porscheul galben pe străzile înguste ale Fjällbackăi şi salutând câte un trecător. Percy trăise cu impresia că era de neatins până când aflase c-o să piardă tot. Nu se gândise niciodată serios că ar putea să piardă ceva ce-i revenea prin dreptul sângelui. Acum, castelul trecuse în posesia fraţilor lui mai mici doar din vina lui. Nu-şi administrase deloc chibzuit moştenirea. Sebastian avusese grijă doar să grăbească declinul.

Câştigase bine şi de pe urma acelei afaceri, dar considera banii aceia mai mult un bonus. Puterea era cea care oferea satisfacţie. În mod ciudat însă, nici Percy şi nici Josef nu pricepuseră asta înainte să fie prea târziu. Dar speraseră c-o să fie milos şi c-o să-i ajute. Ce idioţi. În fine, Leon avea să pună capăt jocului. Probabil că de asta îi convocase. De fapt, Sebastian nu îşi făcea griji. La reputaţia lui, oamenii n-aveau să se mire prea mult. În schimb era curios de reacţia celorlalţi. Mai ales de cea a lui John care avea cel mai mult de pierdut.

Sebastian parcă maşina şi rămase în ea un timp. Apoi coborî, îşi pipăi buzunarul pantalonilor ca să se asigure că are cheia, se duse la

uşă şi apăsă butonul soneriei. Se făcuse vremea să înceapă.

Erica sorbea din cafea şi citea. Nu era deloc bună, probabil că stătuse în vas prea mult, dar n-avea chef să facă o porţie nouă.

— Încă n-ai plecat?

Gösta intră în bucătărie şi îşi turnă nişte cafea în ceaşcă.

Erica închise dosarul pe care-l răsfoia.

— Da, mi s-a dat voie să mai stau puţin şi să citesc dosarul cel vechi. Şi mă gândesc ce înseamnă chestia asta cu paşaportul lipsă.

— Câţi ani avea Annelie? Şaisprezece? întrebă Gösta şi se aşeză la masă.

Erica dădu din cap.

— Da, şaişpe, şi se pare că era îndrăgostită lulea de Leon. Poate s-a certat cu el şi de asta a dispărut. Am mai văzut tragedii provocate de poveşti de iubire între adolescenţi. În acelaşi timp, mi-e greu să cred că o fată de şaisprezece ani putea să-şi omoare singură familia.

— Nu, nu sună deloc credibil. Nu putea s-o facă fără ajutorul cuiva. Poate al lui Leon, asta dacă erau împreună. Tatăl a zis nu, ei s-au înfuriat şi…

— Da, s-ar putea, dar aici scrie că Leon era cu ceilalţi, la pescuit. De ce să fi minţit pentru el? Ca să aibă un alibi? Ce ar fi câştigat ceilalţi?

— Bănuiesc că n-au fost cu Annelie toţi cinci… spuse Gösta gânditor.

— Nu, nu cred că jucau ei jocuri din astea, avansate.

— Chiar dacă am presupune că vinovata e Annelie, şi, hai să zicem, Leon, tot nu înţeleg ce motiv să fi avut să-i omoare pe toţi din familie. Ar fi fost de ajuns să-l omoare pe Rune.

— Da, exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Erica şi oftă. De asta stau aici şi rumeg la materialul ăsta vechi. Trebuie să fie o inadvertenţă în mărturiile băieţilor, dar vezi că declară acelaşi lucru, toţi. Că au fost la pescuit macrou şi, când s-au întors, familia nu mai era acolo.

Gösta rămase cu cana de cafea înaintea gurii.

— Ce-ai zis? Macrou?

— Da, aşa scrie aici.

— Cum naiba mi-a scăpat un detaliu atât de evident?

— Ce vrei să zici?

Gösta lăsă cana din mână şi îşi trecu palma peste faţă.

— Se pare că poţi să citeşti un raport de o mie de ori, că tot nu vezi ce-i mai bătător la ochi.

Tăcu preţ de câteva secunde, apoi îi zâmbi triumfător Ericăi.

— Auzi? Cred că tocmai am demontat alibiul băieţilor.

Inez voia să fie pe placul mamei. Ştia că mama îi voia binele, că voia să îi asigure un viitor cert. Cu toate astea, n-avea cum să nege că nu-i plăcea deloc discuţia de pe canapeaua elegantă din salon. Ce bătrân era bărbatul ăla.

— O să vă cunoaşteţi mai bine în timp.

Laura o privi hotărâtă pe fiica ei.

— Rune e un bărbat bun, demn de încredere şi o să aibă grijă de tine. Ştii perfect că nu stau bine cu sănătatea şi, dacă eu n-o să mai fiu, chiar n-o să mai ai pe nimeni. Nu vreau să fii singură, cum am fost eu.

Mama îşi lăsă palma uscată pe mâna ei. Era o atingere străină. Inez îşi amintea doar câteva dăţi când mama o atinsese în felul acela.

— Îmi dau seama că e cam din scurt, spuse bărbatul din faţa ei şi o cercetă din cap până-n picioare, de parcă ar fi fost un cal care câştigase la curse.

Poate că era nedrept din partea ei să gândească în acest fel, dar aşa se simţea. Şi, da, era foarte din scurt. Mama fusese internată la spital trei zile, cu inima, şi când se întorsese acasă, revenise cu o propunere: ca Inez să se mărite cu Rune Elvander, care devenise văduv cu un an în urmă.

Acum, că Nanna nu mai era în viaţă, rămăseseră doar ele două.

— Soţia mea dragă mi-a spus să găsesc pe cineva care să ştie să-i educe pe copii. Şi mama ta mi-a zis că eşti o fată de nădejde, continuă bărbatul.

Inez bănuia, vag, că lucrurile nu se mai rezolvau demult în felul acela. Era începutul anilor ’70, şi femeile aveau posibilitatea de-a hotărî singure asupra vieţii lor. Dar ea nu fusese lăsată niciodată să iasă în lumea adevărată, ci fusese ţinută tot timpul în lumea perfectă creată de mama ei. Şi acolo cuvântul mamei era lege, iar dacă mama zicea că-i spre binele ei să se mărite cu un văduv de cincizeci de ani, şi cu trei copii, însemna că avea dreptate. Inez n-avea curajul s-o contrazică.

— Am de gând să cumpăr fosta tabără de copii de pe Valö şi să înfiinţez un internat pentru băieţi. Am nevoie de cineva care să mă ajute. Te pricepi să faci de mâncare, bănuiesc?

Inez dădu din cap. Petrecuse mult timp cu Nanna în bucătărie, de la ea învăţase tot ce ştia.

— Da, păi, atunci am stabilit, spuse Laura. Logodna trebuie să fie suficient de lungă, bineînţeles, aşa că ce ziceţi de o nuntă de Sânziene?

— Sună grozav, zise Rune.

Inez tăcea. Îşi studie viitorul bărbat şi-i observă ridurile care începuseră să i se formeze în jurul ochilor, buzele înguste, de om hotărât. În părul închis la culoare se vedeau fire albe. Începuse deja să i se răărească. Deci ăsta era bărbatul cu care trebuia să se mărite. Pe copii nu-i întâlnise încă, ştia doar că unul din ei avea cincisprezece, celălalt doisprezece şi, cel mai mic cinci ani. Nu avusese de-a face cu prea mulţi copii până atunci, dar probabil c-avea să se descurce. Aşa zicea mama.

[23]

Percy rămase în maşină şi se uită spre golfuleţul de lângă Fjällbacka, dar abia dacă vedea valurile sau ambarcaţiunile. Îşi vedea doar propria soartă, felul în care trecutul se împletea cu prezentul. Fraţii lui fuseseră politicoşi şi rezervaţi. Ţinea de bunele maniere să se comporte frumos, chiar şi cu cel învins. Percy ştia ce se ascunde sub vorbele lor compătimitoare. Hazul de necaz era acelaşi, fie că erai sărac sau bogat.

Ziseseră că au cumpărat castelul, dar asta nu mai era o noutate pentru el. Aflase deja de la avocatul Buhrman că Sebastian îl păcălise. Cu aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi Sebastian, îi explicară că vechiul castel avea să fie transformat într-un centru de conferinţe exclusivist. Regretau că se ajunsese aici, dar voiau să îi facă vânt până cel târziu la sfârşitul lunii. Sub supravegherea avocatului lor, desigur, ca Percy să nu înhaţe nimic din bunurile neincluse oficial în achiziţionarea proprietăţii.

Se mira că Sebastian apăruse totuşi. Percy îl văzuse trecând pe lângă el cu maşina şi urcând dealul ce ducea spre casa lui Leon. Bronzat, cu cămaşa descheiată pe piept, cu ochelari de soare şi părul lins. Arăta ca de obicei. Şi probabil că nimic nu se schimbase pentru el. „E doar *business”*, avea să-i zică, mai mult ca sigur.

Percy aruncă o ultimă privire spre imaginea lui din oglindă. Arăta oribil. Avea ochii roşii de nedormit şi prea mult whisky. Şi pielea cenuşie şi buretoasă. Dar nodul de la cravată era perfect. O chestiune de onoare, desigur. Ridică parasolarul şi coborî din maşină. N-avea de ce să mai amâne inevitabilul.

Ia îşi sprijini capul de geamul rece. Drumul cu taxiul până la aeroportul Landvetter avea să dureze puţin sub două ore, poate mai mult, în funcţie de trafic. Încerca să doarmă un pic.

Îl sărutase înainte să plece. Avea să-i fie groaznic de greu să se descurce singur, dar nu intenţiona să stea acolo când chestia avea să le explodeze în cap. Leon o asigurase că totul avea să fie în regulă. Era nevoit să facă asta, îi spusese. Altfel n-o să-şi liniştească niciodată conştiinţa.

Se gândi iarăşi la călătoria aceea cu maşina, la drumurile abrupte din Monaco. Era pregătit s-o părăsească. Vorbea neîntrerupt. Îndrugase verzi şi uscate despre schimbare, despre cum nevoile lui erau diferite acum. Zisese că au petrecut nişte ani minunaţi împreună, dar că el cunoscuse pe cineva de care se îndrăgostise pe neaşteptate,

că şi ea trebuia să îşi găsească pe cineva alături de care să fie fericită. Îşi luase privirea de la drumul întortocheat ca să i se uite drept în ochi şi, în timp ce el continua cu banalităţile, se gândise la toate sacrificiile pe care le făcuse din dragoste.

Când maşina se clătinase, îl văzuse cum cască ochii. Fluxul de platitudini încetase.

„Trebuie să te uiţi înainte când conduci", îi spusese. Neliniştea i se citea pe chipu-i frumos şi lui Ia nu-i venea să-şi creadă urechilor. Pentru prima oară de când se cunoşteau, lui Leon îi era frică. Sentimentul puterii îi întunecă mintea. Viteza îi împinse corpul în spătarul scaunului.

„Mai încet, Ia", o implorase Leon. „Mergi prea repede!"

Nu răspunsese, doar apăsase pedala şi mai mult. Maşina mică, sport, abia se mai ţinea pe şosea. Părea că pluteşte. În clipa aceea Ia se simţise complet liberă.

Leon încercase să apuce volanul dar, văzând că dezechilibrează şi mai mult maşina, îi dăduse drumul. O rugase iar şi iar să încetinească şi teama din vocea lui o făcuse să se simtă mai fericită decât fusese în ultimul timp. Maşina aproape că zbura.

Puţin mai în faţă văzuse copacul, ca şi când o putere externă ar fi luat-o în posesie. Rotise puţin volanul spre dreapta, cu calm, şi o apucase drept spre el. De undeva, de departe, auzise vocea lui Leon, dar gâjâitul din urechile ei acoperise totul. Apoi se făcuse linişte. Nimic nu avea să-i mai despartă. Aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Când descoperise că trăieşte, rămăsese uimită. Lângă ea stătea Leon, cu ochii închişi şi cu faţa plină de sânge. Focul se răspândise imediat. Flăcările începuseră să atingă banchetele şi să se întindă după ei. Mirosul îi înţepase nările. Trebuia să ia o decizie rapidă: să renunţe şi să lase focul să-i mistuie sau să se salveze. Privise chipul frumos al lui Leon. Focul îi ajunsese deja la unul dintre obraji. Ia privise fascinată cum flăcările se agaţă de pielea lui.

În clipa aceea se hotărâse. Leon era al ei de-acum. Şi aşa rămăsese din ziua în care îl scosese din maşina cuprinsă de flăcări.

Ia închise ochii şi simţi răceala geamului pe frunte. Nu voia să fie părtaşă la ce avea să facă Leon acum, dar abia aştepta să se reîntâlnească cu el.

Anna aruncă o privire prin încăperea pustie, iluminată acum de un bec. Mirosea a pământ şi a încă ceva, greu de identificat. Atât ea, cât şi Ebba încercaseră degeaba să deschidă uşa. Era încuiată şi nu se putea clinti.

De-a lungul unui perete se vedeau patru coşciuge cu ferecături din fier. Deasupra lor atârna un steag, ăsta fusese primul lucru pe care îl

zăriseră când aprinseseră lumina. Culoarea era afectată de umezeală şi mucegai, dar svastica încă se vedea clar pe fundalul alb-roşu.

— Poate e vreo cârpă pe-acolo, pe care s-o pui pe tine, spuse Ebba şi se uită la ea. Că văd că tremuri.

— Da, orice. Dacă nu, o să mor de frig.

Annei îi era ruşine de goliciunea ei, care se putea ghici cu uşurinţă prin cearşaf. Făcea parte din acea categorie căreia nu-i plăcea să se arate goală la vestiar. După accident, ruşinea aceea devenise şi mai intensă din cauza cicatricelor care-i brăzdau corpul. Şi chiar dacă ruşinea era cea mai mică problemă a ei acum, acest aspect o preocupa atât de mult, încât uitase de frică şi de frig.

— Alea trei sunt ferecate, dar ăsta de aici e deschis.

Ebba arătă spre coşciugul cel mai apropiat de uşă. Îi scoase capacul şi găsi o pătură groasă de lână gri.

— Uite, ţine! spuse şi aruncă pătura spre Anna, care se înfăşură imediat în ea.

Mirosea oribil, dar se bucura că-i ţinea de cald şi o proteja.

— Am găsit nişte conserve, spuse Ebba şi scoase din coşciug nişte cutii prăfuite. În cel mai rău caz, o să ne descurcăm un timp cu ele.

Anna o privi. Tonul aproape frivol al Ebbei nu se potrivea deloc în context, şi nici cu starea ei precedentă, dar Anna îşi dădu seama că era, probabil, un fel de mecanism de apărare.

— N-avem apă, sublinie ea şi lăsă replica să atârne în aer.

Fără apă n-aveau să reziste prea mult, dar Ebba continuă să scormonească în coşciug părând s-o ignore.

— Uită-te! spuse ea şi ridică un articol de îmbrăcăminte.

— O uniformă nazistă? De unde provin chestiile astea?

— Am auzit că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial casa i-a aparţinut unui moş nebun. Cred că-s ale lui.

— Ce porcărie, spuse Anna.

Tremura şi acum. Pătura începuse s-o încălzească, dar îi era încă frig până-n măduva oaselor şi avea să treacă un timp până când îşi redobândea temperatura normală.

— Dar cum se face că eşti aici? întrebă dintr-odată Ebba şi se întoarse spre Anna.

De parcă ar fi înţeles brusc cât de ciudată era prezenţa lor împreună.

— Probabil că Mårten m-a atacat şi pe mine, spuse Anna şi se acoperi mai bine cu pătura.

Ebba se încruntă.

— De ce? Fără niciun motiv, sau?…

Duse, mâna la gură şi privirea i se întunecă.

— Am văzut tava din dormitor. De fapt, de ce ai venit aici, ieri? Ai rămas la cină? Ce s-a întâmplat?

Cuvintele ei se izbeau de pereţi, tari ca nişte gloanţe. Anna tresări la fiecare întrebare, de parcă ar fi primit nişte palme. Nu trebuia să spună nimic. Ştia că răspunsul era înscris pe chipul ei.

Ochii Ebbei se umplură de lacrimi.

— Cum ai putut? După toate necazurile prin care am trecut, după cât de rău o ducem.

Anna înghiţi în sec, iar şi iar, dar gura îi era uscată ca o bucată de lemn. Nu ştia cum să îşi explice faptele, cum şi să-şi ceară iertare. Cu lacrimi în ochi, Ebba continuă s-o privească mult timp. Apoi trase aer în piept şi îl dădu afară cu încetineală. Calmă, stăpânindu-se, îi spuse:

— Nu mai vorbim despre asta acum. Trebuie să lucrăm împreună ca să ieşim de aici. Poate găsim ceva în coşciugele alea, cu care să forţăm uşa.

Ebba îi întoarse apoi spatele. Corpul ei întreg părea cuprins de furie reţinută.

Anna acceptă recunoscătoare oferta de armistiţiu temporar. Dacă nu ieşeau de acolo, nu mai aveau oricum ce să discute. Nimeni n-avea să observe, deocamdată, că lipseau. Dan şi copiii era plecaţi. Părinţii Ebbei n-aveau să-şi facă griji decât peste câteva zile. Mai rămânea doar sora ei, care se agita imediat dacă nu auzea nimic de Anna. De obicei asta o scotea din sărite, dar acum îşi dorea opusul, spera că Erica să-şi facă griji, să pună întrebări şi să nu cedeze, cum îi stătea ei în fire atunci când nu primea răspunsul pe care-l aştepta. Draga şi iubita mea Erica, fii sâcâitoare şi speriată, cum obişnuieşti tu să fii, se rugă Anna în sinea ei, la lumina becului chior.

Ebba începu să lovească cu piciorul în lacătul de pe sicriul care se afla lângă cel deschis. Acesta nu păru să se mişte nici măcar un milimetru, dar Ebba nu se dădu bătută şi până la urmă dispozitivul de prindere începu să cedeze.

— Vino aici şi ajută-mă, spuse şi, cu putere dublă, reuşiră să smulgă lacătul.

Se aplecară, apucară câte un capăt al capacului şi îl traseră. Judecând după stratul de praf şi mizerie, coşciugul nu mai fusese deschis de ani buni şi fură nevoite să-şi folosească toată puterea. Până la urmă îl deschiseră.

Cele două aruncară o privire înăuntru, apoi se holbară una la cealaltă. Anna îşi văzu propria groază oglindită în chipul Ebbei. Un strigăt răsună, cu ecou, printre pereţii goi. Nu ştia dacă era al ei sau al Ebbei.

— Salut, tu eşti Kjell?

Sven Niklasson îl întâmpină cu mâna întinsă şi se prezentă.

— N-ai niciun fotograf cu tine?

Kjell aruncă o privire prin încăperea cea mică unde se ridicau

bagajele.

— O să vină un tip de la Göteborg. Vine cu maşina, aşa că ne întâlnim cu el acolo.

Sven trăgea după el un geamantan micuţ cu rotile. Cei doi se îndreptară spre parcarea aeroportului. Kjell bănuia că era obişnuit să-şi facă bagajul repede şi să călătorească uşor.

— Crezi că ar trebui, totuşi, să anunţăm poliţia din Tanum? îl întrebă Sven după ce se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului, în breakul încăpător al lui Kjell.

Kjell cugetă în timp ce ieşea din parcare şi făcea dreapta.

— Da, cred că-i mai bine. Dar trebuie să vorbeşti cu Patrik Hedström. Şi cu nimeni altul.

Aruncă o privire piezişă spre Sven.

— De obicei nu faceţi diferenţă între secţiile de poliţie, bănuiesc.

Sven zâmbi şi privi prin geamul din dreapta. Avea noroc. Podul Trolhätte era cel mai frumos în soarele verii.

— Nu se ştie niciodată când ai nevoie de o favoare din partea cuiva din provincie. Am ajuns deja la o înţelegere cu cei din Göteborg, conform căreia ne lasă să fim prezenţi când fac arestările, pentru că noi le-am furnizat informaţia. Aşa că poliţia din Tanum va afla ce se întâmplă numai aşa, că suntem noi politicoşi.

— Poliţia din Göteborg n-ar fi aşa de politicoasă, sunt sigur, aşa că o să-i zic lui Hedström, cu prima ocazie, ce politicos ai fost, rânji Kjell.

Şi el îi era recunoscător lui Sven Niklasson pentru că-i dăduse o firimitură. Nu era vorba doar de un fapt divers, ci de ceva ce avea legătură cu viaţă politică suedeză şi avea să şocheze întreaga populaţie.

— Mersi că m-ai lăsat să mă uit, bâigui el, şi dintr-odată se simţi jenat.

Sven ridică din umeri.

— N-am fi putut face nimic dacă n-aş fi primit datele alea de la tine.

— Deci, aţi decodificat cifrele?

Kjell nu mai putea de curiozitate. Sven nu apucase să-i povestească în detaliu la telefon.

— A fost ridicol de simplu, râse Sven. Copiii mei ar fi putut să spargă codul într-un sfert de oră.

— Cum?

— Unu îi corespunde lui A, doi lui B, şi aşa mai departe.

— Glumeşti.

Kjell se uită perplex la Sven cât pe ce să iasă de pe carosabil.

— Nu, deşi mi-ar plăcea. Asta sugerează doar cât de cretini ne cred.

— Şi ce aţi aflat?

Kjell încercă să-şi aducă aminte de combinaţie, dar memoria lui în privinţa numerelor lăsa de dorit încă din scoală.

— Stureplan. Scria Stureplan. Plus o dată şi o oră.

— Măi să fie, spuse Kjell şi făcu dreapta după sensul giratoriu de lângă Torp. Putea să fie rău de tot.

— Da, dar poliţia i-a anihilat dis-de-dimineaţă pe cei care urmau să organizeze atentatul. Acum sunt izolaţi şi nu pot să vorbească unii cu alţii sau să facă nimic fără supravegherea noastră şi a poliţiei. De asta ne-am grăbit aşa. N-o să treacă mult timp până când persoana de legătură din partid o să observe că lipsesc. Băieţii ăştia au legături peste tot în lume şi ar fi o nimica toată să dispară frumos. Şi atunci n-o să mai avem nicio şansă să-i prindem.

— Într-un fel, a fost un plan genial, spuse Kjell.

Nu putea să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit. Ar fi fost o tragedie.

— Da, oricum, ar trebui să fim recunoscători că şi-au dat arama pe faţă. Un duş rece pentru multă lume care credea în John Holm. Slavă cerului. Şi sper că n-o să mai vedem aşa ceva, măcar un timp. Din păcate, cred că noi, oamenii, avem memoria cam scurtă.

Oftă şi se întoarse spre Kjell.

— Vrei să-l suni pe Hedman ăla?

— Hedström. Patrik Hedström. Da, sigur.

Cu un ochi pe şosea, formă numărul poliţiei din Tanum.

*

— Ce gălăgie! spuse Patrik cu un rânjet, intrând în bucătărie.

Erica îl strigase şi Patrik se înfiinţase îndată.

— Stai jos, spuse Gösta. Ştii de câte ori am trecut prin dosarul ăsta vechi, nu? Băieţii ăia ne spuneau aceeaşi poezie, dar tot mi s-a părut mie ceva ciudat.

— Şi acum ne-am dat seama ce anume era ciudat.

Erica îşi încrucişă mâinile pe piept, cu o expresie satisfăcută.

— Ce?

— Chestia aia cu macroul.

— Care macrou?

Patrik îi aruncă o privire piezişă.

— Scuze, dar puteţi să-mi daţi şi mie o explicare mai detaliată?

— Eu n-am văzut peştele din barca băieţilor, spuse Gösta. Şi, dintr-un motiv necunoscut, nu m-am gândit la asta nici când i-am interogat.

— Nu te-ai gândit… la ce? îl întrebă Patrik nerăbdător.

— Că n-ai cum să prinzi macrou decât după Sânziene, spuse Erica apăsat, de parcă i-ar fi vorbit unui copil.

Patrik începu să-şi dea seama ce însemna asta.

— Băieţii au declarat că erau la pescuit de macrou.

— Exact. N-ar fi sărit în ochi dacă greşea vreunul, dar când toţi cinci spun acelaşi lucru, e clar că s-au înţeles în prealabil. Şi, fiindcă nu se pricepeau la pescuit, au ales peştele nepotrivit.

— Erica m-a ajutat să îmi dau seama, spuse Gösta cu un aer puţin încurcat.

Patrik îi trimise un sărut soţiei sale.

— Eşti cea mai tare! spuse din tot sufletul.

În clipa următoare îi sună telefonul. Patrik văzu că era Torbjörn.

— Trebuie să răspund, dar felicitări amândurora! Bine lucrat!

Ridică degetul mare, se duse în birou şi închise uşa.

Îl ascultă cu atenţie pe Torbjörn şi îşi notă câte ceva pe prima foaie găsită la îndemână. O fi fost cam deplasată bănuiala aia a lui, dar Torbjörn i-o confirmase. În timp ce-l asculta, se gândi la ce consecinţe ar putea avea teoria asta. Ştia mai multe acum la finalul convorbirilor, dar totodată se simţea şi mai confuz decât înainte.

Sunetul unor paşi grei se auzi dincolo de uşa biroului. Patrik deschise uşa ca să arunce o privire pe coridor. Era Paula, cu burta cea mare în vânt.

— Nu mai suport să stau acasă şi să aştept. Tipa de la bancă cu care am vorbit mi-a promis că mă sună azi, dar deocamdată n-a sunat…

Fu nevoită să se oprească puţin şi să-şi tragă sufletul.

Patrik puse o mână, liniştitor, pe umărul ei.

— Respiră, pentru Dumnezeu, spuse el şi aşteptă până când respiraţia ei se mai linişti. Crezi că rezişti la o şedinţă de recapitulare?

— Bineînţeles.

— Unde naiba ai dispărut?

Mellberg apăru brusc în spatele ei.

— Rita s-a speriat aşa de rău când ai plecat fără să-i zici nimic, încât m-a trimis după tine, spuse el şi-şi şterse fruntea transpirată.

Paula dădu ochii peste cap.

— N-am păţit nimic.

— Bine că ai venit. Trebuie să facem o recapitulare.

Patrik porni spre sala de şedinţe şi în drum îl rugă şi pe Gösta să li se alăture. După câteva secunde de ezitare, se întoarse şi intră în bucătărie.

— Poţi să vii şi tu, spuse şi dădu din cap spre Erica.

După cum era de aşteptat, aceasta sări imediat de pe scaun.

Era cam înghesuit în sală, dar Patrik se gândise să ţină şedinţa acolo, printre lucrurile familiei Elvander. Acestea îi aminteau de ce era aşa de important că reuşiseră să găsească legătura dintre diversele piste.

Le explică pe scurt lui Mellberg şi Paula că luaseră lucrurile de la Olle Fiare Vechi şi că le verificaseră deja pe îndelete.

— Sunt câteva piese noi care s-au potrivit în imaginea de ansamblu, dar acum va trebui să ne ajutăm reciproc dacă vrem să mergem mai departe. Mai întâi o să vă spun cine e misteriosul „G” care-i trimitea Ebbei felicitările. E nimeni altul decât dragul nostru Gösta Flygare, spuse şi arătă spre Gösta, care se făcu roşu ca racul.

— Dar Gösta… spuse Paula.

Mellberg se înroşi şi el. Arăta de parcă mai avea puţin şi exploda.

— Ştiu că ar fi trebuit să vă zic şi vouă, dar discutasem deja cu Hedström, spuse Gösta şi se holbă la Mellberg.

— Ultima felicitare însă nu-i de la Gösta şi nici nu se potriveşte cu celelalte, spuse Patrik şi se sprijini de marginea mesei. M-am întrebat şi eu de ce-i aşa. Şi Torbjörn – tocmai am vorbit cu el la telefon – mi-a întărit bănuiala. Amprentele prelevate de Torbjörn de pe dosul timbrului, care ar trebui în mod normal să aparţină expeditorului, se potrivesc cu cele de pe punga în care se afla felicitarea pe care am primit-o de la Mårten.

— Dar punga aia e de la Mårten sau a mai atins-o cineva? Păi, asta înseamnă că… Erica păli. Patrik avu impresia că vede cum i se învârteau rotiţele în cap.

Începu să caute cu febrilitate telefonul mobil prin poşetă şi, cu toate privirile aţintite asupra ei, formă un număr cu apelare rapidă. În cameră se făcu linişte, apoi se auzi o voce de robot.

— În mă-sa! strigă Erica şi sună la un alt număr. O sun şi pe Ebba.

Telefonul sună fără oprire, dar nu răspunse nimeni.

— Ce mama naibii, înjură iar şi formă un al treilea număr.

Patrik nu o întrerupse până nu termină. Începuse să-şi facă şi el griji pentru că Anna nu le răspunsese la telefon toată ziua.

— Când a plecat încolo? întrebă Paula.

Erica ţinea în continuare telefonul la ureche.

— Ieri-seară, şi de atunci n-am mai reuşit să vorbesc cu ea. Dar sun şi la Salvamari. Ei au dus-o pe Ebba azi, înainte de masă, poate ştiu ceva… Alo? Da, bună ziua, numele meu e Erica Falck… Exact. Aţi dus-o pe Ebba… Şi aţi lăsat-o pe insulă? Aţi mai văzut vreo barcă pe acolo?… O barcă de lemn?… Deci era legată de pontonul de la tabăra de copii… OK. Mersi.

Erica încheie convorbirea. Patrik văzu că-i tremurau mâinile.

— Barca noastră, pe care i-am împrumutat-o Annei ieri, e tot acolo. Aşa că sunt pe insulă amândouă, cu Mårten, şi nu răspunde nici ea, nici Ebba.

— Probabil că nu s-a întâmplat nimic. Poate că de atunci a pornit spre casă, spuse Patrik străduindu-se se pară mai calm decât se simţea.

— Există sigur o explicaţie. Ne deplasăm până acolo şi vedem, de îndată ce-am terminat.

— Dar de ce să-i trimită Mårten o scrisoare de ameninţare propriei

soţii? întrebă Paula. Vrei să spui că el e cel care a încercat s-o omoare?

Patrik scutură din cap.

— Deocamdată nu ştim nimic despre asta. De aceea trebuie să recapitulăm tot ce-am aflat şi să vedem dacă a mai rămas vreo gaură de umplut. Gösta, poate ne povesteşti ce noutăţi ai despre interogarea băieţilor.

— Sigur, spuse Gösta, apoi le povesti despre macrou şi de ce n-avea cum să fie adevărate declaraţiile băieţilor.

— Asta dovedeşte că au minţit, spuse Patrik. Şi dacă au minţit despre asta, înseamnă că au minţit despre tot. De ce să se fi înţeles, altfel? De ce să fi inventat povestea asta? Eu zic că putem pleca de la premisa că sunt implicaţi în dispariţia familiei şi acum mai avem un motiv să-i presăm.

— Dar ce legătură are asta cu Mårten? întrebă Mellberg. Doar n-a fost acolo. Conform spuselor lui Torbjörn, e vorba de aceeaşi armă şi în cazul dispariţiei din 1974 şi în cazul tentativei de omor de alaltăieri.

— Nu ştiu, Bertil, spuse Patrik. Hai să le luăm pe rând.

— Şi ar mai fi paşaportul lipsă, spuse Gösta şi se aşeză mai drept pe scaun. Lipseşte paşaportul lui Annelie. Ceea ce ar putea să însemne că ea a fost implicată în vreun fel, dar că după aia a fugit peste hotare.

Patrik aruncă o privire spre Erica. Aceasta era palidă cum e ceara. Îşi dădu seama că nu putea să-şi ia gândul de la Anna.

— Annelie? Fata de şaisprezece ani? întrebă Paula în clipa în care telefonul începu să îi sune.

Paula răspunse, cu o expresie atât surprinsă, cât şi hotărâtă. Apoi încheie convorbirea şi se uită la ceilalţi.

— Părinţii adoptivi ai Ebbei ne-au povestit, mie şi lui Patrik, că cineva a transferat bani în contul Ebbei în fiecare lună, până când a împlinit optsprezece ani. N-au aflat niciodată despre cine era vorba, dar am zis că poate are legătură cu cele întâmplate pe Valö. Aşa că am încercat să aflu mai multe…

Se opri să tragă aer în piept. Patrik îşi aminti că şi Erica avusese probleme similare în perioada graviditătii.

— Treci la subiect!

Gösta se suci pe scaun.

— Ebba n-avea rude interesate să aibă grijă de ea şi probabil că nici bani nu i-a trimis nimeni. Aşa că singura variantă la care mă pot gândi e că cineva s-a simţit cu musca pe căciulă şi de asta i-a pus bani în cont.

— Habar n-am de motiv, spuse Paula, care părea că se bucură să vină cu date pe care nu le auzise încă nimeni. Dar banii provin de la Aron Kreutz.

Se făcu linişte mormântală. Zgomotul maşinilor de afară pătrunse

până la ei. Gösta fu primul care sparse gheaţa.

— Tatăl lui Leon? Dar de ce?…

— Rămâne să aflăm, spuse Patrik.

Dintr-odată, întrebarea aceasta părea crucială în dezlegarea misterului dispariţiei familiei Elvander.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Patrik aruncă o privire pe ecran. Era Kjell Ringholm de la *Bohusläningen*. Probabil că voia să-i pună nişte întrebări complementare, după conferinţa de presă. N-avea decât să aştepte. Patrik respinse apelul şi îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra colegilor săi.

— Gösta. Noi doi dăm o fugă până la Valö. Înainte să începem audierea celor cinci, e musai să ne asigurăm că Ebba şi Anna sunt OK şi să-i punem nişte întrebări lui Mårten. Paula, tu vezi dacă mai poţi să afli ceva despre tatăl lui Leon.

Tăcu şi privirea i se opri asupra lui Mellberg. Oare unde ar fi făcut mai puţină pagubă? Era adevărat că Mellberg prefera să nu facă aproape nimic, dar în acelaşi timp era important să nu se simtă dat la o parte.

— Bertil, ca de obicei, tu te pricepi cel mai bine la cum să parezi sâcâiala ziariştilor. Ai ceva împotrivă să rămâi la secţie şi să fii pregătit, în caz că ne caută?

Mellberg se lumină la faţă.

— Bineînţeles că nu. Am ani buni de experienţă în ceea ce priveşte administrarea stresului. O să fie o nimica toată pentru mine.

Patrik oftă. Trebuia să plătească un preţ piperat dacă voia ca lucrurile să decurgă normal.

— Nu pot să merg cu voi la Valö? întrebă Erica.

Strângea în continuare, compulsiv, telefonul mobil.

Patrik scutură din cap.

— Nici nu poate fi vorba.

— Dar mai bine merg şi eu, gândeşte-te, dacă s-a întâmplat ceva…

— N-avem ce discuta, spuse Patrik, apoi îşi dădu seama că vorbeşte pe un ton exagerat de dur. Iartă-mă, dar e mai bine să ne ocupăm noi de asta, adăugă şi o luă în braţe.

Erica dădu din cap fără chef şi plecă spre maşină. Patrik o urmări cu privirea, după care scoase telefonul şi îl sună pe Victor, dar intră mesageria vocală.

— La Salvamari nu răspunde nimeni. Tipic, ce să zic. Acum, când barca noastră e pe Valö.

Dinspre uşă se auzi o tuse.

— Din păcate, nu pot să plec nicăieri. Nu reuşesc să pornesc maşina.

Patrik îi aruncă o privire neîncrezătoare soţiei lui.

— Ciudat. Poate o duci tu acasă, Gösta. Până atunci eu termin de

făcut nişte chestii pe aici. Oricum trebuie să facem rost de o barcă.

— Aşa e, spuse Gösta fără a se uita la Erica.

— Bine, atunci ne vedem în port, mai încolo. Încerci tu să-l mai suni pe Victor?

— Sigur, spuse Gösta.

Telefonul îi zbârnâi din nou în buzunar. Patrik îl verifică din reflex. Kjell Ringholm. Mai bine răspundea.

— OK, atunci toţi fac ce trebuie, spuse şi apăsă pe „răspunde", în timp ce ceilalţi părăseau încăperea. Da, Hedström aici, răspunse oftând.

Îi plăcea de Kjell, dar în momentul ăla n-avea timp de jurnalişti.

Valö, 1972

Annelie o urase încă de la început. La fel şi Claes. În ochii lor nu era bună de nimic, cel puţin în comparaţie cu mama lor, care părea să fi fost o adevărată sfântă. Aşa i-o prezentaseră Rune şi copiii lui.

În ceea ce o privea, nu învăţase prea multe despre viaţă. Lecţia cea mai importantă fusese că mama nu avea deloc dreptate. Căsătoria cu Rune se dovedise cea mai mare greşeală din viaţa ei, dar Inez nu vedea nicio scăpare, mai ales acum, când era gravidă cu copilul lui.

Îşi şterse fruntea udă de transpiraţie şi continuă să frece podeaua bucătăriei. Rune avea pretenţii mari şi casa trebuia să strălucească de curăţenie la inaugurarea internatului. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. „E vorba de reputaţia mea", îi spusese Rune şi îi împărţise porunci noi. Inez trudea de dimineaţa până seara. Între timp, burta îi creştea şi era atât de obosită, încât abia mai stătea în picioare.

Dintr-odată, se trezi cu el în spate. Umbra căzu peste ea şi Inez tresări.

— Oh, iartă-mă, te-am speriat? spuse pe tonul acela care îi dădea tot timpul fiori.

Îi simţea ura, era ca o undă care mătura totul în cale. Ca de obicei, se încordă simţind că-i e greu să respire. N-ar fi putut să dovedească niciodată nimic. Rune n-ar fi crezut-o în ruptul capului. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lor şi nu-şi făcea iluzii că i-ar fi luat apărarea.

— Vezi că ţi-a scăpat o pată, spuse Claes şi arătă spre un punct din spatele ei.

Inez îşi încleştă gura şi se întoarse ca să şteargă locul indicat. Se auzi o bufnitură şi dintr-odată îşi simţi picioarele ude.

— Iartă-mă, am răsturnat găleata din greşeală, spuse Claes pe un ton plin de regret, dar privirea-i spunea altceva.

Inez îl privi doar. Furia creştea în ea zi de zi, după fiecare poznă şi fiecare truc ieftin.

— Te ajut eu.

Era Johan, mezinul lui Rune. În vârstă de doar şapte ani, dar ochi inteligenţi şi calzi. O ascultase încă de la început. Prima oară când îl întâlnise, îşi strecurase mâna în palma ei.

Băieţelul aruncă o privire timidă spre fratele lui mai mare şi îngenunche lângă Inez. Luă cârpa şi începu să şteargă apa care cursese pe toată podeaua.

— O să te uzi şi tu, spuse Inez emoţionată, văzându-i capul plecat şi bretonul care-i atârna peste ochi.

— Nu face nimic, spuse băiatul şi continuă să şteargă podeaua.

Claes rămase în spatele lor, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii îi scăpărau, dar nu îndrăznea să-şi atace fratele mai mic.

— Papă-lapte, spuse şi plecă.

Inez răsuflă uşurată. De fapt, era ridicol. Claes avea doar şaptesprezece ani. Chiar dacă nu era cu mult mai în vârstă decât el, era totuşi mama lui vitregă şi aştepta un copil care avea să fie fratele sau sora lui. N-ar fi trebuit să-i fie frică de un asemenea netrebnic, dar nu putea să-şi explice de ce i se ridica părul pe braţe de fiecare dată când acesta se apropia prea mult de ea. Instinctul îi spunea că era mai bine să se ţină departe de el şi să nu-l provoace.

Se întrebă cum avea să fie cu băieţii acolo. Oare atmosfera din casă urma să fie mai puţin apăsătoare cu atâţia copii, ale căror voci aveau să umple pustiul din jurul ei? Inez spera că da. Altfel se sufoca.

— Eşti un băiat bun, Johan, spuse şi-l mângâie pe băieţel pe creştetu-i blond.

Acesta nu-i răspunse, dar Inez văzu că zâmbea.

[24]

Stătuse mult la fereastră înainte ca ei să vină. Privise apa şi insula, bărcile care treceau şi oamenii care-şi petreceau concediul de câteva săptămâni. Îi invidia, chiar dacă n-ar fi putut să trăiască niciodată ca ei. Când sunară la uşă, se îndepărtă de lângă fereastră după ce aruncă o ultimă privire spre Valö. Locul în care începuse totul.

— Era şi timpul să punem punct poveştii ăsteia, spuse Leon şi îi primi.

Atmosfera fusese apăsătoare încă de la sosirea lor. Observă că nici Percy, nici Josef nu se uitau la Sebastian, care părea cel mai liniştit.

— Ce soartă, să ajungi în scaun cu rotile. Şi faţa ţi-ai distrus-o complet. Tocmai tu care arătai aşa de bine, spuse Sebastian şi se lăsă pe canapea.

Leon nu se supără. Ştia că nu voia să-l jignească. Sebastian fusese mereu mai direct din fire, mai puţin când voia să păcălească pe cineva. Atunci minţea de îngheţau apele. Incredibil, dar oamenii se schimbau foarte puţin. Şi ceilalţi păreau exact la fel. Percy arăta fragil şi în ochii lui Josef se citea aceeaşi seriozitate ca atunci. Iar John degaja acelaşi farmec.

Făcuse nişte cercetări despre ei, înainte să se întoarcă în Fjällbacka. Angajase un detectiv privat, pe o căruţă de bani, dar acesta făcuse o treabă excelentă şi Leon ştia încotro o luase viaţa fiecăruia. Dar era ca şi când cele întâmplate pe Valö nu mai aveau nicio importanţă acum, când se adunaseră din nou.

Nu răspunse la afirmaţia lui Sebastian, ci repetă:

— E timpul să povestim tot.

— La ce bun? întrebă John. Chestia aia ţine de trecut.

— Ştiu că a fost ideea mea, dar cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât îmi dau mai tare seama că a fost o greşeală, spuse Leon, cu privirea aţintită asupra lui John.

Bănuise că John avea să fie mai greu de convins, dar nu voia să-l lase să-i pună beţe-n roate. Indiferent dacă avea să-i convingă pe toţi sau nu, se hotărâse deja să dezvăluie tot, doar că ţinea să joace cinstit. Voia să-şi împărtăşească planurile cu ei înainte să facă ceva ce avea să-i afecteze pe toţi.

— Sunt de acord cu John, spuse Josef cu voce înfundată. Nu are rost să scormonim în ceva ce nu-şi mai aminteşte nimeni.

— Dar nu tu erai cel care ne vorbea tot timpul despre importanţa trecutului? Despre cum e să-ţi asumi răspunderea? Nu-ţi mai aminteşti? îl întrebă Leon.

Josef păli şi îşi feri privirea.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Ba da, cum să nu? Ceea ce s-a întâmplat are urmări şi acum. Eu le-am simţit pe pielea mea toţi anii ăştia, şi ştiu că şi voi.

— Nu-i acelaşi lucru, insistă Josef.

— Nu ne-ai zis că toţi cei care au fost responsabili pentru suferinţa strămoşilor tăi ar trebui puşi la zid? Nu crezi că acelaşi lucru e valabil şi pentru noi? Că ar trebui să ne recunoaştem vina?

Leon vorbise pe un ton cald, dar vedea cât îl înfuriase, cu vorbele lui, pe Josef.

— N-o să-ţi permit, spuse John şi îşi încleştă mâinile în poale.

— Asta nu mai ţine de tine, spuse Leon, absolut conştient că prin asta se dădea de gol. Ceilalţi ştiau acum că luase o decizie.

— Fă ce vrei, Leon, spuse dintr-odată Sebastian.

Se căută prin buzunare şi scoase o cheie. Se ridică şi i-o înmână lui Leon, care o preluă ceremonios. Trecuseră atâţia ani de când o ţinuse în palmă, atâţia ani de când le fusese pecetluită soarta.

În cameră se făcu o linişte de mormânt. Cei cinci revedeau parcă imaginile imprimate în minţile lor.

— Trebuie să deschidem uşa.

Leon strânse cheia în palmă.

— Prefer s-o fac cu voi, dar dacă nu vreţi, o s-o fac singur.

— Şi Ia… începu John, dar Leon îl întrerupse.

— Ia e în drum spre Monaco. N-am reuşit s-o conving să rămână.

— Da, voi aveţi voie să vă sustrageţi din peisaj, spuse Josef. Să plecaţi în străinătate, în timp ce noi trebuie să facem faţă grozăviei.

— N-am de gând să plec nicăieri înainte să rezolv treaba asta, spuse Leon. Şi, oricum, ne întoarcem amândoi.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, spuse Percy, care până atunci nu scosese niciun cuvânt, ci stătuse doar pe un scaun aflat ceva mai încolo.

— Adică? îl întrebă Sebastian şi se tolăni din nou pe canapea.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, repetă Percy, după care se aplecă fără grabă şi începu să caute prin servieta lui, sprijinită de piciorul scaunului.

— Glumeşti? spuse Sebastian uluit şi se holbă la pistolul pe care Percy îl aşezase pe genunchi.

Percy ridică pistolul şi-l îndreptă spre el.

— Nu, de ce, am vreun motiv să glumesc? Doar mi-ai luat totul.

— Dar aia a fost doar *business*. Şi nu da vina pe mine. Tu ai irosit ce-ai avut, nu eu.

Se auzi o împuşcătură, apoi ţipete. Sebastian îşi atinse uimit obrazul. Un firicel de sânge i se prelinse printre degete. Glonţul îi atinsese obrazul stâng, îşi continuase apoi traiectoria prin cameră şi

ieşise prin fereastra panoramică ce dădea spre mare. Toţi aveau urechile acoperite. Leon îşi dădu seama că strângea braţul scaunului cu rotile, atât de tare încât îl dureau degetele.

— Ce dracu faci, Percy? ţipă John. Ţi-ai pierdut minţile chiar de tot? Lasă jos pistolul ăla înainte să răneşti pe cineva.

— E prea târziu. E mult prea târziu pentru orice, spuse Percy şi lăsă din nou pistolul pe genunchi. Dar înainte să vă omor pe toţi, vreau să vă asumaţi răspunderea pentru ce-aţi făcut. Din punctul ăsta de vedere sunt de acord cu Leon.

— Ce vrei să spui? Suntem victime cu toţii în aceeaşi măsură, în afară de Sebastian, sau nu?

John îi aruncă o privire mânioasă lui Percy, dar îşi dădeau seama după voce, că-i era frică.

— Suntem părtaşi cu toţii. Povestea asta mi-a distrus viaţa. Chiar dacă nu tu eşti cel mai mare vinovat, o să mori primul, spuse Percy şi ţinti din nou spre Sebastian.

*

Era linişte peste tot. Nu se auzea decât respiraţia lor.

— Ei sunt, mai mult ca sigur.

Ebba aruncă o privire în coşciug. Apoi se întoarse cu spatele şi vomită. Şi Annei îi venea să verse, dar se strădui să nu-şi ferească privirea.

În coşciug se afla un schelet. Un craniu cu toţi dinţii intacţi o ţintuia cu orbitele sale goale. Pe craniu se vedeau câteva smocuri de păr scurt. Anna ghici că aparţinuse unui bărbat.

— Da, probabil că ai dreptate, spuse mângâind de câteva ori spatele Ebbei.

Ebba plânse cu hohote, apoi se ghemui şi îşi lăsă capul în jos. Părea în pragul leşinului.

— Deci aici au fost, în tot acest răstimp.

— Da, şi cred că şi ceilalţi sunt aici, spuse Anna şi făcu o mişcare din cap spre cele două coşciuge încă nedeschise.

— Trebuie să le deschidem, spuse Ebba şi se ridică.

Anna o privi neîncrezătoare.

— Nu vrei s-o lăsăm baltă până când o să ştim că putem ieşi de aici?

— Trebuie să ştiu.

Ochii Ebbei scăpărau.

— Dar Mårten… spuse Anna.

Ebba scutură din cap.

— N-o să ne lase să plecăm. Am văzut-o în ochii lui. Şi-n plus, probabil crede că am murit deja.

Cuvintele ei o îngroziră pe Anna. Ştia că Ebba avea dreptate.

Mårten n-avea să deschidă uşa. Trebuia să iasă de acolo singure, dacă nu voiau să moară. Chiar dacă Erica avea să-şi facă griji şi să înceapă să pună întrebări, asta nu le ajuta cu nimic dacă nu ştia unde se află. Încăperea aceea putea fi oriunde pe insulă. Cum să le găsească pe ele dacă nu-i găsiseră, până acum, pe membrii familiei Elvander?

— OK. Hai să încercăm. Poate găsim ceva cu care să forţăm uşa.

Ebba nu-i răspunse, ci începu să dea cu piciorul în lacătul de pe coşciugul din dreapta celui pe care îl deschiseseră. Dar lacătul acestuia părea mai solid decât primul.

— Stai puţin, spuse Anna. Îmi dai un pic pandantivul tău cu îngeraşul? Poate reuşesc să slăbesc şuruburile cu el.

Ebba îşi scoase lănţişorul şi i-l întinse, ezitând. Anna începu să pilească şuruburile mici din armătură. Când reuşi să slăbească ambele încuietori de la coşciugele rămase nedeschise, ridică privirea spre Ebba. Cele două dădură din cap fără un cuvânt şi ridicară câte un capac.

— Sunt aici. Cu toţii, spuse Ebba.

De data asta rămase cu privirea aţintită asupra rămăşiţelor familiei ei, care zăceau aruncate acolo ca nişte gunoaie.

Între timp, Anna numără craniile din cele trei coşciuge. Apoi repetă numărătoarea ca să fie sigură.

— Lipseşte cineva, spuse pe un ton calm.

Ebba tresări.

— Ce vrei să spui?

Pătura aproape că aluneca de pe umerii Annei, aşa că o strânse mai tare.

— Erau cinci persoane dispărute, nu?

— Da?

— Dar am găsit doar patru cranii. Adică patru cadavre, asta dacă presupunem că niciunuia nu-i lipseşte capul.

Ebba se strâmbă. Se aplecă în faţă ca să numere şi ea. Rămase cu respiraţia întretăiată.

— Ai dreptate. Lipseşte cineva.

— Dar cine?

Anna se uită la schelete. Aşa aveau s-o sfârşească şi ea, şi Ebba dacă nu ieşeau de acolo. Închise ochii şi-i văzu, parcă aievea, pe Dan şi pe copii. Cumva trebuia să scape de acolo. Lângă ea, Ebba începu să plângă sfâşietor.

— Paula!

Patrik îi făcu semn cu mâna să-l urmeze în biroul lui. Gösta şi Erica plecaseră spre Fjällbacka. Mellberg intrase în biroul lui ca să se ocupe, cum declarase, de problema cu mass-media.

— Ce s-a întâmplat?

Paula se aşează greoaie pe unul dintre scaunele incomode din faţa biroului lui Patrik.

— Probabil că n-o să putem sta de vorbă cu John azi, spuse el şi-şi trecu mâna prin păr. Poliţia din Göteborg tocmai se pregăteşte să-l aresteze. Am vorbit la telefon cu Kjell Ringholm. E la faţa locului cu Sven Niklasson de la *Expressen*.

— Să-l aresteze? De ce? Şi de ce nu ne-au informat şi pe noi? scutură din cap Paula.

— Kjell nu mi-a dat detalii. Mi-a zis ceva de siguranţa naţională şi că e vorba de ceva tare de tot… da, ştii cum e Kjell.

— Vrei să mergem până acolo? îl întrebă Paula.

— Nu, şi mai ales tu, în starea în care eşti. Dacă e vorba de o iniţiativă de-a poliţiei din Göteborg, e mai bine să stăm în banca noastră pentru moment. O să-i sun eu mai încolo, să văd dacă aflu mai multe. Oricum, se pare că John n-o să fie disponibil o vreme.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, spuse Paula şi se suci pe scaun.

— O să aflăm în curând, sunt sigur. Dacă şi Kjell, şi Sven Niklasson s-au deplasat până acolo, o să afli totul din ziare, în curând.

— Atunci să începem cu ceilalţi patru.

— Cum ţi-am spus, mai bine aşteptăm puţin, spuse Patrik şi se ridică. Eu trebuie să mă întâlnesc cu Gösta ca să plecăm spre Valö. Să vedem ce se întâmplă acolo.

— Tatăl lui Leon, spuse Paula gânditoare. Ţi-ai fi imaginat că banii erau de la el?

— O să stăm de vorbă cu Leon imediat ce ne întoarcem, spuse Patrik.

Simţea cum i se învălmăşesc gândurile.

— Leon şi Annelie. Poate că toată treaba are legătură cu ei.

Întinse mâna ca s-o ajute pe Paula să se ridice, şi femeia i-o apucă, recunoscătoare.

— Atunci eu o să verific situaţia cu Aron, spuse şi ieşi pe coridor cu mers legănat.

Patrik îşi luă geaca de vară şi ieşi din cameră. Spera că Gösta reuşise s-o ducă acasă pe Erica. Bănuia că-i făcuse capul praştie tot drumul până la Fjällbacka ca s-o ia cu el pe Valö, dar Patrik n-avea de gând să cedeze. Chiar dacă nu era la fel de îngrijorat ca Erica, simţea că ceva nu era în regulă pe insulă. Şi nu voia să fie cu el, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut.

Ajunsese în parcare când Paula îl strigă din uşă. Patrik se întoarse.

— Ce e?

Colega lui flutură din mâini, făcându-i semn să vină şi, văzându-i expresia serioasă, Patrik se conformă îndată.

— Împuşcături. Acasă la Leon Kreutz, reuşi să silabisească Paula cu respiraţia întretăiată.

Patrik scutură din cap. De ce se întâmplau toate deodată?

— Îl sun pe Gösta şi-i zic să mă aştepte acolo. Te duci tu să-l trezeşti pe Mellberg? Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine.

Sälvik se întindea în faţa lor, iar casele străluceau în lumina soarelui. Dinspre plaja aflată la vreo sută de metri mai încolo se auzeau strigătele copiilor şi râsetele lor vesele. Era un loc preferat de familiile cu copii mici. Erica se dusese acolo aproape în fiecare zi în săptămânile de vară în care Patrik lucrase.

— Mă întreb ce face Victor, spuse.

— Da, replică Gösta.

Nu reuşise să dea de Salvamari, aşa că Erica îl convinsese să aştepte acasă la ei şi să bea o cafea cu ea şi cu Kristina.

— Încerc să sun din nou, spuse el şi formă numărul pentru a patra oară.

Erica îl privi. Trebuia să-l convingă s-o lase să meargă. Aşteptarea ar fi înnebunit-o cu siguranţă.

— Nu răspunde nimeni. Mă duc până la toaletă, spuse Gösta şi ieşi.

Telefonul rămase pe masă. După vreo două minute mobilul începu să sune. Erica se aplecă şi se uită pe ecran. Hedström, scria cu litere mari. Cântări repede ce să facă. Kristina era în camera de zi şi se fugărea cu copiii, iar Gösta era la toaletă. Ezită o secundă, apoi răspunse:

— Telefonul lui Gösta, Erica la telefon… E la toaletă. Să-i transmit ceva?… Împuşcături?.. OK, o să-i zic… Da, da, închide odată, ca să-l trimit după tine. Da, în cinci minute a şi urcat în maşină.

Închise telefonul şi în mintea ei se înfăţişă un şir lung de alternative. Pe de o parte, Patrik ar fi avut nevoie de întăriri, pe de altă parte trebuia să ajungă cât puteau de repede pe Valö. Trase cu urechea, încercând să-şi dea seama dacă apare Gösta. Avea să se întoarcă în curând, şi înainte de asta trebuia să ia repede o decizie. Îşi scoase rapid telefonul şi, după câteva secunde de ezitare, sună. Martin răspunse după al doilea semnal. Erica îi explică situaţia fără să ridice vocea şi îi spuse ce trebuia făcut, iar Martin se execută imediat. Deci partea asta era rezolvată. Acum îi rămânea doar să facă un rol demn de Oscar.

— Cine era la telefon? o întrebă Gösta.

— Patrik. A reuşit să dea de Ebba şi se pare că totul e în regulă pe insulă. Ebba zicea că Anna urma să plece la nişte licitaţii săteşti şi că de asta n-a avut timp să răspundă la telefon. Dar Patrik e de părere că ar fi bine să ne deplasăm până acolo oricum şi să vorbim puţin cu Ebba şi Mårten.

— Ce, noi, amândoi?

— Da, Patrik zicea că situaţia nu mai este periculoasă.

— Eşti sută la sută sigură că?…

Gösta fu întrerupt de semnalul telefonului său.

— Salut, Victor… Da, te-am sunat. Am avea nevoie să ne duci până pe Valö. Acum, dacă se poate… OK, suntem acolo în cinci minute.

Închise telefonul şi aruncă o privire neîncrezătoare spre Erica.

— Poţi să-l suni pe Patrik şi să-l întrebi, dacă nu mă crezi, spuse aceasta zâmbind.

— Nu, bănuiesc că nu-i nevoie. Mai bine plecăm imediat.

— Ce faci, dispari iar?

Kristina scoase capul pe verandă, ţinându-l bine pe Noel. Acesta încerca să se elibereze. Dinspre camera de zi se auzea ţipătul strident al lui Anton, acompaniat de strigătele Majei:

— Buni! Buniiiiiiiiiii!

— Nu lipsesc mult, vin repede, spuse Erica şi îşi promise să nutrească gânduri mai blânde faţă de soacra ei dacă izbutea să plece pe insulă.

— E ultima dată când vă ajut. Să nu credeţi că pot să sacrific o zi întreagă aşa, pur şi simplu, şi nici nu mai fac faţă la ritmul şi gălăgia asta. Şi chiar dacă ăştia micii sunt scumpi, trebuie să-ţi spun că ar putea fi mai bine crescuţi. Asta nu mai ţine de mine, e o muncă zilnică, numai aşa poţi să-i obişnuieşti…

Erica se prefăcu că n-o aude şi-i mulţumi de o mie de ori, apoi se strecură afară, în hol.

Zece minute mai târziu se aflau în *MinLouis* şi se îndreptau spre Valö. Încercă să se relaxeze şi să se convingă că totul era în regulă, exact cum îl minţise pe Gösta. Dar nu credea în asta defel. Instinctul îi spunea că Anna se află în pericol.

— Vreţi să vă aştept? întrebă Victor şi acostă elegant lângă ponton.

Gösta scutură din cap.

— Nu, nu-i nevoie, dar poate o să avem nevoie de ajutor mai încolo. Putem să te sunăm să ne iei de aici?

— Sigur, numai să anunţaţi. Până atunci dau o tură, să văd ce se mai întâmplă.

Erica se uită după el, întrebându-se dacă fusese o decizie înţeleaptă. Dar era prea târziu să se răzgândească.

— Auzi, asta nu-i barca voastră? o întrebă Gösta.

— Ba da, ce ciudat, se prefăcu mirată Erica.

— Poate că Anna s-a întors între timp. Vrei să urcăm până la casă? spuse ea şi o luă înainte.

Gösta încercă s-o prindă din urmă. Erica îl auzi cum mormăie în spate.

Înaintea lor se ivi clădirea frumoasă, dar dărăpănată. O linişte suspectă domnea peste întregul loc. Simţurile Ericăi erau încordate la

maximum.

— Alo! strigă ea când ajunseră la scările late de piatră.

Uşa de la intrare era deschisă. Nu le răspunse nimeni.

Gösta se opri.

— Ce chestie. Se pare că nu-i nimeni acasă. Parcă Patrik zicea că Ebba e aici?

— Da, din câte am înţeles.

— S-or fi dus jos pe plajă, să facă o baie.

Gösta făcu câţiva paşi şi aruncă o privire pe după colţul casei.

— Poate, spuse Erica şi intră în casă.

— Doar nu crezi că o să intrăm pur şi simplu?

— Ba da, haide. Alo! strigă ea înspre interiorul casei. Mårten? Eşti acasă?

Gösta o urmă cu paşi ezitanţi. Era linişte şi înăuntru, până când, dintr-odată, Mårten se ivi în pragul uşii de la bucătărie. Banda de delimitare pusă de poliţie era smulsă şi atârna pe lângă cadru.

— Bună, spuse el cu voce înfundată.

Erica tresări. Părul îi atârna în şuviţe unsuroase, de parcă ar fi transpirat puternic, şi avea cearcăne negre sub ochi. Îi privi inexpresiv.

— Ebba e aici? întrebă Gösta şi se încruntă.

— Nu, a plecat la părinţii ei.

Gösta se uită, mirat, la Erica.

— Dar Patrik a vorbit cu ea adineaori. Zicea că e aici.

Erica ridică din umeri şi privirea lui Gösta se întunecă, dar nu spuse nimic.

— N-a venit acasă deloc. M-a sunat şi mi-a zis că ia maşina şi pleacă direct la Göteborg.

Erica dădu din cap, dar ştia că o minte. Maria, care condusese barca îi confirmase c-o lăsase pe Ebba pe insulă. Aruncă o privire în jur, cât putu de discret, şi se opri asupra unui obiect aflat între perete şi uşa de la intrare. Geanta Ebbei. Cea pe care o luase cu ea când dormise la ei. N-avea cum să fi plecat direct la Göteborg.

— Unde-i Anna?

Mårten continuă să-i privească cu ochii lui goi. Apoi ridică din umeri.

Fu ultima picătură din pahar. Fără a mai sta pe gânduri, Erica se năpusti înainte, aruncă poşeta cât-colo şi o rupse la fugă pe scări, strigând:

— Anna! Ebba!

Niciun răspuns. În spatele ei se auziră paşi repezi. Erica îşi dădu seama că Mårten o urmăreşte. Continuă să urce spre etaj, năvăli în dormitor şi înmărmuri în mijlocul camerei. Lângă o tavă cu resturi de mâncare şi două pahare de vin goale se afla poşeta Annei.

Mai întâi barca, şi acum poşeta. Erica ajunse la concluzia că Anna

era pe insulă, la fel ca şi Ebba.

Se răsuci ca să-l confrunte pe Mårten, dar ţipătul i se opri în gât. În spate, acesta ridicase spre ea un revolver. Îl văzu pe Gösta, cu coada ochiului, înlemnit.

— Nu te mişca, şuieră Mårten şi făcu un pas înainte.

Ţeava revolverului se afla la un centimetru de fruntea Ericăi şi mâna lui nu tremura deloc.

— Şi tu, du-te acolo! spuse Mårten şi arătă din cap spre un punct aflat la dreapta Ericăi.

Gösta îi făcu pe plac numaidecât. Cu mâinile ridicate şi cu privirea aţintită asupra lui Mårten, intră în dormitor şi se postă lângă Erica.

— Staţi jos! spuse Mårten.

Cei doi se aşezară pe podeaua raşchetată recent. Erica se uită la revolver. De unde făcuse rost Mårten de aşa ceva?

— Lasă arma aia şi hai să rezolvăm chestia asta împreună, spuse încercându-şi norocul.

Mårten îi aruncă o privire amară.

— Cum? Băiatul meu e mort din cauza curvei ăleia. Cum crezi tu că putem să rezolvăm asta?

Pentru prima oară, privirea goală se trezise la viaţă. Erica simţi cum se înfioară de nebunia ce se citea în ochii lui. Fusese, oare, acolo tot timpul, sub exteriorul acela reţinut al lui Mårten? Sau ieşise la iveală odată ce se mutaseră în locul acela?

— Sora mea…

Abia mai respira de nelinişte. Măcar dacă ar fi aflat că Anna e vie.

— N-o să le găsiri niciodată. Aşa cum nu i-aţi găsit nici pe ceilalţi.

— Care ceilalţi? Familia Ebbei? întrebă Gösta.

Mårten tăcu. Se lăsase pe vine, cu revolverul aţintit şi acum asupra lor.

— Anna trăieşte? întrebă Erica fără a se aştepta la vreun răspuns.

Mårten zâmbi şi-i susţinu privirea. Erica îşi dădu seama că decizia de a-l minţi pe Gösta fusese mai prostească decât ar fi crezut.

— Ce vrei să faci? întrebă Gösta, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Mårten ridică iarăşi din umeri. Nu spuse nimic. Se aşeză doar pe podea, cu picioarele unul peste altul şi continuă să se uite la ei. Era ca şi când ar fi aşteptat ceva, dar nu ştia ce anume. Părea cuprins de o stranie pace lăuntrică. Doar revolverul şi strălucirea rece din ochii lui contraziceau impresia aceea. Şi, undeva pe insulă, se aflau Anna şi Ebba. Moarte sau vii.

Valö, 1973

Laura se sucea şi se învârtea pe salteaua incomodă. Inez şi Rune ar fi

putut face rost de un pat mai bun pentru ea, la cât de des îi vizita. Nu era cazul să uite că nu mai era chiar tânără. Şi acum trebuia să se mai ducă şi la baie.

Puse picioarele pe podea şi se înfioră. Frigul de noiembrie nu ceda deloc şi era un proiect sortit eşecului să încălzeşti casa aia veche. Rune se cam zgârcea cu căldura, ca să scadă din cheltuielile gospodăriei. Nu fusese niciodată prea darnic, ginerele ăsta al ei. Dar micuţa Ebba era o scumpete, asta trebuia s-o admită, deşi nu-i plăcea s-o ţină în braţe mai mult de câteva minute, din când în când. Nu se prea dădea în vânt după bebeluşi şi nici nu avea puterea şi energia să se implice prea mult în creşterea nepoatei ei.

Laura păşi cu grijă pe scândurile care scârţâiau sub greutatea ei. Kilogramele în plus începuseră în ultimii ani să se depună pe furiş, într-un ritm alarmant, şi silueta zveltă cu care se mândrise atâta în trecut era doar o amintire. De cele mai multe ori stătea acasă, în apartamentul ei, şi amărăciunea îi creştea pe măsură ce treceau zilele.

Rune nu se ridicase la aşteptările ei. Sigur, îi cumpărase o locuinţă, dar Laura regreta amarnic că nu aşteptase să găsească o partidă mai bună pentru Inez. La cât de frumoasă era, s-ar fi putut mărita cu oricine. Rune Elvander ţinea prea tare la banii lui şi o obliga pe Inez să muncească neîntrerupt. Se făcuse slabă ca un ţâr şi alerga toată ziua încoace şi încolo. Dacă nu făcea curat, de mâncare sau nu-l ajuta pe Rune să-i disciplineze pe elevi, era obligată să aibă grijă de copiii lui neobrăzaţi. Ăla micu' era un dulce, dar cei mari erau de-a dreptul nesimţiţi.

Scările scârţâiră sub paşii ei în timp ce se furişa spre parter. Vezica ei era o pacoste, nu mai rezista o noapte întreagă. Mai ales pe frigul ăsta nu-i venea deloc să iasă la toaletă. Se opri. Mai era cineva acolo, jos. Laura se opri şi ciuli urechea.

Uşa de la intrare se deschise. Asta îi trezi de-a binelea curiozitatea. Cine era treaz la ora asta şi se furişa prin întuneric? N-avea niciun motiv să se plimbe pe aici dacă nu pregătea vreo năzdrăvănie. Sigur erau copiii răsfăţaţi ai lui Rune, pe cale de-a comite iar vreo farsă, dar nu, n-avea să le permită.

Când auzi că uşa se închide în hol, coborî ultimele trepte cu paşi repezi şi îşi puse cizmele. Se înfăşură într-un şal călduros, deschise uşa de la intrare şi scoase capul. Era greu să distingi ceva pe întunericul ăla, dar când păşi pe prima treaptă din pridvor văzu o umbră dispărând după colţul din stânga. Gata, aici era nevoie de viclenie. Coborî cu grijă scările de afară, de teamă să nu alunece pe chiciura de pe treptele din piatră. Dar o luă spre dreapta în loc de stânga. Avea să-i taie calea din cealaltă parte şi să-l prindă pe netrebnic asupra faptei, nu conta ce punea la cale.

Se furişă pe după colţ şi merse lipită de peretele scurt. La colţul următor se opri şi aruncă o ocheadă, ca să vadă ce se întâmplă în spatele casei. Nu se vedea nimeni. Laura se încruntă şi privi în jur dezamăgită. Unde o fi

dispărut umbra aceea? Făcu încă doi paşi şi cercetă terenul din faţa casei. S-o fi dus spre plajă? Acolo n-ar fi îndrăznit s-o urmeze, risca să alunece şi să rămână înţepenită. Medicul o avertizase să nu facă prea mult efort. Avea inima slabă şi nu putea s-o forţeze. Îşi strânse şalul pe ea cu dinţii clănţănind de frig. Gerul începea să-i pătrundă prin haine.

Dintr-odată, în faţa ei apăru o siluetă întunecată. Laura tresări. Apoi văzu cine era.

— Ah, tu eşti. Ce cauţi pe-afară la ora asta?

Ochii reci o făcură să tremure şi mai mult. Erau la fel de întunecaţi ca noaptea din jur. Laura începu să se retragă încetişor. Îşi dădea seama că făcuse o greşeală, fără ca cineva să i-o spună. Încă doi paşi. Doar câţiva paşi şi ajungea la colţ, iar de acolo putea să alerge până la intrarea din faţă. Nu era departe, dar parcă se afla la câţiva kilometri. Se uită îngrozită în ochii negri ca tăciunele, conştientă că n-avea să mai ajungă niciodată în casă. Şi îşi aduse aminte de Dagmar. Avea acelaşi sentiment. Era prinsă şi neputincioasă, fără a şti încotro s-o apuce. Ceva i se rupse în piept.

Patrik îşi privi ceasul.

— Unde naiba e Gösta? Ar fi trebuit să ajungă înaintea noastră.

El şi cu Mellberg stăteau în maşină şi aşteptau, cu privirile aţintite asupra casei lui Leon.

În clipa următoare, o maşină bine cunoscută parcă în spatele lor şi Patrik constată uimit că era Martin.

— Ce cauţi aici? întrebă şi ieşi din maşină.

— M-a sunat nevastă-ta şi mi-a zis că e criză şi că aveţi nevoie de ajutor.

— Ce…? dădu să întrebe Patrik, dar se opri şi îşi muşcă buzele.

A naibii Erica! Reuşise, bineînţeles, să-l păcălească pe Gösta s-o ia cu el pe Valö. Nervii se amestecau cu o senzaţie sâcâitoare de nelinişte. Numai de asta n-avea nevoie acum. Nu ştiau ce se întâmpla în casa lui Leon. Acum îşi făcea griji şi din cauza lor. În schimb, se bucură de apariţia lui Martin. Acesta părea obosit şi terminat dar, într-o situaţie de criză, chiar şi un Martin obosit era mai bun decât un Gösta Flygare.

— Ce s-a întâmplat?

Martin îşi umbri ochii cu palma şi se uită spre casă.

— A tras cineva. Nu ştim mai mult.

— Cine-i înăuntru?

— Nici asta nu ştim.

Patrik simţi cum îi creşte pulsul. Era genul de situaţie care-i displăcea cel mai mult ca poliţist. Aveau prea puţine date ca să poată estima gravitatea ei şi, tocmai de aceea, putea fi ceva extrem de grav.

— Să cerem întăriri? îl întrebă Mellberg, din maşină.

— Nu, nu cred că avem timp pentru aşa ceva. Trebuie să sunăm la uşă.

Mellberg părea pe cale să protesteze, dar Patrik i-o luă înainte.

— Tu poţi să rămâi aici, Bertil, pentru orice eventualitate. Mă ocup eu cu Martin.

Se uită spre Martin, care dădu din cap tăcut şi îşi scoase arma din toc.

— Am trecut pe la secţie şi am luat-o, m-am gândit că poate o să am nevoie de ea.

— Bine.

Patrik îi urmă exemplul şi se apropie cu grijă de uşa de la intrare. Apăsă butonul soneriei. Aceasta zbârnâi strident şi, aproape imediat, se auzi o voce care strigă:

— Intră, e deschis.

Patrik şi Martin se uitară unul la altul, uimiţi. Apoi intrară. Când văzură cine era în camera de zi, se mirară şi mai tare. Îi văzură pe Leon, Sebastian, Josef şi John. Şi un bărbat cărunt, probabil Percy von Bahrn, ghici Patrik. Ţinea un pistol în mână şi clipea des.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Patrik.

Îşi ţinea arma din dotare pe lângă corp. Văzu că Martin făcea la fel.

— Întreabă-l pe Percy, spuse Sebastian.

— Leon ne-a chemat ca să terminăm cu povestea asta. Şi am zis să mă conformez.

Vocea lui Percy tremura. Când Sebastian se mişcă puţin pe canapea, tresări şi îndreptă arma asupra lui.

— Calmează-te, la naiba.

— Să terminaţi ce? întrebă Patrik.

— Tot. Tot ce s-a întâmplat. Ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Ce am făcut, spuse Percy şi coborî pistolul.

— Ce aţi făcut?

Nu-i răspunse nimeni. Patrik se hotărî să-i ajute.

— Când aţi fost interogaţi, aţi zis că eraţi la pescuit. Dar n-aveaţi cum să pescuiţi macrou de Paşti.

Se făcu linişte. Într-un final, Sebastian pufni:

— Tipic, copii de oraş. Numai voi puteaţi s-o daţi în bară în halul ăsta.

— Atunci n-ai comentat, spuse Leon pe un ton amuzat.

Sebastian ridică din umeri.

— De ce i-a pus tatăl tău bani în cont Ebbei, an de an, înainte să împlinească optsprezece ani? întrebă Patrik, cu ochii pe Leon. L-aţi sunat în ziua aceea? Un om puternic şi bogat, cu o reţea de contacte utile. V-a ajutat după ce i-aţi omorât pe membrii familiei Elvander? Ce s-a întâmplat? A depăşit Rune măsura? Aţi fost nevoiţi să-i omorâţi, şi pe ceilalţi ca să eliminaţi martorii?

Îşi dădea seama cât de agitat pare, dar voia să-i zgâlţâie un pic şi să-i facă să vorbească.

— Sper că eşti mulţumit, Leon, spuse Percy în batjocură. Acum ai şansa să dai cărţile pe faţă.

John se ridică brusc.

— Asta-i o nebunie. N-am de gând să mă las implicat în aşa ceva. Am plecat.

Făcu un pas înainte, dar Percy ţinti în dreapta lui şi apăsă pe trăgaci.

— Ce faci? ţipă John şi se aşeză la loc.

Patrik şi Martin ridicară armele spre Percy, dar le lăsară în jos văzând că ţinteşte în continuare asupra lui John. Era prea riscant.

— Data viitoare n-o să trag pe lângă. Măcar atât am moştenit de la

taică-meu. În sfârşit, pot să profit de orele de tir la care m-a obligat să iau parte. Aş putea oricând să-ţi ciufulesc bretonul ăla şmecher.

Percy înclină capul şi se uită la John, care se făcuse alb ca varul.

Abia acum îşi dădu Patrik seama că poliţia din Göteborg îl căuta cu siguranţă pe John acasă, neştiind că e aici.

— Ia-o uşurel, Percy, spuse Martin răspicat. Ca să nu răneşti pe nimeni. Nu plecăm nicăieri până nu rezolvăm treaba asta.

— Despre ce-a fost vorba? Despre Annelie?

Patrik se întoarse iarăşi spre Leon. De ce ezita, de ce nu voia să admită ce se întâmplase, de fapt, în ajunul acela de Paşti din 1974? Se răzgândise în ultimul moment?

— Credem că după crimă şi-a luat paşaportul şi a fugit peste hotare. Pentru că a fost o crimă, nu?

Sebastian izbucni în râs.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă Martin.

— Nimic. Absolut nimic.

— Cine a ajutat-o să dispară? Tatăl tău? Nu-i aşa că Annelie şi tu eraţi o pereche şi lucrurile au luat-o razna când a aflat Rune? Cum i-ai convins pe ceilalţi să te ajute şi să nu zică nimic, timp de atâţia ani?

Patrik schiţă un gest spre grupul restrâns format din bărbaţi ajunşi în floarea vârstei. Îşi aminti de fotografiile făcute după dispariţia familiei. Chipurile lor îndârjite. Autoritatea naturală a lui Leon. Păreau neschimbaţi, în ciuda părului grizonat şi a feţelor îmbătrânite. Şi erau uniţi.

— Da, povesteşte-le despre Annelie, spuse Sebastian rânjind. Tu, care te dai în vânt după adevăr. Spune-le de Annelie.

Lui Patrik îi trecu prin cap un gând neaşteptat.

— Am întâlnit-o deja pe Annelie, nu-i aşa? E Ia.

Nu clipi nimeni. Cei patru se uitară la Leon, cu un amestec ciudat de teamă şi de uşurare în privire.

Leon se îndreptă greoi de spate, în scaunul cu rotile. Apoi întoarse capul spre Patrik, astfel încât obrazul lui brăzdat de cicatrice fu iluminat de razele soarelui, şi spuse:

— O să vă povestesc despre Annelie. Şi despre Rune, Inez, Claes şi Johan.

— Gândeşte-te la ce faci, Leon, spuse John.

— M-am gândit destul. E vremea să spun adevărul.

Trase aer în plămâni, dar nu apucă să spună nimic pentru că uşa de la intrare se deschise şi Ia intră. Îşi plimbă privirea peste toţi şi se opri asupra pistolului din mâna lui Percy cu ochii îngroziţi. Preţ de o clipă, păru că nu ştie ce să facă. Apoi se duse la bărbatul ei, îi puse mâna pe umăr şi spuse, cu voce blândă:

— Ai avut dreptate. Nu mai poţi să fugi de asta.

Leon dădu din cap. Apoi începu să vorbească.

*

Anna îşi făcea mai multe griji pentru Ebba decât pentru ea însăşi. Era palidă şi avea gâtul plin de pete roşii şi nişte urme suspecte, ca de mâini. Mâinile lui Mårten. Pe ea n-o durea gâtul. Poate o drogase? Nu ştia, ceea ce era şi mai înspăimântător. Adormise în braţele lui, beată de apropierea şi de sentimentul acela reconfortant, apoi se trezise acolo, pe dalele reci de piatră.

— Mama mea e aici, spuse Ebba privind într-unul dintre sicrie.

— Nu poţi fi sigură.

— Doar unul dintre cranii are părul lung. Sigur e mama mea.

— Poate fi şi sora ta, spuse Anna.

Se întrebă dacă să închidă sau nu capacul. Dar Ebba se gândise mult la familia ei, iar acum primise un soi de răspuns.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Ebba, cu privirea aţintită în continuare asupra scheletului.

— Un soi de cameră de refugiu, aş zice. Şi, dacă e să ne luăm după steagul ăla şi uniforme, cred că a fost construită în jurul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Îţi dai seama cât au zăcut aici? De ce nu i-a găsit nimeni?

Ebba părea distrată. Anna îşi dădu seama că trebuie să preia comanda dacă voia să iasă de acolo.

— Să vedem dacă găsim ceva cu care să forţăm armătura uşii, spuse Anna şi o înghionti uşor pe Ebba. Dacă te uiţi tu printre dărâmăturile alea din colţ, eu mă apuc de… spuse, apoi ezită. Mă uit prin sicrie.

Ebba o privi, îngrozită.

— Dar dacă… dacă se fărâmă?

— Dacă nu reuşim să deschidem uşa, o să murim aici, spuse Anna calm şi răspicat. S-ar putea să fie vreun instrument, ceva, în sicriele alea. Ori cauţi tu, ori o fac eu. Poţi să alegi.

Ebba stătu nemişcată, preţ de câteva secunde, părând că se gândeşte la spusele Annei. Apoi întoarse spatele şi începu să scormonească în mormanul de gunoaie. De fapt, Anna nu credea că aveau să găsească ceva acolo, dar era mai bine să-i dea o ocupaţie Ebbei.

Trase aer în piept şi-şi strecură mâna într-unul din sicrie. Simţi cum i se face rău când atinse din greşeală oasele. Un smoc de păr uscat şi aspru îi gâdilă pielea. Nu putu să se abţină să nu scoată un ţipăt.

— Ce s-a întâmplat? spuse Ebba şi se întoarse.

— Nimic, spuse Anna luându-şi inima în dinţi şi băgând mai adânc mâna.

Ajunse la fundul de lemn al sicriului şi se aplecă încercând să vadă dacă e ceva acolo. Simţi ceva dur şi prinse obiectul între degetul mare

şi cel arătător. Prea mic ca să-l poată folosi la ceva, dar îl ridică oricum, din curiozitate. Era un dinte. Anna îl aruncă înapoi dezgustată şi se şterse pe pătură.

— Ai găsit ceva? o întrebă Ebba.

— Nu, încă nu.

Cu un ultim efort, Anna scormoni prin celălalt sicriu şi când termină, îngenunche. Nu găsise nimic. N-aveau să iasă niciodată. Aveau să sfârşească acolo.

Apoi se strădui, din nou, să se ridice. Mai rămăsese un sicriu şi n-avea voie să se dea bătută, chiar dacă i se făcea scârbă la gândul că trebuia să încerce din nou. Păşi hotărâtă spre ultimul sicriu. Ebba renunţase să mai caute. Stătea prăbuşită lângă perete şi plângea. Anna îi aruncă o privire înainte să-şi strecoare mâna în sicriu. Când simţi iar fundul de lemn cu vârful degetelor, pipăi cu grijă suprafaţa.

Era ceva acolo. Părea un teanc de hârtii, mai alunecoase pe o parte. Scoase mâna şi ridică teancul spre bec.

— Ebba, spuse ea.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, se aşeză pe jos, lângă Ebba. Apoi îi întinse teancul. Erau fotografii.

— Uite.

Era dornică să le frunzărească, aproape că o mâncau degetele, dar bănuia că făceau parte din povestea familiei Ebbei. Ceea ce însemna că Ebba era îndreptăţită să le vadă prima.

Cealaltă apucă fotografiile polaroid cu mâini tremurânde.

— Ce-s astea? întrebă şi clătină din cap.

Atât ea, cât şi Anna se holbară îndelung la fotografii, deşi ar fi preferat să întoarcă capul. Îşi dădeau seama, acum, că imaginile din faţa lor erau explicaţia pentru ceea ce se întâmplase în ajunul acela de Paşti.

Mårten devenise tot mai absent. Pleoapele lui păreau grele, capul îi atârna într-o parte. Erica îşi dădu seama că mai avea puţin şi adormea. Nici nu îndrăznea să se uite la Gösta. Mårten strângea în continuare revolverul în mână şi o mişcare bruscă ar fi fost fatală.

Până la urmă, ochii i se închiseră. Erica întoarse cu precauţie capul spre Gösta şi duse degetul arătător la buze. Acesta dădu din cap. Erica privi spre cadrul uşii din spatele lui Mårten, dar Gösta scutură din cap. Nu, nici ea nu credea că ar fi reuşit. Dacă îl trezeau când încercau să se strecoare afară, Mårten putea să înceapă să tragă la nimereală.

Erica se gândi temeinic. Trebuia să facă rost de ajutor. Se uită din nou la Gösta şi imită un receptor cu mâna lipită de ureche. Gösta se prinse imediat şi începu să scormonească în buzunarele gecii, dar se răzgândi şi o privi cu o mină dezamăgită. Poşeta Annei se afla la doar câţiva metri de ei. Erica începu să se apropie, uşurel, de ea. Mårten

tresări în somn. Erica înlemni în mijlocul gestului, dar bărbatul dormea de-a binelea, cu capul atârnând greu deasupra pieptului. În curând atinse geanta cu vârfurile degetelor şi o trase câţiva centimetri într-o parte. Reuşi să prindă o toartă. Ţinându-şi respiraţia, ridică geanta şi o trase spre ea fără să facă vreun zgomot. Apoi începu să caute în ea cu grijă, simţind privirea lui Gösta aţintită asupra ei. Acesta îşi reţinu tusea. Erica ridică o sprânceană şi îl privi. N-aveau voie să-l trezească pe Mårten.

În sfârşit, găsi telefonul mobil al Annei. Se asigură că e setat pe „silenţios" şi, dintr-odată, îşi dădu seama că nu ştia parola din patru cifre. N-avea de ales, trebuia să dea cu presupusul. Formă data de naştere a Annei. „Parolă greşită", lumină ecranul. Erica înjură în gând. Poate că Anna nici măcar nu schimbase parola originală şi atunci n-avea cum s-o ghicească. Dar n-avea voie să gândească negativ. Mai avea două încercări. Erica se gândi puţin, apoi formă data de naştere a lui Adrian. „Parolă greşită", citi din nou. După care îi veni o idee. Mai exista o dată importantă în viaţa Annei: ziua fatală în care murise Lucas. Erica formă cele patru cifre şi o lumină verde îi ură bun-venit în universul minunat al telefonului.

Aruncă o privire spre Gösta, care răsuflă uşurat. Trebuia să acţioneze repede. Mårten putea să se trezească oricând. Din fericire, Anna avea acelaşi model de telefon ca şi ea, aşa că găsi repede meniul. Începu să scrie un mesaj scurt, dar cu suficiente detalii ca Patrik să o ia în serios. Mårten se mişcă, agitat. Erica se opri, chiar în secunda în care voia să trimită mesajul. Adăugă repede mai mulţi destinatari, apăsă pe „trimite" şi împinse geanta mai încolo. Ascunse telefonul sub pulpă, ca să-l poată folosi repede la nevoie, dar în aşa fel încât să nu fie descoperit de Mårten, în caz că se trezea. Acum nu puteau decât să aştepte.

Kjell se sprijini de maşină şi privi în direcţia spre care plecase una dintre maşinile poliţiei. Acţiunea dăduse greş. Se aleseseră doar cu soţia lui John Holm pe bancheta din spate.

— Unde dracu' e John?

În casă şi în jurul ei se desfăşura în continuare o activitate febrilă. Trebuiau să cerceteze fiecare centimetru. Fotograful ziarului *Expressen* abia reuşea să ţină pasul şi să capteze totul pe film. Nu îl lăsau să se apropie prea mult de casă, dar cu obiectivul lui performant, acest lucru nu prea părea să-l deranjeze.

— O fi plecat din ţară? întrebă Sven Niklasson.

Scrisese deja în maşină o variantă preliminară a articolului şi o trimisese la redacţie.

Kjell ştia că ar trebui să fie la fel de ahtiat ca şi el, că era cazul să se fi întors deja la redacţia lui *Bohusläningen*, unde colegii lui aveau să-

l sărbătorească, era sigur, ca pe un erou. Când sunase să-i dea raportul, redactorul-şef aproape că-i spărsese timpanele cu uralele lui. Dar nu voia să plece înainte să afle unde dispăruse John.

— Nu, nu cred că pleca aşa, fără Liv. Care, sincer să fiu, nu părea deloc pregătită pentru o vizită din partea poliţiei. Şi, dacă ea nu ştia nimic, cred că acelaşi lucru e valabil şi pentru John. Am înţeles că sunt foarte apropiaţi.

— Dar în comunităţile astea mici veştile circulă mai repede decât vântul şi chiar dacă n-a şters-o încă, există riscul s-o facă de-acum încolo.

Sven Niklasson se uită spre casă şi strânse buzele.

— Mmm, spuse Kjell distrat.

Încercă să treacă în revistă toate informaţiile pe care le deţineau despre John. Se întrebă unde putea să fie. Căsuţa de lângă mare fusese deja cercetată de poliţie, dar fără folos.

— Ai mai auzit ceva de chestia aia din Stockholm? întrebă Kjell.

— Sapo[12] şi Poliţia par să fi colaborat perfect. De data asta, cel puţin. Toţi responsabilii din partid au fost reţinuţi fără scandal. Ştii că tipii ăştia se pierd rău de tot când îi calci pe bombeu.

— Da, aşa este.

Kjell se gândi la titlurile scrise cu litere mari care aveau să umple ziarele în următoarele zile. Nu numai că avea să fie o chestiune de importantă naţională, dar întreaga lume avea să se mire că aşa ceva se putea întâmpla în micuţa Suedie, ţara pe care o mulţime de oameni de peste tot o considerau, într-o măsură aproape absurdă, o ţară în care ordinea era lege.

În clipa următoare îi sună telefonul.

— Salut, Rolf… Da, e cam zăpăceală pe aici. Nu, pe John nu l-am găsit… Ce naiba? Împuşcături… OK, plecăm imediat.

Încheie convorbirea şi făcu un semn din cap lui Sven.

— Urcă repede. Au fost raportate împuşcături acasă la Leon Kreutz. Plecăm acum.

— Nu ştiu ce să zic. John poate să apară din clipă-n clipă.

Kjell îşi lăsă braţul pe capota maşinii şi se uită la Sven.

— Nu mă pune să-ţi explic de ce, dar cred că John e acolo. Hotărăşte-te. Vii cu mine sau nu? Poliţia din Tanum e acolo deja.

Sven deschise uşa din dreapta şoferului şi urcă. Kjell se aşeză în spatele volanului, trânti uşa şi demară în trombă. Ştia că avea dreptate. Băieţii de pe Valö ascundeau ceva şi acum aveau să fie daţi în vileag. Un lucru era clar: n-avea de gând să piardă această ocazie unică.

Valö, 1974

Inez se simţea tot timpul urmărită. Era singurul mod în care ar fi putut descrie senzaţia aceea greu de definit. Se simţea aşa încă din dimineaţa în care au găsit-o pe mama ei, moartă. De ce ieşise în toiul nopţii aceleia de noiembrie, nu ştia nimeni. Medicul care sosise la faţa locului ca s-o examineze constatase că inima ei cedase, pur şi simplu. O avertizase, zicea.

Dar Inez stătea în cumpănă. Ceva se schimbase în casă odată cu moartea Laurei. O simţea peste tot. Rune devenise mai tăcut şi mai sever. Annelie şi Claes o provocau pe faţă de-acum. Era ca şi când Rune n-ar fi văzut nimic, iar asta le dădea şi mai mult apă la moară.

Noaptea auzea plânsete din dormitorul băieţilor. Nu tare, ci abia sesizabil. Cineva încerca să-şi astupe gura cât de bine putea.

Îi era frică. Trecuseră câteva luni bune până când îşi dăduse seama că, de fapt, ăsta era sentimentul pe care încercase să-l identifice până atunci. Ceva nu era în regulă. Toţi umblau pe vârfuri şi ştia că, dacă ar fi încercat să discute cu Rune despre presentimentele ei, acesta ar fi pufnit doar şi n-ar fi luat-o deloc în seamă. Dar vedea că şi el era conştient de acea atmosferă stranie.

Şi mai era şi oboseala. Munca de la scoală şi responsabilitatea pentru Ebba o epuizau, la fel ca efortul de-a nu vorbi despre lucrul acela, care trebuia păstrat secret.

— Mammmamamamam, gânguri Ebba în ţarcul ei.

Se agăţase de capătul lung şi o fixa cu privirea pe Inez.

Inez o ignoră. N-avea putere pentru aşa ceva. Fetiţa îi cerea ceva ce nu putea să-i ofere şi-n plus, era şi a lui Rune. Nasul şi gura semănau leit cu ale lui şi asta o împiedica şi mai mult să se ataşeze de copil. Avea grijă de ea, o schimba, o hrănea, o ridica în braţe şi o consola când se lovea, dar mai mult de atât nu putea să-i dea. Frica ocupa un loc prea mare în inima ei.

Din fericire, mai era şi altceva. Ceva ce o împingea să mai reziste un timp, să nu ia pur şi simplu barca şi să fugă pe uscat, să lase în urmă totul. În orele întunecate în care se juca cu acel gând, nu îndrăznea niciodată să-şi pună întrebarea: ar fi luat-o şi pe Ebba? Nu era sigură că voia să ştie răspunsul.

— Pot să o iau în braţe?

Vocea lui Johan o făcu să tresară. Nu-l auzise intrând în spălătorie, unde stătea şi împăturea cearşafuri.

— Sigur, ia-o, spuse ea.

Probabil că Johan era unul dintre motivele pentru care nu plecase încă. O iubea, şi îşi iubea şi sora mai mică. Iar sentimentul era reciproc. Când o vedea, Ebba se lumina la faţă şi întindea braţele spre el din ţarcul de joacă.

— Haide, Ebba, spuse Johan.

Surioara i se agăţă de gât şi-l lăsă să o ridice din tare, apoi îşi lipi imediat faţa de obrazul lui.

Inez se opri din împăturit şi îi privi. O cuprinse o gelozie intensă. Ebba

n-o privise niciodată cu aceeaşi dragoste necondiţionată. În schimb, în ochii ei se citea tot mereu un amestec de tristeţe şi de dor.

— Vrei să mergem să ne uităm la păsări? o întrebă Johan şi îşi frecă nasul de năsucul ei, făcând-o să râdă în hohote. Pot s-o duc până afară?

Inez dădu din cap aprobator. Avea încredere în Johan şi ştia că n-ar fi permis să i se întâmple nimic Ebbei.

— Sigur, duceţi-vă.

Se aplecă şi continuă să împăturească rufele. Ebba râdea şi gângurea neîncetat.

După un timp, nu-i mai auzi. Liniştea răsuna, parcă, între pereţi. Inez se lăsă pe vine şi-şi lăsă capul între genunchi. Casa o ţinea prizonieră, abia mai reuşea să respire şi sentimentul acela era tot mai acut pe măsură ce treceau zilele. Se apropiau de marginea prăpastiei, dar nu putea să facă nimic, absolut nimic, ca să împiedice asta.

[26]

La început, Patrik se gândi să ignore semnalul. Percy părea în pragul unei crize şi, având în vedere că era înarmat, treaba aia putea să se termine urât de tot. În acelaşi timp, toţi păreau hipnotizaţi de vocea lui Leon. Le povestea despre Valö, despre cum s-au împrietenit, despre familia Elvander şi Rune şi despre felul în care, încet, dar sigur, lucrurile au început să ia o turnură urâtă. Ia stătuse tot timpul lângă el şi îl mângâiase pe mână. După ce descrisese amănunţit situaţia, părea acum că ezită. Patrik înţelese că se apropia de motivul pentru care luase sfârşit prietenia lor.

În curând aveau să afle adevărul, dar nu putea să se abţină să nu-şi facă griji pentru Erica. Scoase telefonul şi îi aruncă o privire. Un mesaj de la Anna. Îl deschise repede şi îl citi, iar mâna începu să i se bâţâie incontrolabil.

— Trebuie să plecăm spre Valö! Chiar acum! spuse brusc, întrerupându-l pe Leon în mijlocul propoziţiei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ia.

— Linişteşte-te şi spune-ne ce s-a întâmplat, îl sfătui Martin.

— Cred că Mårten e cel care a dat foc casei şi a vrut s-o împuşte pe Ebba acum câteva zile. Şi acum Erica şi Gösta sunt prinşi pe insulă cu el. Anna şi Ebba au dispărut, nimeni nu ştie nimic despre ele de ieri, şi…

Patrik se auzi cum turuie şi se strădui să se calmeze. Dacă voia s-o ajute pe Erica, trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

— Mårten are o armă, care credem noi c-a fost folosită şi în ajunul acela de Paşti. Ştiţi ceva de vreo armă?

Bărbaţii făcură schimb de priviri. Apoi Leon scoase o cheie.

— Înseamnă că a găsit camera de refugiu. Revolverul era ascuns acolo. Nu-i aşa, Sebastian?

— Da, eu n-am pus mâna pe nimic de când am încuiat uşa aia. Nu înţeleg cum a putut să intre. Asta e singura cheie, din câte ştiu eu.

— Faptul c-aţi găsit doar una nu înseamnă neapărat că nu sunt mai multe.

Patrik se apropie de Leon şi îi smulse cheia din mână.

— Unde e camera aia de refugiu?

— La subsol, după o uşă secretă. N-ai cum s-o găseşti dacă nu ştii unde e uşa aia, spuse Leon.

— Poate că Ebba e… spuse Ia şi se făcu albă ca varul.

— S-ar putea, spuse Patrik şi porni spre uşa de la intrare.

Martin arătă spre Percy.

— Şi cu el cum rămâne?

Patrik se răsuci, înaintă până la Percy şi-i smulse pistolul din mână, înainte ca acesta să apuce să reacţioneze.

— Gata cu prostiile. O să rezolvăm chestia asta mai târziu. Martin, tu sună din maşină după întăriri şi între timp eu sun la Salvamari, să fac rost de o barcă. Cine vine cu noi să ne arate camera de refugiu?

— Eu, spuse Josef şi se ridică.

— Vin şi eu, spuse Ia.

— Ajunge dacă vine Josef.

Ia scutură din cap.

— Vin şi eu. Să nu încercaţi să mă convingeţi.

— Bine, haideţi atunci, spuse Patrik şi le făcu semn.

Fu cât pe ce să se ciocnească cu Mellberg în drum spre maşini.

— John Holm e înăuntru?

Patrik încuviinţă cu un gest.

— Da, dar noi trebuie să plecăm spre Valö. Erica şi Gösta au dat de bucluc.

— Serios? întrebă Mellberg, absolut nedumerit. Dar tocmai am vorbit cu Kjell şi Sven. Se pare că John a fost dat în urmărire. Băieţii de la Göteborg nu au aflat încă unde e, aşa că m-am gândit să…

— Bine, ocupă-te tu de asta, spuse Patrik.

— Încotro?

Kjell Ringholm se apropie de ei, însoţit de un bărbat blond care i se părea oarecum cunoscut.

— Treabă de poliţişti. Dar dacă îl căutaţi pe John Holm, să ştiţi că-i acolo, înăuntru. Mellberg vă stă la dispoziţie.

Patrik o luă spre maşina lui cu paşi repezi. Martin ţinea pasul cu el, dar Josef şi Ia rămaseră puţin în urmă. Patrik ţinu portiera din spate deschisă pentru ei, cu o expresie nerăbdătoare. Să iei cu tine civili când te deplasai într-un loc posibil periculos însemna o încălcare totală a regulilor, dar avea nevoie de ajutorul lor.

În drum spre Valö, bătu neîntrerupt, cu piciorul în probă de parcă ar fi vrut să grăbească barca şi mai mult. În spatele lui, Martin discuta pe un ton scăzut cu Josef şi Ia. Patrik auzi cum îi instruieşte să se ţină cât mai departe şi să respecte indicaţiile lor. Nu se putu abţine să nu zâmbească. De-a lungul anilor, Martin se transformase dintr-un poliţist fricos şi agitat într-un coleg stabil şi demn de încredere.

Când se apropiară de Valö, apucă balustrada şi o strânse tare. Îşi verificase telefonul cel puţin o dată pe minut, dar nu mai primise niciun mesaj. Se gândi să răspundă că sunt pe drum, dar nu voia să o deconspire pe soţia lui, care ascunsese telefonul.

Observă că Ia îl privea. Avea multe lucruri s-o întrebe. De ce fugise şi nu revenise mai demult? Ce rol avea în moartea tatălui şi a familiei ei? Dar toate astea trebuiau să aştepte. La timpul potrivit avea s-o

descoasă pe îndelete. Deocamdată nu se putea concentra decât pe faptul că Erica se afla în pericol. Nimic nu mai conta. Nu lipsise mult s-o piardă în accidentul ăla de maşină, cu un an şi jumătate în urmă, şi îşi dăduse seama cât de mult depindea de ea, ce loc important ocupa în viaţa şi în viitorul lui.

Când săriră din barcă, el şi Martin îşi scoaseră simultan armele, de parcă s-ar fi înţeles. Îi îndrumară pe Josef şi pe Ia să rămână în spatele lor. Apoi începură să se apropie, pas cu pas de casă.

Percy se uita fix la un punct nedefinit de pe perete.

— Mda, spuse într-un final.

— Ce naiba te-a apucat? îl întrebă John, trecându-şi mâna prin bretonu-i blond. Chiar aveai de gând să ne împuşti pe toţi?

— Păi, de fapt, cred că voiam să mă împuşc pe mine, nu pe voi. Dar mai întâi voiam să mă distrez un pic. Să vă sperii puţin.

— De ce ai vrea să te sinucizi?

Leon îşi privi cu tandreţe prietenul vechi. Părea atât de fragil, cu stilul ăla superior al lui. Leon intuise deja, din perioada petrecută pe Valö că putea să o ia razna oricând. Mare minune că nu s-a întâmplat mai demult. Era uşor de prezis că lui Percy n-avea să-i fie uşor să trăiască alături de amintirile alea, dar poate că moştenise capacitatea de-a nega adevărul.

— Sebastian mi-a luat totul. Şi Pyttan m-a părăsit. O să mă damblagesc, clar!

Sebastian ridică mâinile.

— Cine naiba mai zice „damblagesc”?

Erau ca nişte copii. Leon vedea acum totul clar. Se opriseră din dezvoltare cu toţii. Se aflau tot în trecut. În comparaţie cu ei, ştia că fusese norocos. Îi privi pe bărbaţii din faţa lui şi se gândi la băieţii care fuseseră odată. Şi, oricât de ciudat ar fi fost, îi îndrăgea pe toţi. Împărtăşiseră aceeaşi experienţă care le schimbase radical vieţile, iar legătura dintre ei era atât de puternică, încât nu putea fi nicicum desfăcută. În ceea ce-l privea, ştia că avea să se întoarcă aici, că avea să vină şi ziua asta, dar nu crezuse că Ia avea să-i stea alături. Rămăsese surprins de curajul ei. Poate alesese s-o subaprecieze, ca să nu se simtă vinovat pentru sacrificiul ei suprem.

Şi de ce îndrăznise Josef să se ridice şi să-i urmeze pe poliţişti? Leon bănuia răspunsul. Încă din clipa în care intrase pe uşă, citise în ochii lui că era pregătit să moară în ziua aceea. Recunoştea privirea. O văzuse pe Everest, când furtuna trecuse pe deasupra lor, şi pe pluta salvamarilor, după ce barca se scufundase în Oceanul Indian. Privirea unui om care renunţase la viaţă.

— N-am de gând să particip la chestia asta, spuse John, ridicându-se şi aranjându-şi pantalonii şifonaţi. Farsa asta durează de prea mult

timp. O să neg totul, oricum nu există dovezi, iar tu n-ai decât să-ţi asumi răspunderea pentru ce susţii.

— John Holm? spuse o voce dinspre uşă.

John întoarse capul.

— Bertil Mellberg. Asta mai lipsea. Ce vreţi? Dacă aveţi de gând să-mi vorbiţi pe acelaşi ton ca data trecută, n-aveţi decât să discutaţi cu avocatul meu.

— Nu comentez.

— Ce bine. Atunci eu îmi iau catrafusele şi plec. Mă bucur că ne-am întâlnit.

John o apucă spre uşa de la intrare, dar Mellberg nu-l lăsă să treacă. În spatele lui se aflau trei bărbaţi. Unul dintre ei avea o cameră foto imensă şi făcea poză după poză.

— Veniţi cu noi, spuse Mellberg.

John oftă.

— Ce-i cu prostiile astea? Asta e hărţuire, nimic altceva. Şi pot să vă promit c-o să aibă urmări.

— Vă reţin pentru instigare la omor. Veniţi cu noi chiar acum, spuse Mellberg şi zâmbi cu toată gura.

Leon urmărea spectacolul din scaunul său cu rotile. Percy şi Sebastian stăteau şi ei încordaşi şi priveau ce se întâmplă. John era stacojiu la faţă. Încercă să se strecoare pe lângă Mellberg, dar acesta îl lipi de perete, îi apropie mâinile, cu gesturi largi, apoi îi puse cătuşele. Fotograful continuă să facă poze şi cei doi bărbaţi din spate se apropiară.

— Cum comentaţi faptul că poliţia a deconspirat ceea ce Prietenii Suediei numeau „Proiectul Gimle”? întrebă unul dintre ei.

Lui John i se înmuiară genunchii. Leon privi totul cu real interes. Mai devreme sau mai târziu, toţi aveau să răspundă pentru faptele lor. Dintr-odată se îngrijoră pentru Ia, dar îşi alungă gândul rău. Totul era stabilit, orice s-ar fi întâmplat. Trebuia să ducă asta la bun sfârşit, ca să scape de sentimentul de vină şi de dorul care o făcuse să-şi dedice viaţa numai lui. Dragostea ei pentru el devenise aproape obsesivă, dar ştia că era mânată de aceeaşi pasiune înfocată care îl mânase pe el spre fiecare provocare nouă. Până la urmă, îşi zise, au ars amândoi pe panta aceea din Monaco. Nu aveau de ales, trebuiau să termine asta împreună. Era mândru de ea, o iubea şi ştia că, în sfârşit, avea să găsească drumul spre casă. Totul avea să se termine astăzi. Leon spera să aibă parte de un final fericit.

Mårten deschise lent ochii şi se uită la ei.

— Ce-am obosit!

Nu-i răspunse nici Gösta, nici Erica. Dintr-odată, Erica se simţi şi ea incredibil de obosită. Adrenalina dispăruse, şi gândul că sora ei mai

mică ar putea fi moartă îi paralizã membrele. Nu voia decât să se întindă pe podeaua de lemn şi să se facă ghem, un ghem cât mai mic. Să închidă ochii, să adoarmă şi să se trezească abia când toate astea aveau să se termine. Într-un fel sau altul.

Văzuse deja ecranul iluminându-se. Dan. Dumnezeule, probabil că era extrem de neliniştit după ce îi citise mesajul. Dar Patrik nu-i răspunsese. Poate era ocupat cu altceva şi nu-l văzuse?

Mårten îi studie în continuare. Părea relaxat şi, după expresia de pe faţă, absolut dezinteresat. Erica regreta că n-o întrebase pe Ebba ce se întâmplase cu fiul lor. Ceva trebuie să-l fi dezechilibrat atunci, ceva ce până la urmă îl făcuse să-şi piardă minţile. Poate ar fi reuşit să vorbească cu el dacă ar fi ştiut ce s-a întâmplat. Nu puteau să stea acolo şi să aştepte să fie omorâţi de Mårten. Pentru că nu se îndoia de intenţiile lui. Îşi dăduse seama că era capabil de asta de când îi văzuse ochii aceia reci. Îi spuse pe un ton blând:

— Povesteşte-ne despre Vincent.

La început nu răspunse. Nu se auzea decât respiraţia lui Gösta şi zgomotul bărcilor cu motor din depărtare. Erica aşteptă şi, până la urmă, Mårten rosti, cu voce monotonă:

— Vincent e mort.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost vina Ebbei.

— De ce zici că a fost vina Ebbei?

— Până acum n-am înţeles-o nici eu.

Erica simţi cum îşi pierde încet, dar sigur, răbdarea.

— Ea l-a omorât? întrebă şi îşi ţinu respiraţia.

Observă cu coada ochiului că Gösta urmărea cu atenţie conversaţia.

— De asta ai încercat s-o omori pe Ebba?

Mårten se jucă cu revolverul. Îl cântări în palme.

— Nu voiam să ia foc chiar aşa de tare, spuse el şi lăsă arma în poale din nou. Voiam doar să înţeleagă că are nevoie de mine. Că doar eu puteam s-o protejez.

— De asta ai tras spre ea?

— Trebuia să înţeleagă că nu puteam să ne despărţim. Dar nimic nu avea importanţă. Abia acum îmi dau seama. M-a jucat pe degete ca să nu descopăr ce era de evident. Că ea l-a omorât.

Dădu din cap, ca şi când ar fi vrut să sublinieze ce zisese. Privirea lui o îngrozi atât de tare pe Erica, încât fu nevoită să facă un efort ca să se calmeze.

— Ea l-a omorât pe Vincent?

— Da, exact. Şi n-am înţeles asta decât mai târziu, după ce-a venit de la tine. A moştenit vina. Atâta răutate n-are cum să dispară pur şi simplu.

— Te referi la stră-străbunica ei? La Făuritoarea de îngeri? spuse Erica mirată.

— Da. Ebba zicea că a înecat copii într-o albie şi i-a îngropat în pivniţă pentru că a crezut că nu-i vrea nimeni, că n-o să vină nimeni să-i caute. Dar eu îl voiam pe Vincent. L-am căutat, dar dispăruse deja. L-a înecat. Era îngropat printre ceilalţi copii morţi şi nu reuşea să iasă de acolo.

Mårten părea că scuipă fiecare cuvânt. Un firicel de salivă i se prelinse din gură.

Erica îşi dădu seama că nu se putea discuta cu el. Planurile se amestecaseră în capul lui şi formaseră un univers ciudat, din umbre în care nu puteai să pătrunzi. Fu cuprinsă de panică şi aruncă o privire spre Gösta. Expresia resemnată de pe chipul lui îi transmitea însă că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie. Nu puteau decât să se roage şi să spere că aveau să rămână în viaţă.

— Şşşşt, spuse Mårten şi îşi îndreptă spatele.

Erica şi Gösta tresăriră din cauza mişcării neaşteptate.

— Vine cineva.

Mårten strânse, revolverul şi sări în picioare.

— Şşşşt, spuse iar şi duse degetul arătător la buze.

Alergă la fereastră şi privi afară. Preţ de o clipă rămase nemişcat. Părea să cântărească alternativele. Apoi arătă spre Gösta şi Erica.

— Voi doi rămâneţi aici. Eu mă duc să le păzesc. Nu se poate să le găsească.

— Ce vrei să faci?

Erica nu se putea abţine. Speranţa că cineva era în drum spre ei ca să-i ajute se amesteca cu groaza că asta putea să pună în pericol viaţa Annei – dacă nu era deja prea târziu.

— Unde e sora mea? Trebuie să-mi spui unde e, rosti cu voce ascuţită.

Gösta îi puse o mână liniştitoare pe braţ.

— Noi o să aşteptăm aici, Mårten. Nu plecăm nicăieri. Stăm aici până te întorci, spuse cu privirea aţintită asupra lui.

Până la urmă, Mårten dădu din cap, făcu stânga împrejur şi coborî grăbit treptele. Erica încercă să se ridice imediat şi să alerge după el, dar Gösta o apucă de braţ şi şuieră:

— Calm. Mai întâi va trebui să ne uităm pe geam să vedem încotro o ia.

— Dar Anna… spuse ea disperată şi încercă să se elibereze.

Însă Gösta nu cedă.

— Mai bine gândeşte-te înainte să faci ceva necugetat. Ne uităm pe geam, după care coborâm şi îi aşteptăm pe cei care vin. Sunt sigur că e Patrik şi ceilalţi. Şi ei or să ne ajute.

Erica şi Gösta se uitară pe furiş după Mårten.

— Vezi pe cineva?

— Nu, spuse Gösta. Nici tu?

— Nu, nu cred că s-a dus spre ponton. Ar risca să dea nas în nas cu cei care se îndreaptă spre noi.

— S-o fi dus spre spatele casei. Unde altundeva să fi dispărut?

— Eu nu-l văd. Gata, cobor.

Erica păşi cu grijă spre scări şi apoi către hol. Era linişte şi nu se auzea nicio voce, dar ştia că cei de afară încercau să se apropie cât puteau de discret. Aruncă o privire prin uşa întredeschisă de la intrare şi simţi că-i vine să plângă. Afară nu se vedea nimic.

În clipa următoare sesiză mişcare între copaci. Îşi miji ochii ca să vadă mai bine şi răsuflă uşurată. Era Patrik, urmat de Martin şi de încă două persoane. Îi luă un timp să-l recunoască pe Josef Meyer. Lângă el se vedea o femeie îmbrăcată elegant. Să fie Ia Kreutz? Făcu din mână, ca să îi atragă atenţia lui Patrik, apoi intră din nou în casă.

— Stăm aici, îi spuse lui Gösta, care cobora de la etaj.

Cei doi se lipiră de perete ca să nu fie văzuţi prin uşa întredeschisă. Mårten putea fi oriunde şi nu voiau să rişte să devină ţinte vii.

— Unde s-o fi dus? întrebă Gösta, întorcându-se spre ea. Oare n-a ieşit?

Erica îşi dădu seama că putea să aibă dreptate şi se uită în jur panicată, de parcă Mårten ar fi putut să apară oricând. Dar nici urmă de el.

Când Patrik şi Martin ajunseseră în sfârşit, privirea ei se cufundă în ochii lui Patrik. Părea uşurat, dar şi neliniştit.

— Mårten? şopti.

Erica îi povesti repede ce se întâmplase de când auzise zgomotele.

Patrik dădu din cap. Martin trecu în revistă parterul, cu arma pregătită. Când se întoarse, scutură din cap. Ia şi Josef stăteau complet nemişcaţi. Erica se întrebă ce căutau acolo.

— Nu ştiu unde-i Anna sau Ebba. Mårten bâiguia ceva, că trebuie să le vegheze. Le-o fi închis undeva? întrebă, neputându-şi stăpâni un smiorcăit.

— Intrarea de la pivniţă e acolo, spuse Josef şi arătă spre o uşă din hol.

— Şi ce-i acolo? întrebă Gösta.

— O să-ţi explicăm mai încolo, acum n-avem timp, spuse Patrik.

— Stai în spatele nostru. Şi voi staţi aici, le spuse femeilor.

Erica încercă să protesteze, apoi văzu expresia de pe chipul lui Patrik. Nu era cazul să-l contrazică.

— Coborâm, spuse Patrik aruncându-i o ultimă privire. Erica îşi dădu seama că era la fel de îngrozit ca şi ea de ce avea să găsească acolo jos.

Totul trebuia să fie ca de obicei. Rune se aştepta la asta. Majoritatea elevilor erau acasă, şi Inez întrebase discret dacă băieţii rămaşi n-ar putea să ia masa de Paşti cu ei, dar Rune nici măcar nu o considerase demnă de un răspuns. Un prânz de Paşti nu putea fi consumat decât în familie.

Gătise două zile necontenit: friptură de miel, ouă umplute, somon rasol… Dorinţele lui Rune nu mai luau sfârşit. De fapt, ,,dorinţă" era un cuvânt nepotrivit. Era vorba mai mult de porunci.

„Carla gătea mereu felurile astea. În fiecare an", o anunţase el, înmânându-i lista cu meniul pentru primul lor Paşti petrecut împreună.

Inez ştia că n-avea rost să protesteze. Dacă era vorba de ceva făcut de Carla, trebuia să se supună numaidecât. Doamne fereşte să fi făcut altfel.

— O pui tu pe Ebba în scaunul pentru copii, Johan? întrebă ea în timp ce aşeză pe masă friptura cea mare de miel, rugându-se în sinea ei să fie bine pătrunsă.

— Ce să caute piciul ăla la masă? Doar ne deranjează, spuse Annelie intrând agale, apoi se aşeză.

— Şi ce-ai vrea să fac cu ea? întrebă Inez.

După atâta robotit în bucătărie, chiar n-avea chef de comentariile răutăcioase ale fiicei sale vitrege.

— Nu ştiu, dar e aşa de greţoasă. Îmi vine să vomit când o văd la masă.

Inez simţi cum îi plesneşte capul.

— Dacă e aşa de grav, poate n-ar trebui să mănânci cu noi, se răsti ea la Annelie.

— Inez!

Inez tresări. Rune intrase în sufragerie şi avea faţa roşie ca racul.

— Ce tot zici tu acolo? Vrei să spui că fiică-mea nu e binevenită la masă?

Vocea lui era rece ca gheaţa.

— În familia asta, toţi sunt bineveniţi.

Annelie nu spuse nimic, dar Inez văzu că era mulţumită de vorbele aspre ale tatălui ei. Mai avea puţin şi exploda de bucurie.

— Iartă-mă, m-a luat gura pe dinainte, spuse Inez, apoi se întoarse şi mută oala cu cartofi.

Dar fierbea pe dinăuntru. Îi venea să ţipe cât o ţineau plămânii, să-şi urmeze inima şi să evadeze de acolo. Nu voia să mai fie prinsă în iadul acela.

— Ebba a vomitat puţin, spuse Johan îngrijorat şi-i şterse bărbia surioarei lui cu un şerveţel. Doar nu-i bolnavă, nu?

— Nu-i bolnavă, doar a mâncat prea multă fiertură de ovăz, spuse Inez.

— Ce bine, zise el, dar nu păru convins.

Devenea tot mai protector în fiecare zi, îşi spuse Inez şi se întrebă din

nou cum de putea să fie atât de diferit de ceilalţi.

— Friptură de miel. Sigur n-o să fie la fel de gustoasă ca a mamei.

Claes intră şi se aşeză lângă Annelie. Aceasta chicoti şi îi făcu din ochi, dar el n-o băgă în seamă. De fapt, cei doi ar fi trebuit să se înţeleagă perfect, dar lui Claes nu părea să-i pese de nimeni. În afară de mama lui, pe care o amintea tot timpul.

— Am făcut ce-am putut, spuse Inez.

Claes pufni.

— Unde ai fost? întrebă Rune şi se întinse după cartofi. Te-am căutat. Olle a descărcat scândurile alea pe care i le-am cerut. Sunt jos, lângă ponton. Am nevoie de ajutor să le car în casă.

Claes ridică din umeri.

— Eram afară, am făcut o plimbare. O să iau eu scândurile mai târziu.

— Atunci după ce mâncăm, spuse Rune.

— Ar trebui să fie mai roz, spuse Annelie şi strâmbă din nas la felia de friptură de miel de pe farfuria ei.

Inez strânse din dinţi.

— Avem un cuptor cam prost. Temperatura fluctuează tot timpul. M-am străduit cât am putut.

— Ce greţos, spuse Annelie şi împinse carnea într-o parte. Îmi dai sosul? zise şi dădu din cap spre Claes, care avea sosiera în stânga lui.

— Sigur, spuse el şi întinse mâna după sosieră. Aoleu… zise fără să-şi ia ochii de la Inez.

Sosiera ateriză cu zgomot pe podea. Sosul maro se împrăştie şi începu să pătrundă printre scândurile podelei. Inez se uită în ochii lui. Ştia că o făcuse dinadins. Şi el ştia că ea ştie.

— Eşti neîndemânatic, zise Rune, privind în jos. Adună sosul ăla de acolo, Inez.

— Sigur, spuse ea, zâmbind forţat.

Bineînţeles că nu-i trecuse prin cap să-i spună lui Claes să strângă.

— Mai aduci şi nişte sos? o întrebă Rune, văzând-o că se duce în bucătărie.

Inez se întoarse.

— Nu mai e.

— Carla păstra mereu un pic în bucătărie, în caz că se termina.

— Eu n-am făcut asta. Am servit tot sosul.

După ce, în sfârşit, curăţă toată podeaua stând în patru labe lângă scaunul lui Claes, se aşeză din nou pe scaun. Mâncarea ei se răcise între timp, dar oricum nu mai avea poftă.

— A fost foarte gustos, Inez, spuse Johan şi îşi întinse farfuria pentru o nouă porţie. Faci mâncare foarte bună.

Ochii lui erau atât de albaştri, atât de inocenţi, că lui Inez îi veni să plângă. În timp ce îi umplea farfuria, Johan o hrăni pe Ebba, cu linguriţa ei de argint.

— Uite ce cartofi buni. Mmm, ce ţi-a plăcut, spuse el şi faţa i se lumină când fetiţa deschise gura şi luă o îmbucătură.

Claes râse grosolan.

— Eşti un papă-lapte.

— Nu vorbi aşa cu fratele tău, se răsti la el Rune. Are numai zece la toate materiile şi e mai deştept decât voi amândoi la un loc. Tu n-aş zice că ai excelat la scoală, aşa că să vorbeşti politicos cu frate-tău, până când ne poţi demonstra că şi tu eşti bun la ceva. Mamei i-ar fi fost ruşine dacă ţi-ar fi văzut media pe anul ăsta şi cât de neserios ai fost.

Claes tresări. Inez văzu că faţa i se contracta din cauza nervilor. Ochii lui păreau de un negru fără fund.

Preţ de câteva secunde se făcu linişte. Nici măcar Ebba nu mai scotea vreun sunet. Claes se uita drept la Rune. Inez îşi încleştă degetele pe sub masă. Asista la o luptă între două puteri şi nu era sigură că voia să vadă cum avea să se termine.

Cei doi se holbară unul la celălalt timp de câteva minute. Apoi Claes îşi feri privirea.

— Iartă-mă, Johan, spuse.

Inez se înfioră. Vocea lui era plină de ură şi Inez simţi c-ar trebui să-şi asculte instinctul. Încă mai avea ocazia să se ridice de la masă şi să fugă. Ar fi trebuit să profite de ea, oricare ar fi fost consecinţele.

— Îmi cer mii de scuze că vă deranjez de la masă. Dar aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine, Rune. E urgent.

Leon stătea în cadrul uşii, cu capul plecat politicos.

— Nu poate aştepta? Suntem la masă, spuse Rune încruntându-se.

Nu tolera să fie deranjat de la masă şi nu făcea excepţii de la regulă.

— Te înţeleg şi nu te-aş fi rugat dacă n-ar fi fost ceva important.

— Despre ce este vorba? întrebă Rune şi se şterse la gură cu un şerveţel.

Leon stătu în cumpănă. Inez se uită la Annelie. Aceasta nu-şi putea lua privirea de la el.

— S-a întâmplat ceva grav acasă. Tata m-a rugat să vorbesc cu tine.

— Aha, taică-tău. Păi, de ce nu mi-ai zis aşa de la început?

Rune se ridică de la masă. Pentru părinţii bogaţi ai elevilor găsea mereu timp.

— Voi mâncaţi, că nu cred să dureze prea mult, spuse el şi se îndreptă spre uşă, unde-l aştepta Leon.

Inez îl urmări cu privirea. Stomacul i se strânse. Tot ce simţise în ultimele luni se adunase într-un ghem în stomac. Ceva era pe cale să se întâmple.

Peisajul se derula rapid prin faţa lui şi, pe scaunul din faţă, enervantul de Mellberg vorbea agitat la telefon. Părea că refuză să-l predea pe John poliţiştilor care îi aşteptau în Fjällbacka şi insista să-l ducă personal până la Göteborg. În orice caz, lui nu-i păsa.

John se întrebă cum avea să treacă Liv peste toate astea. Şi ea mizase totul pe o singură carte. Poate ar fi trebuit să se mulţumească cu realizările lor de până acum, dar erau prea tentaţi de ideea de a schimba totul dintr-o singură mişcare, ceva ce nici un alt partid nu mai reuşise în Suedia: să dobândească o majoritate politică covârşitoare. Dansk Folkeparti din Danemarca pusese deja în practică mai multe puncte din agenda politică la care visau Prietenii Suediei. Oare era aşa de greşit să grăbească şi aici lucrurile?

Proiectul Gimle ar fi urmat să-i strângă laolaltă pe suedezi, ca aceştia să-şi poată, în sfârşit, reconstrui ţara împreună. Fusese un plan simplu şi, cu toate că-şi făcuse din când în când griji, era ferm convins că aveau să reuşească. Acum totul era distrus. Tot ce construiseră avea să fie demolat şi uitat în contracurentul tulbure rămas în urma lui Gimle. Nimeni n-avea să înţeleagă că voiau să clădească un viitor nou pentru poporul suedez.

Totul începuse cu o propunere, rostită spontan în cadrul unei discuţii între prieteni. Liv înţelesese imediat potenţialul ei. Le explicase că o schimbare radicală ar fi avut nevoie, în mod normal, de încă o generaţie. Dar ei aveau ocazia să facă revoluţie peste noapte, să mobilizeze suedezii în lupta împotriva duşmanilor care îşi făcuseră cuibul în ţara lor şi ameninţau întreaga societate. Era un raţionament logic şi preţul părea acceptabil.

O singură bombă. Plasată în mijlocul magazinului universal Sturegallerian, la o oră de vârf. Şi poliţia ar fi pornit pe urme false, conform cărora ar fi fost vorba de nişte terorişti musulmani. Plănuiseră totul mai bine de un an, trecuseră prin toate detaliile şi avuseseră grijă să nu se poată trage altă concluzie decât că era vorba de nişte islamişti care au comis un atac terorist în Stockholm, chiar în inima Suediei. Oamenii s-ar fi speriat şi, când se speriau, se şi înfuriau. Şi atunci Prietenii Suediei ar fi ieşit în faţă, i-ar fi luat în braţe cu drag, le-ar fi confirmat temerile şi le-ar fi spus ce trebuiau să facă pentru a trăi din nou în siguranţă. Ca nişte suedezi adevăraţi.

Nimic din toate astea nu avea să se mai îndeplinească. Grija de mai înainte, pentru ce putea să dezvăluie Leon, i se părea ridicolă şi absurdă în comparaţie cu scandalul care-l aştepta. Avea să fie în

miezul evenimentelor, doar că nu aşa cum îşi închipuise. Proiectul Gimle îl ruinase, în loc să-l ridice pe cele mai înalte culmi.

Ebba se uită la fotografiile răspândite pe jos. Băieţii, goi, se uitau în obiectivul camerei cu priviri pierdute.

— Par atât de neajutoraţi, spuse ea şi întoarse capul.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, spuse Anna şi o mângâie pe braţ.

— Ar fi fost mai bine dacă nu aflam nimic despre familia mea. E singura mea imagine despre ei în caz că…

Nu termină fraza, dar Anna ştia că nu voia să o rostească cu voce tare: vom putea să ieşim de aici.

Ebba se uită din nou la fotografii.

— Probabil că sunt elevi de-ai lui taică-meu. Dacă el le-a făcut asta, îi înţeleg pentru ce l-au omorât.

Anna încuviinţă. Se vedea că băieţii încercau să se acopere cu mâinile, dar că fotograful nu le permitea. Suferinţa de pe chipurile lor era uşor de distins. Anna nu-şi putea închipui cât de furioşi fuseseră după o astfel de umilinţă.

— Ce nu înţeleg e de ce a fost nevoie să moară toţi, spuse Ebba.

Dintr-odată, în faţa uşii se auziră paşi. Cele două se ridicară şi priviră încordate uşa. Cineva încerca să descuie.

— Probabil că-i Mårten, spuse Ebba, îngrozită.

Din instinct, Anna şi Ebba se uitară după un loc pe unde ar fi putut ieşi, dar erau prinse în cursă ca nişte şoareci. Uşa se deschise lent şi Mårten intră cu un revolver în mână.

— Ce, tu trăieşti? îi spuse Ebbei.

Annei i se făcu ruşine pentru el, pentru cât de indiferent părea faţă de soarta soţiei lui.

— De ce faci asta?

Ebba păşi spre el, plângând.

— Stai pe loc.

Bărbatul ridică revolverul şi ţinti asupra ei. Ebba se opri în mijlocul gestului.

— Lasă-ne să ieşim de aici.

Anna încercă să-i capteze atenţia.

— Promitem că n-o să spunem nimănui nimic.

— Şi chiar vrei să te cred? Mă rog, oricum nu mai contează.

Se opri şi se uită la mormanele de oase care se iveau din sicrie.

— Ce-i asta?

— Familia Ebbei, spuse Anna.

Mårten rămase cu ochii la schelete.

— Şi au zăcut aici tot timpul?

— Da, aşa se pare.

Anna începu să spere că reuşise să-l zdruncine suficient pe Mårten încât să ajungă la el şi se aplecă. Mårten tresări şi îndreptă revolverul spre ea.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Anna ridică fotografiile şi i le întinse lui Mårten, care le luă cu o mutră sceptică.

— Ce-i asta? întrebă el şi, pentru prima oară după mult timp, vocea-i păru aproape normală.

Anna simţea cum îi zvâcneşte inima. Undeva, înăuntru, mai exista o fărâmă din Mårten cel normal şi echilibrat.

— Cred că tata i-a pus să facă asta, spuse Ebba.

Părul îi atârna peste faţă şi se vedea după poziţia corpului ei că se dăduse bătută.

— Rune? spuse Mårten, dar tresări.

De afară se auzi un zgomot. Mårten trânti uşa.

— Cine o fi? întrebă Anna.

— Vor să distrugă totul, spuse Mårten.

Luciditatea din privirea lui dispăruse. Anna îşi dădu seama că nu mai avea la ce să spere.

— Dar n-o să intre aici. Cheia e la mine. Am găsit-o deasupra cadrului uşii, aici, în pivniţă, uitată şi ruginită. Am testat-o în fiecare broască, dar nu se potrivea nicăieri. Şi acum o săptămână şi ceva am găsit intrarea asta de aici. Întâmplător. A fost construită atât de bine, încât e aproape imposibil s-o găseşti.

— De ce nu mi-ai spus nimic? îl întrebă Ebba.

— Am început să-mi dau seama încă de atunci cum se legau lucrurile. Că tu erai de vină pentru moartea lui Vincent, doar că nu voiai s-o recunoşti. Că ai încercat să dai vina pe mine. Şi am găsit ăsta în sicriul ăla deschis, zise el şi flutură revolverul. Am ştiut eu c-o să-mi fie de folos cândva.

— Or să intre oricum, ştii bine, spuse Anna. Mai bine deschizi uşa acum.

— Nu pot s-o deschid acum. Se pare că pe vremuri era şi un zăvor care se închidea pe dinăuntru, dar cineva l-a demontat între timp. Uşa se încuie automat şi ei n-au cheie. Chiar dacă ar găsi uşa secretă, tot n-ar reuşi să intre aici. Uşa a fost construită de un om paranoic şi rezistă la multe.

Mårten zâmbi.

— Până să ajungă aici cu instrumente ca să spargă zăvorul o să fie prea târziu.

— Te rog, Mårten, spuse Ebba, dar Anna îşi dădu seama că nu avea rost să vorbească cu el.

Mårten avea să moară acolo, cu ele, dacă nu făcea repede ceva.

În clipa următoare, cineva strecură o cheie în zăvor. Mårten

întoarse capul, uimit. Era exact ocazia pe care o aştepta Anna. Apucă lănţişorul cu pandantiv în formă de îngeraş de pe jos şi se aruncă spre el. Îl zgârie pe obraz şi cu cealaltă mână pipăi după revolver. Dar chiar în clipa în care simţi oţelul rece sub mână, se auzi o împuşcătură asurzitoare.

De fapt, se hotărâse să moară în ziua aceea. I se părea o consecinţă logică a eşecului lui şi decizia aceea îl făcuse să se simtă uşurat. Dar plecase de acasă fără să ştie exact ce avea să se întâmple, însă când Percy începuse să fluture cu pistolul în sus şi-n jos, îi trecuse prin cap că ar putea să-şi dea viaţa ca un erou.

Acum decizia aceea i se părea ridicol de grăbită. Coborând treptele, Josef simţi că vrea mai mult decât oricând să trăiască. Nu voia să moară şi, mai ales, nu în locul acesta, care-i apăruse de atâtea ori în coşmaruri. În faţă îi văzu pe poliţişti şi se simţi neplăcut de descoperit fără o armă. Nu se punea problema să nu-i urmeze în pivniţă. Era singurul care putea să le arate drumul. Singurul care ştia unde se afla iadul.

Poliţiştii îl aşteptau la capătul treptelor. Patrik Hedström ridică o sprânceană, întrebător, şi Josef arătă spre peretele mai scurt din faţa lor. Părea un perete obişnuit, cu rafturi înclinate, pline de cutii cu vopsea. Ghici scepticismul de pe faţa lui Patrik şi o luă înainte, ca să le arate uşa secretă. Îşi aducea bine aminte de toate: mirosurile acelea, betonul de sub picioare, duhoarea pe care o inhalaseră.

Aruncă o privire spre Patrik şi apăsă marginea dreaptă a raftului din mijloc. Peretele cedă, se roti înăuntru şi dezvălui un tunel care dădea spre o uşă imensă. Josef păşi într-o parte. Poliţiştii îl priviră uimiţi, apoi îşi reveniră şi intrară în tunel. Ajunşi la uşă, se opriră şi traseră cu urechea. Din partea cealaltă se auzeau voci înfundate.

Josef ştia exact cum arăta înăuntru. Nu trebuia decât să închidă ochii ca să aibă impresia că nu părăsise camera aceea decât adineauri. Pereţii goi, becul fără abajur care atârna din tavan. Şi cele patru sicrie. Ascunseseră revolverul într-unul din ele. Probabil că acolo îl găsise bărbatul Ebbei. Josef se întrebă dacă deschisese şi sicriele zăvorâte, dacă ştia ce conţineau. Oricum, toţi aveau să afle acum. Nu exista cale de întoarcere.

Patrik scoase cheia din buzunar, o strecură în încuietoare şi o răsuci. Aruncă spre Josef şi colegii lui o privire din care se vedea că se temea de o catastrofă.

Patrik deschise uşa cu grijă. Se auzi o împuşcătură şi Josef îi văzu pe poliţişti repezindu-se înăuntru, cu armele în mână. El rămase în tunel. Din cauza agitaţiei era greu de distins ce se întâmpla, dar Josef îl auzi pe Patrik strigând:

— Aruncă arma!

Se văzu o flacără şi explozia care urmă aproape că-l făcu să simtă durerea pe dinăuntru. Un corp se prăbuşi la pământ, cu o bufnitură seacă.

În liniştea ce urmă, lui Josef i se înfundară urechile şi-şi auzi propria respiraţie, regulată şi clară. Trăia, simţea că trăieşte şi era recunoscător. Rebecka avea să-şi facă griji când va găsi scrisoarea lui, dar putea să încerce să-i explice situaţia. Pentru că n-avea să moară în ziua aceea.

Cineva coborî cu paşi repezi scările pivniţei şi, când se întoarse, Josef o zări pe Ia. Părea speriată de moarte.

— Ebba! spuse ea. Unde-i Ebba?

Sângele sărise pe sicrie şi pe pereţi. În spate o auzi pe Ebba ţipând, dar ecoul răsuna de undeva, de departe.

— Anna.

Patrik o apucă de umeri şi o scutură. Anna arătă spre urechi.

— Cred că mi-aţi spart timpanele. Nu aud mai nimic.

Vocea proprie i se păru înfundată şi stranie. Toate se petrecuseră atât de repede. Anna se uită la mâinile ei. Erau pline de sânge. Îşi cercetă tot corpul, să vadă dacă sângera de undeva, dar nu. Strângea şi acum îngeraşul Ebbei. Îşi dădu seama că se umpluse de sânge când îl zgâriase pe Mårten. Acesta zăcea pe podea, cu ochii deschişi. Un glonţ îi făcuse o gaură mare în cap.

Anna îşi feri privirea. Ebba ţipa şi acum şi, dintr-odată, o femeie se năpusti înăuntru şi o strânse în braţe. Începu s-o legene. Ebba încetă să mai ţipe şi glasul ei se transformă într-un scâncet. Anna arătă spre sicrie, fără să spună nimic, iar Patrik, Martin şi Gösta se holbară la scheletele care fuseseră împroşcate pe ici-colo cu sângele lui Mårten.

— Trebuie să vă scoatem de aici.

Patrik le conduse grijuliu spre uşă pe Anna şi Ebba. Ia îi urmă îndeaproape.

Când ieşiră din pivniţă, Anna o zări pe Erica gonind spre ea pe nişte scări abrupte aflate ceva mai încolo. Sărea treptele două câte două şi Anna se grăbi s-o întâmpine. Lacrimile începură să-i curgă abia când îşi lipi faţa de gâtul surorii mai mari.

Când urcară în hol, Anna miji ochii în lumina puternică. Tremura în continuare îngrozitor. Erica îi citi gândurile şi plecă să-i aducă hainele de la etaj. Nu comentă nimic referitor la faptul că le găsise în dormitorul soţilor Stark, dar Anna ştia că va trebui să dea o mulţime de explicaţii, chiar şi lui Dan. I se strânse inima gândindu-se cât de mult avea să-l rănească, dar n-avea puterea să se gândească, acum, la asta. Era ceva ce trebuia să rezolve mai târziu.

— Am sunat după întăriri, vin acum, spuse Patrik şi le ajută pe Anna şi pe Ebba să se aşeze pe treptele de afară.

Ia se aşeză lângă Ebba şi o strânse tare în braţe. Gösta luă loc pe partea cealaltă şi le cercetă îndeaproape. Patrik se aplecă spre el şi-i şopti:

— E Annelie. Îţi povestesc mai târziu.

Gösta îi aruncă o privire nedumerită. În clipa următoare, fu cuprins de o bănuială neaşteptată şi scutură din cap.

— Scrisul. E clar că asta e.

Ştia că îi scăpase ceva când verificase toate cutiile alea. Ceva ce văzuse şi ar fi trebuit să înţeleagă. Se întoarse spre Ia.

— Ar fi putut să ajungă la noi, dar a avut o viaţă fericită acolo unde a crescut.

Gösta vedea că ceilalţi îl ascultau, fără a înţelege despre ce vorbeşte.

— N-am putut să mă gândesc la asta. La cine a avut grijă de ea. N-am putut să mă gândesc la ea deloc. A fost mai uşor aşa, spuse Ia.

— Era o scumpete. Am îndrăgit-o tare mult în vara aia şi probabil c-am fi păstrat-o. Doar că pierduserăm deja un copil şi ne-am dezobişnuit, cred, cu… spuse Gösta şi îşi feri privirea.

— Da, era o scumpete. Un adevărat îngeraş, spuse Ia şi zâmbi trist.

Ebba îi privea nedumerită.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă Ia.

— După lista de cumpărături. Am găsit un bileţel scris de mână printre lucrurile pe care le-aţi lăsat în urmă. Şi ştii că mi-ai dat bileţelul ăla, cu adresa din Monaco. Era acelaşi scris.

— Poate să-mi explice cineva ce se întâmplă aici? întrebă Patrik. De pildă tu, Gösta.

— A fost ideea lui Leon să folosim paşaportul lui Annelie în loc de al meu, spuse Ia. E drept că era o diferenţă de vârstă de câţiva ani între noi, dar semănam destul de mult. Putea să funcţioneze.

— Nu înţeleg, zise Ebba şi clătină din cap.

Gösta o privi drept în ochi. O vedea pe fetiţa care alergase prin grădina lui şi a lui Maj-Britt şi lăsase o urmă atât de clară în sufletul lor. Era timpul să-i dea răspunsul pe care-l aşteptase atâta timp.

— Ebba. Ea e mama ta, Inez.

Ceilalţi amuţiră. Se auzea doar vântul printre mestecenii din jur.

— Dar, dar… se bâlbâi Ebba.

Arătă în spatele ei, spre pivniţă.

— Atunci cine e acolo, cu părul lung?

— Annelie, spuse Ia. Aveam părul lung şi castaniu amândouă, spuse ea şi-o mângâie cu tandreţe pe obraz pe Ebba.

— De ce nu m-ai?…

Vocea lui Ebba tremura de atâtea sentimente copleşitoare.

— Nu-ţi pot da un răspuns simplu. Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le pot explica, pentru că nu le înţeleg nici eu. Am fost nevoită

să nu mă gândesc la ele. Altfel n-aş fi putut să te părăsesc.

— Leon n-a apucat să termine povestea, spuse Patrik. Cred că e timpul să aflăm ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate, spuse Inez.

În larg se vedeau câteva bărci care se îndreptau spre Valö. Gösta se bucura că altcineva avea să preia ancheta, dar mai întâi avea să asculte, în sfârşit, ce se întâmplase în ajunul acela de Paşti din 1974. O luă pe Ebba de o mână. Inez i-o strângea pe cealaltă.

Valö, ajunul Paştelui, 1974

— Ce-i asta?

Rune se albise la faţă în pragul uşii sufrageriei. În spatele lui se zăreau Leon şi ceilalţi băieţi: John, Percy, Sebastian şi Josef.

Inez îi privea, nedumerită. Nu-l mai văzuse niciodată pe Rune pierzându-şi cumpătul, dar de data asta tremura de furie. Se duse şi se postă în faţa lui Claes. În mână ţinea un teanc de fotografii şi un revolver.

— Ce-i asta? repetă el.

Claes rămase tăcut, cu o figură inexpresivă. Băieţii făcură câţiva paşi ezitanţi spre cameră. Inez încercă să surprindă privirea lui Leon, dar acesta evită să se uite la ea. Întoarse privirea spre Claes şi Rune. Fu linişte mult timp. Aerul părea încărcat şi greu de respirat. Inez strânse tare marginea mesei. Ceva îngrozitor era pe cale să se întâmple chiar în faţa ei şi, orice ar fi fost, ştia că urmările aveau să fie grave.

Un zâmbet se întinse încet peste buzele lui Claes. Înainte ca tatăl lui să apuce să schiţeze vreun gest, smulse revolverul din mâinile lui, i-l lipi de frunte şi apăsă pe trăgaci. Rune se prăbuşi lipsit de suflare. Sângele ţâşni dintr-o gaură neagră ca tăciunele din mijlocul frunţii. Inez îşi auzi propriile ţipete.

Părea altcineva, dar ştia că era vocea ei răsunând între pereţi şi amestecându-se cu cea a lui Annelie într-un duet macabru.

— Gura! ţipă Claes, cu revolverul îndreptat în continuare spre Rune. Gura!

Dar Inez nu reuşi să se stăpânească. Ţipa de groază şi privea înmărmurită cadavrul bărbatului ei. Ebba plângea sfâşietor.

— Taci din gură, am spus!

Claes mai trase un glonţ în tatăl lui şi corpul acestuia tresări pe podea. O pată roşie crescu pe cămaşa albă.

Şocul o făcu pe Inez să amuţească. Annelie se opri şi ea din ţipat, dar Ebba continuă să plângă.

Claes îşi trecu o mână peste faţă. Cu cealaltă ridică revolverul. Arăta ca un băieţel care se juca de-a cowboyul, îşi spuse Inez, dar alungă imediat gândul acela absurd. Înfăţişarea lui Claes nu avea nimic copilăros. Nici

măcar uman nu părea. Avea ochii goi şi zâmbea şi acum în felul ăla înfiorător al lui, de parcă ar fi avut faţa paralizată. Şi respira repede, sacadat.

Apoi se întoarse brusc spre Ebba şi ţinti asupra ei. Fetiţa continuă să ţipe, cu faţa stacojie şi Inez văzu cu groază că degetele lui Claes se încleştau pe trăgaci. Johan se aruncă spre el, dar rămase dintr-odată înmărmurit. Privi în jos, cu mirare, spre pata roşie care se întindea pe cămaşa lui. Apoi se prăbuşi.

În cameră se făcu linişte din nou. O linişte nefirească. Ebba tăcu şi ea şi-şi vârî degetul în gură. În faţa scaunului ei înalt zăcea Johan, întins pe spate. Bretonul blond îi atârna peste faţă şi ochii albaştri se holbau orbi spre tavan. Inez îşi stăvili un hohot de plâns.

Claes se retrase, cu spatele lipit de un perete scund.

— Acum faceţi ce spun eu. Şi, cel mai important, tăceţi din gură.

Vocea lui părea înfiorător de calmă, de parcă s-ar fi bucurat de situaţie.

Cu coada ochiului, Inez surprinse mişcare lângă uşă. Claes observă şi el. Îndreptă imediat revolverul spre băieţi.

— Nu pleacă nimeni.

— Ce vrei să faci cu noi? întrebă Leon.

— Nu ştiu. Încă nu m-am decis.

— Taică-meu e plin de bani, spuse Percy. Poate să-ţi dea cât vrei, dacă ne laşi să plecăm.

Claes râse monoton.

— Nu bani îmi trebuie mie acum. Am crezut că ţi-ai dat seama.

— Promitem să nu spunem nimic, se rugă de el John, dar Claes nu-l băgă în seamă.

Inez ştia că n-avea rost. Avusese dreptate în legătură cu Claes. Simţise ea că-i lipseşte ceva. Nu ştia ce le făcuse băieţilor, dar vedea că voia să-şi ascundă faptele cu orice preţ.

Omorâse deja două persoane şi n-avea să-i lase să plece de acolo vii. Aveau să moară acolo cu toţii.

Dintr-odată, Leon îi căută privirea şi Inez înţelese că se gândise la acelaşi lucru. N-aveau să aibă parte de mai multe ore împreună, în afară de cele câteva în treacăt, de până acum. Îşi făcuseră planuri şi se gândiseră de atâtea ori cum să trăiască împreună. Dacă ar fi aşteptat şi ar fi avut răbdare, ar fi avut un viitor comun. Dar n-avea să fie aşa.

— Ştiam eu că ştoarfa asta coace ceva, spuse dintr-odată Claes. Privirea aia n-are cum să-i scape nimănui. De cât timp i-o tragi maică-mii vitrege, Leon?

Inez tăcu. Annelie se uită la ea, apoi la Leon.

— E adevărat ce spune?

Preţ de o secundă, Annelie păru să fi uitat de frică.

— Curvă nenorocită! N-ai găsit pe nimeni de vârs…

Dar nu mai apucă să termine. Claes ridică liniştit revolverul şi o împuşcă în frunte.

— V-am zis să vă ţineţi gura, spuse pe un ton plictisit.

Inez simţi că ochii o ustură din pricina lacrimilor. Cât timp mai avea? Erau neputincioşi şi nu puteau decât să aştepte să fie măcelăriţi, unul după altul.

Ebba începu să ţipe din nou şi Claes tresări. Fetiţa plângea tot mai strident. Inez simţi cum i se încordează tot corpul. Ar fi trebuit să se ridice, dar nu îndrăznea nici acum.

— Fă-o să tacă! spuse Claes, uitându-se la ea. Închide-i gura mucoasei ăleia, ţi-am spus!

Inez dădu să zică ceva, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Claes ridică din umeri.

— Aşa, deci. O să am eu grijă să tacă, în cazul ăsta, spuse şi ţinti din nou arma asupra Ebbei.

Chiar în clipa în care apăsă pe trăgaci, Inez se aruncă înainte, s-o apere pe Ebba cu corpul ei.

Dar nu se întâmplă nimic. Claes apăsă din nou trăgaciul. Nu se auzi nicio împuşcătură. Claes îşi privi revolverul, uluit. În clipa următoare, Leon se năpusti înainte şi se aruncă peste el.

Inez o ridică pe Ebba şi o lipi de pieptul ei, unde inima îi bătea nebuneşte. Claes era prins sub greutatea lui Leon, dar se suci, încercând să se elibereze.

— Ajutaţi-mă! strigă Leon şi scoase un ţipăt când primi un pumn în stomac.

Se părea că pierde teren. Claes se zvârcolea în stânga şi-n dreapta, cât putea de tare. Dar un şut bine plasat al lui John îl nimeri în cap şi ceva pocni, cu un sunet înfiorător. Corpul lui Claes se înmuie şi lupta încetă.

Leon se aruncă repede într-o parte şi aterizâ în patru labe pe podea. Percy trase un şut în burta lui Claes, în timp ce John continua să-l lovească în cap. La început, Josef stătu doar şi privi. Apoi se apropie de masă, cu o expresie înverşunată, păşi peste cadavrul lui Rune şi se întinse după cuţitul pe care-l folosiseră la împărţirea fripturii de miel. Se lăsă în genunchi lângă Claes şi se uită spre John şi Percy, care se opriră din tras şuturi, răsuflând greu. Din gura lui Claes se auzea un gâlgâit. Dădu ochii peste cap. Încet, de parcă i-ar fi făcut plăcere, Josef înălţă cuţitul cel mare şi lipi lama ascuţită de gâtul lui Claes. Apoi îl crestă cu un gest rapid şi sângele începu să ţâşnească.

Ebba tot mai ţipa. Inez o lipi şi mai mult de ea. Instinctul de protecţie era mai puternic decât şi-ar fi imaginat vreodată. Îi tremura tot corpul, dar Ebba se ghemuise ca un animal micuţ în braţele ei. Se agăţa atât de tare de gâtul ei, că Inez abia mai putea să respire. Pe podea, în faţa lor, Percy, Josef şi John stăteau pe vine. Arătau ca nişte lei în jurul prăzii. Leon veni la ea şi la Ebba. Trase de câteva ori aer în piept şi spuse domol:

— Trebuie să facem curat. Nu-ţi face griji. O să mă ocup eu de asta.

Apoi o sărută tandru pe obraz.

Inez îl auzi, parcă de undeva de departe, cum începe să le dea ordine băieţilor. Câteva cuvinte răzleţe ajunseră până la ea, despre ce le făcuse Claes, despre dovezi ce trebuiau ascunse, despre ruşine, dar avea impresia că veneau de undeva, de foarte departe. O legănă pe Ebba, cu ochii închişi. În curând, toate aveau să se termine. Leon avea să se ocupe de tot.

[28]

Se simţeau ciudat de pustiiţi. Era luni seara şi începuseră să înţeleagă ce se petrecuse. Erica repeta iar şi iar ce i se întâmplase Annei – şi ce putea să i se întâmple. Patrik o cocoloşise ieri, toată ziua, ca pe un bebeluş. La început i se păruse drăguţ, dar nu peste mult timp se săturase.

— Vrei o pătură? o întrebă Patrik şi o sărută pe frunte.

— Când sunt aproape treizeci de grade în casă? Nu, mersi, nu vreau nicio pătură. Şi jur: dacă mă mai pupi o dată pe frunte, fac grevă de sex o lună.

— Scuză-mă că mă ocup de soţia mea, spuse Patrik şi ieşi în bucătărie.

— Ai citit ziarul de azi? strigă după el, dar nu primi decât un mormăit drept răspuns.

Erica se ridică de pe canapea şi îl urmă. Căldura nu voia să cedeze, chiar dacă se făcuse opt seara. Pe Erica o apucase pofta de îngheţată.

— Da, din păcate. Mi-a plăcut mai ales prima pagină, cu Mellberg pozând cu John lângă maşina poliţiei, sub titlul „EROUL DIN FJÄLLBACKA”.

Erica pufni pe nas. Deschise frigiderul şi scoase o cutie de îngheţată cu ciocolată.

— Vrei?

— Da, mulţumesc.

Patrik se aşeză la masa din bucătărie. Copiii dormeau şi era linişte în toată casa. Trebuiau să profite de asta cât puteau.

— Bănuiesc că e mulţumit.

— Plesneşte, nu alta. Şi cei de la poliţia din Göteborg sunt supăraţi că John le-a fost suflat de sub nas. Dar important e că planurile au fost date în vileag şi că au reuşit să oprească atentatul. O să le ia ceva timp Prietenilor Suediei să îşi revină.

Erica ar fi vrut să-l poată crede. Se uită la soţul ei, serioasă.

— Povesteşte-mi cum a fost la Leon şi Inez.

Patrik oftă.

— Nu ştiu. Da, am primit răspuns la întrebările pe care le-am pus, dar nu sunt sigur că am înţeles tot.

— Ce vrei să zici?

— Leon mi-a povestit cum s-a întâmplat totul, dar nu-mi dau seama ce era în capul lui. Toată povestea a început când a mirosit că ceva nu era în regulă la şcoală. Şi, până la urmă, Josef a cedat nervos şi i-a povestit la ce îi supunea Claes, atât pe el, cât şi pe John şi pe

Percy.

— Deci a fost ideea lui Leon să-i povestească lui Rune?

Patrik dădu din cap.

— Ceilalţi nu erau de acord, dar până la urmă i-a convins. Aveam impresia că se gândea tot timpul la ce s-ar fi întâmplat, cum ar fi fost vieţile lor dacă n-ar fi făcut-o.

— Trebuia s-o facă. N-avea cum să ştie cât de nebun era, cu adevărat, Claes. N-avea cum să prevadă ce avea să se întâmple.

Erica râcâi şi ultimele resturi de îngheţată din bol, fără a-şi lua privirea de la Patrik. Ar fi preferat să fie cu el când îi vizitase pe Leon şi pe Inez, dar Patrik stabilise o limită. Trebuia să se mulţumească cu relatarea lui.

— Asta am zis şi eu.

— Şi după aceea? De ce n-au sunat imediat la poliţie?

— Se temeau că n-o să-i creadă nimeni. Şi bănuiesc că erau şi şocaţi. N-aveau capul limpede. Şi nu trebuie scoasă din calcul nici umilinţa aia. Gândul că lumea putea să afle prin ce au trecut era de ajuns ca să-i convingă să accepte planul lui Leon.

— Dar Leon n-avea nimic de pierdut dacă lăsa poliţia să se ocupe de tot, sau nu? Doar nu era una dintre victimele lui Claes. Şi nu el l-a omorât.

— Risca s-o piardă pe Inez, spuse Patrik şi puse jos linguriţa.

Abia dacă gustase din îngheţată.

— Dacă ar fi ieşit la iveală ce-au făcut, probabil că se isca un scandal monstruos şi sigur n-ar fi putut rămâne împreună.

— Şi Ebba? Cum au putut s-o lase acolo?

— Se pare că asta l-a chinuit cel mai tare în toţi anii ăştia. Nu mi-a spus-o în mod explicit, dar cred că nu s-a iertat niciodată pentru că a convins-o pe Inez să renunţe la Ebba. Şi nici eu n-am vrut să-l întreb. Cred că au suferit destul, amândoi, pentru decizia aia.

— Nu înţeleg cum a putut s-o convingă.

— Erau îndrăgostiţi nebuneşte. Şi se temeau că Rune avea să descopere aventura lor. Cu dragostea interzisă nu te pui. Şi probabil că o parte din vină i-o putem atribui lui Aron, tatăl lui Leon. Când l-a sunat să-i ceară ajutorul, Aron i-a spus clar că Inez putea să plece din ţară, dar nu împreună cu un copil mic.

— Da, şi pot să înţeleg că Leon a fost de acord. Dar Inez? Chiar dacă era îndrăgostită până peste cap, cum a putut să-şi părăsească propriul copil?

Vocea Ericăi era pe punctul de-a se frânge: cum ar fi fost să-şi părăsească vreunul dintre copii şi nici să nu poată spera să-l revadă?

— Probabil că nu gândea clar. Şi Leon a convins-o că era pentru binele Ebbei. Parcă văd că a speriat-o bine, spunându-i că o să ajungă la închisoare dacă rămâneau şi că oricum avea s-o piardă pe fetiţă.

Erica scuturã din cap. Nu reuşea să priceapă cum putea un părinte să-şi părăsească de bunăvoie copilul.

— Şi zici că au ascuns cadavrele şi au inventat povestea cu pescuitul?

— Leon spune că tatăl lui i-a sfătuit să arunce cadavrele în mare, dar Leon se temea ca nu cumva să se ridice la suprafaţă şi atunci i-a venit ideea cu camera de refugiu. I-au cărat acolo împreună şi i-au pus în sicrie, împreună cu fotografiile. Şi s-au gândit să ascundă şi revolverul în acelaşi loc unde au presupus că îl găsise Claes. Apoi au încuiat şi au presupus că uşa aia e suficient de camuflată ca să nu poată fi găsită niciodată de poliţie.

— Şi aşa a şi fost, spuse Erica.

— Da, partea aceea a planului a funcţionat perfect, doar că Sebastian a avut grijă să pună laba pe cheie. Şi se pare că-i şantaja cu asta încă de atunci.

— Dar de ce n-a găsit poliţia vreo urmă, când a cercetat toată casa?

— Băieţii au curăţat pe îndelete podeaua din sufragerie şi au înlăturat toate petele de sânge, cel puţin la suprafaţă. Gândeşte-te că asta se întâmpla în 1974 şi cei care au prelevat probele erau doar nişte poliţişti de la ţară. Nu cred că aveau echipament din ăla ca în seriale. Şi-apoi s-au îmbrăcat în haine curate şi au ieşit cu barca în larg, după un apel anonim la poliţie.

— Şi Inez? Unde a dispărut?

— S-a ascuns. Leon mi-a spus că a fost ideea lui Aron. Au spart o casă de vacanţă de pe o insulă apropiată, unde a putut să stea liniştită până când s-au calmat lucrurile suficient cât să poată părăsi ţara împreună cu Leon.

— Deci în tot acel timp, cât poliţia a căutat familia, ea se afla în apropiere, într-o casă de vacanţă? întrebă Erica neîncrezătoare.

— Probabil că familia care deţinea acea casă de vacanţă a făcut o sesizare despre spargere mai încolo, spre vară, dar nimeni n-a făcut legătura cu dispariţia celor de pe Valö.

Erica dădu din cap. Faptul că piesele se potriveau, în sfârşit, o umplea de o satisfacţie profundă. Până la urmă, după zeci de ore dedicate misterului familiei Elvander, aflase tot ce era mai important.

— Mă întreb ce-o să se întâmple cu Inez şi Ebba de acum încolo, spuse ea şi se întinse după bolul lui Patrik, ca să mănânce repede îngheţata lui, pe cale de-a se topi. N-am vrut s-o deranjez, dar am presupus că Ebba a plecat la părinţii ei, la Göteborg.

— Ah, n-ai auzit? spuse Patrik şi faţa i se lumină pentru prima oară de când începuseră să discute despre acel caz.

— Nu, ce?

Erica îl privi curioasă.

— Ebba s-a mutat în camera de oaspeţi, a lui Gösta pentru câteva

zile ca să se odihnească. Şi Inez urma să-i viziteze şi să ia cina cu ei diseară. Presupun că vor să încerce să se apropie una de cealaltă.

— Sună bine. Ebba chiar are nevoie de asta. Probabil că-i în stare de şoc după ce a pătimit cu Mårten. Îţi dai seama cum e să trăieşti cu un om pe care crezi că-l iubeşti şi în care ai cea mai mare încredere şi să afli că-i capabil de aşa ceva…

Erica scutură din cap.

— Dar Gösta e bucuros s-o aibă lângă el, bănuiesc. Gândeşte-te cum ar fi fost…

— Da, ştiu. Şi probabil că Gösta s-a gândit la asta de o mie de ori. Dar Ebba a avut o copilărie fericită oricum şi, într-un fel, cred că asta-i important pentru el.

Patrik schimbă subiectul, de parcă i s-ar fi părut prea dureros să mediteze la ce pierduse, de fapt, colegul lui.

— Anna ce face?

Erica se încruntă.

— Încă nu m-a sunat. Ştii că Dan a plecat spre casă de îndată ce-a primit mesajul meu şi ştiu că Anna o să-i povestească totul.

— Totul?

Erica dădu din cap.

— Şi cum crezi c-o să reacţioneze Dan la chestia asta?

— Nu ştiu.

Erica mai luă două linguriţe de îngheţată şi amestecă în bol până când obţinu un lichid gros. Era un obicei din copilărie. Anna obişnuia să facă la fel.

— Rezolvă ea cumva, sper.

— Mmm, spuse Patrik, dar Erica îi surprinse expresia sceptică de pe chip.

Era rândul ei să schimbe subiectul.

Nu voia să admită, nici faţă de ea, nici faţă de Patrik, dar în ultimele zile îşi făcuse atâtea griji pentru Anna, încât nu se mai putuse gândi la nimic altceva. Însă reuşise să se abţină şi să n-o sâcâie cu telefoane. Dan şi Anna aveau nevoie de linişte ca să-şi poată rezolva problemele. Probabil că avea s-o sune ea.

— Dar Leon şi ceilalţi? Vor trebui să suporte vreo consecinţă juridică?

— Nu, cazul a fost închis. Singurul care putea fi tras la răspundere ar fi fost Mårten. Şi o să vedem ce se întâmplă şi cu Percy.

— Sper că Martin n-are mustrări prea mari de conştiinţă că l-a împuşcat pe Mårten. Asta i-ar mai lipsi, spuse Erica. Şi am impresia că e vina mea c-a fost atras în povestea asta.

— N-ai de ce să gândeşti aşa. E cât poate fi de OK şi pare că vrea să se întoarcă la serviciu cât mai repede. Tratamentul Piei o să dureze mult timp, şi Martin primeşte ajutor şi de la părinţii lui, şi de la ai ei.

A discutat cu ea şi i-a zis că până una-alta, o să lucreze cu jumătate de normă.

— O idee bună, spuse Erica, dar nu putea să scape de mustrările de conştiinţă.

Patrik o privi cu atenţie. Se aplecă spre ea, o mângâie pe obraz, iar Erica se uită în ochii lui. Nu discutaseră deloc despre cât de puţin lipsise să o piardă din nou, ca şi când ar fi avut o înţelegere tacită. Era lângă el acum. Şi se iubeau. Nimic nu mai conta.

Stockholm, 1991

DOUĂ CARIN GÖRING?

Institutul de Medicină Legală din Linköping a analizat rămăşiţele recuperate cu câtva timp în urmă dintr-un coşciug de zinc aflat în apropierea fostei moşii a lui Hermann Göring, numită Karinhall. Conform experţilor, este vorba de rămăşiţele lui Carin Göring, născută Fock, decedată în anul 1931. În mod ciudat însă, câteva resturi dintr-un schelet uman, găsite în 1951 de un pădurar, i-au fost deja atribuite soţiei lui Göring. Acestea au fost incinerate în secret şi cenuşa a fost returnată în Suedia, de către un pastor suedez, pentru a fi îngropată acolo.

Este pentru a treia oară când Carin Göring e înmormântată. Prima înmormântare a avut loc în cimitirul Lovö, în mormântul familiei Fock, apoi în Karinhall şi, ultima oară, în Suedia.

Un nou capitol se adaugă acestei poveşti stranii. Conform celei mai recente analize ADN, rămăşiţele îi aparţin într-adevăr lui Carin Göring. Întrebarea însă rămâne: cui îi aparţin, atunci, resturile pământeşti din cimitirul Lovö de lângă Stockholm?

—— *Sfârşit* ——

[1] Joc similar baseballului practicat în ţările scandinave în parcuri sau spaţii verzi.

[2] Pronunţia indică dialectul din zona Göteborgului.

[3] Nume de familie comun, folosit ca sinonim pentru „cetăţeanul tipic suedez”.

[4] Scuzaţi-mă! (daneză).

[5] Film animat suedez, inspirat de cartea rusească pentru copii „Crocodilul Gena”.

[6] Bun ce nu poate vândut, ci doar moştenit.

[7] Prin viu grai, pe cale orală (în engl.).

[8] Numele unei serii de cărţi pentru copii scrise de Astrid Lindgren. Personajul

principal e detectivul amator Kalle Blomkvist, un adolescent care încearcă să rezolve tot felul de cazuri împreună cu prietenii lui.

[9] Marş anual, organizat pe 30 noiembrie în cinstea comemorării regelui suedez Carol al XII-lea, devenit un simbol naţional pentru perioada de măreţie a Suediei din secolul al XVII-lea.

[10] „Contra vântului” (în suedeză).

[11] Oraş care găzduieşte mai multe turnee de tenis, considerat o destinaţie preferată pentru copiii de „bani gata”.

[12] Säkerhetspolisen – Serviciile de Securitate Suedeze.